virtual-project.eu

KEN FOLLETT

O MISIUNE RISCANTĂ

KEN FOLLETT

O MISIUNE RISCANTĂ

Original: *Jackdaws* (2002)

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2021

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un număr de 50 de femei au fost trimise în Franţa ca agenţi secreţi de către Serviciul de Operaţiuni Speciale (SOE) din Marea Britanie. Dintre acestea, doar 36 au supravieţuit războiului. Celelalte 14 şi-au pierdut viaţa.

Această carte este dedicată tuturor acestor femei.

PRIMA ZI

Duminică, 28 mai 1944

CAPITOLUL 1

Cu un minut înainte de explozie, piaţa Sainte-Cécile era cufundată în linişte. Era o seară caldă şi nu bătea nicio adiere de vânt în oraş. Clopotele bisericii răsunau liniştit, chemându-i cam fără tragere de inimă pe credincioşi la slujbă. Lui Felicity Clairet îi trezeau presimţiri negre.

Castelul din secolul al XVII-lea domina întreaga piaţă. O copie în miniatură a celui de la Versailles, acesta avea o intrare măreaţă şi două corpuri de clădiri dreptunghiulare pe ambele părţi, care se micşorau treptat în părţile din spate. Castelul mai avea o pivniţă şi două etaje, iar deasupra un acoperiş înalt cu lucarne ovale.

Felicity, căreia toată lumea îi spunea Flick, iubea Franţa. Îi plăceau clădirile elegante, clima blândă, prânzurile luate pe îndelete şi oamenii cultivaţi. Îi plăceau tablourile pictorilor francezi, literatura franceză şi hainele elegante. Majoritatea turiştilor aveau impresia că francezii nu sunt prietenoşi, dar Flick le vorbea limba de la şase ani şi nimeni nu-şi dădea seama că era străină.

O deranja faptul că Franţa pe care o iubea atât de mult se schimbase. Nu mai era destulă mâncare pentru a lua masa pe îndelete, toate tablourile fuseseră furate de nazişti, iar curvele rămăseseră singurele femei bine îmbrăcate. La fel ca majoritatea femeilor, Flick purta o rochie lălâie, decolorată de prea mult spălat. Îşi dorea din tot sufletul ca acea ţară să fie la fel ca înainte. Poate că avea să revină la normal în curând, dacă ea şi tovarăşii ei aveau să-şi ducă la bun sfârşit misiunea.

Poate că nu va mai prinde schimbarea – poate că avea să moară în următoarele minute. Nu era fatalistă; voia să trăiască. Îşi dorea să facă o mulţime de lucruri după război: să-şi termine doctoratul, să aibă un copil, să vadă New York-ul, să-şi cumpere

o maşină sport şi să bea şampanie pe plajă la Cannes. Dar dacă avea să moară, se bucura că îşi va petrece ultimele clipe într-o piaţă luminată de razele soarelui, admirând o clădire veche şi frumoasă, în timp ce ritmul vioi al limbii franceze îi răsuna dulce în urechi.

Castelul fusese construit ca reşedinţă pentru aristocraţia din partea locului, dar ultimul conte de Sainte-Cécile fusese ghilotinat în 1793. Grădinile ornamentale fuseseră demult transformate în vii, căci aceasta era patria vinului, inima regiunii Champagne. Acum în castel se afla o importantă centrală telefonică, amplasată aici doar fiindcă ministrul telecomunicaţiilor se născuse la Sainte-Cécile.

Când veniseră nemţii, extinseseră centrala pentru a facilita conexiunile între sistemul de telefonie francez şi noua linie telefonică spre Germania. În clădire se stabilise şi sediul regional al Gestapoului, cu birouri la etajele superioare şi cu celule la subsol.

Cu o lună în urmă, castelul fusese bombardat de către forţele aliate. Era ceva nou să-şi atingă ţinta cu atâta precizie. Bombardierele cu patru motoare Lancaster şi Flying Fortress care survolau spaţiul aerian al Europei în fiecare noapte nu aveau o asemenea precizie – câteodată ratau chiar şi un *oraş* întreg – dar ultima generaţie de bombardiere, de tip Lightning şi Thunderbolt[1], puteau să se furişeze pe timp de zi şi să nimerească o ţintă de mici dimensiuni, cum ar fi un pod sau o gară. Mare parte din aripa de vest a castelului ajunsese acum un morman de cărămizi ciobite şi dale albe de piatră din secolul al XVII-lea.

Dar raidul aerian nu-şi nimerise ţinta. Reparaţiile se făcuseră repede, iar liniile telefonice căzuseră pentru scurt timp, căci nemţii instalaseră rapid alte panouri de comandă. Tot echipamentul telefonic automat şi amplificatoarele atât de necesare pentru convorbirile internaţionale erau în subsolul care scăpase aproape neatins.

De aceea se afla Flick aici.

Castelul se înălţa în partea de nord a pieţei; era împrejmuit de un zid înalt cu piloni de piatră şi grilaj de fier şi păzit de soldaţi înarmaţi. La est se afla o bisericuţă din Evul Mediu, ale cărei porţi vechi din lemn erau larg deschise ca să intre aerul văratic

[1] Trăsnet. (n.tr.).

şi credincioşii. Peste drum de biserică, pe partea de vest a pieţei se afla primăria, condusă de un primar ultraconservator care se înţelegea destul de bine cu naziştii. Pe latura din sud se înşirau nişte magazine şi un bar numit Café des Sports. Flick stătea la o masă pe terasă, aşteptând să înceteze dăngănitul clopotelor. Avea în faţă un pahar cu vin alb slab din podgoriile locale pe care nici măcar nu-l gustase.

Era ofiţer britanic cu grad de maior. Oficial făcea parte din First Aid Nursing Yeomanry[2], o organizaţie formată doar din femei şi care se numea inevitabil FANY[3]. Dar acesta era doar un paravan. De fapt, ea lucra pentru o organizaţie secretă, Divizia de Operaţiuni Speciale, al cărei scop era sabotajul în spatele liniilor inamice. La douăzeci şi opt de ani, era unul dintre agenţii cei mai experimentaţi. Nu era prima oară când simţea că moartea îi dă târcoale. Ştia că primejdiile o pândeau la tot pasul şi învăţase să-şi stăpânească frica, însă tot îi îngheţa sângele în vene ori de câte ori zărea căştile de oţel şi mitralierele gardienilor care păzeau castelul.

În urmă cu trei ani, cel mai mare vis al ei era să ajungă profesoară de literatură franceză la o universitate din Marea Britanie, să-i înveţe pe studenţi să aprecieze stilul viguros al lui Hugo, spiritul lui Flaubert şi înflăcărarea lui Zola. Lucrase în cadrul Ministerului de Război, unde traducea documente franceze, când fusese convocată la un interviu misterios într-o cameră de hotel şi întrebată dacă era dispusă să-şi asume o misiune periculoasă.

Acceptase fără să stea prea mult pe gânduri. Războiul era în toi şi toţi băieţii cu care studiase la Oxford îşi riscau viaţa în fiecare zi, aşa că de ce să nu facă şi ea la fel? La două zile după Crăciunul din 1941, începuse antrenamentele în cadrul Serviciului de Operaţiuni Speciale[4]. Peste şase luni era curierul care ducea mesaje de la cartierul general al SOE, de pe Baker Street nr. 64 din Londra, la grupări din mişcarea de Rezistenţă din Franţa aflată sub ocupaţie nazistă, în vremurile când căştile wireless nu se prea găseau şi operatori instruiţi nici atât. Flick se

[2] O organizaţie de infirmiere voluntare înfiinţată în 1907. În cel de-al Doilea Război Mondial, unele membre ale acestei organizaţii activau ca agenţi secreţi. (n.tr.).

[3] Joc de cuvinte intraductibil (funny înseamnă fund în limba engleză). (n.tr.).

[4] Special Operations Executive, cunoscut şi sub numele de „Armata secretă a lui Churchill”, a fost un serviciu special de spionaj şi sabotaj înfiinţat pe 12 iulie 1940, la începutul războiului, şi condus de prim-ministrul al Marii Britanii. (n.tr.).

paraşuta, se deplasa cu acte false, îi contacta pe membrii mişcării de Rezistenţă, le înmâna ordinele, îşi nota răspunsurile, nemulţumirile şi solicitările de arme şi muniţie. La întoarcere, era luată la bordul unui avion de recuperare Wesdland Lysander cu trei locuri, suficient de mic pentru a ateriza pe un teren de cinci sute cincizeci de metri.

De la munca de curierat fusese avansată la cea de organizare a acţiunilor de sabotaj. Majoritatea agenţilor SOE erau ofiţeri, dar „oamenii" lor de legătură erau teoretic membri ai Rezistenţei franceze. De fapt, Rezistenţa nu era formată din militari, iar agentul trebuia să le câştige încrederea în vederea colaborării arătându-se dur, priceput şi autoritar.

Operaţiunea era periculoasă. Împreună cu Flick mai fuseseră antrenaţi şase bărbaţi şi trei femei, iar după doi ani ea era singura care mai activa. Doi muriseră cu siguranţă: unul fusese împuşcat de Milice, detestata poliţie secretă franceză, iar cel de-al doilea murise pentru că nu i se deschisese paraşuta. Ceilalţi şase fuseseră capturaţi, interogaţi, torturaţi şi trimişi în lagărele de concentrare din Germania. Flick supravieţuise pentru că nu cunoştea mila, avea reacţii rapide şi era obsedată de propria siguranţă.

Lângă ea stătea soţul ei, Michel, conducător al mişcării de Rezistenţă cu numele de cod Bollinger, care îşi avea sediul în catedrala din Reims, la şaisprezece kilometri de locul unde se aflau. Deşi îşi risca viaţa, Michel şedea comod în scaun, cu glezna dreaptă pe genunchiul stâng, ţinând în mână un pahar înalt cu bere apoasă, singura care se găsea în vreme de război. Zâmbetul său lipsit de griji o cucerise din prima clipă, pe când era studentă la Sorbona şi îşi scria lucrarea de doctorat despre etica lui Molière, pe care o abandonase când izbucnise războiul. El era pe atunci un tânăr lector de filosofie cu un aer boem, cu un cârd de studente înnebunite după el.

Era încă cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în viaţa ei. Era înalt, se îmbrăca neglijent, dar elegant, în costume şifonate şi cămăşi albastre decolorate. Avea mereu părul un pic prea lung, iar vocea-i era atât de senzuală, ochii de un albastru atât de pătrunzător, încât făcea orice femeie să se simtă unică pe lume.

Această misiune îi oferise lui Flick şansa de a petrece câteva zile cu soţul ei, dar nu avuseseră parte de clipe fericite. Nu se

certaseră, dar Michel nu era prea afectuos cu ea, de parcă nu l-ar mai fi interesat. Se simţise jignită. Instinctul îi spunea că are pe altcineva. Avea numai treizeci şi cinci de ani, iar femeile tinere îl găseau încă atrăgător datorită farmecului său boem. Nu ajutase nici faptul că după ce se căsătoriseră stătuseră mai mult despărţiţi decât împreună, din cauza războiului. Se gândea cu amărăciune că erau multe franţuzoaice disponibile din Rezistenţă şi nu numai.

Încă îl mai iubea. Dar nu în acelaşi fel: nu-l mai adora ca în luna de miere, nu mai dorea să-şi petreacă toată viaţa făcându-l fericit. Vraja iubirii se destrămase, iar la o analiză mai atentă îşi dădea seama că era înfumurat, egoist şi neserios. Însă, când îi acorda atenţia cuvenită, încă o mai făcea să se simtă unică, frumoasă şi iubită.

Farmecul lui avea efect şi asupra bărbaţilor, fiind un lider curajos şi charismatic. El şi Flick puseseră la cale planul de bătaie. Aveau să atace castelul în două zone, împrăştiindu-i astfel pe cei care-l apărau, apoi aveau să se regrupeze în clădire pentru a forma o singură trupă care va pătrunde în subsol, va repera camera cu echipamentul şi-l va arunca în aer.

Planul castelului le fusese furnizat de către Antoinette Dupart, cea care le supraveghea pe femeile de serviciu care făceau curăţenie acolo în fiecare seară. Era, de asemenea, şi mătuşa lui Michel. Femeile îşi începeau tura la şapte seara, odată cu slujba de vecernie, iar Flick le vedea acum pe câteva dintre ele arătându-şi permisele speciale gărzilor de la poarta din fier forjat. Pe planul de la Antoinette se vedea clar intrarea în subsol, dar niciun alt detaliu, căci era o zonă restricţionată, în care aveau acces doar nemţii, care-i puneau pe soldaţi să cureţe pe acolo.

Planul de atac pus la cale de Michel se baza pe rapoartele de la MI6, Serviciul Secret Britanic, în care se spunea că acel castel era păzit de un detaşament Waffen SS care lucra în trei schimburi, fiecare fiind format din doisprezece bărbaţi. Membrii Gestapoului care se aflau în clădire nu erau combatanţi, iar majoritatea nici n-aveau să fie înarmaţi. Celula de rezistenţă Bollinger reuşise să mobilizeze cincisprezece oameni pentru acest asalt, iar aceştia se risipiseră acum fie printre credincioşii din biserică, fie printre plimbăreţii de duminică din piaţă, cu armele ascunse sub haine sau în rucsacuri şi sacoşe. Dacă cei

din MI6 nu se înşelau, membrii Rezistenţei aveau să depăşească numeric gărzile.

Dar Flick era îngrijorată şi simţea cum frica i se cuibărea în inimă. Când îi spusese lui Antoinette despre estimările celor de la MI6, aceasta se încruntase şi îi zisese: „Mi se pare că sunt mai mulţi”. Antoinette nu era proastă – fusese secretara lui Joseph Laperrière, producător de şampanie, până când i se reduseseră profiturile din cauza ocupaţiei germane şi soţia lui devenise secretară – şi putea să aibă dreptate.

Michel nu reuşise să o lămurească de ce exista această diferenţă între estimarea celor din MI6 şi presupunerile lui Antoinette. El locuia la Reims, şi nici el, nici altcineva din grupare nu cunoştea Sainte-Cécile. Nu avuseseră timp să meargă în recunoaştere. Dacă se întâmpla ca oamenii din Rezistenţă să fie depăşiţi numeric, Flick se gândea cu groază că nu aveau nicio şansă în faţa trupelor disciplinate ale germanilor.

Se uită prin piaţă după cunoscuţi, în aparenţă oameni nevinovaţi care doar se plimbau, dar care erau de fapt pregătiţi să omoare sau să-şi sacrifice viaţa. În faţa merceriei se afla Geneviève, o fată înaltă în vârstă de douăzeci de ani cu un Sten ascuns sub haina subţire de vară, care se uita cu atenţie la un cupon de stofă verde-închis. Sten era un pistol-mitralieră preferat de cei din Rezistenţă, căci putea fi demontat în trei părţi şi ţinut într-o geantă de mici dimensiuni. Deşi Geneviève putea să fie fata pe care pusese Michel ochii, pe Flick o trecu un fior de spaimă la gândul că tânăra putea fi secerată de o rafală de gloanţe în câteva secunde. Bertrand, un băiat blond de doar şaptesprezece ani, ţinea la subsuoară un Colt automat de calibrul 45 învelit într-un ziar, şi traversa nerăbdător piaţa către biserică. Aliaţii paraşutaseră sute de arme de acest tip. La început, Flick nu fusese de acord ca Bertrand să facă parte din grup pentru că era prea tânăr, dar acesta o implorase să-l primească şi pe el, iar ea avea nevoie de cât mai mulţi oameni, aşa că cedase până la urmă. Spera ca bravura de care dădea dovadă să nu-l părăsească odată ce începeau împuşcăturile. Iar Albert, căruia nevasta îi născuse primul copil în această dimineaţă, stătea pe scările din faţa bisericii, ca să-şi termine ţigara şi să poată intra la slujbă. Albert trebuia neapărat să rămână în viaţă. Avea asupra lui o sacoşă de pânză care părea

plină de cartofi, dar înăuntru se găseau de fapt grenade de mână Mark I Mills nr. 36.

Atmosfera din piaţă nu avea nimic neobişnuit, cu excepţia unui singur lucru. Lângă biserică era parcată o maşină sport imensă şi puternică. Era o Hispano-Suiza fabricată în Franţa, model 68-*bis,* cu un motor de avion V12, una dintre cele mai rapide maşini din lume. Avea un radiator din argint înalt şi semeţ, deasupra căruia se afla emblema cu barza în zbor şi era vopsită în albastru-deschis.

Parcase acolo în urmă cu o jumătate de oră. Şoferul, un bărbat arătos de vreo 40 de ani, purta un costum elegant, dar era cu siguranţă ofiţer german – nimeni altcineva nu ar fi avut tupeul să se afişeze cu o astfel de maşină. Cea care îl însoţea, o roşcată sexy şi înaltă, într-o rochie de mătase verde şi cu pantofi din piele cu toc în picioare, era atât de chic, încât trebuia să fie franţuzoaică. Bărbatul fixase un aparat foto pe un tripod şi făcea poze cu castelul. Femeia avea o expresie sfidătoare pe chip, de parcă ştia că orăşenii sărmani care se zgâiau la ea în drumul lor spre biserică o făceau „curvă” în gând.

În urmă cu câteva minute, bărbatul o speriase pe Flick când o rugase să-i facă o poză împreună cu prietena lui, având castelul în fundal. Îi vorbise politicos, îi surâsese amabil, iar accentul german de-abia i se ghicea în voce. Distragerea atenţiei într-un moment crucial era ceva absolut îngrozitor pentru Flick, dar se gândise că refuzul ei ar fi stârnit bănuieli, mai ales că dorea să pară doar o femeie din partea locului care nu avea nimic mai bun de făcut decât să zăbovească pe terasa unei cafenele. Aşa că îi răspunsese cum ar fi făcut orice franţuzoaică pusă în această situaţie: îl privise cu răceală şi indiferenţă, însă îndeplinise dorinţa germanului.

Fusese un moment amuzant şi înspăimântător totodată: agentul secret britanic stătea în spatele aparatului; ofiţerul german şi târfa lui îi zâmbeau, în timp ce clopotele bisericii băteau secundele rămase până la explozie. Apoi ofiţerul îi mulţumise şi vru să-i ofere ceva de băut. Îl refuzase categoric: nicio franţuzoaică respectabilă nu putea sta împreună cu un neamţ la o masă şi să nu fie considerată curvă. El dăduse din cap în semn de înţelegere, iar Flick se întorsese la soţul ei.

Era evident că ofiţerul se afla în afara orelor de serviciu şi nu părea să fie înarmat, aşa că nu prezenta niciun pericol, dar tot o

deranja pe Flick. Acest gând nu-i dădea pace în ultimele secunde de acalmie, dar în cele din urmă înţelese că nu putea fi turist. Părea prea preocupat pentru cineva care nu voia decât să admire frumuseţea vechiului castel. Femeia era exact ce părea să fie, dar el cu siguranţă că nu era ceea ce voia să pară.

Înainte ca Flick să priceapă ce era cu bărbatul, clopotele încetară să mai bată.

Michel îşi termină băutura, apoi se şterse la gură cu dosul palmei.

Flick şi Michel se ridicară de la masă. Încercând să pară relaxaţi, cei doi se îndreptară agale către intrarea în cafenea şi se opriră în prag, punându-se instinctiv la adăpost.

CAPITOLUL 2

Dieter Franck o remarcase pe femeia care stătea la masa de la cafenea în momentul în care ajunsese cu maşina în piaţă. Întotdeauna îi atrăgeau atenţia femeile frumoase. Aceasta îl şocase cu sex appeal-ul ei. Avea părul blond-deschis şi ochii verzi şi probabil că avea sânge nemţesc – nu era ceva neobişnuit aici, în nord-estul Franţei, atât de aproape de graniţă. Pe trupul ei micuţ şi zvelt avea o rochie ca un sac, dar îşi pusese la gât o eşarfă galbenă din bumbac ieftin, dar de un bun-gust pe care îl consideră tipic franţuzesc. Când îi vorbise, îi văzuse frica din ochi, normală la un francez care era abordat de unul dintre invadatorii germani; dar imediat după aceea, întrezărise pe chipul ei frumos o expresie sfidătoare prost disimulată care îi stârnise interesul.

Era cu un bărbat atrăgător care nu părea prea interesat de ea – probabil soţul ei. Dieter o rugase să-i facă o poză doar pentru că voia să schimbe două vorbe cu ea. Avea o nevastă şi doi copii frumoşi în Köln, iar în apartamentul său din Paris stătea cu Stéphanie, dar asta nu-l împiedica să se dea la alta. Femeile frumoase erau aidoma minunatelor tablouri impresioniste franceze pe care le colecţiona: dacă aveai unul, asta nu însemna că nu-ţi mai doreai altul.

Franţuzoaicele erau cele mai frumoase femei din lume. Orice venea de la francezi era frumos: podurile, bulevardele,

mobilierul, chiar şi farfuriile de porţelan. Lui Dieter îi plăceau cluburile de noapte, şampania, pateul de gâscă şi baghetele calde. Îi plăcea să-şi cumpere cămăşi şi cravate de la Charvet, legendarul *chemisier* de peste drum de hotelul Ritz. Ar fi putut să locuiască la Paris pentru totdeauna.

Nu ştia de unde avea asemenea gusturi. Tatăl lui era profesor de muzică – o artă în care excelau germanii, nu francezii. Dar lui Dieter i se părea foarte plictisitoare viaţa academică pe care o ducea tatăl său, aşa că îşi îngrozise părinţii când îi anunţase că voia să devină poliţist, fiind unul dintre primii absolvenţi de facultate din Germania care alesese această meserie. Până în 1939, ajunsese şeful Departamentului de criminalistică al poliţiei din Köln. În mai 1940, când tancurile blindate ale generalului Heinz Guderian trecuseră râul Meusa la Sedan şi traversaseră triumfător Franţa, ajungând într-o săptămână la Canalul Mânecii, Dieter aplicase sub impulsul momentului pentru o funcţie în armată. Datorită experienţei sale în poliţie, primise imediat un post în cadrul serviciului de spionaj. Vorbea fluent franceza şi binişor engleza, aşa că fusese însărcinat cu interogarea prizonierilor. Se pricepea de minune la asta şi era extrem de încântat când reuşea să obţină informaţii preţioase care îi puteau ajuta pe nemţi să câştige bătăliile. În Africa de Nord, rezultatele muncii sale fuseseră apreciate de însuşi Rommel.

Folosea tortura când era necesar, dar îi plăcea să scoată informaţii prin mijloace mai subtile. Aşa o prinsese cu mâţa-n sac pe Stéphanie. Era o fată echilibrată, senzuală şi deşteaptă, care deţinuse la Paris un magazin de pălării *chic* pentru femei, dar îngrozitor de scumpe. Din păcate, avea o bunică evreică. Pierduse magazinul şi stătuse şase luni într-o închisoare franceză şi era în drum spre un lagăr din Germania când Dieter o salvase.

Ar fi putut s-o violeze. Ea se şi aştepta la asta. Nimeni nu ar fi încercat să protesteze şi cu atât mai puţin să-l pedepsească pe el. Dar în loc să facă asta, îi dăduse de mâncare, haine noi, o instalase în camera de oaspeţi din apartamentul său, o tratase cu afecţiune, până când într-o seară, după o cină cu *foie de veau* şi o sticlă de La Tache, o sedusese pe canapeaua din faţa şemineului.

Astăzi ea îl ajuta să nu fie descoperit. Lucra din nou cu Rommel. Feldmareşalul Erwin Rommel, „Vulpea Deşertului”, era acum comandantul Grupului de armată B, care avea misiunea de a apăra nordul Franţei. Serviciile secrete germane se aşteptau la invazia forţelor aliate în acea vară. Rommel nu avea suficienţi oameni ca să păzească kilometri întregi de coastă, aşa că adoptase o strategie foarte îndrăzneaţă de ripostă: batalioanele sale se aflau la kilometri distanţă de ţărm, dar pregătite să acţioneze urgent în caz de nevoie.

Englezii ştiau asta – aveau şi ei servicii secrete. Planul lor de contraatac era să întârzie riposta lui Rommel, întrerupându-i sistemele de comunicare. Zi şi noapte, avioanele americane şi engleze bombardaseră şosele şi linii ferate, poduri şi tunele, gări şi staţii de triaj. Şi Rezistenţa aruncase în aer centrale electrice şi fabrici, deraiase trenuri, tăiase liniile telefonice şi trimisese adolescente să toarne pietriş în rezervoarele de combustibil ale camioanelor şi tancurilor.

Misiunea lui Dieter era să identifice principalele ţinte ale sistemului de comunicaţii şi să evalueze capacitatea Rezistenţei de a le ataca. În decursul ultimelor luni, de la baza sa din Paris, cutreierase tot nordul Franţei, zbierând la santinelele adormite şi băgând frica în căpitanii leneşi, întărind paza la posturile de manevră de pe calea ferată, la depouri, garaje şi la turnurile de control ale aeroporturilor. Astăzi făcea o vizită surpriză la o centrală telefonică de maximă importanţă strategică. Pe aici treceau toate convorbirile telefonice între Statul-Major General din Berlin şi forţele germane din nordul Franţei, inclusiv cele de pe teleimprimator, un mijloc prin care se transmiteau şi acum majoritatea ordinelor. Dacă această centrală era distrusă, sistemul de comunicaţii al nemţilor avea să fie grav afectat.

Evident că Aliaţii ştiau asta şi încercaseră să bombardeze centrala, dar fără mare succes. Rezistenţa putea să atace mult mai eficient într-un asemenea caz. Cu toate acestea, paza nu era foarte strictă, după standardele lui Dieter. Acest lucru se datora probabil influenţei Gestapoului, care avea un sediu în clădire. *Geheime Staatspolizei* era poliţia secretă de stat, iar oamenii erau adesea promovaţi mai degrabă pentru loialitatea faţă de Hitler şi entuziasmul pentru fascism, decât pentru meritele sau inteligenţa lor. Dieter era acolo de o jumătate de

oră făcând fotografii şi se enerva cumplit când vedea că soldaţii care păzeau centrala telefonică nici nu-l băgau în seamă.

Totuşi, când clopotele bisericii încetară să mai bată, un ofiţer Gestapo în uniformă de maior ieşi în pas vioi pe porţile înalte din fier ale castelului şi se duse glonţ la Dieter.

— Dă-mi aparatul ăla! ţipă el într-o franceză stricată.

Dieter se întoarse, prefăcându-se că nu îl auzise.

— Nu ai voie să faci fotografii cu castelul, imbecilule! ţipă bărbatul. Nu vezi că e o unitate militară?

Dieter se întoarse spre el şi îi răspunse şoptit în germană:

— Ţi-a luat al dracu' de mult timp până să vii aici.

Bărbatul era şocat. Civililor le era de obicei frică de cei din Gestapo.

— Ce tot spui acolo? îi zise el pe un ton mai blând.

Dieter se uită la ceas.

— Sunt aici de treizeci şi două de minute. Puteam să fac zeci de poze şi să fi plecat de mult timp de aici. Tu te ocupi de pază?

— Dar tu cine eşti?

— Maiorul Dieter Franck, din statul-major al feldmareşalului Rommel.

— Franck! zise el. Îmi amintesc de tine!

Dieter se uită mai cu luare-aminte la el.

— Doamne! spuse el când îl recunoscu. Willi Weber!

— *Sturmbannführer*[5] Weber, la dispoziţia dumneavoastră!

Ca majoritatea celor din Gestapo, Weber avea un anumit rang militar în SS, care i se părea mai de soi decât cel din poliţie.

— Să fiu al naibii, spuse Dieter. Nu-i de mirare că paza lasă de dorit.

Când erau tineri, Weber şi Dieter lucraseră împreună la secţia de poliţie din Köln în anii 1920. Dieter avusese întotdeauna parte de succes, iar Weber doar de eşecuri. Weber îl invidia pe Dieter pentru succesul său, punându-l pe seama privilegiilor de care se bucura familia lui. (Dieter nu provenea dintr-un mediu foarte privilegiat, dar aşa i se părea lui Weber, fiul unui docher.)

În cele din urmă, Weber fusese concediat. Dieter începu să-şi amintească de ce: avusese loc un accident, o mulţime de gură-cască se adunaseră în jur, Weber intrase în panică şi trăsese cu arma, omorându-l pe unul dintre curioşi.

[5] Rang în SS, care corespundea celui de maior din armată. (n.tr.).

Dieter nu-l mai văzuse de cincisprezece ani, dar putea lesne să ghicească cum evoluase cariera lui: se înscrisese în Partidul Nazist, devenise organizator voluntar, aplicase pentru un post în Gestapo, menţionând experienţa lui în poliţie, şi avansase rapid în acea comunitate de rataţi plini de frustrări.

— Ce faci aici? îl întrebă Weber.

— Vreau să văd cât de bună e paza, din ordinul feldmareşalului.

— Paza e foarte bună, se burzului Weber la el.

— Poate pentru o fabrică de mezeluri. Uită-te în jurul tău! arătă Dieter înspre piaţă. Dacă oamenii ăştia fac parte din Rezistenţă? Îi arătă o fată care purta o haină subţire de vară peste rochie. Dacă ar ascunde o armă sub haină? Dacă...

Se opri.

Îşi dădu seama că nu inventase totul pentru a încerca să demonstreze ceva. În mintea lui îi vedea pe cei din piaţă grupându-se în formaţie de luptă. Blonda minionă şi soţul ei se refugiaseră în bar. Cei doi bărbaţi care stăteau în faţa bisericii se pitiseră după coloane. Fată înaltă în haină de vară, care se uita atent la vitrina magazinului cu un minut în urmă, stătea acum în umbra maşinii lui. Când Dieter se uită înspre ea, haina i se deschise şi, spre mirarea lui, îşi dădu seama că nu se înşelase: sub haină se afla o mitralieră semiautomată cu pat demontabil, exact genul de armă preferată de cei din Rezistenţă.

— Doamne sfinte! exclamă el.

Se căută sub vestă şi-şi aminti că nu avea nicio armă la el.

Unde era Stéphanie? Se uită în jur, fiind cuprins de panică, dar ea se afla lângă el, aşteptând răbdătoare să termine conversaţia cu Weber.

— La pământ! strigă el.

Apoi se auzi şi bubuitul exploziei.

CAPITOLUL 3

Flick stătea pe vârfuri în spatele lui Michel în prag la Café des Sports, şi se uita peste umărul lui. Era în stare de alertă, cu inima bubuindu-i în piept, muşchii încordaţi, gata de atac, dar

mintea îi rămăsese lucidă; observa totul şi cântărea situaţia cu detaşare.

În raza ei vizuală erau opt soldaţi: doi la poartă care verificau legitimaţiile, doi după poartă, doi patrulau în zona din spatele gardului de fier, iar alţi doi stăteau la baza celor câtorva trepte care duceau la uşa impozantă a castelului.

Latura lungă de nord a bisericii constituia o parte din zidul ce înconjura terenul pe care era castelul. Transeptul dinspre nord ieşea în afară câţiva centimetri în parcarea care făcuse parte din grădina ornamentală. Pe timpul vechiului regim, contele avea propria intrare în biserică, o uşiţă în peretele transeptului. Uşa fusese acoperită cu scânduri şi tencuită în urmă cu mai bine de o sută de ani, iar de atunci nu se mai atinsese nimeni de ea.

Cu o oră în urmă, un fost muncitor de la cariera de piatră, pe nume Gaston, intrase în biserica părăsită şi pusese patru bucăţi de dinamită de patru sute de grame fiecare la baza intrării blocate. Inserase detonatoare şi le conectase între ele ca să explodeze în acelaşi timp; mai adăugase şi un declanşator de cinci secunde acţionat printr-un buton. Pe urmă mânjise totul cu cenuşă din şemineul lui de acasă ca să nu trezească suspiciuni şi trăsese o strană veche din lemn în faţa uşii ca să mascheze şi mai bine locul. Mulţumit de ce făcuse, îngenunchease şi se rugase.

În urmă cu câteva secunde, când clopotele bisericii încetaseră să bată, Gaston se ridicase din strană şi făcuse cei câţiva paşi de la naos la transept, apoi apăsase pe declanşator şi se tupilase după colţ. Suflul exploziei ridicase praful depus de sute ani pe arcadele în stil gotic. Dar în transept nu se afla nimeni în timpul slujbelor, aşa că niciun om nu avea să fie rănit.

După bubuitură, piaţa fu învăluită în tăcere. Toţi amuţiseră: soldaţii de la porţile castelului, santinelele care patrulau pe lângă gard, maiorul de la Gestapo, dar şi neamţul bine îmbrăcat şi fermecătoarea lui amantă. Cuprinsă de teamă, Flick se uită întâi la piaţă şi apoi, prin barele gardului din fier, spre castel. În parcare se înălţa ce mai rămăsese din grădina din secolul al XVII-lea, o fântână de piatră cu trei heruvimi pe care crescuse muşchi şi care zâmbeau nepăsători pe locul de unde ţâşnise odată apă. În jurul bazinului din marmură erau parcate un camion, o maşină blindată, un Mercedes sedan vopsit în gri-verzui, culoarea armatei germane, şi două Citroën-uri negre cu

tracţiune faţă, preferatele celor din Gestapoul de pe teritoriul francez. Un soldat umplea rezervorul unuia din Citroën-uri de la o pompă de benzină care arăta nelalocul ei sub ferestrele palatului. Timp de câteva secunde nu se văzuse nicio mişcare. Flick aşteptă, ţinându-şi răsuflarea.

Printre enoriaşii din biserică se aflau zece oameni înarmaţi. Preotul, care nu era un simpatizant al Rezistenţei şi nu primise niciun avertisment, se bucura probabil că veniseră atâţia credincioşi la slujba de seară, la care nu se strângea de obicei prea multă lume. Se poate să se fi întrebat de ce oare unii dintre ei purtau pardesie, în ciuda timpului frumos, dar după patru ani de austeritate mulţi oameni se îmbrăcau ciudat, iar un bărbat care nu avea sacou putea veni la biserică şi în trenci. Flick spera ca preotul să fi priceput ce se întâmpla. Până acum, cei zece trebuie să fi sărit de pe locurile lor, să fi scos armele şi să o fi luat la goană prin spărtura recent făcută în zid.

În cele din urmă, îi zări în spatele bisericii. Lui Flick îi tresăltă inima de mândrie şi teamă când îi văzu mai bine: o armată pestriţă cu şepci vechi pe cap şi pantofi scâlciaţi, care alergau spre parcare prin praf, ţinându-şi bine în mâini armele preferate – pistoale, revolvere, mitraliere şi chiar un pistol-mitralieră. Încă nu începuseră să tragă, căci încercau să se apropie cât mai mult posibil de clădire înainte să înceapă împuşcăturile.

Michel îi văzu şi el în acelaşi timp. Mormăi ceva, dar Flick ştia că şi el se simţea mândru de curajul lor, dar îi era şi frică, pentru că-şi puneau vieţile în primejdie. Acum era momentul să distragă atenţia gărzilor. Michel îşi ridică mitraliera Lee-Enfield nr. 4 Mark I, pe care Rezistenţa o numea mitralieră canadiană, căci multe dintre ele erau fabricate în Canada. Ţinti, ridică piedica de la trăgaciul cu două poziţii şi trase. Îşi încărcă mitraliera cu mişcări sigure, în aşa fel încât era imediat gata să tragă din nou.

Zgomotul de mitralieră puse capăt tăcerii înspăimântate din piaţă. La poartă, unul dintre soldaţi scoase un ţipăt şi căzu la pământ, iar Flick trăi o clipă de mare satisfacţie: un om mai puţin care să-i împuşte pe tovarăşii ei. Rafalele trase de Michel erau un semnal pentru ceilalţi să deschidă focul. În pridvorul bisericii, tânărul Bertrand trase două focuri care sunară ca nişte pocnitori. Era prea departe de soldaţi ca să poată ţinti cu pistolul, aşa că nu nimeri pe nimeni. Lângă el, Albert trase inelul

de la o grenadă şi o aruncă peste gard, în direcţia castelului, unde explodă lângă vie şi nu făcu decât să strice gazonul. Lui Flick îi venea să urle la el: „Nu trage aiurea, o să fii descoperit!” Doar cele mai antrenate trupe ar fi putut să aibă stăpânire de sine când începea să se tragă din poate părţile. Din spatele maşinii sport parcate, Geneviève deschise focul, iar bubuitul mitralierei Sten o asurzi pe Flick. Îşi nimeri ţinta şi unul dintre soldaţi căzu la pământ.

În cele din urmă, reacţionară şi nemţii. Soldaţii se adăpostiră după coloanele din piatră sau se aruncară pe burtă şi-şi pregătiră puştile pentru a contraataca. Maiorul din Gestapo se chinuia să-şi scoată pistolul din toc. Roşcata se întoarse şi o luă la fugă, dar pantofii ei eleganţi alunecau pe pavaj, aşa că femeia căzu. Bărbatul cu care era se trânti peste ea, apărând-o cu propriul trup, iar Flick îşi dădu seama că avusese dreptate să creadă că era poliţist, căci un om obişnuit nu ar fi ştiut că era mai bine să stai culcat decât să fugi.

Santinelele deschiseră focul. Albert fu împuşcat aproape imediat. Flick îl văzu clătinându-se şi ducându-şi mâna la gât. Grenada pe care era cât pe ce să o lanseze îi scăpă din mână. Apoi îl nimeri un al doilea glonţ, de data aceasta în frunte. Căzu la pământ cu o bufnitură puternică, iar Flick se gândi cu tristeţe la fetiţa lui, care se născuse în această dimineaţă şi care rămăsese acum orfană de tată. De lângă Albert, Bertrand văzu grenada rostogolindu-se pe treptele vechi ale porticului bisericii. Grenada explodă în timp ce el ieşea în fugă pe poartă. Flick aşteptă să apară din nou, dar nu se întâmplă aşa şi se gândi cu groază că murise, sau poate era rănit sau doar în stare de şoc.

În parcare, cei care se amestecaseră printre credincioşii din biserică se opriră din alergat, se întoarseră spre cei şase soldaţi şi deschiseră focul. Cele patru gărzi de lângă poartă fură prinse în raza de acţiune, între cei de dinăuntru şi cei din piaţă, şi fură ucise în câteva secunde, supravieţuind doar aceia care se aflau pe treptele castelului. Planul lui Michel funcţiona, se gândi Flick cu speranţă.

Dar trupele inamicului din clădire avuseseră timp să se înarmeze şi să dea fuga la ferestre sau la uşi, şi începură să tragă, schimbând din nou raportul de forţe. Totul depindea de cât de mulţi erau.

Preţ de câteva secunde, gloanţele veneau în rafale, iar Flick deja încetase să le mai numere. Apoi îşi dădu seama cu groază că în castel erau mai multe arme decât crezuse iniţial. Gloanţele veneau de la cel puţin douăsprezece uşi şi ferestre. Bărbaţii din biserică, care ar fi trebuit să ajungă deja în clădire, se adăpostiseră în spatele maşinilor din parcare. Antoinette avusese dreptate, iar cei de la MI6 se înşelaseră în privinţa numărului de gestapovişti staţionaţi aici. Cei de la MI6 estimaseră că vor fi doisprezece, însă Rezistenţa împuşcase cu siguranţă şase şi mai erau cel puţin paisprezece care încă mai trăgeau.

Flick înjură cu năduf. Într-o ambuscadă ca asta, Rezistenţa câştiga doar dacă acţiona foarte rapid şi violent. Dacă nu zdrobeau duşmanul chiar acum, aveau să fie în mare primejdie. Cum timpul se scurgea repede, disciplina şi pregătirea militară îşi spuneau cuvântul. În cele din urmă, trupele germane aveau să câştige în cazul în care lupta se prelungea.

La nivelul superior al castelului, o fereastră din secolul al XVII-lea se făcu ţăndări, iar cineva începu să tragă cu o mitralieră. De la înălţimea aceea provoca mari pierderi printre oamenii din Rezistenţă care se aflau în parcare. Lui Flick i se făcu rău văzând că bărbaţii de acolo cădeau unul după altul într-o baltă de sânge lângă fântâna secată, până când nu mai rămăseseră decât doi sau trei care să lupte.

Flick se gândea cu disperare că totul era pierdut. Erau depăşiţi numeric şi dăduseră greş. Gustul amar al înfrângerii îi stătea în gât.

Michel ţintise de câteva ori înspre mitralieră.

— Nu-l putem doborî pe mitralior! zise el.

Scrută cu privirea acoperişurile clădirilor, clopotniţa şi etajul primăriei.

— Dacă aş putea pătrunde în biroul primarului, aş avea mai multă vizibilitate.

— Aşteaptă! Flick îşi simţea gura uscată. Nu-l putea împiedica să-şi rişte viaţa, oricât de mult şi-ar fi dorit-o. Dar putea să-i dea mai multe şanse de supravieţuire.

— Geneviève! urlă ea din toţi rărunchii.

Geneviève se întoarse.

— Acoperă-l pe Michel!

Geneviève dădu din cap că da, apoi o rupse la fugă din spatele maşinii sport, împroşcând cu gloanţe în ferestrele castelului.

— Mulţumesc, îi zise Michel lui Flick. Apoi ieşi din ascunzătoare şi o luă la fugă prin piaţă, direct spre primărie.

Geneviève continua să alerge spre porticul bisericii. Gloanţele trase de ea le distraseră atenţia bărbaţilor din castel, oferindu-i lui Michel şansa de a traversa piaţa neatins. Dar apoi Flick zări ceva în stânga ei. Se uită în acea direcţie şi-l văzu pe maiorul din Gestapo, sprijinit de zidul primăriei, cu pistolul îndreptat spre Michel.

Dacă nu te aflai la o distanţă mică, era greu să nimereşti o ţintă în mişcare cu un pistol – dar maiorul putea să aibă noroc, se gândi panicată Flick. Ea avea ordin să observe şi să raporteze, dar să nu ia în niciun fel parte la luptă, însă acum se gândi: „La naiba cu asta”. În geanta de pe umăr avea arma ei personală, un Browning automat de 9 milimetri, pe care îl prefera Coltului de la SOE, căci avea treisprezece gloanţe în loc de şapte şi putea să-l încarce cu acelaşi tip de gloanţe Parabellum de 9 mm, care se foloseau şi la mitraliera Sten. Îl scoase din geantă. Deblocă piedica, puse degetul pe trăgaci, întinse mâna şi trase două gloanţe înspre maior.

Îl rată, iar gloanţele intrară în zidul de lângă capul lui, dar acesta se feri.

Michel continua să alerge.

Maiorul se dezmetici rapid şi ridică din nou arma.

Pe măsură ce Michel se apropia de destinaţie, ajungea mai aproape şi de maior, iar raza de acţiune a se micşora. Michel trase cu mitraliera în direcţia maiorului, dar glonţul nu-şi atinse ţinta, iar neamţul se ţinu tare pe poziţii şi ripostă cu foc. De data asta, îl nimeri pe Michel, iar Flick ţipă înspăimântată.

Michel căzu la pământ, încercă să se ridice şi se prăbuşi. Flick încercă să se calmeze şi se gândi repede. Michel mai era încă în viaţă. Geneviève ajunsese la porticul bisericii, iar gloanţele trase de ea continuau să atragă atenţia inamicului din castel. Flick putea să-l salveze pe Michel. Nu intra în atribuţiile ei, dar niciun ordin din lume nu putea s-o împiedice să-şi salveze bărbatul care zăcea într-o baltă de sânge. Dacă îl lăsa acolo, avea să fie prins şi interogat. Ca membru al grupării Bollinger, Michel ştia

fiecare nume, adresă şi parolă. Dacă îl capturau, avea să fie un dezastru.

Nu exista altă opţiune.

Trase din nou spre maior. Rată iarăşi, dar continuă să apese pe trăgaci, iar gloanţele îl forţară pe bărbat să se retragă de-a lungul zidului, în căutarea unei ascunzători.

Ieşi în fugă din bar şi se trezi în piaţă. Îl văzu cu coada ochiului pe posesorul maşinii sport, încă protejând-o pe iubita lui de gloanţe cu propriul său corp. Flick îşi dădu seama că uitase de el. Oare era înarmat? Dacă da, putea să o împuşte cu uşurinţă. Dar nu fu lovită de niciun glonţ.

Ajunse la Michel, care stătea întins şi se lăsă într-un genunchi. Se duse spre primărie şi trase două gloanţe în aer pentru a-l dezorienta pe maior. Apoi se uită la soţul ei.

Uşurată, văzu că are ochii deschişi şi că respiră. Părea să sângereze din fesa stângă. Se mai linişti un pic.

— Ai un glonţ în fund, îi spuse ea în engleză.

— Mă doare ca naiba, îi răspunse el în franceză.

Se uită din nou spre primărie. Maiorul se retrăsese vreo douăzeci de metri şi traversase strada îngustă până când ajunsese în pragul unui magazin. De data aceasta, Flick nu se grăbi ca să poată ţinti bine. Trase patru gloanţe. Vitrina magazinului se sparse în mii de cioburi, iar maiorul se clătină pe picioare şi apoi se aruncă la pământ.

Flick vorbi cu Michel în franceză.

— Încearcă să te ridici, îi zise ea.

Bărbatul se răsuci, icnind de durere, se sprijini într-un genunchi, dar nu putea să-şi mişte piciorul rănit.

— Haide, spuse ea cu asprime. Dacă stai aici, o să te omoare.

Îl înşfacă de cămaşă şi-l ridică în sus cu un efort supraomenesc. Se lăsa cu toată greutatea pe piciorul sănătos, dar nu putea să şi-o susţină, aşa că se sprijini de ea. Îşi dădu seama că el nu va fi în stare să meargă, aşa că scoase un geamăt de neputinţă.

Aruncă o privire spre clădirea primăriei. Maiorul se ridica în picioare. Avea sânge pe faţă, dar nu părea grav rănit. Bănuia că fusese rănit superficial de vreun ciob de sticlă, ceea ce însemna că putea să se folosească încă de armă.

Îi rămânea un singur lucru de făcut: trebuia să-l scoată pe Michel de acolo şi să-l ducă într-un loc sigur.

Se aplecă, îl apucă de coapse şi îl aburcă pe umărul ei, aşa cum făceau pompierii. Era înalt, dar slab – majoritatea francezilor erau slabi pe atunci. Cu toate acestea, crezu că se va prăbuşi sub greutatea lui. Se împletici, uşor ameţită, dar se ţinu dreaptă.

După o clipă, făcu primul pas în faţă.

Se mişca greoi pe dalele din piatră. I se părea că maiorul trăgea în ea, dar nu putea fi sigură, pentru că se auzeau împuşcături din direcţia castelului, a lui Geneviève şi a luptătorilor din Rezistenţă din parcare. Teama că un glonţ o putea lovi în orice clipă îi dădea putere şi începu să fugă clătinându-se. O luă pe drumul pe care se ieşea din piaţă spre sud, cea mai apropiată cale de scăpare. Trecu de germanul trântit peste roşcată şi, preţ de câteva secunde, li se încrucişară privirile şi văzu în ochii lui un amestec de surpriză şi admiraţie prefăcută. Apoi se lovi de o măsuţă de la cafenea, o răsturnă, aproape căzu, dar reuşi să-şi menţină echilibrul şi să fugă în continuare. Un glonţ lovi vitrina barului, iar impactul făcu geamul să arate ca o pânză de păianjen. Câteva clipe mai târziu, luă colţul şi ieşi din raza vizuală a maiorului. Erau în viaţă, reflectă ea recunoscătoare; amândoi – măcar pentru un timp.

Nu apucase să se gândească unde să se ducă după ce ieşea din încăierare. Două dubiţe o aşteptau la câteva străzi distanţă, dar nu avea destulă putere să-l care pe Michel până acolo. Totuşi, Antoinette Dupart locuia la câţiva paşi de aici. Antoinette nu făcea parte din Rezistenţă, dar îi furnizase lui Michel un plan al castelului. Iar Michel era nepotul ei, aşa că nu avea să-l trădeze.

Oricum, Flick nu avea altă soluţie.

Antoinette locuia într-un apartament la parter, într-o clădire cu o curte interioară. Flick ajunse la poarta deschisă, aflată la câţiva metri de piaţă, şi se clătină sub arcadă. Împinse o uşă şi-l lăsă pe Michel jos pe dalele de gresie.

Bătu cu putere la uşa lui Antoinette, cu răsuflarea întretăiată. Auzi o voce înspăimântată.

— Ce s-a întâmplat? Antoinette se speriase de împuşcături şi nu voia să deschidă uşa.

— Repede, repede! zise Flick aproape fără suflare. Încercă să nu vorbească prea tare. Unii dintre vecini puteau fi simpatizanţi ai naziştilor.

Uşa nu se deschise, dar auzi vocea lui Antoinette apropiindu-se.

— Cine-i acolo?

Flick evită să rostească vreun nume cu voce tare.

— Nepotul tău e rănit, îi zise ea într-un suflet.

Uşa se deschise. Antoinette era o femeie de cincizeci de ani, cu spatele drept; purta o rochie din bumbac cândva elegantă, dar care era acum decolorată, dar impecabil călcată. Era albă ca varul de spaimă.

— Michel! exclamă ea. Îngenunche lângă el. Eşti grav rănit?

— Mă doare, dar n-o să mor, zise Michel printre dinţii încleştaţi.

— Sărmanul de tine! îi dădu la o parte părul de pe fruntea transpirată cu gesturi blânde.

— Să-l ducem înăuntru, zise Flick nerăbdătoare.

Îl luă pe Michel de subţiori, iar Antoinette de picioare. El gemu de durere. Amândouă îl duseră până în sufragerie şi îl aşezară pe o canapea veche cu tapiţerie din catifea.

— Ai grijă de el până mă duc la maşină, zise Flick. Fugi din nou în stradă.

Schimburile de focuri se răriseră. Nu avea mult de mers. Alergă pe stradă şi dădu colţul de două ori.

În faţa unei brutării închise, erau parcate două maşini cu motoarele pornite: un Renault ruginit şi o furgonetă cu o reclamă pe o latură, pe care scria odată *Blanchisserie Bisset* – Spălătoria Bisset. Furgoneta îi aparţinea tatălui lui Bertrand, care reuşise să facă rost de benzină pentru că spăla cearşafurile de la hotelurile în care stăteau nemţii. Renault-ul fusese furat în acea dimineaţă în Châlons, iar Michel schimbase plăcuţele de înmatriculare. Flick se hotărî să ia maşina şi să lase furgoneta pentru cei care scăpau din măcelul din jurul castelului.

Schimbă câteva vorbe cu şoferiţa furgonetei.

— Aşteaptă cinci minute, apoi ia-o din loc. Se duse la Renault, se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului şi spuse: Repede, să mergem!

La volanul maşinii era Gilberte, o fată drăguţă de nouăsprezece ani, dar proastă, cu păr lung şi negru. Flick nu ştia de ce făcea parte din Rezistenţă – nu era genul de fată potrivită pentru aşa ceva. În loc să demareze, Gilberte o întrebă:

— Unde mergem?

— Te ghidez eu – hai odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Gilberte vârî cheia în contact şi demară.

— Fă la stânga, apoi la dreapta, zise Flick.

În cele două minute de linişte care urmară, îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Majoritatea celor din reţeaua Bollinger pieriseră. Albert şi ceilalţi muriseră, Geneviève, Bertrand şi alţii care supravieţuiseră aveau să fie cu siguranţă torturaţi.

Şi toate astea în zadar. Centrala telefonică nu fusese afectată, iar liniile de comunicaţie germane erau intacte. Flick se simţea groaznic. Încercă să-şi dea seama unde greşise. Oare fusese o eroare declanşarea unui atac frontal asupra unui obiectiv militar bine păzit? Nu neapărat – planul ar fi funcţionat dacă cei de la MI6 ar fi furnizat informaţii corecte. Acum se gândea că ar fi fost mai sigur dacă ar fi găsit o modalitate de a pătrunde clandestin în clădire. Atunci, şansele Rezistenţei de a ajunge mai uşor la aparatura atât de importantă pentru Aliaţi ar fi fost mai mari.

Gilberte opri în faţa curţii.

— Întoarce, zise Flick şi ieşi din maşină.

Michel era întins pe canapeaua lui Antoinette cu faţa în jos şi cu pantalonii în vine, arătând jalnic. Antoinette îngenunchease lângă el, cu un prosop pătat de sânge în mână şi cu o pereche de ochelari pe nas, cercetându-i cu atenţie rana.

— Sângerarea s-a mai oprit, dar glonţul tot acolo a rămas, zise ea.

Poşeta ei se afla pe jos, lângă canapea. Îi golise conţinutul pe o măsuţă, probabil în timp ce-şi căutase ochelarii. Flick observă o bucată de hârtie dactilografiată şi ştampilată, cu o poză de-a lui Antoinette pe ea, vârâtă într-un dosar de carton. Era permisul cu care putea să intre în castel. În acel moment, lui Flick îi veni o idee.

— Ne aşteaptă o maşină afară, zise Flick.

Antoinette se tot uita la rană.

— N-ar trebui să-l mişcăm, spuse ea.

— Dacă rămâne aici, nemţălăii o să-l omoare. Flick înşfacă permisul lui Antoinette. Tot atunci, îl întrebă pe Michel: Cum te simţi?

— Cred că acum sunt în stare să merg, zise el. M-a mai lăsat durerea.

Flick îşi strecură permisul în geantă. Antoinette nu văzuse nimic.

— Ajută-mă să-l ridic, o rugă Flick.

Cele două femei îl ridicară pe Michel în picioare. Antoinette îi suflecă pantalonii din postav şi îi strânse cureaua veche de piele.

— Rămâi în casă, îi zise Flick lui Antoinette. Nu vreau să te vadă nimeni cu noi.

Nu se gândise încă la un plan, dar totul ar fi căzut din start, dacă ar fi planat vreo suspiciune asupra lui Antoinette şi a echipei ei de femei de serviciu.

Michel îşi puse braţul în jurul umerilor lui Flick şi se sprijini de ea. Soţia lui îi susţinu greutatea şi el şchiopătă până în stradă. Când ajunseră la maşină, el era alb ca varul de durere. Gilberte se uita îngrozită la ei prin geamul maşinii.

— Coboară şi deschide afurisita asta de portieră, tâmpito!

Gilberte sări de pe locul ei şi deschise portiera din spate. Cu ajutorul ei, Flick îl urcă pe Michel pe banchetă.

Cele două femei se duseră repede în faţă.

— Să plecăm naibii de aici, zise Flick.

CAPITOLUL 4

Dieter era disperat şi îngrozit. Pe măsură ce împuşcăturile se răreau, iar pulsul îi revenea la normal, începu să se gândească la ce văzuse. Nu îşi închipuise că Rezistenţa era în stare de un atac atât de bine plănuit şi executat. Din ce aflase în ultimele luni, avea impresia că atacurile lor erau de genul „loveşte şi fugi”. Dar acum îi văzuse pentru prima oară în acţiune. Avuseseră arme din belşug şi cu siguranţă nu duceau lipsă de muniţie – spre deosebire de armata germană! Ce era şi mai rău, dăduseră dovadă de mult curaj. Dieter fusese impresionat de puşcaşul care străbătuse în fugă piaţa, de fata cu mitraliera Sten care trăsese ca să-l acopere, dar cel mai mult de micuţa blondă care îl ridicase pe puşcaşul rănit – mai înalt cu cincisprezece centimetri decât ea – şi îl scosese din piaţă la loc ferit. Asemenea oameni reprezentau o ameninţare serioasă pentru forţa militară de ocupaţie. Aceştia nu erau precum criminalii cu care avusese de-a face Dieter la Köln înainte de

izbucnirea războiului. Ucigaşii erau idioţi, leneşi, laşi şi brutali. Aceşti oameni din Rezistenţa franceză erau buni luptători.

Dar înfrângerea suferită de ei îi oferi o ocazie rară.

Când fu sigur că nu mai trăgea nimeni, se ridică în picioare şi o ajută şi pe Stéphanie să se ridice. Obrajii-i erau roşii şi resfira cu dificultate. Îl apucă de mâini şi se uită în ochii lui.

— M-ai apărat, zise ea. Ochii i se umplură de lacrimi. Cu propriul tău corp.

Îi şterse praful de pe coapsă. Era surprins de purtarea lui cavalerească. O făcuse din instinct. Dacă se gândea mai bine, nu era foarte sigur că ar fi fost cu adevărat dispus să moară pentru a o salva pe Stéphanie. Încercă să nu facă prea mare caz de asta.

— Nimeni n-are voie să se atingă de trupul ăsta perfect, cu atât mai puţin să-i facă vreun rău, zise el.

Ea începu să plângă.

El o luă de mână şi traversară piaţa către porţile castelului.

— Să intrăm, o îndemnă el, să te odihneşti puţin.

Intrară în curtea castelului. Dieter văzu o spărtură în zidul bisericii şi înţelese cum reuşiseră cei din Rezistenţă să pătrundă în clădire.

Trupele Waffen-SS ieşiseră din clădire şi îi dezarmau pe atacatori. Dieter se uita cu atenţie la cei din Rezistenţă. Majoritatea erau morţi, dar unii doar răniţi, iar unul sau doi se predaseră. Aveau să fie destui pe care să-i poată interoga.

Până acum, activitatea lui se concentrase pe apărare. Singurul lucru pe care reuşise să-l facă era să fortifice punctele cheie împotriva atacurilor Rezistenţei prin întărirea pazei. Oamenii pe care reuşeau uneori să-i prindă nu le dăduseră suficiente informaţii. Dar acum era altceva, căci prizonierii făceau parte dintr-o reţea mare şi evident bine organizată. Se gândea încântat că venise momentul să pornească la atac.

— Tu – adu un doctor pentru prizonierii ăştia, strigă el unui sergent. Vreau să-i interoghez. Să nu-i lăsăm să moară!

Deşi Dieter nu purta uniformă, sergentul înţelese din comportamentul lui că era un ofiţer cu grad mare şi zise:

— Da, să trăiţi!

Dieter o luă de braţ pe Stéphanie, urcă scara, trecu pe uşa impunătoare şi ajunse în holul central. Era o privelişte ce-ţi tăia răsuflarea: dale de marmură roz pe jos, ferestre înalte cu

draperii bogate şi de bun-gust, pereţi acoperiţi cu basoreliefuri etrusce în nuanţe pale de roz şi verde şi tavanul pe care erau pictaţi heruvimi. Dieter îşi imagină că pe vremuri încăperea fusese plină cu piese minunate: măsuţe frumos sculptate şi puse sub oglinzi înalte, bufete cu ornamente de bronz, scaune elegante cu picioare aurite, picturi în ulei, vaze uriaşe şi mici statuete din marmură. Bineînţeles că nu mai era nimic din toate acestea. În schimb, se aflau aici şiruri întregi de tablouri de comandă, fiecare cu un scaun în faţă, şi o încâlcitură de cabluri pe podea.

Se părea că operatorii de telefonie fugiseră în curtea interioară a castelului, dar acum că nimeni nu mai trăgea, câţiva dintre ei stăteau în faţa uşilor lăcuite, având încă pe cap căştile şi microfoanele la piept, întrebându-se dacă era oare bine să intre înapoi. Dieter o aşeză pe Stéphanie la unul dintre panourile de comandă, apoi îi făcu semn unei telefoniste între două vârste.

— *Madame*, îi spuse el pe un ton politicos, dar poruncitor totodată. Vorbea în franceză. Vă rog să-i aduceţi doamnei o cafea caldă.

— Prea bine, *monsieur.*

— Şi nişte coniac. A suferit un şoc.

— Nu mai avem coniac.

De fapt aveau, dar femeia nu voia să-i dea amantei unui german. Dieter nu insistă.

— Doar cafea, atunci, şi mişcă-te repede sau dai de bucluc.

O bătu uşurel pe Stéphanie pe umăr şi plecă din cameră. Trecu prin nişte uşi duble ca să ajungă în aripa de est. Castelul avea mai multe săli de recepţie care dădeau una în alta, ca la Versailles. Încăperile erau pline cu panouri de comandă, care păreau să fie de mai mult timp aici, căci cablurile se uneau într-un mănunchi care trecea prin podea până în pivniţă. Dieter bănuia că dezordinea de aici se datora faptului că centrala fusese recent pusă în funcţiune, ca o măsură de urgenţă, după bombardarea aripii de vest. O parte dintre geamuri erau tot timpul camuflate, ca precauţie în cazul unui raid aerian, dar la altele perdelele grele erau date la o parte, ceea ce îl făcu pe Dieter să creadă că femeilor nu le plăcea să lucreze în beznă.

În capătul aripii de est era o casă a scării. Dieter coborî treptele. După aceea, trecu printr-o uşă de oţel. Numaidecât

văzu un birou mic şi un scaun, iar Dieter presupuse că de obicei stătea acolo un paznic. Soldatul de gardă îşi părăsise postul ca să ia parte la luptă. Dieter intră şi se gândi că aceasta era o breşă în sistemul de securitate.

Atmosfera era alta decât la etajele superioare. Funcţionând ca bucătării, spaţii de depozitare şi de locuit pentru mulţimea de angajaţi care se ocupau de castel în urmă cu trei sute de ani, subsolul avea tavanul jos, pereţi goi şi pardoseală din piatră, iar în unele camere doar pământ bătătorit. Dieter merse de-a lungul unui coridor lat. Pe fiecare uşă era scris citeţ în limbajul german al semnelor, dar Dieter aruncă totuşi o privire înăuntru. În stânga sa, în faţa clădirii, era echipamentul complex al unei centrale telefonice de maximă importanţă: un generator, baterii enorme şi camere pline cu căblăraie. În dreapta sa, în spatele casei, se aflau facilităţile Gestapoului: un laborator foto, o cameră de ascultare fără fir pentru interceptarea celor din Rezistenţă şi celule cu vizete la uşi. Subsolul fusese blindat: toate ferestrele erau blocate, la pereţi erau puşi saci de nisip, iar tavanele fuseseră întărite cu grinzi de oţel peste care se turnase ciment. Toate acestea erau măsuri de prevenţie împotriva bombardamentelor Aliaţilor asupra centralei de comunicaţii.

În capătul coridorului se afla o uşă pe care scria „Cameră de interogatoriu”. O deschise şi intră. Prima încăpere avea pereţi albi şi goi, lumini puternice şi mobilierul standard pentru o astfel de destinaţie: o masă ieftină, scaune tari şi o scrumieră. Dieter se duse şi în cealaltă cameră. Aici luminile erau mai puţin puternice, iar pereţii de cărămidă nu erau zugrăviţi. Mai văzu şi un stâlp mânjit de sânge cu cârlige pentru legarea celor interogaţi; în suportul pentru umbrele se găseau bâte din lemn şi bare de oţel; o masă de operaţii cu suport pentru cap şi chingi pentru încheieturi şi glezne; un aparat pentru electroşocuri; şi un dulap încuiat care probabil conţinea medicamente şi seringi hipodermice. Era o adevărată cameră de tortură. Nu era prima încăpere de acest fel în care intrase Dieter, dar tot simţea că i se face rău. Nu trebuia să piardă din vedere că informaţiile obţinute în locuri ca acesta contribuiseră la salvarea vieţii unor tineri soldaţi germani, care se întorseseră la nevestele şi copiii lor, în loc să moară pe câmpul de bătălie. Cu toate acestea, un astfel de loc îi dădea fiori reci pe şira spinării.

Tresări când auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse. Când văzu cine era în cadrul uşii, se dădu înspăimântat înapoi.

— Iisuse, gemu el. Se uita la omul îndesat cu faţa în umbră, parcă ascunsă de lumina puternică din camera alăturată. Cine eşti? zise el, cu o voce în care se simţea frica.

Bărbatul păşi în lumină şi se dovedi a fi sergent al Gestapoului. Era scund şi rotofei, cu o faţă cărnoasă şi cu părul blond-cenuşiu tuns atât de scurt încât părea chel.

— Ce naiba cauţi aici? îl întrebă el cu accent de Frankfurt.

Dieter îşi reveni în fire. Camera de tortură îl şocase, dar îşi recăpătă obişnuitul ton autoritar şi îi zise omului:

— Sunt maiorul Franck. Dar dumneata?

Sergentul deveni brusc politicos.

— Ordonaţi, numele meu e Becker.

— Adu de îndată prizonierii, îi ordonă Dieter. Cei care pot merge fără ajutor să fie aduşi imediat, iar ceilalţi după ce vor fi consultaţi de un doctor.

— Prea bine, domnule maior.

Becker plecă. Dieter se întoarse în camera de interogare şi se aşeză pe scaunul tare. Se întreba cât de multe informaţii putea să scoată de la prizonieri. Era posibil să nu ştie decât ce se întâmpla în oraşul lor. Dacă avea ghinion şi Rezistenţa îşi luase toate măsurile de siguranţă, fiecare dintre ei putea să ştie câte puţin din ce se întâmpla în cadrul grupării. Pe de altă parte, nu existau măsuri perfecte de acest fel. Întotdeauna existau câţiva care aflau inevitabil informaţii şi despre alte celule ale Rezistenţei. Spera din tot sufletul ca membrii unei grupări să-l conducă la o alta şi tot aşa, pentru ca el să poată provoca Rezistenţei pagube uriaşe în săptămânile de dinainte de invazia Aliaţilor.

Auzi paşi pe coridor şi se uită afară. Erau aduşi prizonierii. Prima era femeia care ascunsese sub haină un pistol-mitralieră Sten. Dieter era mulţumit. Era foarte folositor să fie o femeie printre cei anchetaţi. În timpul unui interogatoriu, femeile se puteau dovedi la fel de dure ca şi bărbaţii, dar ca să faci un bărbat să vorbească trebuia să baţi o femeie în faţa lui. Aceasta era înaltă şi atractivă, ceea ce era şi mai bine. Nu părea să fie rănită. Dieter îi făcu semn soldatului care o escorta să se oprească şi se adresă femeii în franceză.

— Cum te cheamă? o întrebă el pe un ton prietenos.

Femeia se uită la el cu o sclipire de trufie în ochi.

— Şi de ce ţi-aş spune?

El ridică din umeri. Era uşor de înfrânt o asemenea rezistenţă. Îi dădu un răspuns care îşi dovedise de sute de ori eficienţa.

— Rudele tale vor întreba dacă eşti în arest. Dacă ştim cum te cheamă, le putem spune.

— Mă numesc Geneviève Delys.

— Un nume frumos pentru o fată frumoasă. Îi făcu semn să plece.

Următorul care intră era un bărbat în jur de şaizeci de ani, care sângera în zona capului şi şchiopăta.

— Nu eşti cam bătrân pentru aşa ceva? îl tachină Dieter.

Bărbatul avea un aer mândru.

— Eu am pus explozibilul, spuse sfidător bărbatul.

— Numele?

— Gaston Lefèvre.

— Nu uita un lucru, Gaston, îi spuse Dieter pe un ton amabil. Durerea durează atâta timp cât vrei tu. Când vei decide să-i pui capăt, se va opri.

În ochii bărbatului se citea teama, căci ştia ce-l aşteaptă.

Dieter dădu din cap cu satisfacţie.

— Continuaţi!

Următorul prizonier era un tânăr ce nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani, după cum bănuia Dieter, un băiat arătos care era îngrozit.

— Numele!

Ezită, părând şocat. După ce se gândi puţin, zise:

— Bertrand Bisset.

— Bună seara, Bertrand, îi zise amabil Dieter. Bine ai venit în iad.

Băiatul se uita la el de parcă fusese pălmuit.

Dieter îl împinse în faţă.

Atunci îşi făcu apariţia Willi Weber, cu Becker după el, care păşea ca un câine periculos ţinut în lanţ.

— Cum de-ai intrat aici? îl întrebă cu mojicie Weber.

— Am intrat pur şi simplu, îi zise. Paza de aici e de căcat.

— Prostii! Tocmai ce-am respins un atac de proporţii!

— Lansat de doisprezece bărbaţi şi câteva fete!

— Le-am venit de hac, asta contează.

— Gândeşte-te, Willi, îi zise împăciuitor Dieter, au putut să se adune pe aici prin apropiere, neobservaţi de voi, apoi să intre prin forţă în curte şi să omoare cel puţin şase soldaţi germani de ispravă. Cred că singurul motiv pentru care i-ai învins este că au subestimat numărul de soldaţi din castel. Iar eu am intrat fără probleme în subsol, pentru că paznicul îşi părăsise postul.

— Este un german de nădejde, a vrut să ia parte la luptă.

— Dă-mi, Doamne, putere, exclamă Dieter disperat. În timpul unei bătălii, soldatul nu-şi părăseşte postul ca să lupte, ci execută ordinele!

— Nu-mi da' tu lecţii despre disciplina militară!

— Nici nu vreau aşa ceva, se resemnă Dieter pentru moment.

— Dar *ce* vrei, de fapt?

— Să-i interoghez pe prizonieri.

— Asta e treaba celor de la Gestapo.

— Nu face pe prostul. Feldmareşalul Rommel mi-a cerut mie, şi nu Gestapoului, să slăbesc capacitatea Rezistenţei de a aduce pagube sistemului de comunicaţii, în eventualitatea unei invazii. Aceşti prizonieri îmi pot da informaţii preţioase. Intenţionez să-i interoghez.

— Nu atâta timp cât răspund eu de ei, îi zise Weber cu încăpăţânare în voce. Îi voi interoga eu însumi şi-i voi raporta feldmareşalului Rommel ce am aflat.

— Probabil că Aliaţii o să debarce în cursul acestei veri – n-ar fi timpul să punem capăt luptelor intestine pe plan local?

— Nu e niciodată indicat să lăsăm buna organizare pe planul doi.

Lui Dieter îi venea să urle. Exasperat, îşi călcă mândria în picioare şi încercă să facă un compromis.

— Atunci, să-i interogăm împreună.

— În niciun caz, îi zâmbi ironic Weber, simţind că a câştigat.

— Asta înseamnă că va trebui să-ţi subminez autoritatea.

— Dacă poţi.

— Bineînţeles că pot. Vei obţine doar o amânare.

— Dacă spui tu.

— Tâmpitule, îi spuse Dieter cu furie în glas. Să ferească Dumnezeu această ţară de patrioţi ca tine.

Se întoarse cu spatele şi ieşi repede din cameră.

CAPITOLUL 5

Gilberte şi Flick lăsară în urmă oraşul Sainte-Cécile, luând-o spre Reims pe un drum de ţară lăturalnic. Gilberte conducea cât de repede putea. Flick se uita îngrijorată la şoseaua îngustă care urca şi cobora peste dealuri joase, şerpuia printre vii, traversând din sat în sat. Nu puteau înainta prea repede din cauza deselor răscruci de drumuri, dar tocmai acest număr mare de intersecţii îi împiedica pe cei de la Gestapo să blocheze toate drumurile dinspre Sainte-Cécile. Totuşi, Flick îşi muşca buzele, îngrijorată că puteau fi oprite oricând de o patrulă. N-avea cum să explice prezenţa unui bărbat rănit de glonţ pe bancheta din spate.

Gândindu-se la ce avea de făcut, îşi dădu seama că nu putea să-l ducă pe Michel la el acasă. După ce Franţa se predase în 1940, Michel fusese demobilizat, dar nu-şi reluase postul de lector la Sorbona, ci se întorsese în oraşul său natal, unde preluase funcţia de director adjunct al unui liceu – dar adevăratul motiv era să organizeze o celulă de Rezistenţă. Se mutase în casa de lângă catedrală, moştenită de la părinţi. Dar, se hotărî Flick, nu putea să-l ducă acum acolo. De locuinţa aceea ştiau prea mulţi oameni. Deşi cei din Rezistenţă nu cunoşteau de obicei adresele celorlalţi membri – din raţiuni de siguranţă, li se dădeau adresele doar dacă trebuiau să facă o livrare sau să se întâlnească cu cineva – Michel era liderul lor, aşa că toţi ştiau unde stătea.

Era foarte probabil ca în Sainte-Cécile o parte dintre membrii echipei să fi fost luaţi prizonieri. Curând aveau să fie interogaţi. Spre deosebire de agenţii britanici, cei din Rezistenţa franceză nu aveau asupra lor capsule cu cianură. Singurul lucru sigur în cazul unui interogatoriu era că toţi aveau să vorbească până la urmă. Câteodată, cei din Gestapo îşi pierdeau răbdarea şi îi omorau pe prizonieri din exces de zel, dar, dacă nu se pripeau şi-şi urmăreau scopul, puteau să-i facă chiar şi pe cei mai tari din ei să-şi trădeze colegii. Nimeni nu putea să îndure la nesfârşit asemenea cazne.

Aşa că Flick trebuia să aibă în vedere faptul că duşmanul putea afla unde locuieşte Michel. Dar unde altundeva putea să-l ducă?

— Cum se simte? o întrebă Gilberte îngrijorată.

Flick aruncă o privire pe bancheta din spate. Michel îşi ţinea ochii închişi, dar respira normal. Adormise, ceea ce era perfect. Se uită la el cu afecţiune. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, măcar pentru o zi sau două. Se întoarse spre Gilberte. Era tânără şi singură, aşa că probabil încă locuia cu părinţii.

— Unde locuieşti? o întrebă Flick.

— La periferia oraşului, pe Route de Cernay.

— Stai singură?

Preţ de câteva secunde, Gilberte păru speriată.

— Da, bineînţeles că singură.

— E o casă, un apartament sau o garsonieră?

— Un apartament cu două camere.

— O să mergem acolo.

— Nu!

— De ce nu? Ţi-e frică?

— Nu, nu mi-e frică. Părea jignită.

— Atunci de ce?

— Nu am încredere în vecini.

— Ai şi o intrare prin spate?

— Da, o alee care o ia de-a lungul unei mici fabrici, îi zise ea fără prea multă tragere de inimă.

— E foarte bine.

— Ai dreptate, ar trebui să mergem la mine... Doar că m-ai luat pe nepusă-masă, asta-i tot.

— Îmi cer scuze.

Flick trebuia să se întoarcă la Londra în acea seară. O aştepta un avion pe o pajişte de lângă satul Chatelle, la opt kilometri de Reims. Se întreba dacă avionul avea să ajungă. Dacă pilotai orientându-te după stele, era foarte greu să găseşti un câmp anume de lângă un sătuc. De obicei, piloţii greşeau – de fapt, era o minune când ajungeau la destinaţie. Se uită în sus. Cerul senin se făcea tot mai albastru pe măsură ce se însera. Avea să răsară şi luna, dacă nu se înnora.

Dacă nu azi, atunci mâine, îşi zise ca întotdeauna.

Se gândi la tovarăşii pe care îi lăsase în urmă. Oare murise tânărul Bertrand sau mai trăia? Dar Geneviève? Mai bine ar fi murit. Dacă trăiau, aveau să treacă prin chinuri groaznice. Flick se cutremură de groază când îşi aduse aminte că operaţiunea eşuase din cauza ei. Credea că lui Bertrand îi plăcea de ea. Era

suficient de tânăr ca să se simtă vinovat că o iubea în taină pe soţia comandantului său. Ce mult îşi dorea acum să-i fi ordonat să stea acasă. Nu ar fi schimbat cu nimic rezultatul confruntării şi ar fi rămas un tânăr simpatic şi inteligent pentru o lungă perioadă de timp, în loc să ajungă un cadavru sau poate chiar mai rău.

Nimeni nu putea învinge mereu, iar pe timp de război, când liderul greşea, mureau oameni. Era un argument de netăgăduit, dar ea tot nu se simţea consolată. Voia să fie sigură că suferinţa lor atroce nu era în zadar. Poate că până la urmă sacrificiul lor avea să contribuie la victoria finală.

Îşi aminti de permisul pe care i-l furase lui Antoinette şi la posibilitatea de a pătrunde în castel fără să fie recunoscuţi. Puteau intra ca o echipă de angajaţi francezi. Renunţă repede la ideea de a-i pune să se dea drept operatori de telefonie: era o meserie care nu se putea învăţa din mers. Dar oricine putea să dea cu mătura.

Şi-ar fi dat oare nemţii seama că cei care făceau curăţenie erau străini? Probabil că nu le băgau în seamă pe femeile care făceau curat. Dar telefoniştii francezi – aveau ei oare să-i dea de gol? Era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

SOE dispunea de un sistem de falsificare capabil să reproducă orice fel de document, iar câteodată o făceau în câteva zile şi pe acelaşi tip de hârtie ca şi cea a actului original. Puteau să contrafacă permisul Antoinettei în doi timpi şi trei mişcări.

Flick se simţea vinovată că-l furase. Poate că Antoinette îl căuta acum disperată pe sub canapea şi prin toate buzunarele de la haină sau se ducea în curte cu o lanternă, să vadă dacă nu-i căzuse pe undeva. Când le va spune celor de la Gestapo că-l pierduse, va da de belea. Dar până la urmă îi vor da altul. Şi nici nu va fi acuzată că îi ajutase pe cei din Rezistenţă. Dacă o interogau, putea să afirme sus şi tare că-l rătăcise, ceea ce era şi adevărat. Flick se gândi cu părere de rău că, dacă i l-ar fi cerut împrumut Antoinettei, s-ar fi putut izbi de un refuz categoric.

Bineînţeles că planul avea totuşi o hibă. Numai femeile făceau curat. Membrii Rezistenţei care s-ar fi deghizat în menajere trebuiau să fie femei.

Şi de ce nu? se gândi Flick.

Intrau acum în suburbiile oraşului Reims. Se întunecase deja când Gilberte opri lângă o fabrică împrejmuită cu un gard din sârmă. Scoase cheile din contact.

— Trezeşte-te! strigă Flick la Michel. Trebuie să te ducem în casă. Bărbatul gemu. Trebuie să ne grăbim, adăugă ea. O să se facă ora de stingere şi n-o să mai putem circula.

Cele două femei îl scoaseră din maşină. Gilberte îi arătă aleea îngustă care ducea în spatele fabricii. Michel îşi trecu braţele peste umerii lor şi ele îl ajutară să se deplaseze pe alee. Gilberte deschise o uşă dintr-un zid, care dădea în curtea interioară a unei clădiri de apartamente. Traversară curtea şi intrară pe uşa din spate.

Era o clădire de apartamente ieftine, cu cinci etaje şi fără lift. Din păcate, apartamentul lui Gilberte se afla la ultimul etaj. Flick îi arătă cum să facă un scaun portabil. Îşi încrucişară braţele, le puseră sub coapsele lui Michel şi îl ridicară. El îşi puse braţele pe umerii celor două femei ca să nu se dezechilibreze. Aşa îl cărară patru etaje. Din fericire, nu se întâlniră cu nimeni pe scări.

Gâfâiau când ajunseră la uşa lui Gilberte. Îl puseră pe Michel pe picioare şi acesta reuşi să şchioapete până în apartament, unde se prăbuşi într-un fotoliu.

Flick aruncă o privire în jurul ei. Se vedea clar că aici stătea o fată, căci apartamentul era curat, îngrijit şi drăguţ. Şi cel mai important, nu avea altă clădire în faţă. Acesta era marele avantaj de a locui la un etaj superior: nimeni nu putea să se uite la tine în casă. Michel avea să fie în siguranţă.

Gilberte se tot învârtea în jurul lui Michel, aducându-i perne ca să stea comod, îi ştergea faţa cu un prosop, îi dădea aspirine. Era blândă, dar nepricepută, ca şi Antoinette. Michel avea acest efect asupra femeilor, dar nu şi când era vorba de Flick – şi de aceea se şi îndrăgostise de ea: nu suporta să fie respins.

— Trebuie să te vadă un doctor, zise brusc Flick. Ce zici de Claude Bouler? El ne mai ajuta, dar ultima oară când l-am văzut, s-a făcut că nu mă cunoaşte. Era atât de agitat, încât credeam că vrea să fugă de mine.

— E foarte speriat de când s-a căsătorit, îi răspunse Michel. Dar va veni să mă îngrijească.

Flick dădu din cap. Mulţi oameni făceau excepţii de dragul lui Michel.

— Gilberte, du-te după doctorul Bouler.

— Mai bine rămân cu Michel.

Flick oftă în sinea ei. Gilberte nu era bună decât să transmită mesaje, deşi nici la asta nu excela.

— Fă, te rog, ce-ţi cer, îi zise Flick cu hotărâre. Trebuie să stau de vorbă cu Michel înainte să mă întorc la Londra.

— Dar starea de necesitate?

— Dacă te opreşte cineva, spune-le că te duci după un doctor. E un motiv valabil. Poate că te vor însoţi până la Claude acasă: a să fie siguri că spui adevărul. Dar aici nu vor veni.

Gilberte părea îngrijorată, dar îşi puse pe ea o jachetă şi ieşi. Flick se aşeză pe braţul fotoliului în care se trântise Michel şi-l sărută.

— A fost un dezastru, zise ea.

— Ştiu, mormăi el dezgustat. Marii specialişti la MI6! Cred că au fost de două ori mai mulţi oameni decât au estimat ei.

— Nu o să mai am niciodată încredere în papiţoii ăia.

— L-am pierdut pe Albert. Va trebui să-i dau soţiei sale vestea cea proastă.

— Mă întorc diseară. O să-i rog pe cei de la Londra să-ţi trimită un alt operator radio.

— Mersi.

— Trebuie să afli cine a murit şi cine mai e în viaţă.

— Dacă pot, oftă el.

— Cum te mai simţi? Îi luă mâna.

— Prost. Nu e un loc prea bun pentru cineva care a fost găurit de un glonţ.

— Dar psihic?

— Cam ameţit.

— Trebuie să bei ceva. Mă întreb ce-o avea pe aici.

— Ar fi bine să aibă scotch.

Înainte de război, prietenii lui Michel îl învăţaseră să aprecieze whisky-ul.

— E cam tare.

Bucătăria se afla într-un colţ al sufrageriei. Flick deschise un dulap. Spre surprinderea ei, văzu o sticlă de Dewar’s White Label. Agenţii din Anglia aduceau adesea whisky cu ei, ca să-l bea chiar ei sau tovarăşii lor, dar o franţuzoaică nu s-ar fi atins de aşa ceva. Mai era şi o sticlă deschisă de vin roşu, care era mult mai potrivit pentru un rănit. Turnă jumătate de pahar şi

apoi îl îndoi cu apă de la robinet. Michel bău cu poftă: pierduse sânge şi era însetat. Goli paharul, apoi se întinse şi închise ochii.

Flick ar fi avut poftă de un scotch, dar nu i se părea normal să nu-i dea lui Michel şi să bea doar ea. În plus, trebuia să fie perfect trează. Avea să bea ceva când va ajunge în Anglia.

Se uită prin cameră. Pe pereţi erau atârnate câteva tablouri cu valoare sentimentală, pe măsuţă zăceau un teanc de reviste de modă vechi, dar nicio carte. Intră şi în dormitor.

— Unde te duci? o întrebă Michel cu asprime.

— Arunc şi eu o privire pe aici.

— Nu crezi că nu se cade când nu e ea aici?

— Nu prea, ridică Flick din umeri. Oricum trebuie să mă duc la baie.

— E afară. În jos pe scări şi pe coridor până în capăt. Dacă-mi amintesc eu bine.

Îi urmă instrucţiunile. Cât stătu în baie, îşi dădu seama că ceva o neliniştea în privinţa apartamentului lui Gilberte. Încercă să-şi dea seama exact ce anume. Îşi asculta mereu instinctele: îi salvaseră viaţa de mai multe ori. Când se întoarse, îi spuse lui Michel:

— Ceva nu e-n ordine aici. Dar ce anume?

— Nu ştiu, ridică el din umeri, părând jenat.

— Eşti cam agitat.

— Poate pentru că am fost rănit într-un schimb de focuri.

— Nu, nu de asta. E din cauza apartamentului.

Ceva nu se lega: Gilberte părea prea neliniştită, Michel ştia unde e baia, dulapul cu whisky. Se duse în dormitor să cerceteze. Michel nu o împiedică de data asta. Se uită în jur. Pe noptieră era o fotografie a unui bărbat cu ochi mari ca ai lui Gilberte şi cu sprâncenele negre, probabil tatăl ei. Pe cuvertura de pe pat, o păpuşă. Într-un colţ se aflau o chiuvetă şi un dulap cu oglindă deasupra ei. Flick deschise dulapul. Înăuntru găsi o lamă de ras, un pămătuf şi un castronel. Gilberte nu era atât de nevinovată pe cât voia să pară: un bărbat venea aici suficient de des cât să-şi lase trusa de bărbierit.

Flick se uită mai cu luare-aminte. Lama şi pămătuful făceau parte dintr-un set cu mânere de baga. Le recunoscu. Îi dăruise acest set lui Michel când împlinise treizeci şi doi de ani.

Deci aşa stăteau lucrurile.

Era atât de şocată, căci nici nu se putea clinti din loc.

Îl bănuise că îi plăcea de altcineva, dar nu-şi imaginase că mersese atât de departe. Dar aici era dovada, chiar în faţa ochilor ei.

După starea iniţială de şoc, fu cuprinsă de tristeţe. Cum se putea cuibări lângă altă femeie când Flick dormea singură în patul ei din Londra? Se întoarse şi se uită la pat. Făcuseră dragoste aici, chiar în această cameră. Nu putea să suporte acest gând.

Apoi i se urcă sângele la cap! Îi fusese credincioasă, suportase singurătatea – dar el nu. O înşelase. Era atât de furioasă, încât simţea că o să explodeze.

Se duse repede în cealaltă cameră şi veni în faţa lui.

— Ticălosule! îi spuse ea în engleză. Ticălos împuţit ce eşti!

— Nu te supăra pe mine, îi răspunse el în aceeaşi limbă.

Ştia că engleza lui stricată i se părea irezistibilă, dar nu-i va merge de data asta.

— Cum ai putut să mă înşeli cu o idioată de nouăsprezece ani? îi zise ea spumegând de furie.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, e doar o fată drăguţă.

— Şi asta crezi că mă face să mă simt mai bine? Flick ştia că la început îi atrăsese atenţia lui Michel, provocându-l în sala de curs, pe când ea era studentă şi el lector – studenţii francezi erau respectuoşi în comparaţie cu cei englezi, dar Flick oricum dispreţuia orice fel de autoritate. Dacă Michel ar fi fost atras de cineva ca ea – poate Geneviève, o femeie de aceeaşi vârstă cu el – poate că ar fi suportat mai bine. Într-un fel, era mai dureros pentru ea că o alese pe Gilberte, o fată care nu se gândea decât la farduri şi la lacuri de unghii.

— Mă simţeam singur, îi spuse cu patetism Michel.

— Scuteşte-mă de explicaţiile tale lacrimogene. Nu erai singur – ai fost slab, necinstit şi perfid.

— Hai să nu ne certăm, Flick, draga mea. Jumătate din prietenii noştri au fost ucişi. Tu te întorci în Anglia. Am putea să murim amândoi în curând. Nu pleca supărată.

— Cum să nu fiu supărată? Te las în braţele unei fluşturatice!

— Nu e fluşturatică...

— Scuteşte-mă! Eu sunt soţia ta, iar tu te culci cu fata asta.

Michel se mişcă în fotoliu şi scânci de durere; apoi o fixă pe Flick cu ochii săi albaştri.

— Mă declar vinovat. Sunt un tâmpit. Dar un tâmpit care te iubeşte şi îţi cere să-l ierţi de data asta, în caz că n-o să te mai văd niciodată.

Îi era greu să-i reziste. Flick se gândi la cei cinci ani de căsnicie şi ajunse la concluzia că n-avea rost să fie supărată pentru că el o înşelase cu o curviştină. Făcu un pas spre el. Michel îi îmbrăţişă picioarele şi-şi afundă faţa în fusta ei de bumbac. Ea îl mângâie pe păr.

— În regulă, zise ea. E-n regulă.

— Îmi pare tare rău, zise el. Mă simt îngrozitor. Eşti cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată sau de care am auzit vreodată. Promit că nu o să-ţi mai fac niciodată aşa ceva.

Uşa se deschise şi Gilberte intră împreună cu Claude. Flick se simţi vinovată şi se smulse din braţele lui Michel. Apoi se simţi jenată. Totuşi, era soţul *ei,* nu al lui Gilberte. De ce să se simtă vinovată că-l îmbrăţişa în apartamentul lui Gilberte? Era furioasă pe sine însăşi.

Gilberte părea şocată că iubitul ei îşi îmbrăţişa soţia la ea acasă, dar se stăpâni repede şi arboră o expresie indiferentă.

Claude, un doctor tânăr şi chipeş, o urmă înăuntru, arătând foarte speriat.

Flick se duse la Claude şi-l sărută pe amândoi obrajii.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi zise ea. Îţi suntem profund recunoscători.

Claude se uită la Michel.

— Cum te mai simţi, bătrâne?

— Am un glonţ în fund.

— Atunci trebuie să-l scot. Nu mai era atât de îngrijorat şi părea foarte priceput. Îi zise lui Flick: Pune nişte prosoape pe pat ca să absoarbă sângele, apoi dă-i jos pantalonii şi pune-l pe burtă. Mă duc să mă spăl pe mâini.

Gilberte întinse pe pat nişte reviste vechi, iar peste ele nişte prosoape curate, în timp ce Flick îl ajuta pe Michel să se ridice şi să meargă până la pat. Când bărbatul ei se întinse, Flick nu reuşi să nu se gândească de câte ori o mai făcuse în acest loc.

Claude inseră un instrument de metal în rană ca să caute glonţul. Michel urlă de durere.

— Îmi pare rău, prietene, îi zise Claude cu tristeţe.

Flick simţi o bucurie perversă când îl văzu pe Michel chinuindu-se pe patul unde gemuse probabil de plăcerea adulterului. Ea spera ca el să-şi amintească mereu de dormitorul lui Gilberte în acest fel.

— Termină odată! zise Michel.

Plăcerea răzbunării pe care o simţea Flick se mai potoli şi acum i se făcu milă de Michel. Îi puse perna mai aproape de faţă şi-i zise:

— Muşcă din ea, o să-ţi fie mai uşor.

Michel băgă perna în gură.

Claude mai introduse o dată instrumentul şi de această dată glonţul ieşi. Sângeră abundent câteva secunde, apoi fluxul încetini, iar Claude aplică un bandaj.

— Încearcă să nu te mişti prea mult în următoarele zile, îl sfătui el pe Michel.

Asta însemna că Michel trebuia să stea acasă la Gilberte. Totuşi, durerea era prea mare ca să poată face sex, se gândea Flick cu satisfacţie.

— Mulţumesc, Claude, zise ea.

— Mă bucur că am putut fi de ajutor.

— Mai vreau să te rog ceva.

Claude părea speriat.

— Ce anume?

— Trebuie să iau un avion la 23:45. Trebuie să mă duci până la Chatelle.

— De ce nu poate Gilberte să te ducă cu maşina cu care a venit la mine?

— Din cauza stării de necesitate. Dar cu tine o să fim în siguranţă, eşti doctor.

— De ce să iau doi oameni cu mine?

— Trei. Avem nevoie şi de Michel, ca să ţină lanterna.

Procedura de preluare era neschimbată: patru oameni din Rezistenţă se foloseau de lanterne ca să formeze o uriaşă literă „L”, indicând astfel direcţia vântului şi locul unde trebuia să aterizeze avionul. Lanternele care funcţionau pe bază de baterii trebuiau ţinute în direcţia avionului, ca să le vadă pilotul. Puteau fi puse şi pe pământ, dar procedura nu era foarte sigură, căci, dacă pilotul nu vedea ce se aştepta, putea crede că i se întindea o capcană şi să ia decizia de a nu ateriza. Era nevoie de patru persoane pentru manevră.

— Şi cum să explic eu poliţiei prezenţa voastră în maşină? o întrebă Claude. Un doctor care are o urgenţă nu merge cu trei pasageri în maşină.

— Ne gândim noi la ceva.

— E prea riscant!

— O să-ţi ia doar câteva minute acum când e noapte.

— O să mă omoare Marie-Jeanne. O să-mi spună că trebuie să mă gândesc la binele copiilor.

— Nu ai copii.

— E gravidă.

Flick dădu din cap. De aceea era Claude atât de agitat.

Michel se rostogoli pe pat şi se aşeză în capul oaselor. Întinse mâna şi-l apucă pe Claude de braţ.

— Claude, te implor, e foarte important. Fă asta pentru mine, te rog!

Era greu să-l refuzi pe Michel. Claude oftă:

— Când plecăm?

Flick se uită la ceas. Era aproape 11 seara.

— Acum.

— I se poate deschide rana, se uită Claude la Michel.

— Ştiu, zise Flick. Lasă-l să sângereze.

•

Satul Chatelle era format din câteva clădiri îngrămădite în jurul unei răspântii: trei case, câteva barăci pentru muncitori şi o brutărie care deservea fermele şi cătunele din zonă. Flick stătea pe un imaş aflat la un kilometru şi jumătate de intersecţie, ţinând în mână o lanternă de mărimea unui pachet de ţigări.

Făcuse un curs de o săptămână, ţinut de piloţi ai escadronului 161, pentru a învăţa cum să semnalizeze unei aeronave pentru a ateriza. Terenul se potrivea cu specificaţiile pe care i le dăduseră. Câmpul avea cam un kilometru lungime – un aparat Lysander avea nevoie de şase sute de metri ca să aterizeze şi să decoleze. Pământul de sub picioarele ei era tare şi fără denivelări. Heleşteul din apropiere se vedea clar în lumina lunii, asigurând un bun reper pentru pilot.

Michel şi Gilberte erau aliniaţi în bătaia vântului alături de Flick, având şi ei lanterne în mână, iar Claude stătea la câţiva metri de Gilberte, semnalizând în forma literei „L” pentru a-l ghida pe pilot. În zonele pustii, se puteau aprinde focuri, în loc

de lanterne, dar aici, în apropierea unui sat, era prea periculos să laşi urme pe pământ.

Cei patru formau ceea ce agenţii numeau un comitet de primire. Cei din subordinea lui Flick erau tăcuţi şi disciplinaţi, dar grupurile mai dezorganizate transformau aterizarea într-o petrecere, bărbaţii spuneau glume cu voce tare şi fumau, iar sătenii din apropiere se adunau ca la spectacol. Era periculos. Dacă pilotul bănuia că nemţii aflaseră de aterizare şi credea că îl păndeau cei de la Gestapo, trebuia să reacţioneze rapid. Instrucţiunile comitetului de primire erau foarte clare: oricine se apropia de avion dintr-un unghi greşit risca să fie împuşcat de pilot. Asta nu se întâmplase niciodată, dar într-una din dăţi un gură-cască fusese strivit de un bombardier Hudson şi ucis pe loc.

Era groaznic să aştepţi un avion să aterizeze. Dacă nu venea, Flick trebuia să mai stea douăzeci şi patru de ore în tensiune, până când se mai ivea o şansă. Dar agenţii nu ştiau niciodată dacă o aeronavă avea să sosească sau nu. Şi nu pentru că nu puteau pune bază în cei de la RAF[6]. Piloţii din escadronul 161 îi explicaseră lui Flick că zborul de noapte, în care parcurgeau sute de kilometri, era o sarcină foarte dificilă. Pilotul făcea o estimare – îşi calcula poziţia în funcţie de direcţie, viteză şi timpul trecut de la decolare – şi încerca să verifice acest rezultat luând ca punct de reper râuri, oraşe, linii de cale ferată şi păduri. Problema cu această aproximare era că nu puteai face un reglaj corect din cauza vântului. Iar problema cu punctele de reper era că toate râurile în lumina lunii arătau la fel. Era foarte greu să găseşti zona indicată, darămite terenul de aterizare respectiv.

Dacă norii acopereau luna, era de-a dreptul imposibil, iar pilotul nici nu mai decola.

Totuşi, cerul senin din această noapte îi dădea speranţe lui Flick. Cu câteva minute înainte de miezul nopţii auzi sunetul de neconfundat al unui avion cu un singur motor, întâi mai slab, apoi crescând în intensitate, ca un ropot de aplauze, şi simţi bucurie la gândul că avea să se întoarcă acasă. Începu să agite lanterna, semnalizând litera „X” din alfabetul Morse. Dacă nu semnaliza litera care trebuia, pilotul putea să creadă că i se întindea o cursă şi nu mai ateriza.

[6] Royal Air Force – Aviaţia regală britanică. (n.tr.).

Avionul se roti o dată, apoi începu să coboare brusc; ateriză în dreapta lui Flick, frână, vira între Michel şi Claude, rulă înapoi la Flick şi se întoarse cu botul în direcţia vântului, descriind un cerc larg, iar în cele din urmă fu gata pentru decolare.

Aparatul de zbor era un Westland Lysander, un monoplan mic cu aripile plasate deasupra fuzelajului şi vopsit în negru mat. Era condus de un singur pilot. Avea două locuri pentru pasageri, dar Flick ştia că un „Lizzie” putea să transporte până la patru oameni, unul pe podea şi altul în compartimentul pentru bagaje.

Pilotul nu opri motorul. Scopul lui era să nu rămână la sol mai mult de câteva secunde.

Flick ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe Michel şi să-i facă urări de bine, dar şi să-i ardă două palme şi să-i spună să nu se mai atingă de alte femei. Mai bine că nu avea timp să facă nimic din toate acestea.

Fluturând din mână, Flick urcă scara de metal, deschise bocaportul şi se sui în avion.

Pilotul se uită în urmă, iar Flick îi făcu semn că totul era în regulă. Aeronava rulă puţin şi prinse viteză, apoi se ridică în aer şi luă altitudine.

Flick văzu una sau două lumini în sat: celor de la ţară nu prea le păsa de camuflaj. Când aterizase la venire, periculos de târziu la patru dimineaţa, văzuse de sus lumina roşie a brutăriei, iar când mersese cu maşina prin oraş simţise mirosul de pâine proaspătă, mirosul Franţei.

Avionul luă un viraj, iar Flick văzu feţele luminate de lună ale lui Michel, Gilberte şi Claude care păreau trei pete albe pe fundalul negru al pajiştii. Când avionul se redresă şi se îndreptă spre Anglia, Flick îşi dădu seama cu tristeţe că poate nu avea să-i mai vadă niciodată.

A DOUA ZI

Luni, 29 mai 1944

CAPITOLUL 6

În toiul nopţii, Dieter Franck se afla la volanul maşinii sale Hispano Suiza, alături de tânăra sa ordonanţă, locotenentul Hans Hesse. Maşina avea zece ani vechime, dar motorul de unsprezece litri era de neoprit. Ieri-seară Dieter găsise câteva găuri făcute de gloanţe pe partea din dreapta a maşinii, o amintire a ambuscadei din piaţa Sainte-Cécile, însă motorul nu fusese afectat, iar lui i se părea că urmele lăsate de gloanţe confereau un farmec aparte maşinii, ca o cicatrice pe obrazul unui ofiţer prusac.

Locotenentul Hesse mască farurile pentru a conduce pe străzile întunecate ale Parisului, apoi, când ajunseră pe drumul spre Normandia, scoase apărătorile. Conduceau pe rând, câte două ore fiecare, deşi Hesse, care iubea nespus maşina şi pe posesorul acesteia, ar fi şofat tot drumul.

Dieter, care adormise pe jumătate în scaunul din dreapta şi era fascinat de drumul de ţară care se întindea în faţa lor, încerca să-şi închipuie cum va fi viitorul lui. Aveau Aliaţii să recucerească Franţa, învingând trupele de ocupaţie şi forţându-le să părăsească ţara? Era îngrozit la gândul că Germania ar fi putut să piardă războiul. Poate că urmau să aibă loc tratative de pace, iar Germania să fie nevoită să predea Franţa şi Polonia, dar să păstreze Austria şi Cehoslovacia. Nu exista altă soluţie mai bună. Nu putea să-şi închipuie că se va întoarce la o viaţă liniştită la Köln, cu soţia şi familia, după ce gustase din farmecul şi decadenţa Parisului şi se bucurase de compania lui Stéphanie. Singurul final fericit pentru Dieter şi pentru germani ar fi fost ca armata lui Rommel să-i arunce pe invadatori în mare, de unde şi veniseră.

Înainte de revărsatul zorilor, într-o dimineaţă ploioasă, Hesse intră cu maşina în satul medieval La Roche-Guyon, situat pe

fluviul Sena, între Paris şi Rouen. Se opri la bariera de la marginea localităţii, însă erau aşteptaţi, aşa că li se făcu repede semn să treacă. Mai parcurseră o bucată de drum, printre şirurile de căsuţe tăcute şi oblonite, până ajunseră la celălalt punct de control de la porţile vechiului castel. Parcară în cele din urmă în curtea pietruită. Dieter îl lăsă pe Hesse la maşină şi intră în clădire.

Comandant-şef (al trupelor din Vest) era feldmareşalul german Gerd von Rundstedt, un bătrân general de încredere, din vechea gardă de ofiţeri. Subordonatul lui, însărcinat cu apărarea coastei franceze, era feldmareşalul Erwin Rommel. În castelul din La Roche-Guyon se afla acum statul său major.

Dieter Franck simţea o afinitate faţă de Rommel. Amândoi erau fii de profesori – tatăl lui Rommel fusese director de şcoală – şi amândoi avuseseră de-a face cu snobismul şi aerele de superioritate ale unor bătrâni militari germani precum von Rundstedt. Dar în alte privinţe erau diferiţi. Dieter era un sibarit, care se bucura din plin de plăcerile culturale şi senzuale pe care i le oferea Franţa. Rommel nu trăia decât pentru munca lui, nu bea, nu fuma şi uneori uita şi să mănânce. Se însurase cu singura iubită pe care o avusese şi îi scria de trei ori pe zi.

În hol, Dieter fu întâmpinat de aghiotantul lui Rommel, maiorul Walter Goedel, un om rece, dar cu o minte sclipitoare. Dieter îl respecta, dar nu reuşise niciodată să-l simpatizeze. Vorbiseră la telefon cu o seară în urmă. Dieter îi pomenise de problema pe care o avea cu Gestapoul şi îi spusese că voia să-l vadă pe Rommel cât mai curând posibil. „Să fiţi aici la patru dimineaţa”, îi zisese Goedel. Rommel venea întotdeauna la birou la patru dimineaţa.

Dieter se întreba acum dacă procedase cum trebuia. Rommel putea să-i spună: „Cum de ai tupeul să mă deranjezi pentru un asemenea fleac?” Dar Dieter nu credea. Comandanţilor le plăcea să cunoască toate amănuntele. Era aproape convins că Rommel avea să-i dea tot ajutorul pe care i-l solicita. Dar nu poţi fi niciodată sigur, mai ales când comandantul este sub tensiune.

Goedel dădu scurt din cap în semn de salut şi îi spuse:

— Vrea să vă vadă chiar acum. Pe aici.

Mergând pe coridor, Dieter îl întrebă:

— Ce veşti aveţi din Italia?

— Doar veşti proaste, spuse Goedel. Ne retragem din Arce.

Dieter scuturã din cap resemnat. Germanii se luptau cu îndârjire, dar nu reuşiserã sã opreascã înaintarea inamicului spre nord.

Peste o clipã, Dieter intra în biroul lui Rommel. Era o încãpere spaţioasã de la parter. Dieter se uitã cu jind la nepreţuita tapiserie din secolul al XVII-lea, care acoperea un perete întreg. Nu mai existau alte piese de mobilier, în afarã de câteva scaune şi un imens birou de epocã, care putea sã dateze din aceeaşi perioadã cu tapiseria. Pe birou era o singurã lampã. La birou stãtea un om scund, cu pãrul nisipiu şi rãrit în faţã.

— A venit maiorul Franck, domnule feldmareşal, anunţã Goedel.

Dieter aştepta cu nervozitate. Rommel îşi continuã lectura pentru câteva clipe, apoi fãcu semn spre foaia de hârtie. Pãrea un director de bancã ocupat sã verifice conturile celor mai importanţi clienţi ai sãi – însã numai pânã îşi ridicã privirea. Dieter mai vãzuse acest chip, dar tot se simţea ameninţat. Avea faţa unui boxer, cu nasul turtit şi bãrbia latã, cu ochii întredeschişi, într-un cuvânt, exprima acea violenţã purã care fãcuse din Rommel un comandant legendar. Lui Dieter îi veni în minte întâia misiune a lui Rommel, din timpul Primului Rãzboi Mondial. Conducea trei oameni trimişi în cercetare când dãduse peste douãzeci de soldaţi francezi. În loc sã se retragã şi sã aştepte întãriri, Rommel deschisese focul şi se aruncase asupra inamicului. Avusese noroc cã scãpase cu viaţã – însã Dieter îşi aminti ce obişnuia sã spunã Napoleon: „Trimiteţi-mi generali norocoşi”. De atunci, Rommel prefera îndrãzneţul atac-fulger celui minuţios plãnuit dinainte. Prin asta se deosebea radical de rivalul sãu din deşert, generalul Montgomery, care nu pornea niciodatã la atac dacã nu era sigur de victorie.

— Ia loc, Franck, zise iute Rommel. Ce te frãmântã?

Dieter îşi pregãtise discursul:

— La ordinul dumneavoastrã, am inspectat instalaţiile-cheie care ar putea fi mai vulnerabile la un atac al Rezistenţei şi am întãrit mãsurile de siguranţã.

— Bine.

— Am încercat şi sã evaluez posibilitãţile Rezistenţei de a provoca pagube însemnate. Sunt ei oare în stare sã ne împiedice riposta în cazul unei invazii?

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Situaţia e mai gravă decât am crezut.

Rommel bombăni nemulţumit, de parcă i s-ar fi confirmat o bănuială neplăcută.

— Cauza?

Rommel nu avea să-i taie capul. Dieter se mai linişti puţin. Îi relată atacul de ieri de la Sainte-Cécile: ce ingenios fusese plănuit, ce mult armament aveau şi, mai presus de toate, ce viteji fuseseră luptătorii. Singurul detaliu pe care-l omise fu frumuseţea fetei blonde.

Rommel se ridică şi traversă camera până în dreptul tapiseriei. Se uită lung la ea, dar Dieter era convins că nici n-o vedea.

— De asta mi-era frică, zise Rommel. Vorbea încet, parcă pentru sine. Pot să ripostez la invazie, chiar şi cu puţinele trupe pe care le am, dar numai dacă sunt liber în mişcări – însă, dacă sistemul de comunicaţii e dezafectat, sunt pierdut.

Goedel dădu din cap aprobator, iar Dieter zise:

— Cred că putem transforma atacul asupra centralei telefonice într-o oportunitate.

Rommel se întoarse spre el cu un zâmbet crispat pe buze.

— La naiba, tare aş vrea ca toţi ofiţerii mei să fie ca tine! Continuă: Şi cum ai să faci asta?

Dieter începu să simtă că lucrurile încep să lucreze în favoarea lui.

— Dacă îi interoghez eu pe prizonieri, am putea afla de la ei şi despre alte celule. Cu puţin noroc, am putea provoca pierderi serioase Rezistenţei înainte de invazie.

Rommel părea sceptic.

— Sună a lăudăroşenie.

Lui Dieter îi stătu inima în loc.

Atunci Rommel îşi urmă vorba:

— Dacă mi-ar fi spus-o altcineva, l-aş fi trimis la plimbare. Dar îmi amintesc ce treabă bună ai făcut în deşert. I-ai făcut pe prizonieri să-ţi spună nişte lucruri pe care nici ei nu-şi dădeau seama că le ştiu.

Dieter era încântat. Nu scăpă ocazia şi spuse:

— Din păcate, Gestapoul nu mă lasă să intru la prizonieri.

— Sunt nişte cretini.

— Poate interveniţi dumneavoastră pe lângă ei.

— Sigur că da. Rommel se uită la Goedel. Sună în bulevardul Foch! Sediul Gestapoului în Franţa era în Paris, pe bulevardul Foch, la nr. 84. Spune-le că maiorul Franck o să-i interogheze astăzi pe prizonieri, sau următorul telefon o să-l primească din Berchtesgaden.

Se referea la fortăreaţa lui Hitler din Bavaria. Rommel nu ezita niciodată să profite de faptul că, datorită gradului său de feldmareşal, avea linie directă cu Hitler.

— Foarte bine, zise Goedel.

Rommel dădu ocol biroului său din secolul al XVII-lea şi se aşeză din nou.

— Ţine-mă la curent, te rog, Franck, spuse el, şi se întoarse la documentele lui.

Dieter şi Goedel părăsiră încăperea.

Goedel îl conduse pe Dieter la intrarea principală a castelului.

Afară era tot întuneric.

CAPITOLUL 7

Flick ateriză la RAF Tempsford, un mic aeroport militar aflat la optzeci de kilometri nord de Londra, lângă satul Sandy din Bedfordshire. Şi-ar fi dat seama doar după aerul umed şi răcoros pe care îl respira în acea noapte că ajunsese în Anglia. Iubea Franţa, dar aici era la ea acasă.

În timp ce traversa pista de aterizare, îşi aminti cum se întorcea din vacanţe când era copil. „E bine să pleci, dar şi să te întorci”. Vorbele mamei ei îi veneau în minte în cele mai ciudate împrejurări.

O tânără femeie în uniformă de caporal FANY o aştepta într-un Jaguar cu mulţi cai putere ca s-o ducă la Londra.

— Ăsta da lux! zise Flick pe când se aşeza în scaunul de piele.

— Trebuie să vă duc direct la Orchard Court, o anunţă şoferiţa. Vă aşteaptă să le daţi raportul.

Flick se frecă la ochi.

— O, Doamne! Ăştia cred că noi n-avem nevoie de somn!

Şoferiţa nu-i răspunse. În schimb, îi zise:

— Sper că misiunea a fost un succes, doamnă maior.

— A fost un snafu.

— Ce-aţi spus?

— Snafu, repetă Flick. E un acronim pentru *Situation Normal All Fucked Up*[7].

Femeia rămase tăcută. Flick crezu că se simte jenată. „Ce bine, se gândi ea cu tristeţe, că mai există fete cărora li se pare şocant limbajul cazon!”

Se crăpa de ziuă când maşina cea rapidă gonea prin satele Stevenage şi Knebworth. Flick se uita pe geam la casele modeste cu grădini de legume în faţă, la oficiile poştale de ţară, în care funcţionarele morocănoase de-abia se îndurau să dea clienţilor câte un timbru ieftin, şi la cârciumile de tot felul, unde se servea bere caldă şi se zdrăngănea la vreun pian rablagit, şi se simţi mulţumită că naziştii nu ajunseseră până aici.

Acest sentiment îi întări hotărârea de a se întoarce în Franţa. Îşi dorea încă o ocazie să atace castelul. Îi văzu cu ochii minţii pe oamenii pe care îi lăsase în urma ei în Sainte-Cécile: Albert, tânărul Bertrand, frumoasa Geneviève şi alţii morţi sau prizonieri. Se gândi la familiile lor, înnebunite de îngrijorare sau împietrite de durere. Hotărî că sacrificiul lor nu avea să fie în zadar.

Trebuia să se apuce de pe treabă numaidecât. Era bine că i se puneau fără întârziere întrebări despre misiunea ei; avea ocazia să le propună chiar azi noul ei plan. Cei din conducerea SOE vor fi prudenţi la început, pentru că nimeni nu trimisese vreodată într-aşa o misiune o echipă formată doar din femei. Existau tot felul de obstacole. Dar aşa era întotdeauna.

Când ajunseseră în suburbiile din nordul Londrei, se luminase de-a binelea şi toţi cei care îşi începeau ziua de dis-de-dimineaţă erau deja în plină activitate: poştaşii şi lăptarii îşi făceau livrările, conductorii de metrou şi şoferii de autobuz mergeau la serviciu. Se vedeau peste tot semnele războiului: un afiş care atenţiona împotriva risipei, anunţul cu „Nu avem carne astăzi” din vitrina unei măcelării, o femeie conducând o maşină de gunoi, un şir întreg de case bombardate şi dărâmate. Dar aici nu o oprea nimeni pe Flick să-i ceară actele, s-o închidă într-o celulă şi s-o tortureze ca să stoarcă de la ea informaţii, iar apoi s-o trimită cu un camion pentru vite într-un lagăr unde ar muri de foame. Simţi cum enorma tensiune a vieţii clandestine se

[7] La fel de rău ca întotdeauna (traducere aproximativă). (n.tr.).

risipeşte încetul cu încetul, aşa că se cufundă în scaunul maşinii şi închise ochii.

Se trezi abia când maşina o lua pe Baker Street. Trecu de nr. 64: multor agenţi nu li se permitea să intre în clădire ca să nu-i poată dezvălui secretele în caz că erau prinşi şi interogaţi. De fapt, mulţi agenţi nici nu-i ştiau adresa. Maşina ajunse în piaţa Portman şi opri în faţă la Orchard Court, un bloc de apartamente. Şoferiţa coborî repede şi îi deschise portiera.

Flick intră în clădire şi o luă spre apartamentul în care o aşteptau cei din SOE. Se bucură când îl văzu pe Percy Thwaite, un bărbat chel de cincizeci de ani, cu o mustaţă deasă, care o iubea pe Flick ca un tată. Era îmbrăcat în civil. Niciunul din ei nu salută milităreşte, căci membrii SOE nu ţineau la formalităţi.

— Văd pe faţa ta că lucrurile n-au mers bine, remarcă Percy.

Tonul său compătimitor era prea mult pentru Flick. Tragedia care avusese loc îi veni pe dată în minte şi izbucni în lacrimi. Percy o îmbrăţişă şi o bătu uşurel pe spate. Ea îşi îngropă faţa în haina lui veche de tweed.

— Nu trebuie să-ţi faci atâta sânge rău! o consolă el. Ştiu că ţi-ai dat toată silinţa.

— O, Doamne, ce păcat că sunt femeie!

— Aş vrea eu ca toţi oamenii mei să fie fete ca tine, zise Percy cu vocea gâtuită de emoţie.

Flick i se smulse din braţe şi se şterse la ochi cu mâneca.

— Nu mă băga în seamă.

El se întoarse cu spatele şi îşi suflă nasul într-o batistă uriaşă.

— Ceai sau whisky? o întrebă.

— Ceai, dacă se poate.

Camera era plină de mobilă veche şi uzată, adusă în grabă în 1940, şi neînlocuită de atunci: un birou ieftin, un covor jerpelit, nişte scaune desperecheate. Ea se trânti într-un fotoliu desfundat.

— Dacă beau alcool, adorm imediat.

Se uita la Percy care prepara ceaiul. Putea fi dur, dar şi milos. Primise multe decoraţii în Primul Război Mondial, devenise agitator sindical în anii 1920 şi era veteran al Luptei din Cable Street din 1936 în care londonezii îi atacaseră pe fasciştii englezi care voiau să străbată în marş cartierul evreiesc din East End. Avea să-i pună întrebări bine ţintite despre planul ei, dar va fi receptiv.

Îi dădu o cană de ceai cu lapte şi zahăr.

— Avem o şedinţă mai târziu în dimineaţa asta, zise el. La nouă fix trebuie să-i dau şefului raportul. Aşa că grăbeşte-te.

Sorbi din ceaiul dulce şi se simţi o senzaţie plăcută de revigorare. Îi povesti ce se întâmplase în piaţa din Sainte-Cécile. El stătea la birou şi nota totul cu un creion bine ascuţit.

— Trebuia s-o anulez, încheie ea. Trebuia s-o ascult pe Antoinette, care se îndoia de corectitudinea informaţiilor, să amân acţiunea şi să-ţi transmit prin radio că suntem depăşiţi numeric.

— Acum nu mai putem amâna, nu mai avem timp, zise Percy dând din cap cu tristeţe. Invazia va avea loc în câteva zile. Chiar dacă ne-ai fi consultat, tot aia ar fi fost. Ce puteam face noi? Nu puteam să-ţi mai trimitem oameni. Cred că ţi-am fi dat ordin să mergi înainte, indiferent de risc. Trebuia să încercăm. Centrala telefonică e mult prea importantă pentru noi.

— Asta chiar e o consolare. Flick se bucură la gândul că Albert nu-şi pierduse viaţa doar pentru că făcuse ea o eroare de tactică.

— Michel e bine?

— Rănit, dar se face bine.

Când fusese recrutată de SOE, Flick nu le spusese că soţul era membru al Rezistenţei. Dacă ar fi ştiut, probabil că i-ar fi dat altceva de făcut. Dar nici ea nu ştiuse propriu-zis, doar bănuia. În mai 1940, se afla în Anglia ca să-şi viziteze mama, iar Michel se înrolase în armată, ca majoritatea tinerilor francezi apt-combatanţi şi căderea Franţei îi prinsese în ţări diferite. Când se întorsese ca agent secret şi aflase cu ce se ocupa soţul ei, era deja prea bine antrenată şi prea folositoare SOE ca să fie concediată din cauza unor posibile probleme emoţionale.

— Nimănui nu-i place să primească un glonţ în spate, medită Percy. Lumea crede că ai dat bir cu fugiţii. Se ridică în picioare. Şi acum, mai bine du-te acasă şi trage un pui de somn bun.

— Nu încă, replică Flick. Mai întâi vreau să ştiu care-i următorul pas.

— O să scriu raportul...

— Nu, mă refer la centrala telefonică. Dacă e aşa importantă, *trebuie* s-o distrugem.

El se aşeză din nou şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce-ţi umblă prin cap?

Ea scoase din geantă permisul de liberă trecere al lui Antoinette şi îl azvârli pe birou.

— Uite cum o să pătrundem înăuntru: cu unul ca acesta intră femeile care fac curăţenie în fiecare seară la ora şapte.

Percy luă permisul şi îl studie cu atenţie.

— Ce fată deşteaptă! exclamă el cu admiraţie în glas. Continuă.

— Vreau să mă întorc.

O grimasă de suferinţă umbri preţ de o clipă chipul lui Percy, iar Flick îşi dădu seama că îl îngrozea gândul că ea voia să-şi rişte din nou viaţa. Dar bărbatul nu zise nimic.

— De data asta o să-mi iau o întreagă echipă, continuă ea. Fiecare va avea un permis ca ăsta. Ne vom da drept femei de serviciu ca să pătrundem în castel.

— Înţeleg că toate vor fi femei, aşa-i?

— Da. Am nevoie de o echipă formată doar din femei.

— Puţini ar avea ceva împotrivă, dădu el din cap în semn de încuviinţare. Voi, fetele, v-aţi dovedit din plin curajul. Dar unde ai să găseşti atâtea femei? Aproape toate cele bine antrenate se află acolo.

— Obţine-mi aprobarea pentru plan şi găsesc eu femeile. Am să iau dintre cele refuzate de SOE, care nu au trecut de instructaj, pe oricine. Trebuie să existe o mulţime de fete care au fost respinse dintr-un un motiv sau altul.

— Da – pentru că nu corespundeau din punct de vedere fizic sau nu puteau să-şi ţină gura, sau pentru că erau prea agresive, sau le era prea frică să sară din avion cu paraşuta.

— Nu contează că nu erau destul de bune, veni repede răspunsul lui Flick. Mă descurc eu cu ele. Dar în sinea ei o voce o întrebă: „Chiar crezi că poţi?” Dar nu o luă în seamă. Dacă invazia dă greş, pierdem Europa. N-o să mai putem s-o recâştigăm mult timp. Acum e momentul, trebuie să aruncăm în luptă tot ce avem mai bun.

— N-am putea folosi franţuzoaice, care sunt deja acolo, femei din Rezistenţă?

Flick se gândise la asta, dar respinsese ideea.

— Dacă aş avea la dispoziţie câteva săptămâni, aş putea forma o echipă de femei selectate din vreo şase celule ale Rezistenţei, dar mi-ar lua prea mult timp să le găsesc şi să le aduc la Reims.

— Totuşi, n-ar fi imposibil.

— Şi, pe urmă, ne-ar trebui legitimaţii false cu fotografiile femeilor pe ele. E greu de obţinut acolo aşa ceva. Aici o putem face într-o zi sau două.

— Nu-i aşa uşor. Percy studie permisul Antoinettei în lumina becului fără glob din tavan. Dar ai dreptate, oamenii noştri fac minuni în departamentul ăsta. Îl puse jos. E-n regulă. Fete respinse de SOE să fie.

Lui Flick îi tresăltă inima de bucuria victoriei. Percy acceptase în cele din urmă.

Bărbatul îşi urmă ideea:

— Dar, presupunând că ai să găseşti destule fete care să vorbească franceza, crezi că o să meargă? Ce te faci cu nemţii care fac de pază? Nu le cunosc ei pe femei?

— Probabil că nu vin aceleaşi fete în fiecare seară – au şi zile libere. Iar bărbaţii de obicei nu observă cine face curat după ei.

— Nu sunt aşa sigur. Soldaţii sunt în general tineri înnebuniţi după sex, care se uită cu multă atenţie la toate femeile. Îmi închipui că şi nemţii de la castel le fac avansuri, măcar celor tinere.

— Le-am văzut pe femei intrând în castel ieri-seară şi n-am observat niciun indiciu că li s-ar face curte.

— Totuşi, nu poţi fi sigură că apariţia unei întregi echipe noi n-ar atrage atenţia cuiva.

— Nu pot să fiu sigură, dar îmi asum riscul.

— Bine, dar franţuzoaicele de la castel? Cred că telefonistele sunt femei din partea locului, nu-i aşa?

— Unele da, însă majoritatea sunt aduse din Reims cu autobuzul.

— Nu toţi francezii sunt simpatizanţi ai Rezistenţei, o ştim amândoi. Unii aprobă ideile naziştilor. Dumnezeu ştie câţi au fost şi în Anglia care au crezut că Hitler propunea genul acela de guvern puternic şi modern de care aveam nevoie – acum nu mai auzi prea multe despre oamenii aceia.

Flick scutură din cap. Percy nu fusese în Franţa sub ocupaţie.

— Francezii au avut patru ani de guvernare nazistă, nu uita. Toţi îşi pun speranţele în invazie. Fetele de la centrală nu vor scoate o vorbă.

— Nici dacă le-ar bombarda RAF-ul?

Flick ridică din umeri.

— Poate că nu ne iubesc chiar toate, însă celelalte vor fi cu ochii pe ele.

— Aşa speri tu.

— Îţi repet că este o ocazie de care trebuie să profităm.

— Dar încă nu ştii cât de bine păzită este intrarea de la subsol.

— Ieri nu ne-au oprit să pătrundem acolo.

— Ieri aţi avut cincisprezece luptători din Rezistenţă cu voi, unii dintre ei cu multă experienţă. Data viitoare, vei avea o mână de fete eliminate sau respinse de SOE.

Flick îşi jucă şi ultima carte.

— Vezi tu, tot felul de lucruri pot ieşi prost, şi ce? Operaţiunea nu costă mult şi oricum nu riscăm decât vieţile unor oameni care nu au făcut mare lucru pentru ţară. Ce-avem de pierdut?

— Aici voiam să ajung. Uite, îmi place planul ăsta. O să i-l prezint şi şefului. Dar cred că n-o să-l aprobe, dintr-un motiv pe care nu l-am discutat până acum.

— Care anume?

— Nimeni în afară de tine nu poate conduce echipa asta. Dar călătoria din care te-ai întors e şi ultima pe care o faci. Ştii prea multe. Ai tot plecat şi te-ai întors în ultimii doi ani. Ai fost în contact cu majoritatea celulelor Rezistenţei din nordul Franţei. Nu te putem trimite înapoi. Dacă eşti prinsă, ai putea să-i deconspiri pe toţi.

— Aşa e, spuse Flick cu tristeţe în glas. De aceea am mereu asupra mea o capsulă cu cianură.

CAPITOLUL 8

Sir Bernard Montgomery, comandantul Armatei 21, generalul care urma să invadeze Franţa, îşi stabilise temporar statul-major în vestul Londrei, într-o şcoală ai cărei elevi fuseseră trimişi la ţară, unde erau mai în siguranţă. Din pură coincidenţă, era chiar şcoala pe care o urmase Montgomery în copilărie. Întrunirile aveau loc în fosta clasă de istorie şi toţi stăteau pe băncile tari de lemn – generali şi politicieni şi, în ocazii speciale, chiar regele.

Englezii credeau că e amuzant, dar Paul Chancellor din Boston, Massachuttes, credea că e o porcărie. Cât i-ar fi costat să pună câteva scaune? În general îi plăceau englezii, dar nu şi când făceau paradă de excentricitatea lor.

Paul făcea parte din echipa lui Monty. Mulţi credeau că asta se datora faptului că tatăl său fusese general, dar asta era o presupunere răutăcioasă. Paul se simţea în largul său printre ofiţerii seniori, în parte datorită tatălui său, dar şi pentru că înainte de război armata SUA fusese cel mai bun client al său, afacerea lui fiind să înregistreze discuri educaţionale de gramofon, mai ales cursuri de limbi străine. Îi plăceau virtuţile militare precum obedienţa, punctualitatea şi precizia, dar era şi inteligent, iar Monty ajunsese să se bazeze din ce în ce mai mult pe el.

Răspundea de informaţiile secrete. Era un bun organizator. Avea grijă ca rapoartele să se afle pe biroul lui Monty atunci când avea nevoie de ele, îi alunga pe cei ce întârziau, stabilea întâlniri cu oamenii importanţi şi făcea anchete suplimentare în numele şefului său.

Avea experienţă în munca de spionaj. Lucrase la Office of Strategic Services[8], agenţia de spionaj americană, şi fusese agent sub acoperire în Franţa şi în ţările francofone din Africa de Nord. (În copilărie locuise la Paris, unde tăticu' era ataşat militar la Ambasada Statelor Unite.) Paul fusese rănit cu şase luni în urmă la Marsilia, într-un schimb de focuri cu Gestapoul. Un glonţ îi retezase aproape toată urechea stângă, dar nu-i făcuse alt rău decât să-l urâţească. Un altul îi zdrobise rotula, care nu avea să mai fie niciodată ca înainte, şi acesta era adevăratul motiv pentru care făcea acum muncă de birou.

Treaba era uşoară, în comparaţie cu viaţa de fugar din teritoriile ocupate, şi niciodată monotonă. Pregăteau operaţiunea Overlord, invazia care avea să pună capăt războiului. Paul era unul dintre cei câteva sute de oameni care cunoşteau data exactă, pe care mulţi doar o bănuiau. De fapt, erau trei date posibile, în funcţie de maree, curenţi, fazele lunii şi de ora la care se lumina. Pentru invazie era nevoie de o noapte când luna să răsară cât mai târziu, pentru ca mişcările iniţiale ale trupelor să fie învăluite în întuneric şi să lumineze doar când aveau să se paraşuteze trupele auxiliare din avioane

[8] Biroul de Informaţii Strategice. (n.tr.).

şi planoare. Era necesar şi ca refluxul să se producă în zori, ca să se vadă obstacolele puse de Rommel pe plaje. Mai aveau nevoie şi de un reflux înainte de căderea nopţii pentru aterizarea trupelor de rezervă. Toate aceste cerinţe nu le lăsau prea mult loc de manevră: flota putea să pornească lunea următoare, pe 5 iunie, marţea ori miercurea viitoare. Decizia finală avea să fie luată în ultima clipă, în funcţie de vreme, de către comandantul suprem al Forţelor Aliate, generalul Eisenhower.

Cu trei ani înainte, Paul ar fi făcut tot posibilul să se numere printre cei aleşi să debarce pe pământ francez. L-ar fi mâncat palmele să intre în toiul luptei şi s-ar fi simţit prost să rămână pe dinafară. Dar acum era mai în vârstă şi mai înţelept. Într-o singură privinţă îşi făcuse datoria: în liceu, fusese căpitanul echipei care câştigase campionatul din Massachusetts, dar nu mai avea să lovească niciodată mingea cu piciorul drept. Mai presus de toate, ştia acum că talentul său organizatoric putea să contribuie într-o măsură mult mai mare la câştigarea războiului, decât cel de fotbalist.

Era încântat să facă parte din echipa care pregătea cea mai mare invazie din toate timpurile. Nu se simţea doar fericit, fireşte că îi era şi teamă. Bătăliile nu decurgeau niciodată conform planurilor (deşi Monty se mândrea că ale lui reuşeau). Paul era conştient că orice eroare ar fi făcut – o trăsătură de condei greşită, un detaliu omis, o informaţie secretă neverificată din două surse – putea să ducă la moartea soldaţilor din trupele aliate. În ciuda mobilizării enorme de forţe participante la invazie, victoria nu era sigură, cea mai mică greşeală putea să încline balanţa fie de o parte, fie de cealaltă.

În dimineaţa aceea, la ora 10, Paul programase o întrevedere de cincisprezece minute despre Rezistenţa franceză. Fusese ideea lui Monty. Generalul era un om extrem de atent la detalii. Singura modalitate de a câştiga bătăliile, credea acesta, era să nu porneşti la luptă până când nu erau puse la punct detaliile.

La ora 9:50, Simon Fortescue intră în sală. Era unul dintre oamenii de bază de la MI6, Departamentul de spionaj şi contraspionaj. Bărbatul înalt într-un costum în dunguliţe fine avea un aer de cunoscător, dar Paul se îndoia că ştia prea multe despre munca de spionaj din lumea reală. Era urmat de John Graves, un funcţionar de stat de la Ministerul Economiei de

Război, departament guvernamental sub controlul căruia se afla SOE. Graves purta „uniforma” de la Whitehall, sacou negru şi pantaloni gri cu dungi. Paul se încruntă. Graves venise neinvitat.

— Domnule Graves! zise el pe un ton tăios. Nu ştiam că aţi fost convocat.

— Vă explic imediat, spuse Graves şi se aşeză într-o bancă de şcolar, părând nelinişti, şi-şi deschise servieta.

Şi Paul era nervos. Lui Monty nu-i plăceau surprizele. Dar nu-l putea da afară pe Graves. Peste o clipă, intră şi Monty. Era un om scund, cu nasul cârn şi cu un început de chelie.

Avea riduri adânci de fiecare parte a mustăţii îngrijit tunse. Avea cincizeci şi şase de ani, dar părea mai bătrân. Paul îl plăcea. Monty era atât de meticulos, că unii îşi pierdeau răbdarea cu el, numindu-l babă tipicară. Paul credea că pedanteria lui Monty salvase viaţa multor oameni.

Cu Monty venise şi un american pe care Paul nu-l cunoştea. Monty îl prezentă ca fiind generalul Pickford.

— Unde-i tipul de la SOE? se răsti Monty, uitându-se la Paul.

— Mă tem că a fost convocat la primul-ministru, răspunse Graves, şi vă transmite scuzele lui. Sper să vă pot ajuta eu...

— Nu prea cred, zise Monty pe un ton glacial.

Paul gemu în sinea lui. Era o boacănă care i se va pune lui în cârcă. Dar aici se întâmpla altceva. Englezii făceau un joc de care nu avea idee. Se uita atent la ei, căutând vreun indiciu.

Simon Fortescue interveni împăciuitor:

— Sunt sigur că vă pot fi de folos.

Monty părea furios. Îi promisese generalului Pickford că-l va pune la curent, iar omul cel mai important lipsea. Dar n-avea să-şi piardă timpul cu reproşurile.

— În bătălia pe care o vom da în curând, zise el fără să mai facă alte comentarii, cele mai periculoase momente vor fi cele de la început.

„Nu-i stă în fire să se refere la pericole”, se gândi Paul. „De obicei, vorbeşte de parcă totul ar merge strună”.

— Preţ de o zi soarta noastră va atârna de un fir de păr, continuă Monty. (Sau de două zile, sau de o săptămână ori chiar mai mult, îşi zise Paul în sinea sa.) Va fi cea mai bună ocazie a inamicului. Va putea oricând să taie firul de păr.

„Cu multă uşurinţă”, se gândi Paul. Overlord era cea mai mare operaţiune militară din istorie: mii de vase, sute de mii de

oameni, milioane de dolari, zeci de milioane de gloanţe. De reuşita ei depindea viitorul lumii. Însă această forţă uriaşă putea fi uşor respinsă, dacă lucrurile mergeau prost în primele câteva ore.

— Orice putem face ca să încetinim riposta inamicului este de mare importanţă, încheie Monty şi se uită la Graves.

— Ei bine, Direcţia F a SOE are peste o sută de agenţi în Franţa – de fapt, aproape toţi oamenii noştri sunt acolo, începu Graves. Şi sub comanda lor sunt mii de luptători din Rezistenţa franceză. În ultimele săptămâni le-am paraşutat sute de tone de arme, muniţie şi explozibili.

„Asta-i un răspuns tipic pentru un birocrat”, reflectă Paul; spunea totul şi nimic. Graves ar fi continuat să vorbească, dar Monty îl întrerupse punându-i o întrebare de baraj:

— Şi cât de eficienţi vor fi?

Funcţionarul de stat ezită şi Fortescue i-o luă înainte:

— Nu-mi pun speranţe prea mari, zise el. Rezultatele SOE nu sunt întotdeauna aceleaşi.

Era o aluzie aici, Paul o ştia. Spionii profesionişti cu state vechi de plată de la MI6 îi urau pe nou-veniţii de la SOE pentru fanfaronada lor. Când Rezistenţa atacase instalaţiile nemţilor, Gestapoul începuse să facă investigaţii, ceea ce dusese la capturarea unor agenţi ai MI6. Paul era de partea SOE: să-ţi loveşti inamicul era lucrul esenţial într-un război.

Ce joc se juca aici? Să fie doar o ceartă între birocraţii de la MI6 şi cei de la SOE?

— Ai vreun motiv *deosebit* să fii aşa pesimist? îl întrebă Monty pe Fortescue.

— Eşecul de ieri-seară, replică prompt Fortescue. O celulă a Rezistenţei, aflată sub comanda unui agent SOE, a atacat o centrală telefonică de lângă Reims.

Generalul Pickford luă pentru prima oară cuvântul:

— Credeam că nu atacăm centrale telefonice – vom avea chiar noi nevoie de ele dacă reuşeşte debarcarea.

— Ai perfectă dreptate, zise Monty. Dar Sainte-Cécile face excepţie. Este un nod de mare importanţă pe traseul cablului telefonic spre Germania. Majoritatea traficului telefonic şi prin telex dintre Înaltul Comandament din Berlin şi forţele germane din Franţa trece prin această clădire. Dacă reuşeam s-o distrugem, nu ne-ar fi afectat prea tare – doar nu sunăm în

Germania – în schimb, ar fi fost un dezastru pentru comunicaţiile inamicului.

— Ar fi comunicat prin telegraf, îşi dădu cu părerea Pickford.

— Chiar aşa, aprobă Monty. Şi am putea să le descifrăm mesajele.

— Mulţumită bravilor noştri spărgători de coduri de la Bletchley, adăugă Fortescue.

Paul ştia un lucru despre care nu aflaseră prea mulţi, şi anume că serviciul de spionaj britanic spărsese codurile folosite de nemţi, aşa că putea citi majoritatea mesajelor inamicului transmise prin radio. MI6 se mândrea cu această realizare, cu toate că nu prea avea de ce: nu cei din personalul lor reuşiseră aşa ceva, ci un grup eclectic de matematicieni şi de pasionaţi ai cuvintelor încrucişate, alcătuit din oameni pe care în timpuri normale i-ar fi arestat dacă intrau într-unul dintre birourile lor. Sir Stewart Menzies, vânătorul de creiere al MI6, îi ura pe intelectuali, pe comunişti şi pe homosexuali, iar Alan Turing, matematicianul de geniu din fruntea spărgătorilor de coduri întrunea toate aceste trei atribute.

Pickford avea totuşi dreptate: dacă germanii nu-şi mai puteau folosi liniile telefonice, s-ar fi servit de radio şi în acest caz Aliaţii ar fi aflat despre ce vorbeau. Distrugerea centralei telefonice de la Sainte-Cécile le-ar fi oferit un avantaj imens. Dar misiunea nu reuşise.

— Cine îi comanda? întrebă Monty.

— N-am văzut un raport complet..., răspunse Graves.

— Dar pot să-ţi spun eu, izbucni Fortescue. Maiorul Clairet! Se opri o clipă. O femeie!

Paul auzise de Felicity Clairet. Era o legendă în grupul restrâns care ştia că Aliaţii purtau şi un război secret. Supravieţuise în Franţa, sub acoperire, mai mult decât oricine. Avea numele de cod Pantera, pentru că se spunea că străbătea străzile oraşelor din Franţa ocupată cu paşi la fel de imperceptibili ca şi periculoasa felină. Se mai zvonea şi că era o fată frumoasă, dar că avea o inimă de piatră. Nu ucisese doar o dată, ci în mai multe rânduri.

— Da ce s-a întâmplat? se interesă Monty.

— Pregătirea proastă, comandantul fără experienţă şi lipsa de disciplină, un pic din toate, sună răspunsul lui Fortescue.

Clădirea nu era prea bine păzită, dar nemţii au soldaţi bine antrenaţi, aşa că i-au nimicit pur şi simplu pe cei din Rezistenţă.

Monty părea furios. Atunci Pickford comentă:

— Se pare că nu trebuie să ne bazăm prea mult pe Rezistenţa franceză pentru a întrerupe sistemul de comunicaţii german.

Fortescue aprobă dând din cap.

— Bombardarea e mult mai eficientă în acest scop.

— Nu cred că e bine pentru populaţie, pentru numele lui Dumnezeu! mormăi Monty. Tot ce vrem e să câştigăm războiul. Se ridică în picioare. Gata, am auzit destule! i se adresă el generalului Pickford:

— Şi ce facem cu centrala telefonică? întrebă Graves. SOE are un acum un nou plan...

— Doamne sfinte! îl întrerupse Fortescue. Nu ne mai trebuie alte încurcături, de acord?

— Bombardeaz-o, zise Monty.

— Am încercat, spuse Graves. Au nimerit clădirea, dar pagubele n-au fost suficiente ca să scoată din funcţiune centrala telefonică pentru mai mult de câteva ore.

— Atunci bombardaţi-o din nou, ordonă Monty şi ieşi din încăpere.

Graves îi aruncă omului de la MI6 o privire plină de furie şi supărare.

— Chiar aşa, Fortescue, îi zise. Vreau să spun... *pe bune.*

Fortescue nu spuse nimic.

Părăsiră cu toţi încăperea. Pe hol aşteptau doi oameni: un bărbat de cincizeci de ani, într-un sacou de tweed, şi o femeie scundă, care purta o jachetă albastră uzată peste rochia tot albastră de bumbac decolorat. Aşa cum stăteau în picioare în faţa trofeelor sportive, arătau aproape ca un diriginte vorbind cu o şcolăriţă, doar că fata avea o eşarfă galbenă la gât de un bun-gust ce i se păru lui Paul tipic franţuzesc. Fortescue trecu repede pe lângă ei, dar Graves se opri să le spună:

— V-au respins planul. O s-o bombardeze din nou.

Paul intui că femeia era Pantera şi o privi cu interes. Era scundă şi zveltă, avea părul blond scurt şi ondulat, şi – observă Paul – ochii verzi şi destul de frumoşi. Nu o găsea drăguţă: avea un chip prea serios pentru asta. Impresia că arăta ca o şcolăriţă drăgălaşă i se şterse. Nasul drept şi bărbia colţuroasă îi dădeau

un aer agresiv. Dar avea şi ceva sexy, care îl duse pe Paul cu gândul la trupul micuţ de sub rochia lălâie.

Tânăra se indignă la auzul vorbelor lui Graves:

— N-are niciun rost să bombardeze clădirea din avioane, subsolul e blindat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au luat o asemenea decizie?

— Întreabă-l pe acest domn, sugeră Graves, întorcându-se spre Paul. Maior Chancellor, ţi-i prezint pe doamna maior Clairet şi pe colonelul Thwaite.

Pe Paul îl enerva să fie pus în situaţia de a apăra decizia altuia. Prins cu garda jos, răspunse cu o sinceritate lipsită de diplomaţie:

— Nu prea văd ce am de explicat, zise el tăios. Aţi dat greş şi nu vi se mai dă altă şansă.

Femeia se uită urât la el – era cu treizeci de centimetri mai scundă ca el – şi îi vorbi cu mânie în glas.

— Am dat greş? Ce naiba vrei să spui cu asta?

Paul simţi cum roşeşte.

— Poate că generalul Montgomery a primit informaţii eronate, dar asta n-a fost prima dată că ai primit comanda unei acţiuni de acest fel, doamnă maior?

— *Aşa* ţi s-a spus? Că lipsa mea de experienţă e de vină?

Era frumoasă, abia acum o vedea. Furia îi făcea ochii mai mari şi îi colora obrajii într-o nuanţă de roz. Dar fusese obraznică, aşa că trebuia să i-o plătească îndoit:

— Şi asta, şi pregătirea defectuoasă...

— Planul n-avea nicio hibă!

— ... şi faptul că soldaţi bine antrenaţi apărau obiectivul de nişte oameni care n-au idee ce e disciplina militară.

— Ticălos arogant ce eşti!

Paul făcu fără să vrea un pas înapoi. Nicio femeie nu-i mai vorbise aşa. „Poate că are doar un metru şi şaizeci, dar cred că bagă spaima în nazişti.” Văzând mânia care i se citea pe faţă, îşi dădu brusc seama că era furioasă mai mult pe ea însăşi.

— Crezi că a fost vina ta, îi zise. Nimeni nu se înfurie aşa din cauza greşelilor altora.

Era rândul ei să fie şocată. Deschise gura, dar nu putu rosti niciun cuvânt.

Colonelul Thwaite fu cel care vorbi primul:

— Pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te, Flick. Întorcându-se la Paul, îşi continuă vorba. Presupun... că asta e varianta lui Fortescue de la MI6, nu-i aşa?

— Aşa e, recunoscu Paul.

— A mai zis şi că planul de atac s-a bazat pe informaţiile furnizate de agenţia lui?

— Nu cred că am auzit aşa ceva.

— Aşa credeam şi eu, spuse Thwaite. Mulţumesc, domnule maior, nu te voi mai deranja cu alte întrebări.

Paul nu credea că discuţia se terminase cu adevărat, dar fusese pus pe liber de un ofiţer cu grad mai mare şi tot ce putea să facă era să plece.

Îi era clar că fusese prins într-un schimb de focuri din lupta în teren deschis dintre MI6 şi SOE. Era foarte supărat pe Fortescue, care se folosise de întrevedere ca să marcheze puncte. Oare luase Monty cea mai bună decizie ordonând bombardarea centralei telefonice, în loc să-i lase pe cei din SOE să mai încerce o dată? Paul nu era prea sigur.

În drum spre biroul lui, se uită în urma lui. Maiorul Clairet tot mai discuta în şoaptă cu colonelul Thwaite, dar expresia animată de pe chipul ei şi gesturile largi exprimau revoltă. Stătea ca un bărbat, cu o mână în şold, aplecată în faţă, apărându-şi cauza cu îndârjire şi agitându-şi arătătorul, dar tot încântătoare rămânea. Paul se întreba cum ar fi s-o ţină în braţe şi să-şi plimbe mâinile pe trupuşorul ei. „Deşi dură, gândi el, e totuşi atât de feminină.”

Avea ea oare dreptate? Bombardamentul era inutil?

Se hotărî să mai pună nişte întrebări.

CAPITOLUL 9

Măreaţa catedrală înnegrită de vreme domina centrul oraşului Reims, amintind de existenţa lui Dumnezeu. În miezul zilei, maşina lui Dieter Franck, un Hispano-Suiza de culoarea cerului, parcă în faţa hotelului Frankfort, aflat acum în mâinile ocupanţilor germani. Dieter coborî şi se uită în sus, la cele două turle masive ale marii catedrale. În Evul Mediu, se concepuseră turle elegante şi ascuţite, care nu fuseseră niciodată construite

din lipsă de fonduri. Asemenea impedimente lumeşti văduviseră biserica de aspiraţiile cele mai sacre.

Dieter îi ordonă locotenentului Hesse să se îndrepte spre castelul din Sainte-Cécile şi să se asigure că Gestapoul era gata să colaboreze. Nu mai voia să rişte pentru a doua oară să fie refuzat categoric de maiorul Weber. După ce plecă Hesse, Dieter urcă la apartamentul în care o lăsase pe Stéphanie ieri-seară.

Femeia se ridică de pe scaun când îl văzu intrând. Dieter se bucură de privelişte. Pletele arămii îi cădeau pe umeri şi purta un neglijeu de mătase maronie şi papuci cu toc înalt. O sărută cu pasiune şi îşi plimbă mâinile pe trupul ei subţirel, recunoscător pentru darul de frumuseţe pe care i-l făcea.

— Ce bine-mi pare că te bucuri aşa mult să mă vezi! îi zise ea cu un zâmbet. Vorbeau franţuzeşte, ca de obicei.

Dieter îi inspiră parfumul.

— Miroşi mult mai bine decât Hans Hesse, mai ales după ce a stat treaz toată noaptea.

Femeia îşi dădu părul la spate cu mişcări domoale.

— Te iei de el tot timpul. Dar ţi-ai da şi viaţa pentru el.

— Aşa e. Oftă şi o lăsă din braţe. Doamne, ce obosit sunt!

— Vino în pat.

El scutură din cap.

— Trebuie să-i interoghez pe prizonieri. Hesse vine să mă ia într-o oră. Se trânti pe canapea.

— Să comand ceva de mâncare.

Apăsă pe sonerie, şi peste un minut bătu la uşă un chelner francez în vârstă. Stéphanie îl cunoştea pe Dieter destul de bine ca să ştie ce să-i comande. Ceru un platou cu şuncă şi chifle calde şi salată de cartofi.

— Vrei şi vin? îl întrebă ea.

— Nu... mă adoarme.

— Atunci, o stacană de cafea, îi spuse chelnerului. După ce plecă omul, se aşeză pe canapea lângă Dieter şi îi luă mâna. A mers totul conform planului?

— Da, Rommel a fost destul de politicos cu mine. Se încruntă îngrijorat. Sper doar să fiu la înălţimea aşteptărilor sale şi să mă pot ţine de cuvânt.

— Sunt sigură că aşa va fi. Nu-i ceru amănunte. Ştia că nu avea să-i spună decât ce voia el şi nimic mai mult.

Dieter se uită cu dragoste la ea, întrebându-se dacă să-i spună ce avea pe suflet. Ar putea să strice atmosfera plăcută – dar trebuia să-i spună. Oftă din nou.

— Dacă invazia reuşeşte şi Aliaţii recâştigă Franţa, va trebui să ne despărţim. Doar ştii asta.

Ea tresări, de parcă ar fi săgetat-o durerea, şi îi lăsă mâna să cadă.

— O ştiu oare?

Germanul ştia că soţul ei fusese omorât la începutul războiului şi că nu avuseseră copii.

— Mai ai pe cineva din familie? o întrebă el.

— Părinţii mi-au murit cu mulţi ani în urmă. Mai am o soră la Montreal.

— Să ne gândim cum te putem trimite acolo.

Ea scutură din cap.

— Nu.

— De ce?

Femeia îşi feri privirea.

— Nu doresc decât să se termine războiul, bâigui ea.

— Nu, nu-i aşa.

— Ba da, zise ea cu o umbră de iritare în glas, ceea ce nu-i stătea în obicei.

— Parcă nu spuneai înainte asemenea platitudini! replică el pe un ton uşor dispreţuitor.

— Da’ ce, după tine, războiul e un lucru bun?

— Dacă n-ar fi fost războiul ăsta, noi doi nu ne-am fi întâlnit.

— Dar suferinţa oamenilor?

— Sunt un existenţialist. Războiul îi face pe oameni să-şi arate adevărata faţă: cei sadici devin torţionari, psihopaţii ajung soldaţi curajoşi, brutele şi victimele îşi joacă de minune rolurile, iar curvele sunt tot timpul ocupate.

Stéphanie părea să-şi fi ieşit din fire.

— Văd că-mi zici pe şleau care-i rolul meu.

O mângâie pe obraz şi îi puse un deget la gură.

— Eşti o curtezană. Şi încă una foarte bună.

Îşi dădu capul deoparte.

— Tu nu gândeşti aşa. Improvizezi, ca şi atunci când te aşezi la pian.

Dieter zâmbi şi dădu din cap: ştia să cânte puţin jazz, spre disperarea tatălui său. Comparaţia ei era valabilă. Încerca să exprime mai mult idei decât convingeri ferme.

— Poate că ai dreptate.

Furia ei se domoli pe dată, lăsând loc tristeţii.

— Încerci să-mi spui că ne vom despărţi dacă nemţii părăsesc Franţa?

O luă de umeri şi o trase spre el. Ea se linişti brusc şi îşi puse capul pe pieptul lui. O sărută în creştet şi o mângâie pe păr.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, îi zise el.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur.

Era a doua oară pe ziua de astăzi când făcea promisiuni pe care nu va fi în stare să şi le ţină.

Chelnerul se întoarse cu prânzul şi vraja se spulberă. Dieter era prea obosit ca să-i mai fie foame, dar luă câteva îmbucături şi bău toată cafeaua. Pe urmă, se spălă şi se bărbieri şi se simţi mai bine. În timp ce îşi închidea nasturii de la cămaşa curată de uniformă, bătu la uşă locotenentul Hesse. Dieter o sărută pe Stéphanie şi plecă.

Maşina lor fu nevoită să ocolească o stradă blocată: peste noapte avusese loc alt bombardament şi un întreg şir de case de lângă gară fuseseră distruse. În cele din urmă, ieşiră din oraş şi o luară spre Sainte-Cécile.

Dieter îi spusese lui Rommel că interogatoriul luat prizonierilor ar putea slăbi Rezistenţa înainte de invazie – dar Rommel, ca orice comandant de armată, luase acel „poate” ca pe o promisiune şi se aştepta acum la rezultate concludente. Din păcate, nimic nu era sigur în privinţa unui interogatoriu. Prizonierii inteligenţi spuneau minciuni imposibil de verificat. Unii găseau metode ingenioase de a se sinucide înainte ca tortura să ajungă insuportabilă. Dacă măsurile de siguranţă erau stricte în acea celulă a Rezistenţei, niciunul n-o să ştie mare lucru despre ceilalţi şi nu o să poată da informaţii cât de cât valoroase. Dar partea cea mai rea era că, în caz că perfizii de Aliaţi le dăduseră informaţii false şi vorbeau până la urmă sub tortură, nu ar fi făcut decât să-i inducă în eroare pe germani, conform planurilor inamicului.

Dieter începea să-şi inducă starea de spirit necesară interogatoriului. Trebuia să fie total lipsit de inimă şi foarte

calculat. Nu-şi putea îngădui să se lase impresionat de suferinţa fizică sau psihică tocmai el, cel care trebuia s-o provoace. Tot ce conta era să-i iasă. Închise ochii şi fu cuprins de o linişte profundă, de acel frig care îl pătrundea până în oase şi pe care îl asemuia uneori cu cel al morţii.

Maşina parcă în curtea castelului. Muncitorii înlocuiau geamurile sparte şi umpleau gropile făcute de grenade. În sala bogat decorată, telefonistele şopteau în microfoane într-un zumzăit continuu. Dieter străbătu încăperile perfect proporţionate din aripa de est, cu Hans Hesse după el. Apoi coborâră în subsolul blindat. Santinela de la uşă îl salută regulamentar şi nu schiţă niciun gest de a-l opri pe Dieter, care purta uniformă. Găsi uşa pe care scria „Camera de interogatoriu” şi intră.

În anticameră, Willi Weber stătea la o masă. Dieter zbieră:

— *Heil Hitler*! şi salută milităreşte, obligându-l pe Weber să se ridice în picioare. Apoi, Dieter îşi trase un scaun, se aşeză şi spuse: Te rog să iei loc, maior.

Weber fierbea de mânie că fusese poftit să stea jos la el „acasă”, dar nu avea încotro.

— Câţi prizonieri avem? îl întrebă Dieter.

— Trei.

— Aşa puţini? îşi exprimă Dieter dezamăgirea.

— Pe opt din ei i-am omorât în încăierare. Încă doi au murit peste noapte din pricina rănilor.

Dieter mormăi ceva de supărare. Dăduse ordin ca răniţii să fie ţinuţi în viaţă cu orice preţ. Dar n-avea niciun rost să-l mai întrebe pe Weber cum fuseseră trataţi. Weber continuă:

— Cred că doi din ei au scăpat...

— Da, zise Dieter. Femeia din piaţă şi bărbatul pe care l-a scos ea.

— Exact. Aşa că, dintr-un total de cincisprezece atacatori, am făcut trei prizonieri.

— Unde sunt?

— Doi sunt în celule, răspunse Weber, evitând să se uite la Dieter.

Dieter îşi miji ochii:

— Şi al treilea?

Weber făcu semn din cap spre camera de alături.

— Al treilea este interogat chiar acum.

Dieter se ridică amenințător şi deschise uşa. În încăpere îl văzu pe sergentul Becker, aplecat peste ceva şi ţinând în mână o bâtă de lemn, lungă cât un baston de poliţist. Asuda şi gâfâia, de parcă făcea exerciţii de forţă. Se uita fix la prizonierul legat de un stâlp.

Dieter se uită şi el la prizonier şi temerile i se confirmară. În ciuda calmului său voit, se strâmbă de scârbă. Prizonierul era o tânără femeie, Geneviève, cea care avusese ascuns sub haină un pistol-mitralieră Sten. Era complet goală, legată de stâlp cu o funie trecută pe la subsuori, ca să nu cadă. Faţa îi era aşa de umflată că nici nu putea deschide ochii. Sângele din gură i se prelingea pe bărbie şi îi curgea pe piept. Corpul îi era livid de atâtea vânătăi. Unul din braţe îi atârna într-un unghi anormal, părea dislocat din umăr. Părul pubian îi era stropit de sânge.

— Ce v-a spus? îl întrebă Dieter pe Becker.

Becker părea încurcat.

— Nimic.

Dieter clătină din cap, stăpânindu-şi cu greu furia. Era exact cum se aşteptase. Se apropie de femeie.

— Ascultă-mă, Geneviève, îi spuse el în franceză.

Ea nu păru să-l audă.

— Nu vrei să te odihneşti acum? mai încercă el.

Nu se auzi niciun răspuns.

Dieter se întoarse cu spatele. Weber stătea în prag, privindu-l sfidător. Dieter îi zise cu o furie rece în glas:

— Ţi s-a spus clar că eu voi conduce interogatoriul.

— Ni s-a ordonat doar să-ţi dăm drumul, îi răspunse Weber pe un ton calculat şi îngâmfat. Regulamentul nu ne interzice să ne interogăm prizonierii.

— Şi eşti mulţumit de rezultatele la care ai ajuns?

Weber nu zise nimic, iar Dieter reluă:

— Dar cu ceilalţi doi ce-aţi făcut?

— Nu am început să le luăm interogatoriul.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! Dieter era totuşi dezamăgit. Se aşteptase la vreo şase deţinuţi, nu la doi. Du-mă la ei!

Weber îi făcu semn lui Becker, care îşi lăsă bâta şi îl conduse pe „musafir” pe coridorul puternic luminat, unde Dieter văzu petele de sânge de pe uniforma torţionarului. Sergentul se opri la o uşă cu vizor. Dieter se uită înăuntru.

Era o cameră goală cu podeaua murdară. Singura „piesă de mobilier” era găleata din colţ. Pe jos stăteau doi bărbaţi care nu vorbeau, doar se uitau în gol. Dieter se uită cu atenţie la ei. Cel mai în vârstă era Gaston, omul care dăduse comenzile. Avea pe cap o bucată mare de plasture, pusă pe o plagă ce părea superficială. Celălalt era foarte tânăr, în jur de şaptesprezece ani, iar Dieter îşi aminti că-l chema Bertrand. Nu avea răni vizibile, dar, revenindu-i în minte lupta, Dieter se gândi că putea să fi rămas surd de la explozia unei grenade de mână.

Dieter îi privi o vreme, luându-şi răgazul de a reflecta. Trebuia să facă totul perfect. Nu-şi putea permite să piardă încă un prizonier: nu-i rămăseseră decât aceştia doi. Puştiul se va speria, era uşor de prevăzut, dar putea suporta multă durere. Celălalt era prea bătrân ca să îndure o tortură ca lumea – putea să moară înainte de a vorbi – aşa că va fi mai blând cu el. Dieter întrevedea deja tactica de interogatoriu pe care avea s-o aplice.

Acoperi vizorul şi se întoarse în camera de interogatoriu. Becker se luă după el, amintindu-i din nou de un câine prost şi periculos.

— Sergent Becker, dezleag-o pe femeie şi du-o în celula celorlalţi doi, ordonă Dieter.

— O femeie în celulă cu bărbaţii? protestă Weber.

— Crezi că se va simţi jignită? întrebă Dieter ironic, aruncându-i lui Weber o privire sceptică.

Becker se duse în camera de tortură şi reveni cărând trupul zdrobit al lui Geneviève.

— Lasă-i bătrânului destul timp să se uite la ea, apoi adu-l aici, îi zise Dieter.

Becker ieşi din încăpere.

Dieter hotărî să scape cumva de Weber. Însă ştia că, dacă îi dă ordin să plece, n-o să-l asculte. Aşa că îi spuse:

— Cred c-ar trebui să stai aici, să asişti la interogatoriu. Ai avea ce învăţa din tacticile mele.

Aşa cum se aştepta Dieter, Weber reacţionă pe dos.

— Nu cred, zise el. Are să-mi spună Becker cum a decurs interogatoriul.

Dieter se prefăcu indignat, iar Weber părăsi camera.

Dieter îşi încrucişă privirea cu cea a locotenentului Hesse, care luase pe nesimţite loc într-un colţ. Hesse înţelesese cum îl

manipulase Dieter pe Weber şi se uită cu admiraţie la el. Dieter ridică din umeri.

— Uneori e foarte uşor, remarcă el.

Becker se întoarse cu Gaston. Omul mai în vârstă se albise la faţă. Fusese fără îndoială şocat de starea în care se afla Geneviève. Dieter îi spuse în germană:

— Ia loc, te rog. Vrei o ţigară?

Gaston se uita în gol. Părea să nu înţeleagă limba ocupanţilor, ceea ce era bine de ştiut.

Dieter îl duse la un scaun şi îi oferi pachetul de ţigări şi chibriturile. Gaston luă o ţigară şi şi-o aprinse cu mâinile tremurânde.

Unii prizonieri clacau chiar de la început, înainte de tortură, doar de spaima a ceea ce avea să urmeze. Dieter spera ca şi azi să se întâmple aşa. Îi arătase lui Gaston ce alternative avea: pe de-o parte, să ajungă la fel de rău ca Geneviève, iar pe de alta, să aibă parte de un tratament îngăduitor şi de câte ţigări voia.

Acum îi vorbea în franceză, pe un ton prietenos.

— Am să-ţi pun câteva întrebări.

— Nu ştiu nimic, zise Gaston.

— O, nu te cred. Ai peste şaizeci de ani şi probabil că ai trăit toată viaţa în Reims sau în împrejurimi. Gaston nu negă. Dieter reluă: Ştiu că membrii Rezistenţei folosesc nume de cod şi îşi dau unul altuia minimum de informaţii personale, ca măsură de precauţie. Gaston încuviinţă din cap fără să vrea. Dar îi cunoşti de zeci de ani pe mulţi dintre aceşti oameni. Unul din ei poate să-şi zică „Elefantul” sau „Preotul”, sau chiar „Vânătă” la întrunirile Rezistenţei, dar tu îl cunoşti bine şi ştii că e Jean-Pierre, poştaşul, care stă pe rue du Parc şi se duce pe furiş la văduva Martineau în fiecare marţi, când nevastă-sa crede că joacă popice cu prietenii.

Gaston se uită în altă parte, nevoind să întâlnească privirea lui Dieter şi să-i confirme astfel că avea dreptate.

— Vreau să înţelegi, continuă Dieter, că de tine depinde ce se va întâmpla aici. Durere sau încetarea durerii; pedeapsa cu moartea sau graţierea; tu hotărăşti. Vedea cu satisfacţie că omul arăta din ce în ce mai îngrozit. Ai să-mi răspunzi la întrebări, reluă el. Toţi o fac până la urmă. Singura necunoscută e cât de curând.

Aceasta era clipa când mulţi cedau psihic, dar nu şi Gaston.

— N-am nimic de spus, zise el aproape în şoaptă. Era înspăimântat, dar tot îi mai rămăsese puţin curaj şi nu avea să cedeze fără luptă.

Dieter ridică din umeri. Atunci trebuia să folosească metode dure. Îi spuse lui Becker în germană:

— Du-te înapoi la celulă. Fă-l pe băiat să se dezbrace în pielea goală. Adu-l aici şi leagă-l de stâlpul din camera de alături.

— S-a înţeles, domnule maior, răspunse Becker cu nerăbdare în glas.

Dieter se întoarse la Gaston.

— Ai să-mi spui numele adevărate şi cele de cod ale tuturor bărbaţilor şi femeilor cu care ai fost ieri, dar şi altele ale membrilor Rezistenţei din celula ta. Gaston scutură din cap, dar Dieter nu-i dădu atenţie. Vreau să ştiu adresa fiecărui membru şi a fiecărei case conspirative unde vă întâlniţi.

Gaston trase cu sete din ţigară şi se uită la muc cum arde.

De fapt, acestea nu erau cele mai importante întrebări, iar scopul principal al lui Dieter era să obţină informaţii care să-l ducă la alte celule ale Rezistenţei. Dar nu voia să i-o spună lui Gaston.

Peste o clipă, Becker se întoarse cu Bertrand. Gaston se holba cu gura căscată la băiatul gol-goluţ care trecea pe lângă el şi era dus în camera de dincolo.

Dieter se ridică în picioare. Îi spuse lui Hesse:

— Fii cu ochii pe bătrân. Apoi îl urmă pe Becker în camera de tortură.

Avu grijă să lase uşa întredeschisă pentru ca Gaston să poată auzi totul.

Becker îl legă pe Bertrand de stâlp şi, înainte ca Dieter să poată interveni, îi dădu un pumn în burtă. Fu o lovitură puternică, dată de un om solid, şi făcu un zgomot înfiorător. Tânărul gemu şi se zvârcoli de durere.

— Nu, nu, nu, zise Dieter.

Aşa cum se aşteptase, abordarea lui Becker nu era deloc potrivită. Un tânăr puternic putea suporta la nesfârşit să fie lovit cu pumnul.

— Mai întâi şi întâi, nu trebuie să vadă nimic. Scoase din buzunar o batistă mare de bumbac şi i-o legă lui Bertrand la ochi, apoi reluă: În felul ăsta, fiecare lovitură va fi un şoc

groaznic şi în fiecare clipă dintre lovituri se va gândi cu spaimă la următoarea.

Becker îşi luă bâta de lemn. Dieter dădu din cap aprobator, iar Becker învârti bâta şi lovi pe partea laterală a capului victimei; se auzi pocnetul puternic al lemnului care izbea pielea şi oasele. Băiatul urlă de durere şi groază.

— Nu, nu, zise iar Dieter, nu da niciodată în cap. Poţi să-i sfărâmi falca şi să nu mai poată vorbi. Şi, mai grav, îi poţi distruge creierul şi atunci nimic din ce spune nu ne mai e de folos.

Îi luă lui Becker bâta din mână şi o puse în suportul de umbrele. Dintre „instrumentele” aflate acolo, alese o rangă de oţel şi i-o dădu lui Becker.

— Şi acum, bagă-ţi bine în cap, scopul nostru este să provocăm durere cumplită, dar fără să-i punem omului în primejdie viaţa sau mintea, pentru ca să ne poată spune tot ce trebuie să aflăm de la el. Evită organele vitale. Concentrează-te asupra zonelor cu oase: glezne, tibii, rotule, degete, coate, umeri şi coaste.

Pe faţa lui Becker se ivi o expresie vicleană. Dădu ocol stâlpului, apoi, alegându-şi cu grijă ţinta, îl pocni tare pe băiat în cot cu ranga de oţel. Bertrand scoase un ţipăt înfricoşător de durere, sunet pe care Dieter îl recunoscu imediat.

Becker arăta satisfăcut. „Dumnezeu să mă ierte că învăţ aşa o brută cum să tortureze mai eficient”.

La ordinele lui Dieter, Becker îl lovi pe Bertrand în umărul doar piele şi os, apoi la mână şi la gleznă. Dieter îi spunea să facă pauze între lovituri, pentru ca durerea să mai treacă puţin şi băiatul să se gândească cu groază la următoarea.

Bertrand începu să le implore mila:

— Nu mai daţi, vă rog! tot repeta tânărul înnebunit de durere şi spaimă.

Becker ridică iar ranga, dar Dieter îi făcu semn să se oprească. Voia ca băiatul să continue cu rugăminţile lui fierbinţi.

— Vă rog, nu mai daţi, striga Bertrand. Vă rog, vă implor!

— Poate fi adesea o idee bună să-i rupi un picior în stadiul incipient al interogatoriului. Durerea este cumplită, mai ales dacă dai din nou în piciorul rupt. Alese un ciocan mare din suportul de umbrele. Chiar sub genunchi, zise el, dându-i-l lui Becker. Cât de tare poţi.

Becker ţinti cu atenţie şi lovi cu toată puterea. Se auzi un trosnet de tibie ruptă. Bertrand scoase un urlet groaznic şi leşină. Becker luă găleata cu apă din colţ şi îi aruncă lui Bertrand conţinutul drept în faţă. Tânărul îşi reveni în simţiri şi urlă din nou.

În cele din urmă, ţipetele se mai potoliră şi victima începu să geamă sfâşietor.

— Ce vreţi de la mine? îi imploră Bertrand. Vă rog, spuneţi-mi ce vreţi de la mine!

Dieter nu-i răspundea la întrebări. În loc de asta, îi dădu iar ranga de oţel lui Becker şi îi indică locul în care ieşise prin piele un fragment de os. Becker lovi chiar acolo. Bertrand ţipă şi leşină din nou.

Dieter se gândi că era de-ajuns.

Se duse în camera de alături. Gaston stătea tot acolo unde îl lăsase, dar era alt om acum. Se ghemuise pe scaun, îşi luase capul în mâini şi plângea în hohote, gemând şi rugându-se lui Dumnezeu. Dieter îngenunche în faţa lui şi îi luă mâinile de pe faţa scăldată în lacrimi. Îi spuse cu blândeţe:

— Doar de tine depinde să opresc totul.

— Vă rog, opriţi! gemu Gaston.

— Ai să-mi răspunzi la întrebări?

Se făcu tăcere. Bertrand urlă iarăşi.

— Da! urlă Gaston. Da, da, vă spun totul dacă opriţi acum!

Dieter ridică tonul:

— Sergent Becker!

— Da, domnule maior, ce e?

— Ajunge pentru acum.

— Da, domnule maior. Lui Becker i se citea dezamăgirea în voce.

Dieter trecu pe franceză:

— Şi acum, Gaston, hai să începem de la conducătorul celulei. Numele adevărat şi numele de cod. Cine e?

Gaston ezita. Dieter îşi îndreptă privirea spre uşa deschisă a camerei de tortură. Gaston zise într-o suflare:

— Michel Clairet. Nume de cod Monet.

Se spărsese gheaţa. Primul nume era cel mai greu de rostit. Restul va veni de la sine. Ascunzându-şi satisfacţia, Dieter îi dădu lui Gaston o ţigară şi îi întinse un chibrit.

— Unde locuieşte?

— În Reims. Gaston suflă fumul şi mâna i se mai opri din tremurat. Dădu o adresă pe lângă catedrală.

Dieter îi făcu un semn din cap locotenentului Hesse, care îşi scoase un carneţel şi începu să scrie tot ce răspundea Gaston. Cu răbdare, Dieter scoase de la el toate numele celor implicaţi în atac. Pentru puţini dintre ei, Gaston nu cunoştea decât numele de cod, şi pe doi dintre ei susţinea că nu-i văzuse până duminică. Dieter îl credea. Gaston zicea că trebuiau să scape cu două maşini care îi aşteptau mai încolo şi care erau conduse de o femeie numită Gilberte şi de un bărbat cu numele de cod Maréchal. Mai erau şi alţi membri în celula lor, cunoscută sub numele de Bollinger.

Dieter întrebă de relaţiile dintre membrii Rezistenţei. Existau poveşti de iubire între ei? Erau unii homosexuali? Trăiau unii din ei cu nevestele altora?

Deşi tortura încetase, Bertrand tot mai gemea şi ţipa din când în când din cauza rănilor, aşa că Gaston întrebă:

— Are să primească îngrijiri medicale?

Dieter ridică din umeri.

— Vă rog, chemaţi un doctor să-l vadă.

— Da, da... după ce terminăm de vorbit.

Gaston îi spusese lui Dieter că Michel şi Gilberte erau amanţi, cu toate că Michel era căsătorit cu Flick, blonda din piaţă.

Până acum, Gaston vorbise despre o reţea distrusă în cea mai mare parte, aşa că informaţiile prezentau un interes mai degrabă istoric. Dieter trecu la întrebările cele mai importante.

— Când agenţii Aliaţilor vin în această regiune, cum vă contactează?

Nimeni nu ştie cum se întâmplă asta, îi răspunse Gaston. Trebuia să existe un mod de transmitere a informaţiilor. El nu ştia decât o parte din poveste. Pe agenţi îi contacta o femeie cu numele de cod Bourgeoise. Gaston nu ştia unde se întâlneau, dar ea îi lua la ea acasă; apoi îi prelua Michel.

Nimeni n-o văzuse vreodată pe Bourgeoise, nici chiar Michel.

Dieter era dezamăgit că Gaston ştia atât de puţine despre femeie. Dar aşa se transmiteau informaţiile secrete.

— Ştii măcar unde stă?

Gaston încuviinţă.

— Mi-a spus unul din agenţi. Are o casă pe rue du Bois. La numărul 11.

Dieter încercă să-şi ascundă satisfacţia. Acesta era un lucru cu adevărat important. Inamicul va trimite probabil mai mulţi agenţi în scopul de a reface reţeaua Bollinger. Dieter ar putea să pună mâna pe ei în casa conspirativă.

— Şi cum pleacă?

Erau luaţi de un avion de pe un teren cu numele de cod Champ de Pierre, de fapt o pajişte de lângă satul Chatelle, îi dezvălui Gaston. Mai exista o alternativă la acest teren de aterizare, cu numele de cod Champ d'Or, dar nu ştia unde se afla.

Dieter îl întrebă pe Gaston şi cine făcea legătura cu Londra. Cine ordonase atacul asupra centralei telefonice? Gaston îi mărturisi că Flick – maiorul Clairet – era comandantul reţelei şi că ea adusese ordinele de la Londra. Dieter era intrigat. O femeie comandant! Dar văzuse ce curaj avea în luptă. Putea fi un bun conducător.

În camera de alături, Bertrand începu să se roage cu voce tare să moară.

— Vă rog, zise Gaston, chemaţi un doctor!

— Spune-mi mai întâi ce ştii despre maiorul Clairet, zise Dieter. Pe urmă, o să chem pe cineva să-i facă lui Bertrand o injecţie.

— E un personaj foarte important, spuse Gaston, dornic acum să-i dea lui Dieter o informaţie care să-l satisfacă. Se spune că a rămas în viaţă mai mult timp decât oricare agent sub acoperire. A străbătut tot nordul Franţei.

Dieter era ca vrăjit.

— Are ea contacte şi cu alte celule ale Rezistenţei?

— Aşa cred.

Nu era un lucru obişnuit – asta însemna că femeia aceea era o nesfârşită sursă de informaţii despre Rezistenţa franceză. Dieter spuse:

— Ieri a dispărut după ambuscadă. Unde crezi că s-a dus?

— Înapoi la Londra, sunt sigur, zise Gaston. Să dea raportul despre raid.

Dieter înjură în gând. O voia aici, în Franţa, unde o putea prinde şi interoga. Dacă punea mâna pe ea, avea şansa să distrugă jumătate din Rezistenţa franceză – aşa cum îi promisese lui Rommel. Dar acum nu mai putea ajunge la ea.

— Asta-i tot pentru moment, zise el, ridicându-se. Hans, cheamă un doctor pentru prizonieri. Azi nu vreau să moară niciunul – poate că mai ştiu şi alte lucruri. Apoi, bate-ţi la maşină însemnările şi adu-mi-le mâine-dimineaţă.

— S-a înţeles, domnule maior.

— Fă o copie şi pentru maiorul Weber, dar nu i-o da până nu-ţi spun eu.

— Înţeles.

— Am să conduc eu maşina până la hotel. Dieter plecă.

Începu să-l doară capul de cum ieşi afară la aer. Masându-şi fruntea cu o mână, se îndreptă spre maşină, se urcă la volan şi ieşi din sat, luând-o apoi spre Reims. Soarele după-amiezii se reflecta pe şosea şi îi venea în ochi. Adesea îl apucau migrenele după interogatorii. Peste un ceas, va fi orbit de durere şi neputincios. Trebuia să ajungă înapoi la hotel până nu îi era prea rău. Nu voia să frâneze, aşa că claxona mereu. Viticultorii care se întorceau încet de la muncă se dădeau în lături. Caii fugeau din calea lui, iar o căruţă chiar se răsturnă în şanţ. De durere, ochii i se umpleau de lacrimi şi îi era greaţă.

Ajunse în oraş fără să-şi facă maşina praf. Reuşi să conducă până în centru. În faţa hotelului Frankfort, mai mult îşi abandonă maşina decât o parcă. Intră clătinându-se şi ajunse cu chiu cu vai în apartament.

Stéphanie îşi dădu imediat seama ce era cu el. În timp ce-şi scotea tunica şi cămaşa de la uniformă, ea şi luă trusa medicală din valiză şi umplu o seringă cu un lichid pe bază de morfină. Dieter se prăbuşi în pat pe când ea îi înfigea acul în braţ. În câteva secunde, durerea scăzu în intensitate. Stéphanie se întinse lângă el şi îl mângâie blând pe obraz.

În scurt timp, Dieter căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL 10

Locuinţa lui Flick era de fapt o garsonieră aflată într-o clădire veche din Bayswater. Camera ei era în pod: dacă trecea o bombă prin acoperiş, ar fi căzut chiar în pat. Stătea puţin timp acolo, nu de frica bombelor, ci pentru că adevărata ei viaţă era în altă parte – în Franţa, la sediul SOE sau într-unul dintre

centrele de instructaj ale SOE, răspândite în toată Anglia. În cameră se aflau puţine lucruri care vorbeau despre viaţa ei: o fotografie a lui Michel cântând la chitară, un raft de cărţi cu operele lui Flaubert şi Molière în franceză, o acuarelă cu Nisa, pe care o pictase pe când avea cincisprezece ani. Comoda cea mică avea trei sertare cu haine şi unul cu arme şi muniţie.

Se simţea extenuată şi deprimată, aşa că se dezbrăcă şi se întinse în pat să răsfoiască revista *Parade.* Berlinul fusese bombardat miercurea trecută de 1 500 de avioane, citi ea. Era greu de imaginat. Încerca să-şi închipuie cum era pentru nemţii care trăiau acolo, dar nu-i veni în minte decât o pictură medievală a iadului, cu oameni goi arşi de vii de o ploaie de foc. Întoarse pagina şi citi un articol tâmpit despre ţigările V, de calitate inferioară, care erau puse în vânzare ca fiind marca Woodbine.

Se tot gândea la eşecul de ieri. Rula şi derula în minte filmul luptei, imaginându-şi o mulţime de decizii pe care le-ar fi putut lua în mod diferit şi care ar fi dus la victorie, în loc de înfrângere. Pe lângă pierderea luptei, se temea că şi-ar putea pierde bărbatul şi se întreba dacă nu exista o legătură între cele două lucruri. Nu era bună de conducător, nu era bună nici de soţie, poate că avea un defect ascuns în adâncul fiinţei sale.

Acum că planul ei alternativ fusese respins, nu mai avea nicio ocazie să-şi răscumpere vina. Toţi acei oameni de ispravă muriseră în zadar.

În cele din urmă, căzu într-un somn agitat. O trezi cineva care bătea la uşă şi striga:

— Flick! Telefonul! Vocea era a fetei din apartamentul de sub ea.

Ceasul de pe raftul de cărţi arăta ora 6:00.

— Cine e? întrebă ea.

— N-a zis decât că e de la serviciu.

— Vin acum.

Îşi puse repede halatul. Nefiind prea sigură dacă era şase dimineaţa sau seara, aruncă o privire pe fereastra îngustă. Soarele îşi arunca ultimele raze pe terasele spaţioase din elegantul cartier Ladbroke Grove. Coborî în fugă scările până la telefonul din hol.

Vocea lui Percy Thwaite zise:

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu-i nimic.

Se bucura ori de câte ori auzea vocea lui Percy la celălalt capăt al firului. Ajunsese să-l îndrăgească, chiar dacă o trimitea mereu în misiuni periculoase. Să-i coordonezi pe agenţi era o muncă extrem de dureroasă; de aceea, unii ofiţeri mai în vârstă preferau să adopte o atitudine nepăsătoare faţă de moartea sau capturarea oamenilor lor, dar nu şi Percy. I se rupea inima la fiecare pierdere. Prin urmare, Flick ştia că nu şi-ar fi asumat niciun risc inutil în cazul ei. Avea deplină încredere în el.

— Poţi să vii la Orchard Court?

Se întreba dacă autorităţile nu reconsideraseră planul ei cel nou de a distruge centrala telefonică şi îi săltă inima în piept de speranţă.

— S-a răzgândit Monty?

— Mă tem că nu. Dar am nevoie de tine să dai informaţii cuiva.

Îşi muşcă buza, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

— Voi fi acolo în câteva minute.

Se îmbrăcă în grabă şi luă metroul până la Baker Street. Percy o aştepta în apartamentul din Piaţa Portman.

— Am găsit un radiotelegrafist. N-are experienţă, dar a făcut instructajul. Îl trimit mâine la Reims.

Flick se uită gânditoare pe fereastră să vadă cum e vremea, aşa cum fac de obicei toţi agenţii când e vorba de un zbor. Draperiile erau trase în apartamentul lui Percy, din motive de siguranţă, dar ştia că vremea era bună.

— La Reims? De ce?

— Azi nu avem veşti de la Michel. Trebuie să aflu câţi au mai rămas în reţeaua Bollinger.

Flick încuviinţă din cap. Pierre, radiotelegrafistul, făcuse parte din echipa de şoc. Probabil că fusese capturat sau murise. Era posibil ca Michel să fi găsit transmiţătorul radio al lui Pierre, dar nu fusese instruit să-l folosească şi, cu siguranţă, nu ştia codurile.

— Da’ care-i treaba?

— Le-am trimis tone de explozibili şi muniţie în ultimele câteva luni. A sosit timpul să le şi folosească. Centrala telefonică este cea mai importantă ţintă, dar nu singura. Chiar dacă n-au mai rămas decât Michel şi alţi câţiva, tot pot să arunce în aer şine de cale ferată, să taie cabluri telefonice şi să împuşte

santinele – orice ne e de ajutor. Dar nu pot să le dau instrucţiuni dacă nu am niciun mijloc de comunicare.

Flick ridică din umeri. Pentru ea, castelul era singura ţintă. Orice altceva nu conta. Dar, la naiba.

— Sigur că am să-l instruiesc.

Percy se uită pătrunzător la ea. Ezită un pic, apoi spuse:

— Cum se simţea Michel – în afară că avea o rană de la un glonţ?

— Foarte bine. Flick rămase tăcută pentru o clipă.

Percy o aţintea cu privirea. Nu-l putea păcăli, o cunoştea prea bine. În cele din urmă, oftă şi zise:

— E vorba de o fată.

— De asta mă şi temeam.

— Nu ştiu ce a mai rămas din căsnicia mea, spuse ea cu amărăciune în glas.

— Îmi pare rău.

— Măcar de-aş fi făcut aşa un sacrificiu pentru un scop nobil: să fi dat o mare lovitură pentru noi, să fi contribuit din plin la succesul debarcării.

— Ai făcut mai mult ca alţii în ultimii doi ani.

— Dar în război nu există premiul al doilea, nu-i aşa?

— Nu.

Flick se ridică în picioare. Îi era recunoscătoare lui Percy pentru înţelegere şi compasiune, dar o făcea să se simtă sentimentală.

— Mai bine încep instructajul cu noul radiotelegrafist.

— Nume de cod Elicopterul. Aşteaptă în birou. Nu-i cel mai deştept cu putinţă, dar e un băiat curajos.

Lui Flick i se păru o neglijenţă.

— Dacă nu-i destul de inteligent, de ce-l trimiţi? Îi poate pune în pericol pe ceilalţi.

— Cum ai zis mai înainte – asta-i marea noastră şansă. Dacă nu reuşeşte debarcarea, am pierdut Europa. Trebuie să folosim acum orice putem împotriva inamicului, căci altă ocazie nu vom mai avea.

Flick dădu din cap furioasă. Se folosise de propriul ei argument împotriva ei. Dar avea dreptate. Singura diferenţă în acest caz era că vor fi nişte vieţi puse în pericol, inclusiv a lui Michel.

— E-n regulă. Mai bine îmi văd de treaba pentru care am venit.

— De-abia aşteaptă să te vadă.

— De ce? se încruntă ea.

Percy îi zâmbi crispat.

— Du-te şi vezi singură.

Flick ieşi din sufrageria apartamentului în care îşi instalase Percy biroul şi o luă pe coridor. Secretara lui bătea la maşină în bucătărie şi îi indică lui Flick altă cameră.

Flick se opri în faţa uşii. Aşa se întâmplă, îşi zise în sinea ei: îţi revii şi îţi vezi mai departe de treabă, sperând că ai să uiţi până la urmă.

Intră în birou, o încăpere mică în care se aflau o masă pătrată şi câteva scaune desperecheate. Elicopterul era un băiat blond cu pielea albă, de aproximativ douăzeci şi doi de ani, care purta un costum de tweed în carouri de culoarea muştarului, portocalii şi verzi. Îţi dădeai seama de la o poştă că era englez. Din fericire, înainte să urce în avion, i se vor da haine care să nu sară în ochi într-un oraş francez. SOE angajase croitori francezi care făceau pentru agenţi haine ca pe continent (apoi se chinuiau ore întregi să le dea un aspect uzat şi ponosit, ca să nu atragă atenţia ca fiind nou-nouţe). Dar nu puteau face nimic în privinţa pielii alb-rozalii şi părului blond-roşcat ale Elicopterului, în afară de a spera că Gestapoul va crede că avea sânge german.

Flick se prezentă, iar băiatul îi spuse:

— De fapt, ne-am mai văzut o dată.

— Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc.

— Erai la Oxford cu fratele meu Charles.

— A da, Charlie Standish!

Flick îşi aducea aminte de alt băiat cu pielea albă, îmbrăcat tot în tweed, mai înalt şi mai slab ca Elicopterul, dar se pare că la fel de bâtă – nu reuşise să-şi ia o diplomă. Charlie vorbea fluent franceza, îşi aminti ea – iată ce mai aveau în comun.

— Ai fost odată şi la noi acasă, în Gloucestershire.

Lui Flick îi apărură în minte o casă de ţară în anii 1930 şi o familie în care tatăl era un englez simpatic, iar mama o franţuzoaică îmbrăcată cu gust. Charlie avea un frate mai mic, Brian, un adolescent stângaci în bermude, care era tare bucuros

de noul său aparat de fotografiat. Vorbise un pic cu el, iar băiatului i se pusese pata pe ea.

— Ce mai face Charlie? Nu l-am mai văzut de când am absolvit facultatea.

— A murit. Pe faţa lui Brian se aşternu o umbră de durere. A murit în 1941. Ucis în pă-pă-păcătosul ăla de deşert.

Flick se temu că o să izbucnească în plâns. Îi luă mâna într-ale ei şi zise:

— Brian, îmi pare nespus de rău.

— E drăguţ din partea ta. Îşi înghiţi cu greu nodul din gât. Apoi făcu un efort să revină la normal. De atunci, te-am văzut doar o dată. Făceai o lecţie cu grupul meu de recruţi SOE. După aceea, n-am mai avut ocazia să vorbesc cu tine.

— Sper că v-a folosit ce am spus atunci.

— Ne-ai vorbit de trădătorii din Rezistenţă şi despre ce trebuia făcut cu ei. „E destul de uşor, ziceai. Îi pui ticălosului pistolul în ceafă şi apeşi pe trăgaci de două ori”. Ne-ai speriat de moarte.

Se uita la ea cu un fel de adoraţie în privire, iar ea începu să-şi dea seama la ce făcuse aluzie Percy. Se părea că Brian tot o mai iubea. Se îndepărtă de el, aşezându-se de partea cealaltă a mesei, şi îi spuse:

— Păi, să începem. Ştii că va trebui să iei contact cu o celulă a Rezistenţei care a fost în mare parte distrusă.

— Da, trebuie să aflu câţi au mai rămas din ea şi ce sunt în stare să facă, în caz că mai sunt capabili de ceva.

— Probabil că unii dintre membri au fost prinşi în ambuscada de ieri şi sunt interogaţi de Gestapo chiar în timp ce stăm noi de vorbă. Aşa că trebuie să-ţi iei măsuri de precauţie suplimentare. Omul de contact din Reims este o femeie cu numele de cod Bourgeoise. În fiecare zi, la trei după-amiaza, se duce să se roage în cripta catedralei. De obicei, este singură acolo, dar, dacă mai e şi altcineva, va purta pantofi desperecheaţi, unul negru şi altul maro.

— E uşor de ţinut minte.

— Trebuie să-i spui: „Roagă-te pentru mine”, iar ea o să-ţi răspundă: „Mă rog pentru pace”. Acestea sunt parolele.

Băiatul repetă cuvintele.

— O să te ducă la ea acasă, apoi te va pune în legătură cu şeful reţelei Bollinger, ar cărui nume de cod e Monet. Vorbea despre soţul ei, dar Brian nu trebuia să ştie asta. Te rog să nu

pomeneşti numele adevărat sau adresa lui Bourgeoise în faţa altor membri ai celulei când îi vei întâlni: din raţiuni de siguranţă, e mai bine să nu ştie. Flick o recrutase personal pe Bourgeoise şi stabilise mecanismul de transmitere a informaţiilor. Nici Michel nu o văzuse niciodată pe femeie.

— Înţeleg.

— Ce mai vrei să mă întrebi?

— Sunt sigur că mai trebuie să fie o mulţime de lucruri, dar acum nu-mi vine în minte niciunul.

Flick se ridică şi dădu ocol mesei ca să-i strângă mâna.

— Atunci, baftă!

Tânărul îi mai reţinu mâna un timp.

— N-am să uit niciodată acel weekend când ai venit la noi acasă! zise el. Cred, că te-am plictisit de moarte, dar tu ai fost foarte drăguţă cu mine.

Ea zâmbi şi îi spuse încetişor:

— Erai un puşti grozav.

— De fapt, mă îndrăgostisem de tine.

Flick simţea nevoia să-şi smulgă mâna dintr-ale lui, dar putea să moară şi mâine, şi nu voia să fie atât de crudă.

— Sunt flatată, îi zise ea, dorind să păstreze un ton glumeţ.

N-avea niciun rost: el vorbea serios.

— Mă întrebam... aşa, ca să-mi poarte noroc... ai vrea să-mi dai o sărutare?

Tânăra femeie ezită. La naiba, se gândi ea. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor pe buze. Mai prelungi un timp sărutul, apoi îşi luă gura de pe a lui. Arăta în culmea fericirii. Îl bătu încetişor pe obraz.

— Ai grijă de viaţa ta, Brian, îl sfătui ea, apoi ieşi din încăpere.

Se întoarse în camera lui Percy. Avea pe birou un vraf de cărţi şi o mulţime de fotografii împrăştiate.

— Gata? o întrebă el.

— Da, dar n-are stofă de agent secret, răspunse ea, clătinând din cap.

— Are curaj, ridică Percy din umeri, vorbeşte franceza ca un parizian şi trage binişor cu arma.

— Acum doi ani, l-ai fi trimis înapoi în armată.

— Aşa e. Dar acum îl trimit la Sandy.

În casa cea mare din satul Sandy, lângă aeroportul militar Tempsford, Brian avea să fie îmbrăcat ca un francez sadea, o să

i se dea documentele false de care avea nevoie ca să treacă prin punctele de control ale Gestapoului şi să-şi ia de mâncare. Percy se ridică de la birou şi se îndreptă spre uşă.

— Cât timp îl conduc eu spre ieşire, aruncă o privire la albumul rău-făcătorilor, e-n regulă? Îi făcu semn la fotografiile de pe birou. Astea sunt toate pozele de ofiţeri germani pe care le are MI6. Dacă omul pe care l-ai văzut în piaţă e printre ei, aş vrea să ştiu cum îl cheamă. Zicând acestea, părăsi camera.

Flick luă în mână una dintre cărţi. Era un album de absolvire al unei academii militare, cu fotografiile de mărimea unui timbru poştal ale câtorva sute de tineri. Mai erau o duzină de astfel de albume şi câteva sute de poze împrăştiate pe birou.

N-avea de gând să-şi piardă toată noaptea uitându-se la pozele acelor bandiţi, poate că găsea o metodă de a restrânge aria de căutare. Bărbatul din piaţă părea să aibă vreo patruzeci de ani. Probabil că absolvise academia pe la douăzeci şi doi de ani, aşa că trebuia să fi fost prin 1926. Niciuna dintre cărţile de acolo nu era aşa de veche.

Îşi îndreptă atenţia asupra pozelor risipite pe birou. În timp ce se uita prin ele, se străduia să-şi amintească mai multe despre omul acela. Era înalt şi bine îmbrăcat, dar asta nu se vedea în poză. Avea părul des şi închis la culoare, se gândi ea, şi, cu toate că era proaspăt ras, arăta de parcă ar fi putut oricând să-şi lase o barbă bogată. Îşi mai amintea ochii căprui, sprâncenele bine desenate, nasul drept, bărbia pătrată... un adevărat idol al tinerilor.

Pozele risipite fuseseră făcute în tot felul de ocazii. Unele erau fotografii din presă, în care ofiţerii dădeau mâna cu Hitler, inspectau trupele sau priveau tancurile şi avioanele. Câteva păreau a fi instantanee făcute de spioni. Erau realizate cu camera ascunsă, din mulţime, din maşină sau de la o fereastră, şi îi surprindeau pe ofiţeri mergând la cumpărături, vorbind cu copiii, oprind un taxi sau aprinzându-şi pipa.

Examină fotografiile cât de repede putu, punându-le deoparte pe cele deja văzute. Ezita ori de câte ori ajungea la una care înfăţişă un bărbat cu păr închis la culoare. Niciunul nu era la fel de chipeş ca omul din piaţă. Trecu de o poză cu un poliţist în uniformă, apoi reveni la ea. Nu crezuse că era el, din cauza uniformei, dar la o cercetare mai atentă, descoperi că acela trebuia să fie omul.

Întoarse fotografia pe dos. Acolo era lipită o foaie bătută la maşină, pe care scria:

> **FRANCK**, Dieter Wolfgang, i se spune şi „Frankie”; născut la Köln pe 3 iunie 1904; studii: Universitatea Humboldt din Berlin şi Academia de Poliţie din Köln; mar. 1930 Waltraud Loewe, 1 fiu, 1 fiică; inspector-şef, Departamentul de criminalistică, Poliţia din Köln, până în 1940; maior, secţia de spionaj, corpul de armată german din Africa, până?
>
> Un geniu pe probleme de spionaj în statul-major al lui Rommel, se spune că acest ofiţer este un anchetator strălucit şi un torţionar fără milă.

Flick se înfioră la gândul că fusese atât de aproape de un om aşa de periculos. Un detectiv de poliţie cu experienţă care îşi pusese talentele în slujba serviciului de spionaj al armatei era un inamic de temut. Faptul că avea familie în Köln nu-l împiedica deloc să aibă şi o amantă în Franţa, cel puţin aşa se părea.

Când se întoarse Percy, îi arătă poza.

— Ştim destule despre el. Ce chestie! Din ce ai prins din discuţia lui din piaţă, se pare că Rommel i-a încredinţat o misiune împotriva Rezistenţei. Îşi notă ceva în carneţel. Trebuie să anunţ MI6, căci ei ne-au împrumutat fotografiile.

Se auzi o bătaie la uşă şi intră secretara lui Percy.

— Vrea cineva să vă vadă, domnule colonel.

Fata părea cochetă. Paternul Percy nu inspira un astfel de comportament secretarelor lui, aşa că Flick deduse că vizitatorul trebuia să fie un bărbat atractiv.

— Un american, adăugă fata.

„Asta trebuie să fie”, se gândi Flick. Toţi americanii păreau irezistibili, cel puţin pentru secretare.

— Cum de-a ajuns aici? zise Percy. Orchard Court este o adresă secretă, din câte ştiu eu.

— S-a dus pe Baker Street nr. 64 şi l-au trimis aici.

— N-ar fi trebuit să facă aşa ceva. Probabil că e foarte convingător. Cine este?

— Maiorul Chancellor.

Percy se uită la Flick. Fata nu cunoştea pe nimeni cu numele de Chancellor. Apoi îşi aminti de maiorul arogant, care se

purtase atât de bădăran cu ea de dimineaţă, când era la statul-major al lui Monty.

— O, Doamne, el e! zise ea scârbită. Ce naiba vrea?

— Pofteşte-l înăuntru! spuse Percy.

Paul Chancellor intră pe uşă. Avea un şchiopătat uşor, pe care Flick nu-l sesizase dimineaţă. Probabil că se accentua spre seară. Avea un chip plăcut de american, cu nasul mare şi bărbia voluntară. Dar orice şansă de a fi considerat frumos îi era spulberată de urechea stângă, mai bine-zis de ce mai rămăsese din ea, cam o treime, cea mai mare parte din lob. Flick presupuse că fusese rănit în luptă. Chancellor salută şi spuse:

— Bună seara, domnule colonel. Bună seara, doamnă maior.

— Noi, cei de la SOE, nu prea ţinem la formalităţi, zise Percy. Luaţi loc, vă rog. Ce v-aduce aici?

Chancellor îşi luă un scaun şi îşi scoase chipiul.

— Mă bucur că v-am prins pe amândoi. M-am gândit toată ziua la discuţia de azi-dimineaţă. Zâmbi aproape imperceptibil. O bună parte din timp, trebuie să recunosc, mi-am compus în minte remarcile zdrobitoare pe care le-aş fi putut spune, dacă m-aş fi gândit atunci la ele.

Flick nu-şi putu reţine un surâs. Şi ea făcuse la fel.

— Aţi sugerat, domnule colonel Thwaite, că MI6 nu a spus întregul adevăr despre atacul asupra centralei telefonice, continuă Chancellor, şi nu mi-am putut scoate asta din cap. Faptul că maiorul Clairet s-a purtat aşa obraznic cu mine nu înseamnă şi că a minţit în privinţa celor întâmplate.

Flick era cât pe ce să-l ierte, însă izbucni la auzul acestor vorbe:

— Eu? Obraznică?

— Taci din gură, Flick! zise Percy.

— Aşa că am trimis după raportul dumneavoastră, domnule colonel. Sigur că solicitarea a venit de la biroul lui Monty, nu din partea mea personal, aşa că a ajuns la noi cât ai bate din palme, printr-un curier cu motocicleta.

„E un tip abil, care ştie cum să învârtă rotiţele maşinăriei militare, se gândi Flick. Deşi e un porc arogant, ar fi un aliat de preţ”.

— După ce l-am citit, mi-am dat seama că principala cauză a eşecului operaţiunii au fost informaţiile eronate.

— Furnizate de MI6! izbucni Flick indignată.

— Da, am observat şi asta, admise Chancellor cu un oarecare sarcasm în voce. E clar că MI6 a vrut să-şi ascundă propria incompetenţă. Nu sunt militar de carieră, ca tatăl meu, dar cunosc tertipurile la care recurg birocraţii din armată.

— O, zise Percy cu respect în glas, eşti fiul generalului Chancellor?

— Da.

— Continuă, te rog.

— MI6 n-ar fi scăpat cu faţa curată dacă şeful vostru ar fi venit la întrunirea de azi-dimineaţă. Mi s-a părut o coincidenţă ciudată că a fost chemat pe neaşteptate în altă parte.

Percy părea să aibă îndoieli.

— A fost convocat la prim-ministru. Nu văd cum poate MI6 să aranjeze aşa ceva.

— Churchill n-a venit la şedinţă. I-a ţinut locul unul dintre aghiotanţii lui. Şi treaba a fost aranjată prin intermediul MI6.

— Fir-ar să fie! izbucni furioasă Flick. Ce vipere sunt!

— Ce bine ar fi să fie la fel de inteligenţi când adună informaţii ca şi atunci când îşi trag pe sfoară colegii! remarcă Percy.

— Am studiat cu atenţie planul tău de a pătrunde în castel deghizate în femei de serviciu. E riscant, dar are şanse de reuşită, zise Chancellor.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă Percy, uitându-se fix la american.

— Întâmplător, astă-seară am luat cina cu tatăl meu. I-am spus întreaga poveste şi l-am întrebat ce ar trebui să facă un aghiotant al generalului în această împrejurare. Eram la Savoy.

— Şi ce ţi-a spus? întrebă nerăbdătoare Flick. Nu-i păsa deloc la ce restaurant se duseseră.

— Că trebuie să mă duc la Monty şi să-i spun că a făcut o greşeală. Se strâmbă. Nu-i aşa de uşor cu un general, oricare ar fi el. Nu le place să revină asupra deciziilor. Dar câteodată chiar trebuie.

— Şi aşa ai să faci? întrebă Flick cu speranţă în glas.

— Am şi făcut-o.

— Nu-ţi pierzi deloc timpul! zise Percy mirat.

Flick îşi ţinu răsuflarea. De-abia că i se părea posibil ca, după o zi de disperare, să i se mai acorde o şansă să facă ceea ce îşi dorea atât de mult.

— Monty a fost extrem de rezonabil în cele din urmă, spuse Chancellor.

Flick nu-şi putea stăpâni bucuria.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce a zis de planul meu?

— L-a aprobat.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! sări în sus, nemaiputând de bucurie. Încă o şansă!

— Grozav! zise Percy.

Chancellor ridică însă o mână în semn de avertizare.

— Mai sunt două lucruri. Primul s-ar putea să nu-ţi placă. Monty mi-a încredinţat mie comanda operaţiunii.

— Ţie! exclamă Flick.

— De ce? întrebă Percy.

— Ordinul unui general nu se discută. Îmi pare rău dacă vă dezamăgesc. Monty are încredere în mine, chiar dacă voi nu aveţi.

Percy ridică din umeri, iar Flick întrebă:

— Care-i cealaltă condiţie?

— Timpul scurt. Nu vă pot comunica data exactă a debarcării, pentru că nici nu a fost stabilită încă. Tot ce pot să vă spun e că va trebui să ne îndeplinim misiunea foarte repede. Dacă nu ne atingem obiectivul până lunea viitoare la miezul nopţii, va fi prea târziu.

— Lunea viitoare! exclamă Flick.

— Da, îi răspunse Paul. Avem exact o săptămână.

A TREIA ZI

Marţi, 30 mai, 1944

CAPITOLUL 11

Flick părăsi Londra în zori, pe o motocicletă Vincent Cornet cu un motor puternic de 500 cm³. Nu era nimeni pe şosea. Benzina era strict raţionalizată şi şoferii puteau fi arestaţi dacă făceau drumuri „inutile”. Conducea foarte repede. Era periculos, dar îi dădea fiori. Plăcerea merita riscul.

La fel se simţea şi în privinţa misiunii: speriată, dar nerăbdătoare. Stătuse noaptea trecută până târziu cu Percy şi Paul, bând ceai după ceai şi făcând planuri. Hotărâseră că trebuiau să fie şase femei în echipă, căci acesta era mereu numărul de femei de serviciu dintr-un schimb. Una trebuia să fie expert în explozibili; alta inginer de telefonie, ca să decidă unde trebuiau să planteze dinamita pentru a produce cât mai multe pagube centralei. Mai avea nevoie de un trăgător de elită şi de doi soldaţi călţi în luptă. Cu ea, erau şase.

Avea doar o zi ca să le găsească. Echipa avea nevoie de cel puţin două zile de antrenament – trebuiau să înveţe să se paraşuteze, dacă nu şi altele. Asta le va ocupa miercurea şi joia. Vor fi paraşutate lângă Reims vineri noapte şi vor intra în castel sâmbătă seara sau duminică. Le mai rămânea o zi de rezervă pentru eventualele erori.

Traversă fluviul pe London Bridge. Motocicleta ei vâjâia pe cheiurile devastate de bombe şi printre imobilele din Bermondsey şi Rotherhithe; apoi o luă pe Old Kent Road, tradiţionalul drum al pelerinilor spre Canterbury. În timp ce părăsea suburbiile, îşi scoase eşarfa şi simţi vântul suflându-i prin păr şi alungându-i grijile.

Nu se făcuse nici ora şase când ajunse în Somersholme, conacul de la ţară al baronilor de Colefield. Flick ştia că însuşi baronul, William, era în Italia şi înainta spre Roma cu Armata a 8-a. Sora lui, nobila Diana Colefield, era singurul membru al

familiei care locuia aici în prezent. Casa imensă, cu zeci de camere pentru oaspeţi şi servitorii lor, era acum folosită ca sanatoriu pentru soldaţii răniţi aflaţi în convalescenţă.

Flick încetini până la viteza minimă şi o luă pe aleea mărginită cu tei bătrâni de o sută de ani, uitându-se lung la clădirea masivă de granit roz, cu arcade, balcoane, frontoane, acoperişuri, nenumărate ferestre şi coşuri. Parcă motocicleta în curtea cu pietriş din faţă, lângă o ambulanţă şi câteva jeepuri.

În sala cea mare, infirmierele forfoteau cu ceşti de ceai în mână. Soldaţii se aflau aici să se refacă, dar tot erau treziţi când se crăpa de ziuă. Flick întrebă de doamna Riley, menajera, şi fu îndrumată la subsol. O găsi uitându-se îngrijorată la boiler; cu ea erau doi bărbaţi în salopete.

— Bună, mamă! zise Flick.

Maică-sa o strânse cu putere în braţe. Era chiar mai scundă ca fata ei şi la fel de slabă, dar, ca şi Flick, era mai puternică decât părea. Îmbrăţişarea îi tăie respiraţia lui Flick. De abia putând să respire şi râzând, reuşi să se elibereze.

— Mamă, era să-mi rupi oasele!

— Nu ştiu niciodată dacă mai trăieşti până nu te văd în faţa ochilor mei, îi spuse mama. Mai avea încă o urmă de accent irlandez: plecase din Cork cu părinţii în urmă cu patruzeci de ani.

— Care-i treaba cu boilerul?

— N-a fost făcut să încălzească atâta apă. Infirmierele astea sunt obsedate de curăţenie, îi obligă pe bieţii soldaţi să facă baie în fiecare zi. Vino în bucătărie să-ţi pregătesc micul dejun.

Flick era în mare grabă, dar îşi spuse în sinea ei că trebuia să mai stea cu mama ei. Se duse după ea la etaj, unde se aflau camerele servitorilor.

Flick crescuse în casa aceasta. Se jucase în sala de mese a servitorilor, alergase prin păduri, mersese la şcoala din sat, aflată la un kilometru şi jumătate distanţă, şi se întorsese aici în vacanţe de la internat şi facultate. Avusese mult noroc. Majoritatea femeilor care aveau aceeaşi slujbă ca mama ei erau date afară dacă făceau un copil. Mama ei îşi păstrase serviciul, în parte pentru că bătrânul baron era oarecum excentric, dar mai ales pentru că era o menajeră atât de bună, încât se temuse s-o piardă. Tatăl lui Flick fusese valet, dar murise când

ea avea şase ani. În fiecare an, în februarie, Flick şi mama ei plecau cu familia la Nisa, unde învăţase Flick franceza.

Bătrânul baron, tatăl lui William şi al Dianei, o îndrăgise pe Flick şi o încurajase să-şi continue studiile, plătindu-i taxele de şcolarizare. Fusese foarte mândru de ea când primise o bursă la Universitatea Oxford. Când murise, la puţin timp după ce începuse războiul, Flick îl jelise ca pe propriul tată.

Familia ocupa acum un colţişor din casa cea mare. Cămara de provizii a bătrânului valet devenise bucătărie. Mama lui Flick puse ceainicul pe foc.

— O felie de pâine prăjită mi-e de-ajuns, mamă, zise Flick

Mama ei nu o băgă în seamă şi începu să prăjească şunculiţă.

— Văd că tu eşti bine, constată ea. Dar drăguţul de bărbată-tu?

— Michel e în viaţă, răspunse Flick. Se aşezase la masa din bucătărie. Mirosul de şuncă prăjită îi lăsa gura apă.

— Aşa zici, în viaţă? Dar sigur nu e bine. Rănit?

— L-a nimerit un glonţ în fund. N-o să moară din asta.

— Deci, l-ai văzut.

— Gata, mamă! râse Flick. Nu mă obliga să-ţi spun!

— Sigur că nu. Nu se mai ţine după alte femei? Sau e şi *ăsta* vreun secret militar?

Pe Flick nu înceta s-o uimească intuiţia mamei ei. Parcă era vrăjitoare.

— Cred că nu.

— Hm. E vreuna anume după care speri că nu se ţine?

Flick nu-i răspunse direct la întrebare.

— Ai observat, mamă, că bărbaţii nu-şi dau uneori seama când o fată e proastă de bubuie?

Mama ţâţâi din buze.

— Deci, despre asta e vorba. Trebuie că e frumoasă.

— Mm.

— Tânără?

— Nouăsprezece ani.

— I-ai spus-o pe şleau?

— Da. Mi-a promis că încetează.

— Poate c-o să se ţină de cuvânt – dacă stai cu el mai mult timp.

— Aşa şi sper.

Mama o privi cu tristeţe.

— Te întorci, nu-i aşa?

— Nu pot să-ţi spun.

— N-ai făcut destul?

— N-am câştigat încă războiul, aşa că nu, nu cred că-i destul.

Mama îi puse în faţă lui Flick o farfurie cu şuncă şi ouă. Era probabil raţia soldaţilor pe o săptămână. Dar Flick îşi înăbuşi protestul care stătea să-i iasă pe gură. Mai bine accepta cu plăcere ce-i dădea mama ei. I se făcu brusc o poftă de lup.

— Mulţumesc, mamă. Mă răsfeţi.

Mama zâmbi cu satisfacţie, iar Flick se năpusti asupra farfuriei. În timp ce mânca, se gândea intrigată cum de reuşea mama ei să scoată aşa uşor totul de la ea, în ciuda eforturilor pe care le făcea să-i evite întrebările.

— Ar trebui să lucrezi pentru serviciile secrete ale armatei, îi zise cu gura plină de ouă prăjite. Ai fi un bun anchetator. M-ai făcut să-ţi spun totul.

— Sunt mama ta. Se cuvine să ştiu ce e cu tine.

De fapt, nu conta deloc. Mama n-o să vorbească nimănui despre ea.

Mama bău o ceaşcă de ceai în timp ce se uita la Flick cum mănâncă.

— Vrei să câştigi războiul de una singură, aşa cred, remarcă ea cu o notă de sarcasm în voce. Aşa erai de mică – prea independentă.

— Nu ştiu de ce. Am fost tot timpul supravegheată. Când aveai tu treabă, stăteau cu ochii pe mine vreo şase fete în casă.

— Cred că te-am încurajat să te bazezi pe propriile tale forţe pentru că nu aveai tată. Ori de câte ori mă rugai să fac ceva pentru tine, de pildă să-ţi repar lanţul de la bicicletă sau să-ţi cos un nasture, îţi spuneam: „Încearcă tu mai întâi şi, dacă nu poţi, te ajut”. De nouă ori din zece, te descurcai singură.

Flick termină şunca şi făcu farfuria lună cu o bucăţică de pâine.

— De multe ori îmi sărea Mark în ajutor.

Mark era fratele cu un an mai mare al lui Flick.

Chipul mamei împietri.

— Aşa e, aprobă ea.

Flick îşi reţinu un oftat. Mama se certase cu Mark acum doi ani. El lucra la un teatru ca producător şi trăia cu un actor pe nume Steve. Mama ştia de mult timp că „Mark nu era făcut să

se însoare”, cel puţin aşa obişnuia să spună. Dar, într-un acces de sinceritate, Mark făcuse imprudenţa de a-i spune că îl iubea pe Steve şi că trăiau ca soţ şi soţie. Ea se simţise profund jignită şi nu mai vorbise cu fiul ei de atunci.

— Mark te iubeşte, mamă.

— Aşa o fi.

— Aş vrea să vă împăcaţi.

— Desigur. Mama luă farfuria goală din faţa lui Flick şi o spălă în chiuvetă.

Flick scutură din cap exasperată.

— Eşti tare încăpăţânată, mamă.

— Iar tu m-ai moştenit.

Flick schiţă un zâmbet. Fusese de multe ori acuzată de încăpăţânare. „Ca un catâr”, îi spunea adesea Percy. Făcu un efort să pară îngăduitoare.

— Ei bine, dacă aşa simţi... n-am ce să fac. Oricum, n-am de gând să mă cert cu tine, mai ales după aşa un mic dejun. Totuşi, nutrea în taină ambiţia de a-i împăca pe cei doi.

Dar nu astăzi. Se ridică în picioare. Mama îi zâmbi.

— Ce bine că ai venit! Îmi făceam griji pentru tine.

— Am venit şi pentru altceva. Vreau să vorbesc cu Diana.

— Pentru ce?

— Nu pot să-ţi spun.

— Sper că n-ai de gând s-o iei cu tine în Franţa.

— Taci, mamă. Cine a pomenit ceva de Franţa?

— Cred că vrei s-o iei pentru că trage aşa bine cu puşca.

— Nu pot să-ţi spun.

— Ai să mori din cauza ei! Habar n-are ce-i disciplina, cum ar putea şti? Nu a fost crescută aşa. Nu-i vina ei, bineînţeles. Dar trebuie să fii nebună să te bazezi pe ea!

— Da, ştiu, zise Flick cu nerăbdare în glas. Luase deja o hotărâre şi n-avea de gând s-o discute cu mama ei.

— A avut mai multe slujbe de când a început războiul şi a fost dată afară din toate.

— Ştiu şi asta. Dar Diana era o bună trăgătoare şi nu era timp de mofturi. Singura ei grijă era că Diana ar putea refuza. Nimeni nu putea fi forţat să facă muncă sub acoperire. Era doar pentru voluntari.

— Nu ştii unde e Diana acum?

— Cred că e-n pădure. A plecat devreme, să vâneze iepuri.

— Desigur. Dianei îi plăceau toate sporturile sângeroase: să vâneze vulpi, să stea la pândă după căprioare, să ia urma iepurilor, să împuşte potârnichi, ba chiar să pescuiască. Dacă nu avea altceva mai bun de făcut, împuşca iepuri.

— Orientează-te după bubuitul de puşcă.

Flick îşi sărută mama pe obraz.

— Mulţumesc pentru masă. Zicând acestea, se îndreptă spre ieşire.

— Şi vezi să nu ajungi în bătaia puştii! îi strigă mama.

Flick ieşi pe la intrarea servitorilor, traversă grădina din faţa bucătăriei şi intră în pădurea din spatele clădirii. Copacii scânteiau de verdele frunzelor de primăvară, iar urzicile crescuseră înalte până în talie. Flick călcă în picioare hăţişurile cu cizmele ei grele de motociclistă, fiind perfect apărată de pantalonii de piele. Cea mai bună tactică de a o momi pe Diana era s-o provoace, se gândi ea.

După ce merse cam patru sute de metri prin pădure, auzi o împuşcătură. Se opri, ascultă şi strigă:

— Diana.

Niciun răspuns.

Se îndreptă în direcţia zgomotului, strigând după ea aproape tot timpul. Diana o auzi în sfârşit:

— Pe-aici, cretinule, oricine ai fi!

— Vin, numai lasă puşca jos!

Dădu de Diana într-o poieniţă, unde se aşezase pe jos, sprijinită de un stejar, şi fuma o ţigară. Ţinea în poală o puşcă gata să fie reîncărcată, iar în jurul ei zăceau vreo şase iepuri.

— O, tu erai! exclamă Diana. Ai speriat tot vânatul!

— Are să apară mâine din nou.

Flick o studie cu privirea pe prietena ei din copilărie. Diana era drăguţă în felul ei băieţesc, cu părul negru tuns scurt şi pistruii de pe nas. Purta o haină de vânător şi pantaloni de catifea reiată.

— Ce mai faci, Diana?

— Mă plictisesc. Mă simt frustrată, deprimată. Altfel, sunt bine.

Flick se aşează lângă ea, pe iarbă. „Ar putea fi mai uşor decât am crezut”.

— Ce-i cu tine?

— Stau aici la ţară şi lâncezesc, iar fratele meu cucereşte Italia.

— Ce mai face William?

— E bine, luptă în război, iar mie nu-mi dă nimeni ceva ca lumea de făcut.

— S-ar putea să te ajut eu.

— Tu eşti în FANY. Diana trase din ţigară şi suflă fumul. Dragă, nu vreau să fiu *chauffeuse*[9].

Flick dădu din cap aprobator. Diana era prea grozavă pentru slujba asta măruntă care li se dădea majorităţii femeilor.

— Păi, am venit să-ţi propun ceva mult mai interesant.

— Ce anume?

— Poate n-o să-ţi convină. E ceva mai dificil şi periculos.

— Adică ce? Să conduc noaptea? îi aruncă Diana o privire sceptică.

— Nu pot să-ţi spun prea multe, căci e o operaţiune secretă.

— Flick, dragă, să nu-mi spui că eşti amestecată într-o chestie de capă şi spadă.

— N-am fost înaintată la gradul de maior pentru că i-am dus pe generali la întruniri cu maşina.

— Vorbeşti serios? o întrebă Diana, uitându-se cu atenţie la ea.

— Bineînţeles.

— O, Doamne! Fără să vrea, Diana era impresionată.

Flick trebuia cu orice preţ s-o convingă să ia parte la operaţiune.

— Şi zici... că eşti dispusă să faci ceva foarte periculos? Chiar şi să-ţi pui viaţa-n joc?

Diana părea mai mult entuziastă decât descurajată.

— Sigur că vreau. William îşi riscă tot timpul viaţa, eu de ce n-aş face-o?

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios.

Flick îşi ascunse sentimentul de uşurare. O recrutase pe prima membră a echipei sale.

Diana părea atât de hotărâtă, că Flick decise să meargă şi mai departe.

— Mai e ceva, care poate o să ţi se pară mai rău decât pericolul.

---

[9] Şoferiţă. (n.tr.).

— Ce?

— Eşti cu doi ani mai mare decât mine şi mi-ai fost întotdeauna superioară din punct de vedere social. Tu eşti fiică de baron, iar eu sunt fata servitoarei. Pentru mine nu-i o problemă, nu mă plâng. Mama ar spune că aşa şi trebuie să fie.

— Da, dragă, şi ce vrei să spui cu asta?

— Eu voi fi la comanda acestei operaţiuni. Va trebui să asculţi de ordinele mele.

— Foarte bine, zise Diana, ridicând din umeri.

— Nu va fi aşa uşor, insistă Flick. O să ţi se pară ciudat. Am să fiu dură cu tine până te obişnuieşti. Te avertizez.

— Să trăiţi, comandante!

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa formalismului în departamentul meu, aşa că nu trebuie să-mi spui „comandant" sau „doamnă". În schimb, disciplina militară e lege, mai ales după ce începe operaţiunea. Dacă uiţi asta, pot să fac mai mult decât să mă înfurii. În munca mea, dacă nu execuţi ordinele, poţi fi oricând omorât.

— Ce dramatic, drăguţo! Dar fii sigură că înţeleg.

Flick nu era deloc sigură că Diana înţelegea cu adevărat, dar făcuse tot ce îi stătea în putinţă. Luă un carneţel din buzunarul hainei şi notă o adresă din Hampshire.

— Fă-ţi o valiză pentru trei zile. Aici trebuie să te prezinţi. Ia trenul de la Waterloo până la Brockenhurst.

Diana se uită la adresă.

— Da' ce văd? Asta-i proprietatea lui Lord Montague.

— Cea mai mare parte din ea este ocupată acum de departamentul meu.

— Şi care *este* departamentul tău?

— Inter-Services Research Bureau[10], zise Flick, folosind obişnuitul nume sub acoperire.

— Cred că ce se face e mult mai palpitant decât sună.

— Poţi să fii convinsă.

— Când trebuie să plec?

— Trebuie să ajungi astăzi acolo. Flick se ridică în picioare. Instructajul începe mâine în zori.

— Mă întorc acasă cu tine şi îmi fac bagajul. Se ridică şi Diana. Spune-mi ceva...

[10] IRSB sau Departamentul de Comunicaţii Radio, denumire sub acoperire a SOE, serviciu de spionaj şi sabotaj. (n.tr.).

— Dacă pot.

Diana îşi făcea de lucru cu puşca, părând încurcată. Când se uită la Flick, pe faţă îi apăru pentru prima dată o expresie sinceră.

— De ce eu? întrebă ea. Trebuie că ştii că am fost concediată de toţi.

Flick dădu din cap afirmativ.

— Am să ţi-o spun fără menajamente. Se uită în jos, la cadavrele însângerate ale iepurilor, apoi îşi ridică ochii şi o pironi pe Diana cu privirea. Eşti o ucigaşă, îi zise. Iar eu exact de aşa ceva am nevoie.

CAPITOLUL 12

Dieter dormi până la zece. Se trezi cu o uşoară durere de cap de la morfină, dar în rest se simţea bine: nerăbdător, optimist, încrezător. Interogatoriul sângeros de ieri îi oferise o pistă extrem de importantă. Prin femeia cu numele de cod Bourgeoise, care avea o casă în rue du Bois, putea să-şi croiască drum până în inima Rezistenţei.

Sau pista aceasta nu ducea nicăieri.

Bău un litru de apă şi luă trei aspirine ca să scape de mahmureala provocată de morfină; apoi se duse la telefon.

Îl sună mai întâi pe locotenentul Hesse, care stătea într-o cameră mai mică din acelaşi hotel.

— Bună dimineaţa, Hans! Ai dormit bine?

— Da, mulţumesc, domnule maior. Am fost la primărie să verific adresa din rue du Bois.

— Bun băiat! zise Dieter. Ce ai aflat?

— Casa e a unei singure persoane, *mademoiselle* Jeanne Lemas.

— Dar poate mai stau şi alţii în clădire.

— Am trecut pe acolo cu maşina şi locul părea liniştit.

— Fii gata să plecăm într-o oră, pregăteşte maşina.

— Foarte bine.

— Şi, Hans, te felicit pentru iniţiativa ta!

— Mulţumesc, domnule.

Dieter închise telefonul. Se întreba cum arăta *mademoiselle* Lemas. Gaston zicea că nimeni din reţeaua Bollinger nu o văzuse niciodată, iar Dieter îl credea; casa era folosită la transmiterea informaţiilor. Agenţii care veneau în Franţa nu ştiau decât unde trebuiau s-o contacteze pe acea femeie; dacă erau prinşi, nu puteau da niciun fel de informaţii despre Rezistenţă. Cel puţin, teoretic. Nu existau măsuri de siguranţă perfecte.

Probabil că *mademoiselle* Lemas nu era măritată. Putea fi o tânără care moştenise casa de la părinţii ei, o celibatară între două vârste care îşi căuta un soţ sau o fată bătrână. Ar fi mai bine să ia cu el şi o femeie.

Se întoarse în dormitor. Stéphanie îşi periase părul arămiu şi bogat şi stătea în pat în capul oaselor, iar sânii îi ieşiseră de sub cearşaf. Ştia cum să atragă un bărbat. Rezistă cu greu tentaţiei de a se băga în pat lângă ea.

— Vrei să faci ceva pentru mine? o întrebă el.

— Aş face orice pentru tine.

— Chiar orice? Se aşează pe pat şi-o mângâie pe umerii goi. Te-ai uita la mine cum fac dragoste cu altă femeie?

— Sigur, zise ea. I-aş linge sfârcurile în timp ce faci sex cu ea.

— Ştiu că ai face-o. Râse încântat. Mai avusese şi înainte amante, dar niciuna ca ea. Dar nu-i vorba de asta. Vreau să vii cu mine să arestez o femeie din Rezistenţă.

Pe faţa ei nu se citi niciun pic de surpriză.

— Foarte bine, zise ea calmă.

Voia să-i smulgă o reacţie, s-o întrebe ce simţea în legătură cu asta şi dacă o făcea de bunăvoie, dar hotărî să ia de bună doar expresia care i se aşternuse pe faţă.

— Mulţumesc, îi spuse şi se întoarse în salon.

Mademoiselle Lemas ar putea fi singură, dar, pe de altă parte, casa ar putea geme de agenţi ai Aliaţilor, înarmaţi până dinţi. Avea nevoie de întăriri. Se uită în agendă şi îi dădu centralistei numărul lui Rommel din La Roche-Guyon.

Când nemţii ocupaseră ţara pentru prima dată, sistemul de telefonie se prăbuşise. De atunci, germanii perfecţionaseră echipamentele, adăugând mii de kilometri de cablu şi instalând centrale automate. Sistemul era şi acum supraaglomerat, dar tot era mai bun decât înainte.

Îl ceru pe aghiotantul lui Rommel, maiorul Goedel. Peste o clipă, auzi la capătul celălalt al firului cunoscuta voce glacială şi fermă.

— Goedel la telefon.

— Sunt Dieter Franck, zise el. Ce mai faci, Walter?

— Sunt ocupat, zise Goedel tăios. Ce s-a întâmplat?

— Fac progrese rapide aici. Nu pot să-ţi dau detalii, vorbesc de la hotel, dar sunt pe cale să arestez un spion sau mai mulţi. M-am gândit că feldmareşalului i-ar plăcea să audă aşa ceva.

— Am să-i comunic.

— Dar aş avea nevoie de ajutor. Nu am cu mine decât un locotenent. Sunt într-o situaţie atât de disperată că mă folosesc şi de prietena mea franţuzoaică.

— Nu cred că faci bine.

— E de încredere. Dar nu-mi va fi de mare folos în lupta cu terorişti bine antrenaţi. N-ai putea să-mi trimiţi vreo şase dintre oamenii tăi cei mai buni?

— Apelează la Gestapo – de-aia sunt acolo.

— Nu mă pot baza pe ei. Doar ştii că ei nu colaborează decât în silă cu noi. Am nevoie de oameni pe care să mă pot bizui.

— Mi-e imposibil să te ajut, afirmă Goedel.

— Uite ce e, Walter, ştii câtă importanţă dă Rommel acestei operaţiuni – misiunea mea e să mă asigur că Rezistenţa nu ne va pune beţe-n roate.

— Da, dar feldmareşalul se aşteaptă să ţi-o îndeplineşti fără să-i iei din soldaţi.

— Nu ştiu dacă sunt în stare.

— Ce tot spui, pentru numele lui Dumnezeu! ridică Goedel tonul. Noi încercăm să apărăm întreaga coastă a Atlanticului cu o mână de soldaţi, iar tu ai în preajmă oameni tocmai buni de luptă care nu fac decât să urmărească nişte jidani bătrâni ascunşi prin hambare. Fă-ţi treaba şi nu mă mai bate la cap! se auzi declicul de închidere a telefonului.

Dieter se sperie. Lui Goedel nu-i stătea în obicei să-şi iasă din fire. Fără îndoială că toţi aveau nervii încordaţi din cauza iminentei invazii. Dar rezultatul era clar. Dieter trebuia să se descurce de unul singur.

Oftând, îşi alungă acest gând şi ceru legătura cu castelul de la Sainte-Cécile. Dădu acolo de Willi Weber.

— Am să fac o razie la o casă a Rezistenţei, îi spuse. Am nevoie de cei mai duri oameni ai tăi. Îmi trimiţi patru oameni şi o maşină la hotel Frankfort? Sau trebuie să vorbesc iar cu Rommel?

Nu era necesar să-l ameninţe. Weber era dornic să-şi trimită oamenii în această operaţiune. Astfel, Gestapoul putea să-şi asume meritul reuşitei. Îi promise o maşină într-o jumătate de oră.

Pe Dieter îl îngrijora gândul de a lucra cu Gestapoul. Nu avea control asupra lor. Dar n-avea încotro.

În timp ce se bărbierea, deschise radioul, care era fixat pe un post german. Află că prima bătălie cu tancuri din teatrul de război din Pacific avusese loc pe insula Biak. Ocupanţii japonezi alungaseră corpul de infanterie american 162d înapoi pe plajă. „Aruncaţi-i în mare”, gândi Dieter.

Se îmbrăcă într-un costum gri-închis de lână, o cămaşă din bumbac fin cu dungi gri-deschis şi îşi puse o cravată neagră cu buline albe. Bulinele erau ţesute în material, nu aplicate, un amănunt care îi făcea plăcere. Stătu pe gânduri o clipă, apoi îşi scoase haina şi îşi puse hamul pentru pistol. Îşi luă de pe birou pistolul automat Walther P38 şi îl puse în toc, pe urmă îşi îmbrăcă iar haina.

Se aşeză pe canapea, cu o ceaşcă de cafea în faţă, şi se uită la Stéphanie cum se îmbrăca. Francezii făceau cea mai frumoasă lenjerie din lume, se gândi el pe când fata îşi punea chiloţeii cu dantelă de culoarea untului. Îi plăcea s-o vadă trăgându-şi ciorapii de mătase şi întinzându-i pe coapse.

— De ce n-au pictat marii maeştri asemenea scene? o întrebă el.

— Pentru că femeile din Renaştere nu purtau ciorapi de mătase, răspunse Stéphanie.

După ce se îmbrăcă şi ea, părăsiră hotelul.

Hans Hesse îi aştepta afară în Hispano-Suiza lui Dieter. Tânărul se uită la Stéphanie cu sfială şi admiraţie. O dorea foarte mult, dar ştia că nu o poate avea. Îl făcu pe Dieter să se gândească la o femeie amărâtă care se uita cu jind la vitrina unui magazin Cartier.

În spatele maşinii lui Dieter era parcat un Citroën negru cu tracţiune faţă, în care se aflau patru gestapovişti în civil. Dieter văzu că maiorul Weber se hotărâse să vină şi el: stătea pe locul

de lângă şofer, îmbrăcat într-un costum de tweed verde, în care arăta ca un fermier când se ducea duminica la biserică.

— Ţine-te după mine, îi spuse Dieter. Când ajungem acolo, rămâi, te rog, în maşină până te strig.

— Cum naiba ai făcut rost de o maşină ca asta? îl întrebă Weber.

— M-a mituit un evreu, zise Dieter. L-am ajutat să fugă în America.

Weber mormăi neîncrezător, dar povestea era de fapt adevărată.

Cu oameni ca Weber, cel mai bine era să bravezi. Dacă ar fi ţinut-o pe Stéphanie ascunsă pe undeva, Weber ar fi bănuit imediat că e evreică şi poate ar fi început să facă investigaţii. Dar, pentru că Dieter se afişa cu ea, lui Weber nu-i trecuse niciodată aşa ceva prin minte.

Hans se aşează pe locul şoferului şi o luă spre rue du Bois.

Reims era din multe puncte de vedere un oraş de provincie, cu o populaţie de peste o sută de mii de locuitori, dar erau puţine vehicule motorizate pe străzi. Maşinile erau folosite doar în interes de serviciu: de poliţie, doctori, pompieri şi, desigur, de germani. Locuitorii se deplasau cu bicicleta sau pe jos. Benzină era doar pentru livrările de alimente sau bunuri de larg consum, deşi unele erau transportate cu căruţele trase de cai. Industria şampaniei era cea mai dezvoltată aici. Lui Dieter îi plăcea orice fel de şampanie: cea parfumată de colecţie, cea uşoară, făcută din ultimele recolte, rafinatul *blanc de blancs*[11], varietăţile de vin demisec pentru desert şi chiar şăgalnicul rosé, atât de îndrăgit de curtezane.

Rue du Bois era o stradă frumoasă, mărginită de copaci, de la periferia oraşului. Hans parcă în faţa unei clădiri înalte de la capătul unui şir de case, care avea o curte mică pe o latură. Acesta era casa lui *mademoiselle* Lemas. Oare avea să reuşească Dieter să-i înfrângă rezistenţa? Cu femeile era câteodată mai greu decât cu bărbaţii. Strigau şi ţipau, dar rezistau mai mult timp. Dăduse uneori greş cu o femeie, dar niciodată cu un bărbat. Dacă nici de la asta nu putea să scoată nimic, toată ancheta lui se ducea pe apa sâmbetei.

— Vino când îţi fac semn cu mâna, îi zise lui Stéphanie în timp ce cobora din maşină.

[11] Vin alb făcut din struguri albi, după metoda Champagne. (n.tr.).

Citroën-ul lui Weber parcă în spatele lor, dar oamenii de la Gestapo rămăseseră în maşină, aşa cum li se ordonase.

Dieter aruncă o privire în curtea de lângă casă. Era un garaj acolo. Dincolo de el, văzu o grădină micuţă cu un gard viu bine tuns, cu straturi dreptunghiulare de flori şi o alee cu pietriş greblat de curând. Proprietarul trebuia să fie un om foarte ordonat.

La poartă atârna un cordon demodat, roşu cu albastru. Trase de el şi auzi dinăuntru sunetul metalic al unui clopoţel mecanic.

Femeia care deschise uşa avea în jur de şaizeci de ani. Avea părul alb strâns la spate cu o clamă de baga. Purta o rochie albastră cu floricele albe, iar deasupra un şorţ alb şi apretat.

— Bună dimineaţa, domnule, zise ea pe un ton politicos.

Dieter zâmbi. Era o doamnă de provincie, cu maniere ireproşabile. Se şi gândise ce metode de tortură să aplice în cazul ei. Simţea cum îi revine speranţa.

— Bună dimineaţa... *Mademoiselle* Lemas?

Îi văzuse costumul, maşina care parcase, probabil că simţise un vag accent german în franceza lui şi în ochii ei se putea citi frica. Vocea îi tremură un pic când rosti:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sunteţi singură, *mademoiselle*? Se uită cu atenţie la chipul ei.

— Da, zise ea, absolut singură.

Spunea adevărul. Era sigur. O femeie ca asta nu putea minţi fără s-o dea de gol expresia din ochi.

Se întoarse şi-i făcu semn lui Stéphanie.

— Colega mea va veni imediat. N-o să aibă nevoie de oamenii lui Weber. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Întrebări? Despre ce?

— Pot să intru?

— Sigur.

În salonul de la intrare era mobilă neagră, care strălucea de cât de bine fusese şters praful. Pianul era acoperit cu o husă, iar deasupra lui atârna o gravură cu catedrala din Reims. Pe poliţa căminului se aflau diferite obiecte decorative: o lebădă din fibre de sticlă, o florăreasă de porţelan, un glob transparent având înăuntru o machetă a palatului de la Versailles şi trei cămile din lemn.

Dieter se aşeză pe o canapea tapiţată cu pluş, iar Stéphanie lângă el; *mademoiselle* Lemas luă loc pe scaunul cu spătar drept din faţa lor. Era durdulie, observă Dieter. Puţini francezi mai erau graşi după cei patru ani de ocupaţie. Însemna că viciul ei era mâncarea.

Pe o măsuţă joasă se aflau o cutie de ţigări şi o brichetă grea. Dieter deschise capacul şi văzu că era plină.

— Puteţi fuma dacă doriţi, zise el.

Gazda lor păru un pic ofensată: femeile din generaţia ei nu aveau acest viciu.

— Nu fumez.

— Atunci, pentru cine sunt astea?

Îşi duse mâna la bărbie, un gest care dovedea că nu era sinceră.

— Pentru musafiri.

— Şi cine vine pe la dumneavoastră?

— Prietenii... vecinii... Nu părea în largul ei.

— Şi spionii englezi.

— E absurd ce spuneţi.

Dieter îi adresă cel mai fermecător zâmbet al lui.

— Nu sunteţi decât o doamnă respectabilă care s-a trezit amestecată în fapte penale, pentru că a fost indusă în eroare, îi spuse el pe un ton voit prietenos. Nu am venit aici să ne jucăm de-a şoarecele şi pisica şi sper că nu veţi face prostia să mă minţiţi.

— N-am să vă spun nimic, replică ea.

Dieter se prefăcu dezamăgit, dar era mulţumit că făcea progrese aşa rapide. Femeia renunţase deja la pretenţia că nu ştia despre ce vorbeşte el. Asta era aproape o mărturisire.

— O să vă pun câteva întrebări, îi zise el. Dacă nu răspundeţi la ele, o să vi le pun din nou la sediul Gestapoului.

Bătrâna îl privi sfidător.

— Unde te întâlneşti cu agenţii britanici?

Ea nu răspunse.

— Cum te recunosc?

Ea îi susţinu privirea. Nu mai era tulburată, ci resemnată. „O femeie curajoasă”, se gândi el. Va fi o provocare pentru el.

— Care-i parola?

Nu primi niciun răspuns.

— Cine îi preia pe agenţi? Cum iei legătura cu cei din Rezistenţă? Cine este omul de contact?

Tăcere. Dieter se ridică în picioare.

— Urmează-mă, te rog.

— Foarte bine, zise ea calmă. Permiteţi-mi să-mi iau pălăria.

— Sigur. Îi făcu semn din cap lui Stéphanie. Du-te, te rog, cu *mademoiselle.* Fii atentă să nu folosească telefonul sau să scrie vreun bilet. Nu voia ca ea să lase niciun fel de mesaj.

Le aşteptă pe hol. Când se întoarseră, *mademoiselle* Lemas îşi scosese şorţul, îmbrăcase un pardesiu subţire şi îşi pusese o pălărie *cloche*[12], care ieşise din modă cu mult timp înainte să izbucnească războiul. Avea în mână o geantă voluminoasă din piele de culoare închisă. În timp ce se îndreptau toţi trei spre uşă, *mademoiselle* Lemas zise:

— Ah! Mi-am uitat cheia!

— Nu ai nevoie, îi spuse Dieter.

— Uşa se încuie când o tragi, dar am nevoie de cheie când mă întorc.

Dieter o privi drept în ochi.

— Tot nu înţelegi? izbucni Dieter. Ai găzduit terorişti britanici la tine acasă, ai fost prinsă şi eşti acum în mâinile Gestapoului. Scutură din cap şi pe faţă i se ivi o expresie de om necăjit, care nu era întru totul prefăcută. Orice s-ar întâmpla, *mademoiselle*, n-ai să te mai întorci niciodată acasă.

Atunci înţelese şi ea ce nenorocire groaznică o aştepta. Se albi la faţă ca varul şi se clătină pe picioare. Se sprijini de o măsuţă ovală. Vasul chinezesc cu plante uscate începu să se bălăngăne puternic, dar nu căzu pe podea. Apoi, *mademoiselle* Lemas reuşi să-şi recapete echilibrul. Se îndreptă de şale şi îşi luă mâna de pe masă. Îl privi din nou sfidător, pe urmă ieşi din casă cu capul sus.

Dieter o rugă pe Stéphanie să se aşeze pe locul de lângă şofer, iar el se instală cu prizoniera pe bancheta din spate.

— Te-ai născut la Reims, *mademoiselle*?

— Da. Tatăl meu era capelmaistru la catedrală.

Primise deci o educaţie religioasă. Era o veste bună pentru planul ce se contura în mintea lui Dieter.

— A ieşit la pensie?

— A murit acum cinci ani, după o lungă suferinţă.

---

[12] Clopot, în lb. franceză. Pălărie la modă prin anii 1920. (n.tr.).

— Şi mama ta?

— A murit când eram mică.

— Aşa că ţi-ai îngrijit singură tatăl în timpul bolii?

— Douăzeci de ani.

— Aha. Iată de ce nu se căsătorise. Îşi irosise viaţa îngrijindu-şi tatăl invalid. Şi ţi-a lăsat casa.

Ea încuviinţă din cap.

— Cam puţin, aşa s-ar zice, pentru o viaţă închinată unui tată, comentă Dieter pe un ton compătimitor.

Femeia îi aruncă o privire semeaţă.

— Nu toţi se sacrifică pentru a obţine ceva în schimb.

— Aşa e.

Nu acordă atenţie reproşului ei tacit. Planul i-ar ieşi mai bine dacă bătrâna i s-ar crede superioară atât din punct de vedere moral, cât şi social.

— Ai fraţi sau surori?

— Nu.

Dieter îşi imagină perfect cum era viaţa ei. Agenţii pe care îi adăpostea erau toţi oameni tineri, bărbaţi sau femei, pe care îi trata ca pe propriii copii. Le dădea de mâncare, le spăla rufele şi probabil că îi şi supraveghea să nu se combine între ei, în aşa fel încât să nu existe imoralitate, cel puţin nu sub acoperişul ei.

Iar acum era în stare să moară pentru ei.

Dar mai întâi, spera el, avea să-i spună tot ce ştia.

Citroën-ul Gestapoului venea în urma maşinii lui Dieter pe drumul spre Sainte-Cécile. După ce parcară în curtea castelului, Dieter îi spuse lui Weber:

— Am s-o iau la etaj şi o s-o duc într-un birou.

— Da’ de ce? Celulele sunt la subsol.

— Ai să vezi.

Dieter o duse pe prizonieră sus, unde se aflau birourile Gestapoului. Dieter se uită în toate şi îl alese pe cel mai aglomerat, o combinaţie între un secretariat şi o sală de poştă. Erau acolo femei şi bărbaţi tineri îmbrăcaţi elegant, la cămaşă şi cravată. O lăsă pe *mademoiselle* Lemas pe hol, închise uşa şi bătu din palme ca să fie toţi atenţi. Li se adresă pe un ton potolit:

— O să aduc aici o franţuzoaică. E prizonieră, dar vreau să fiţi cu toţii amabili şi prietenoşi cu ea, s-a înţeles? Trataţi-o ca pe un oaspete. E important să se simtă respectată.

O aduse înăuntru, o aşează la o masă şi, îngăimând o scuză, îi puse o cătuşă la gleznă şi o legă de piciorul mesei. O lăsă pe Stéphanie cu ea şi ieşi cu Hesse.

— Du-te la cantină şi spune-le să-mi pregătească un prânz şi să-l pună pe o tavă. Supă, un fel principal, un pic de vin, o sticlă de apă minerală şi multă cafea. Adu tacâmuri, pahare, un şervet. Aranjează totul frumos.

Locotenentul rânji admirativ. Nu avea idee ce plănuia şeful lui, dar era sigur că o să fie o chestie inteligentă.

În scurt timp, se întoarse cu o tavă. Dieter i-o luă şi o duse în birou. O puse în faţa lui *mademoiselle* Lemas.

— Te rog, zise el, e ora prânzului.

— Nu pot să mănânc nimic, dar vă mulţumesc.

— Poate un pic de supă. Îi turnă vin în pahar. Cum e?

— Foarte bun, recunoscu ea.

— Mâncarea franţuzească e atât de rafinată. Noi, germanii, nu o putem imita.

Dieter îi vorbea de una, de alta, ca s-o liniştească, iar ea aproape că termină supa. Îi turnă un pahar cu apă.

Maiorul Weber intră în birou şi se holbă neîncrezător la tava din faţa prizonierei. I se adresă lui Dieter în germană:

— Aşa îi răsplătim acum pe oamenii care îi adăpostesc pe terorişti?

— *Mademoiselle* Lemas e o adevărată doamnă. Trebuie s-o tratăm ca atare, zise Dieter.

— Doamne sfinte! exclamă Weber şi făcu stânga împrejur.

Femeia refuză felul principal, dar bău toată cafeaua. Dieter era mulţumit. Totul se petrecea conform planului. După ce termină, îi puse din nou aceleaşi întrebări: „Unde te întâlneşti cu agenţii Aliaţilor? Cum te recunosc? Care-i parola?” Ea părea îngrijorată, dar tot refuza să-i răspundă. Dieter se uită la ea cu tristeţe.

— Îmi pare tare rău că nu vrei să colaborezi cu mine, mai ales că te-am tratat atât de bine.

Bătrâna arăta oarecum uimită.

— Vă apreciez bunătatea, dar nu pot să vă spun nimic.

Stéphanie, care stătea lângă Dieter, arăta şi ea nedumerită. El ghici la ce se gândea: „Chiar îţi închipuiai că o masă bună e de-ajuns ca s-o faci pe femeia asta să vorbească?”

— Foarte bine, zise el şi se ridică de parcă ar fi vrut să plece.

— Şi acum, *monsieur,* începu *mademoiselle* Lemas. Arăta jenată. Cu voia dumneavoastră... a... aş vrea să merg la... toaleta pentru doamne.

— Adică la WC, îi spuse Dieter pe un ton aspru.

Ea roşi.

— Da, cam aşa.

— Îmi pare rău, *mademoiselle*. Mi-e teamă că e imposibil.

CAPITOLUL 13

Ultimele vorbe pe care i le spusese luni noapte Monty lui Paul Chancellor au fost: „Dacă vrei să faci un singur lucru în acest război, atunci distruge sistemul de comunicaţii al nemţilor”.

Paul se trezise în acea dimineaţă cu ecoul acestor vorbe în minte. Era foarte simplu. Dacă reuşea să facă acest lucru, puteau câştiga războiul. Dacă dădea greş, vor muri mulţi oameni – şi putea să-şi petreacă restul zilelor gândindu-se că îi ajutase *să piardă* războiul.

Se duse dis-de-dimineaţă pe Baker Street, dar Percy Thwaite era deja acolo, la biroul lui, trăgând din pipă şi uitându-se la cele şase teancuri de dosare din faţa lui. Părea un netot ca toţi ceilalţi din armată, cu jacheta lui în carouri şi mustaţa periuţă. Se uită la Paul cu o oarecare ostilitate.

— Nu ştiu de ce te-a pus Monty la comanda acestei operaţiuni, zise el cu răceală. Nu-mi pasă că eşti doar maior, iar eu colonel – astea-s prostii. Dar nu ai condus niciodată o operaţiune secretă, spre deosebire de mine care fac asta de trei ani. Ţie ţi se pare logic?

— Da, îi replică Paul imediat. Când vrei să te asiguri că o treabă va fi bine făcută, alegi un om în care poţi pune bază. Monty are încredere în mine.

— Dar nu şi în mine.

— Pe tine nu te cunoaşte.

— Înţeleg, zise Percy supărat.

Paul avea nevoie ca Percy să fie cooperant, aşa că decise să-l mai îmbuneze. Uitându-se prin birou, văzu o fotografie înrămată a unui tânăr îmbrăcat în uniformă de locotenent şi a unei femei

mai în vârstă cu o pălărie mare pe cap. Acel băiat putea să fie Percy în urmă cu treizeci de ani.

— E cumva fiul tău? îl întrebă Paul.

Percy se îmbună pe dată.

— David e cantonat în Cairo, zise el. Nu prea ne-am înţeles în timpul războiului din deşert, în special după ce Rommel a ajuns la Tobruk, dar acum nu mai e în prima linie şi sunt foarte uşurat.

Femeia avea părul închis la culoare, ochii negri şi trăsături pronunţate, fiind mai mult plăcută decât frumoasă.

— Iar doamna Thwaite?

— Rosa Mann. În anii 1920 era o sufragetă cunoscută şi şi-a folosit mereu numele de fată.

— Sufragetă?

— Milita pentru dreptul femeilor la vot.

Paul ajunse la concluzia că lui Percy îi plăceau femeile curajoase; de aceea îi plăcea de Flick.

— Să ştii că ai dreptate în privinţa defectelor mele, spuse el cu sinceritate. Am mai luat parte la misiuni secrete, dar asta e prima pe care o organizez. Aşa că ţi-aş fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta.

Percy dădu aprobator din cap.

— Încep să înţeleg de ce ţi s-a dus vestea că faci lucrurile cum trebuie, spuse el zâmbind. Dar dacă mă laşi să-ţi dau un sfat...

— Te rog.

— Flick va trebui să te ghideze. Nimeni altcineva nu a petrecut atâta timp sub acoperire şi a rămas în viaţă. Nimeni nu are cunoştinţele şi experienţa ei. Teoretic, sunt şeful ei, dar de fapt îi dau tot sprijinul de care are nevoie. Nu aş încerca niciodată să-i spun ce trebuie să facă.

Paul ezită. Monty îi dăduse comanda acestei misiuni şi nu avea de gând să lase condus de altcineva.

— O să ţin minte, zise el.

— Atunci începem? zise Percy satisfăcut, arătând spre dosare.

— Ce sunt astea?

— Dosarele celor pe care i-am luat în considerare ca posibili agenţi, dar apoi i-am respins din diferite motive.

Paul îşi scoase haina şi îşi suflecă mânecile.

Îşi petrecură dimineaţa trecând în revistă dosarele. Unii dintre candidaţi nici măcar nu fuseseră intervievaţi; alţii fuseseră respinşi după interviu; iar mulţi dintre ei nu trecuseră de

cursurile de instruire ale SOE – nu se pricepeau la coduri, erau incapabili să folosească o armă sau înfricoşaţi peste măsură la gândul de a cădea cu paraşuta. Majoritatea aveau în jur de douăzeci de ani şi un singur lucru în comun: toţi vorbeau fluent o limbă străină.

Erau multe dosare, dar puţini candidaţi potriviţi. Percy şi Paul respinseseră toţi bărbaţii şi femeile care vorbeau orice altă limbă în afară de franceză, până când rămaseră doar trei candidaţi.

Paul era disperat. Se împotmoliseră şi nici măcar nu începuseră bine.

— Avem nevoie de cel puţin patru oameni, presupunând că Flick o recrutează pe femeia la care s-a dus azi-dimineaţă.

— Diana Colefield.

— Şi niciuna nu e specialist în explozibile sau inginer de telecomunicaţii!

Percy era mai optimist din fire.

— Nu erau când i-au intervievat cei de la SOE, dar poate sunt acum. Femeile au învăţat să facă tot felul de lucruri.

— Ei bine, hai să aflăm.

Dură ceva până dădură de cele trei. Spre dezamăgirea lor, una dintre ele murise. Celelalte două erau în Londra. Din păcate, Ruby Romain se afla la închisoarea regală din Holloway, la patru kilometri nord de Baker Street, aşteptând să fie judecată pentru crimă. Maude Valentine, pe al cărei dosar scria doar „inaptă din punct de vedere psihic”, era şoferiţă pentru cei de la FANY.

— Deci mai rămân două, zise Paul disperat.

— Nu cantitatea, ci calitatea mă preocupă, zise Percy.

— Ştiam din start că o să avem de-a face cu nepricepuţi.

— Dar nu putem să-i riscăm viaţa lui Flick cu persoane de genul ăsta! ridică Percy tonul.

Paul îşi dădu seama că Percy voia să o protejeze pe Flick cu orice preţ. Bărbatul mai în vârstă fusese de acord să predea comanda operaţiunii, dar nu voia nici în ruptul capului să renunţe la rolul de înger păzitor al lui Flick.

Discuţia lor în contradictoriu fu întreruptă de sunetul telefonului. Era Simon Fortescue, mahărul în costum cu dungi de la MI6, care îi învinuise pe cei de la SOE pentru eşecul de la Sainte-Cécile.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Paul cu fereală.

Nu puteai să ai încredere în Fortescue.

— Cred că te-aş putea ajuta, zise Fortescue. Ştiu că mergi înainte cu planul maiorului Clairet.

— Cine ţi-a spus? îl întrebă Paul suspicios. Trebuia să fie un secret.

— Hai să nu intrăm în amănunte. Îţi urez succes în noua ta misiune, deşi am fost împotrivă, şi aş vrea să te ajut.

Paul se înfurie la gândul că se vorbea despre misiune, dar nu avea rost să insiste.

— Cunoşti vreo ingineră de telecomunicaţii care să vorbească franceza la perfecţie? îl întrebă el.

— Nu. Dar ar trebui să ai în vedere pe cineva. O cheamă Lady Denise Bowyer. O fată foarte de treabă, al cărei tată a fost marchizul de Inverlocky.

Pe Paul nu-l interesa descendenţa ei.

— Cum a învăţat franceză?

— A crescut-o mama ei vitregă franţuzoaică, cea de-a doua nevastă a lordului Inverlocky. Este foarte dornică să-şi facă datoria.

Paul nu avea încredere în Fortescue, dar era disperat să găsească recruţii potriviţi pentru misiune.

— Unde o pot găsi?

— Este în RAF, la Hendon. Cuvântul „Hendon” nu-i spunea nimic lui Paul. Dar Fortescue îi explică. Un teren de aterizare în suburbiile din nordul Londrei.

— Mulţumesc.

— Să-mi spui cum se descurcă. Fortescue închise telefonul.

Paul îi spuse lui Percy cu cine vorbise la telefon, iar acesta afirmă:

— Fortescue vrea să aibă un spion în tabăra noastră.

— Nu putem să o refuzăm doar din acest motiv.

— Întocmai.

Maude Valentine fu prima intervievată. Percy aranjă să se vadă cu ea la hotelul Fenchurch, în apropiere de cartierul general al SOE. Îl lămuri că străinii nu erau duşi niciodată aduşi la numărul 64.

— Dacă o respingem, poate să suspecteze că am avut-o în vedere pentru o misiune secretă, dar nu va cunoaşte numele organizaţiei care a intervievat-o şi nici unde se află birourile, aşa că, nici dacă ciripeşte, nu va putea să ne facă niciun rău.

— Prea bine.

— Care e numele de fată al mamei tale?

Paul fu puţin surprins şi trebui să se gândească un timp.

— Thomas. O chema Edith Thomas.

— Aşadar, tu vei fi maiorul Thomas, iar eu colonelul Cox. N-are rost să ne dăm numele adevărate.

Paul se gândea că Percy nu era până la urmă un netot.

Se întâlni cu Maude în holul hotelului. Îi suscită imediat interesul. Era o femeie drăguţă căreia îi plăcea să flirteze. Bluza de uniformă i se mula pe piept, iar chipiul şi-l pusese şmechereşte.

— Colegul meu aşteaptă în camera pe care a rezervat-o, îi spuse Paul în franceză.

Fata îi aruncă o privire cu subînţeles şi-i răspunse în aceeaşi limbă:

— De obicei, nu mă duc în camere de hotel cu bărbaţi necunoscuţi, zise ea cu insolenţă. Dar voi face o excepţie în cazul dumneavoastră, domnule maior.

Acesta roşi.

— Este o sală de conferinţe cu o masă şi toate cele, dar n-are pat.

— Ei bine, atunci e-n regulă, zise ea batjocoritor.

Paul se hotărî să schimbe subiectul. Îşi dădu seama că fata vorbea cu un accent din sudul Franţei, aşa că o întrebă:

— De unde eşti?

— M-am născut în Marsilia.

— Şi ce faci în cadrul FANY?

— Sunt şoferul lui Monty.

— Asta faci? Paul nu trebuia să dea niciun fel de informaţie despre el, dar nu se putu abţine să nu-i spună: Am lucrat pentru Monty o vreme, dar nu te-am văzut niciodată.

— Ah, nu tot timpul pentru Monty. Eram şoferul mai multor generali importanţi.

— Bine. Atunci urmează-mă, te rog.

O duse în cameră şi-i turnă un ceai. Paul îşi dădu seama că Maude era încântată de câtă atenţie primea. În timp ce Percy îi punea întrebările, el o studie pe fată. Era minionă, deşi nu la fel ca Flick, şi drăguţă pe deasupra: avea o gură ca un boboc de trandafir, pusă în valoare de rujul roşu de pe buze, şi mai avea o

aluniţă – care putea fi falsă – pe un obraz. Avea părul negru şi cârlionţat.

— Familia mea s-a mutat la Londra când aveam zece ani, zise ea. Tatăl meu e maestru bucătar.

— Şi unde lucrează?

— Este cofetar-şef la hotelul Claridge.

— Impresionant.

Dosarul lui Maude era pe masă, iar Percy îl mută discret la câţiva centimetri de Paul. Paul surprinse mişcarea cu coada ochiului, iar privirea îi fu atrasă de o notă luată la primul interviu al lui Maude. „Tatăl: Armand Valentin, treizeci şi nouă de ani, spălător de vase la hotel Claridge”, citi el.

Când terminară, o rugară să aştepte afară.

— E de pe altă lume, zise Percy în momentul în care ieşise fata. A zis de taică-su că e maestru bucătar şi şi-a schimbat numele în Valentine.

Paul dădu din cap afirmativ.

— Pe hol mi-a zis că a fost şoferul lui Monty – şi ştiu sigur că nu e aşa.

— Cu siguranţă că de-aia a fost respinsă de prima dată.

Paul credea că Percy era cât pe ce să o respingă pe Maude.

— Dar acum nu ne putem permite să facem nazuri, zise el.

— Ar constitui o ameninţare într-o misiune sub acoperire! izbucni Percy, uitându-se mirat la Paul.

— Nu avem altă soluţie, zise Paul deznădăjduit.

— E nebunie curată!

Paul ştia acum că Percy era pe jumătate amorezat de Flick, dar fiind mai bătrân şi căsătorit, îşi exprima dragostea pentru ea într-un mod patern şi protector. Paul îl plăcea şi mai mult pentru asta, dar îşi dădu seama în acelaşi timp că trebuia să treacă peste precauţiile lui Percy dacă voia să ducă misiunea la bun sfârşit.

— Ascultă, zise el. Nu ar trebui să o respingem pe Maude. Flick se poate decide singură când o va întâlni.

— Cred că ai dreptate, îi zise Percy fără tragere de inimă. Iar talentul ei de a minţi îi va fi de folos dacă va fi vreodată interogată.

— În regulă. Să o primim în echipă. Paul o chemă înapoi. Aş vrea să faci parte dintr-o echipă pe care o organizez eu, îi zise el. Ce-ai zice dacă ai fi implicată în ceva periculos?

— Vom merge la Paris? îl întrebă Maude nerăbdătoare.

Era o reacţie ciudată. Paul ezită un pic, apoi îi zise:

— De ce mă întrebi asta?

— Mi-ar plăcea să merg la Paris. Nu am fost niciodată. Se spune că e cel mai frumos oraş din lume.

— Nu contează unde mergi, că tot n-o să ai timp de plimbări, o repezi Percy cu nervozitate.

Maude nu păru să-şi fi dat seama de tonul lui.

— Păcat, zise ea. Dar tot mi-ar plăcea să mă duc.

— Ce zici de riscurile pe care ţi le vei asuma? insistă Paul.

— E-n regulă, zise Maude pierdută în gânduri. Nu mi-e frică.

„Ar trebui să-ţi fie”, se gândi Paul, dar nu zise nimic.

•

O luară la nord de Baker Street şi trecură printr-un cartier muncitoresc care fusese bombardat. Pe fiecare stradă era cel puţin o ruină înnegrită sau un morman de moloz.

Paul trebuia să se vadă cu Flick în faţa închisorii şi aveau să o intervieveze amândoi pe Ruby Romain. Percy se ducea mai departe, la Hendon, să-i facă o vizită lui Lady Denise Bowyer.

Sigur pe el, Percy conducea pe străzile înguste şi mizere.

— Văd că ştii bine Londra, îi zise Paul.

— M-am născut în cartier, răspunse Percy.

Paul era intrigat. Ştia că era foarte neobişnuit ca un băiat sărac să ajungă colonel în armata britanică.

— Cu ce se ocupa tatăl tău?

— Vindea cărbuni dintr-o căruţă.

— Avea propria afacere?

— Nu, lucra pentru un negustor de cărbuni.

— Ai făcut şcoala pe aici?

Percy zâmbi. Ştia că era testat, dar nu părea deranjat.

— Vicarul de aici m-a ajutat să obţin o bursă la o şcoală bună. Acolo am scăpat de accentul de Londra.

— Intenţionat?

— Nu. O să-ţi zic ceva. Înainte de război, când eram implicat în politică, oamenii îmi spuneau uneori: Cum poţi să fii socialist şi să ai aşa un accent? Le explicam că fusesem biciuit la şcoală pentru că nu rosteam sunetul „h”. Cu asta le închideam gura ticăloşilor ălora înfumuraţi.

Percy opri maşina pe o stradă mărginită de copaci. Paul se uită şi văzu un castel ca-n poveşti, înconjurat de un zid, cu creneluri şi un turn înalt.

— Asta e o puşcărie?

Percy făcu un gest de neputinţă.

— Arhitectură victoriană.

Flick aştepta la intrare. Purta uniforma FANY: un veston cu patru buzunare, o fustă-pantalon şi o pălărioară cu borurile întoarse. Cureaua de piele, strânsă bine în jurul taliei ei fine, îi punea în evidenţă aspectul minion, iar buclele blonde îi ieşeau de sub beretă. Preţ de o secundă, lui Paul i se tăie respiraţia.

— E o femeie foarte frumoasă, zise el.

— E măritată, spuse repede Percy.

„Sunt avertizat”, se gândi Paul amuzat.

— Cu cine?

Percy ezită, apoi spuse:

— Cred c-ar trebui să ştii asta. Soţul ei, Michel, face parte din Rezistenţa franceză. Este conducătorul celulei Bollinger.

— Mersi.

Paul ieşi din maşină, iar Percy demară.

Se întreba dacă Flick se va supăra că el şi Percy găsiseră foarte puţine candidate. O întâlnise doar de două ori şi ea zbierase la el de fiecare dată. Totuşi, acum părea fericită, iar când îi spuse de Maude, ea răspunse:

— Deci avem trei membri, cu mine inclusiv. Asta înseamnă că suntem la jumătatea drumului şi e doar două după-amiaza.

Paul dădu din cap. Era un mod de a privi situaţia. Era îngrijorat, dar nu se schimba nimic dacă o spunea cu voce tare.

În Halloway se intra printr-un un fel de căsuţă medievală cu ferestre înalte şi înguste, prin care trăgeau înainte arcaşii.

— Dar de ce n-or fi construit şi o poartă cu grilaj şi un pod mobil? întrebă Paul.

Trecură prin căsuţă şi apoi ajunseră într-o curte, unde câteva femei în rochii negre munceau în grădina de legume. Orice bucăţică de teren viran din Londra era plantată cu legume.

Închisoarea le apăru în faţă. La intrare stăteau de strajă doi monştri din piatră, nişte grifoni înaripaţi care ţineau chei şi cătuşe în gheare. Ghereta de control era flancată de clădiri cu patru etaje, iar la fiecare etaj se afla un rând de ferestre gotice arcuite şi înguste.

— Ce loc groaznic! zise Paul.

— Aici au făcut sufragetele greva foamei, îi explică Flick. Nevasta lui Percy a fost hrănită cu forţa aici.

— Doamne Dumnezeule!

Intrară în clădire. În aer se simţea un miros puternic de clor, de parcă autorităţile sperau ca dezinfectantul să omoare germenii răului. Paul şi Flick fură conduşi spre biroul domnişoarei Lindleigh, directorul adjunct, o femeie cât o butie, cu faţa rotundă şi trăsături severe.

— Nu înţeleg de ce vreţi să o vedeţi pe Romain, le zise ea. Se pare că mie n-o să-mi spuneţi, adăugă ea cu o notă de resentiment în voce.

Pe faţa lui Flick se aşternu o expresie sfidătoare, iar Paul îşi dădu seama că era pe cale să zică ceva ironic, aşa că interveni brusc:

— Îmi cer scuze că am ţinut secret, zise el zâmbind cât putea de fermecător. Noi doar urmăm nişte ordine.

— Bănuiesc că toţi trebuie să facem asta, răspunse Lindleigh îmbunată. Oricum, trebuie să vă avertizez că Romain este un deţinut violent.

— Înţeleg că e o criminală.

— Da. Ar trebui spânzurată, dar acum judecătorii sunt mai îngăduitori.

— Cu siguranţă, zise Paul, deşi nu credea asta.

— Iniţial a fost închisă pentru că se îmbătase, apoi a omorât o altă deţinută în timpul unei încăierări de pe terenul de sport, aşa că acum aşteaptă să fie judecată pentru omor.

— O deţinută dificilă, zise Flick interesată.

— Da, doamnă maior. La început pare rezonabilă, dar să nu vă lăsaţi păcălită. Se enervează foarte uşor şi îi sare ţandăra cât ai zice peşte.

— Cu consecinţe fatale, comentă Paul.

— Aţi priceput.

— Nu prea avem timp, zise Flick nerăbdătoare. Aş vrea să o văd acum.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnişoară Lindleigh, adăugă în grabă Paul.

— Prea bine. Directoarea adjunctă îi conduse afară.

Din cauza podelelor tari şi pereţilor goi era ecou ca într-o catedrală, iar tot timpul se auzeau ţipete îndepărtate, uşi

trântite şi zgomot de cizme pe pasarelele din fier. O luară pe coridoare înguste şi scări abrupte până la camera de interogatoriu.

Ruby Romain era deja acolo. Pielea îi era măslinie, părul negru şi drept şi avea ochii negri şi sălbatici. Nu avea totuşi frumuseţea tipică unei ţigănci: nasul coroiat şi bărbia ieşită în faţă o făceau să arate ca un gnom.

Domnişoara Lindleigh îi lăsă în camera alăturată cu un gardian şi se uită la ei printr-o uşă de sticlă. Flick, Paul şi prizoniera se aşezară în jurul unei mese ieftine, cu o scrumieră murdară pe ea. Paul luase la el un pachet de Lucky Strike. Îl puse pe masă şi zise în franceză:

— Serveşte-te!

Ruby luă două ţigări, punând una în gură şi pe cealaltă după ureche.

Paul îi adresă câteva întrebări de rutină pentru a sparge gheaţa. Femeia îi răspunse răspicat şi politicos, dar cu un accent puternic.

— Părinţii mei călătoresc mult, zise ea. Când eram mică, au străbătut Franţa cu o trupă de circari ambulanţi. Tatăl meu avea un stand de tir, iar mama vindea clătite calde cu sos de ciocolată.

— Cum ai ajuns în Anglia?

— Când aveam paisprezece ani, m-am îndrăgostit de un marinar englez pe care l-am întâlnit la Calais. Îl chema Freddy. Ne-am căsătorit – evident că nu i-am spus vârsta mea exactă – şi am ajuns la Londra. A fost ucis cu doi ani în urmă, vasul i-a fost scufundat în Atlantic de un submarin. O trecu un fior. Un mormânt rece. Bietul Freddy.

Pe Flick nu o interesa povestea familiei ei.

— Spune-ne de ce eşti aici, o îndemnă ea.

— Am vrut să mă pun pe picioare şi am început să vând clătite pe stradă. Dar poliţia se tot lua de mine. Într-o noapte – băusem ceva coniac, o slăbiciune de-a mea, trebuie să recunosc – şi m-am luat la harţă. Începu să vorbească într-o engleză cu accent cockney. Curcanul mi-a zis să mă duc dracului, aşa că am început să îl spurc. M-a împins şi l-am trântit la pământ.

Paul se uită la ea amuzat. Era de înălţime medie şi slabă, dar avea mâini mari şi picioare numai muşchi. Şi-o putea lesne închipui punând la pământ un poliţist londonez.

— După aia ce s-a întâmplat? întrebă Flick.

— Cei doi tovarăşi ai lui au venit de după colţ, iar eu nu m-am mişcat destul de repede din cauza coniacului, aşa că m-au luat la bătaie şi m-au băgat la mititica. Văzând că Paul nu înţelegea, adăugă: Adică la secţie. Primului poliţist i-a fost ruşine să mă aresteze pentru ultraj, nu a vrut să recunoască că l-a bătut măr o fată, aşa că mi-au dat paisprezece zile pentru tulburarea liniştii publice.

— Apoi iar te-ai încăierat.

O cântări pe Flick din priviri.

— Nu ştiu dacă pot să explic uneia ca tine cum e aici. Jumătate din fete sunt nebune şi toate au arme. Poţi să pileşti marginea unei linguri ca să-ţi faci o lamă sau să ascuţi vârful unei bucăţi de sârmă ca să ai un mic pumnal, sau să împleteşti nişte fire ca să faci un laţ. Iar gardienii nu intervin niciodată când se încaieră două deţinute. Le place să se uite cum ne stâlcim în bătaie. De aceea majoritatea celor de aici au cicatrice.

Paul era şocat. Nu avusese niciodată de-a face cu puşcăriaşi. Iar tabloul descris de Ruby îl îngrozea. Poate că exagera, dar părea sinceră. Nu-i prea păsa dacă o credea cineva sau nu, dar povestea ce i se întâmplase pe un ton liniştit şi fără să se grăbească, de parcă n-o interesa prea mult, dar nu avea altceva mai bun de făcut.

— Ce-ai avut de împărţit cu femeia pe care ai omorât-o? o întrebă Flick.

— Mi-a furat ceva.

— Ce?

— O bucată de săpun.

„Doamne sfinte, se gândi Paul. A ucis-o pentru nişte săpun”.

— Ce-ai făcut după aceea? o întrebă Flick.

— Am luat-o înapoi.

— Şi pe urmă?

— M-a atacat. Avea un picior de scaun pe care îl folosea drept bâtă. M-a lovit în cap cu el. Credeam că o să mă omoare. Dar aveam un fel de cuţit la mine. Găsisem o bucată lungă de sticlă, un ciob dintr-un geam spart, şi înfăşurasem capătul mare într-un cauciuc de la o bicicletă ca să pot s-o apuc. I-am înfipt arma în gât. Aşa că n-a mai apucat să mă lovească a doua oară.

— Se pare că ai fost în legitimă apărare, îi zise Flick, care încerca să rămână calmă.

— Nu. Trebuie să dovedeşti că n-aveai cum să scapi. Iar eu premeditasem crima, făcându-mi un cuţit dintr-o bucată de sticlă.

Paul se ridică în picioare.

— Te rog, aşteaptă-ne aici cu gardianul, îi zise lui Ruby. O să ieşim un pic afară.

Ruby îi zâmbi şi, pentru prima dată, arătă mai bine, dacă nu chiar drăguţă.

— Eşti atât de politicos, îi zise ea pe un ton apreciativ.

— Ce întâmplare îngrozitoare! exclamă Paul pe coridor.

— Nu uita că toţi de aici susţin că sunt nevinovaţi, îi zise Flick precaută.

— Oricum, cred că este victima unei nedreptăţi.

— Mă îndoiesc. Cred că e o criminală cu sânge rece.

— Deci o respingem.

— Dimpotrivă, zise Flick. E persoana de care avem absolută nevoie.

Se întoarseră în cameră.

— Dacă ai putea ieşi de aici, ai vrea să te implici în operaţiuni periculoase în teatrul de război?

— Am merge în Franţa? îi răspunse ea cu o altă întrebare.

— De ce întrebi asta? ridică Flick din sprâncene.

— Mi-ai vorbit în franceză la început. Bănuiesc că voiai să vezi dacă ştiu să vorbesc limba.

— Ei bine, nu pot să-ţi spun multe despre misiune.

— Pun pariu că e vorba de o acţiune de sabotaj în spatele liniilor inamicului.

Paul era uimit: Ruby se prindea repede.

Văzându-l surprins, Ruby continuă:

— Uite ce e, la început am crezut că voiaţi să traduc câte ceva pentru voi, dar nu e nimic periculos în asta. Aşa că sigur mergem în Franţa. Şi ce-ar putea să facă armata britanică în afară de a arunca în aer poduri şi linii de cale ferată?

Paul nu zise nimic, dar era impresionant de puterea ei de deducţie.

— Nu pot să înţeleg de ce e o echipă formată doar din femei, se încruntă Ruby.

— Ce te face să crezi asta? se uită Flick cu ochii cât cepele la ea.

— Dacă aţi folosi bărbaţi, de ce aţi mai vorbi cu mine? Sunteţi disperaţi. Nu e aşa de uşor să scoţi o criminală din puşcărie, chiar şi pentru o operaţiune urgentă. De ce sunt eu atât de deosebită? Sunt dură, dar cu siguranţă că există sute de bărbaţi duri care vorbesc franceza la perfecţie şi care să se dea în vânt după misiunile sub acoperire. Singurul motiv pentru care m-aţi ales pe mine şi nu pe ei este că sunt femeie. Poate că femeile nu sunt aşa des interogate de cei de la Gestapo... Ăsta să fie motivul?

— Nu ştiu sigur, zise Flick.

— Ei bine, dacă mă vreţi, o să fac tot ce-mi cereţi. Pot să mai iau o ţigară?

— Desigur, zise Paul.

— Sper c-ai înţeles că această misiune este periculoasă, întări Flick.

— Da, zise Ruby, aprinzându-şi un Lucky Strike. Dar nu poate fi la fel de periculos ca în închisoarea asta de căcat.

•

Se întoarseră în biroul directoarei adjuncte după ce terminară de vorbit cu Ruby.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnişoară Lindleigh, îi zise Paul, încercând să o flateze din nou. Spuneţi-mi de ce aveţi nevoie ca să o eliberaţi pe Ruby Romain.

— Cum s-o eliberăm? E o criminală! De ce ar trebui eliberată?

— Mă tem că nu vă pot spune de ce. Dar vă asigur că, dacă aţi şti unde se duce, nu aţi mai avea impresia că a scăpat uşor – chiar dimpotrivă.

— Înţeleg, zise ea, nefiind prea convinsă.

— Trebuie să iasă neapărat diseară, continuă Paul. Dar nu vreau să vă pun într-o situaţie dificilă. De aceea vreau să ştiu de ce fel de autorizaţie aveţi nevoie.

De fapt, el voia să se asigure că ea nu avea niciun motiv să îi împiedice.

— Nu pot să-i dau drumul sub nicio formă, zise domnişoara Lindleigh. A fost retrimisă aici de către o curte de justiţie, aşa că doar acea curte ar putea să o pună în libertate.

Paul avea răbdare.

— Şi de ce credeţi că ar fi nevoie?

— Ar trebui dusă sub escortă în faţa unui magistrat. Procurorul, sau un reprezentant al acestuia, ar trebui să-i spună

magistratului că s-au retras toate acuzaţiile aduse lui Ruby Romain. Apoi, magistratul ar fi obligat să o pună în libertate.

Paul se încruntă, căutând o cale de ieşire.

— Ar trebui să semneze actele de încorporare în armată înainte de fi dusă în faţa magistratului, ca să fie sub jurisdicţie militară în momentul în care curtea o eliberează... altfel ar putea să ne scape.

— Dar de ce să renunţe la acuzaţii? întrebă domnişoara Lindleigh, încă neîncrezătoare.

— Procurorul este un reprezentant al guvernului?

— Da.

— Atunci nu va fi o problemă. Paul se ridică în picioare. O să mă întorc mai târziu în seara asta, împreună cu un magistrat, cu cineva de la procuratură şi un şofer din cadrul armatei pentru a o duce pe Ruby la... următoarea destinaţie. Vom întâmpina probleme?

— Eu execut ordine, domnule maior, ca şi dumneavoastră de altfel, scutură domnişoara Lindleigh din cap.

— Bun.

Plecară. Când ajunseră afară, Paul se opri şi se uită înapoi.

— Nu am fost niciodată într-o închisoare, zise el. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu a fost nimic de basm.

Normal că se referea la clădire, dar Flick părea supărată.

— Aici au fost spânzurate multe femei, zise ea. Nu prea seamănă cu un basm.

Se întreba de ce era aşa morocănoasă.

— Cred că te pui în locul prizonierelor, zise el. Deodată înţelese de ce. Pentru că şi tu ai putea ajunge la puşcărie în Franţa.

— Cred că ai dreptate, păru ea surprinsă. Nu înţelegeam de ce uram locul ăsta aşa de mult, dar cred că de asta.

Paul se gândi că puteau să o spânzure şi pe ea, dar nu o spuse cu voce tare.

Se îndepărtară, îndreptându-se spre cea mai apropiată staţie de metrou. Flick era cufundată în gânduri.

— Eşti foarte perspicace, îi zise ea. Ai ştiut cum s-o atragi pe domnişoara Lindleigh de partea noastră. Eu mi-aş făcut din ea un duşman.

— N-avea rost.

— Chiar aşa. Iar tu ai făcut o pisicuţă din tigroaica de Ruby.

— Nu aş vrea să mă urască o femeie ca ea.

Flick izbucni în râs.

— Pe urmă, mi-ai zis ceva despre mine, de care nici eu nu mi-am dat seama.

Paul era încântat că o impresionase, dar deja se gândea la următorul obstacol ce trebuia depăşit.

— Până la miezul nopţii, ar trebui ca jumătate din echipă să fie la centrul de antrenament din Hampshire.

— Noi îi spunem şcoală de bune maniere, zise Flick. Da: Diana Colefield, Maude Valentine şi Ruby Romain.

Paul clătină din cap cu tristeţe.

— O aristocrată recalcitrantă, o cochetă care nu poate face deosebirea dintre vis de realitate şi o ţigancă ucigaşă căreia îi sare ţandăra din orice.

Când se gândea la posibilitatea ca gestapoviştii să o spânzure pe Flick, era la fel de îngrijorat ca Percy în privinţa calităţii recruţilor.

— Calul de dar nu se caută la dinţi, îi zise Flick cu voioşie. Îi trecuse supărarea.

— Dar tot nu avem un expert în explozibili sau un inginer telefonist.

Flick se uită la ceasul de la mână.

— E doar patru după-amiaza. Şi poate că cei de la RAF au învăţat-o pe Denise Bowyer cum să arunce în aer o reţea telefonică.

Paul râmji. Optimismul lui Flick era molipsitor.

Ajunseră în staţia de metrou şi se urcară într-un tren. Nu puteau vorbi despre misiune pentru că erau şi alţi pasageri în jurul lor.

— În dimineaţa asta, am aflat câte ceva despre Percy. Am mers cu maşina prin cartierul unde a crescut, zise Paul.

— A adoptat manierele şi chiar şi accentul aristocraţiei britanice, dar nu te lăsa păcălit. Sub haina veche de tweed bate inima unui bătăuş scandalagiu.

— Mi-a zis că a fost biciuit la şcoală pentru că avea accent de muncitor.

— Avea note bune la şcoală. Cei ca el nu prea au viaţă uşoară în şcolile britanice cu pretenţii. Ştiu, şi eu eram la fel.

— A trebuit să-ţi schimbi accentul?

— Nu, am crescut în casa unui conte. Am vorbit mereu aşa.

Paul înţelese de ce Flick şi Percy se înţelegeau aşa bine: proveneau amândoi din clasa de jos, dar îşi schimbaseră statutul în societate. Spre deosebire de americani, englezii păreau de acord cu diferenţele între clasele sociale. Totuşi, erau şocaţi când americanii din Sud le spuneau că negroteii sunt oameni inferiori.

— Cred că Percy te place foarte mult, îi zise Paul.

— Îl iubesc ca pe un tată.

Părea sinceră, se gândi Paul, dar îl şi pusese la punct în privinţa relaţiei ei cu Percy.

Flick stabilise să se întâlnească cu Percy la Orchard Court. Odată ajunşi acolo, văzură o maşină parcată în faţa clădirii. Paul îl recunoscu pe şofer, un tip din anturajul lui Monty.

— Domnule, vă aşteaptă cineva în maşină, zise bărbatul.

Se deschise portiera din spate, iar Caroline, sora mai mică a lui Paul, coborî din maşină. Acesta zâmbi cu gura până la urechi.

— Să fiu al naibii! exclamă el. Ea se duse înspre el şi se strânseră în braţe. Ce faci în Londra?

— Nu pot să-ţi spun, dar am câteva ore libere şi i-am convins pe cei de la biroul lui Monty să-mi dea o maşină ca să te văd. Vrei să bem ceva?

— Nu am nicio secundă liberă! zise el. Nici măcar pentru tine. Dar mă poţi duce până la Whitehall. Trebuie să găsesc un procuror.

— Atunci te duc acolo şi mai vorbim în maşină.

— Bineînţeles, acceptă el. Să mergem!

CAPITOLUL 14

Înainte de a intra în clădire, Flick se întoarse şi văzu o fată drăguţă care purta uniformă de locotenent american coborând dintr-o maşină şi strângându-l pe Paul în braţe. Observă zâmbetul încântat de pe faţa lui şi pasiunea cu care o ţinea în braţe. Cu siguranţă era nevasta, prietena sau logodnica lui, care probabil îi făcea o vizită neaşteptată la Londra. Pesemne lucra pentru forţele SUA din Marea Britanie, care se pregăteau de invazie. Paul se urcă în maşina ei.

Flick intră în Orchard Court puţin întristată. Paul avea pe cineva, erau înnebuniţi unul după altul şi mai şi aveau parte de o întâlnire surpriză. Îşi dorea ca şi Michel să-şi facă apariţia aşa, pe neaşteptate. Dar el zăcea rănit pe o canapea, pe undeva în Reims, şi era îngrijit de o frumuseţe obraznică de nouăsprezece ani.

Percy se întorsese deja de la Hendon. Îl găsi făcând ceai.

— Cum a fost tipa de la RAF? îl întrebă ea.

— Lady Denise Bowyer e pe cale să absolve şcoala de bune maniere, zise el.

— Minunat! Acum sunt patru!

— Dar sunt îngrijorat. E o lăudăroasă. S-a tot umflat în pene despre ce face în cadrul Forţelor Aeriene şi mi-a dat tot felul de detalii pe care nu ar fi trebuit să le divulge. O să-mi spui tu ce crezi despre ea când o vei vedea la antrenamente.

— Bănuiesc că nu ştie nimic despre centralele telefonice.

— Nimic. Nici despre explozibili. Vrei un ceai?

— Te rog.

Îi oferi o ceaşcă şi se aşeză în spatele biroului ieftin şi vechi.

— Unde e Paul?

— S-a dus să caute un procuror. Speră să o scoată pe Ruby Romain din puşcărie în seara asta.

— Îţi place de el? o fulgeră Percy cu privirea.

— Mai mult decât la început.

— Şi mie.

— A vrăjit-o pe hoaşca aia care conduce închisoarea.

— Cum era Ruby Romain?

— Te treceau fiorii. I-a tăiat gâtul altei deţinute din cauza unei bucăţi de săpun.

— Iisuse! Percy scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Ce fel de echipă adunăm noi aici, Flick?

— Periculoasă. Şi aşa trebuie să fie. Nu asta e problema. Mai ales că, aşa cum stau acum lucrurile, cred că ne putem permite luxul de a le scoate din ecuaţie pe una sau două, care nu au avut rezultate satisfăcătoare la antrenamente. Mai îngrijorată sunt că nu avem experţi. N-are rost să duci o echipă de femei dure în Franţa şi apoi să distrugi cablurile greşite.

Percy îşi goli ceaşca şi începu să-şi umple pipa.

— Cunosc eu o specialistă în explozibili care vorbeşte franceza.

Flick era surprinsă.

— Nemaipomenit! De ce nu mi-ai zis înainte?

— Când m-am gândit prima oară la ea, n-am vrut s-o iau în considerare. Nu e absolut deloc potrivită. Dar nu mi-am dat seama că suntem în aşa criză de oameni.

— Cum adică e nepotrivită?

— Are aproape patruzeci de ani. SOE nu prea foloseşte oameni aşa în vârstă, mai ales într-o misiune de paraşutare. Aprinse un chibrit.

Flick se gândea că vârsta nu avea să fie un obstacol în această etapă.

— Se va oferi voluntară? întrebă curioasă Flick.

— Cred că da, dacă o şi întreb.

— Sunteţi prieteni.

El dădu din cap că da.

— Cum de-a ajuns expertă în explozibili?

Percy părea ruşinat.

— E spărgătoare de seifuri, explică el, încă ţinând chibritul aprins în mână. Am întâlnit-o cu mulţi ani în urmă, când făceam muncă sindicală în East End. Chibritul se stinse şi mai aprinse unul.

— Percy, nu aveam idee că ai un trecut atât de zbuciumat. Unde e ea acum?

Percy se uită la ceas.

— E şase. Acum e în barul Mucky Duck.

— O crâşmă.

— Da.

— Atunci aprinde-ţi rahatul ăla de pipă şi să mergem. De unde ştii că e spărgătoare de seifuri? îl întrebă Flick în maşină.

— Toată lumea ştie, ridică Percy din umeri.

— Toată lumea? Chiar şi poliţia?

— Da. În East End, poliţiştii cresc laolaltă cu infractorii, se duc la aceleaşi şcoli, locuiesc pe aceleaşi străzi. Se ştiu cu toţii.

— Dar, dacă îi cunosc pe infractori, de ce nu-i bagă la răcoare? Bănuiesc că nu pot dovedi nimic.

— Aşa funcţionează lucrurile, zise Percy. Când vor să obţină o condamnare, arestează pe cineva care se „ocupă” cu aşa ceva. Dacă e vorba de un jaf, arestează un hoţ. Nu contează dacă e sau nu vinovat de acea infracţiune, pentru că ei pot oricând să fabrice un caz: martori corupţi, mărturii mincinoase, probe

judiciare false. Evident că mai şi greşesc şi bagă după gratii oameni nevinovaţi şi de multe ori se folosesc de sistem pentru a plăti poliţe şi aşa mai departe; dar nimic nu e perfect pe lumea asta, nu-i aşa?

— Vrei să spui că toate curţile de justiţie şi toţi juraţii nu sunt decât o farsă?

— O farsă de succes care durează de mult timp şi care le oferă un post gras unor cetăţeni altminteri nefolositori, care joacă roluri de detectivi, jurisconsulţi, avocaţi pledanţi şi judecători.

— A făcut vreodată puşcărie spărgătoarea ta de seifuri?

— Nu. Poţi scăpa de acuzaţii dacă eşti dispus să plăteşti o mită consistentă *şi* ai grijă să întreţii prietenii trainice cu detectivii. Să spunem că trăieşti pe aceeaşi stradă cu scumpa mamă a detectivului-inspector Callahan. Te duci o dată pe săptămână, te oferi să-i cumperi ceva, te uiţi la poze cu nepoţii ei... aşa, inspectorului Callahan îi va veni greu să te bage la pârnaie.

Flick se gândi la povestea pe care le-o spusese Ruby cu câteva ore în urmă. Pentru unii oameni, viaţa în Londra era aproape la fel de grea precum cea a celor ce trăiau cu frica de Gestapo în oase. Este oare posibil ca lucrurile să fie atât de diferite faţă de cum îşi imaginase ea?

— Nu pot să-mi dau seama dacă vorbeşti serios, îi zise ea lui Percy. Nu ştiu ce să cred.

— Dar vorbesc cât se poate de serios, o asigură el zâmbind. Dar nu mă aştept să mă crezi.

Erau în Stepney, nu departe de docuri. Flick nu văzuse o zonă mai distrusă de bombe ca aici. Străzi întregi erau aplatizate. Percy întoarse într-o fundătură şi parcă în faţa unui bar.

Mucky Duck[13] era o poreclă amuzantă: barul se numea de fapt White Swan[14]. Barul nu era chiar privat, dar, spre deosebire de barurile publice, era rumeguş pe podea, iar halba costa mai puţin cu un penny. Flick se gândea cum să-i explice lui Paul asemenea idiosincrazii. Se va amuza pe cinste.

Geraldine Knight stătea pe un scaun de la capătul barului şi arăta ca şi cum ar fi fost proprietara localului. Avea părul blond şi strălucitor, iar machiajul strident era perfect aplicat. Trupul ei

[13] Raţa murdară. (n.tr.).

[14] Lebăda albă. (n.tr.).

îndesat avea o fermitate care se putea datora numai unui corset. Ţigara care ardea în scrumieră era pătată la capăt cu ruj de culoare aprinsă. Lui Flick îi era greu să-şi închipuie o persoană care să semene mai puţin cu un agent secret.

— Percy Thwaite în carne şi oase! zise femeia. Vocea ei avea un uşor accent cockney, dar făcuse un curs de dicţie. Ce vânt te aduce aici, comunist bătrân? Era foarte încântată să-l vadă.

— Bună, Jelly, ţi-o prezint pe prietena mea, Flick, zise Percy.

— Încântată, zise ea strângându-i mâna lui Flick.

— Jelly? o întrebă Flick.

— Nimeni nu ştie de unde mi se trage porecla.

— Aha, zise Flick. Jelly Knight, gelignite[15].

Jelly n-o băgă în seamă.

— O să iau un gin-and-It[16], Percy, dacă tot faci cinste.

— Locuieşti în această parte a Londrei? i se adresă Percy în franceză.

— De la zece ani, îi răspunse ea, vorbind o franceză cu accent nord-american. M-am născut în Quebec.

Flick se gândea că nu era prea bine. Nemţii n-ar fi depistat accentul, dar francezii aveau s-o facă. Jelly trebuia să se dea drept cetăţean francez născut în Canada. Era perfect plauzibil, dar suficient de neobişnuit încât să stârnească bănuieli. La naiba!

— Dar te consideri britanică!

— Englezoaică, nu britanică, zise Jelly indignată. Apoi vorbi în engleză. Ţin de Biserica Angliei, votez cu conservatorii, îmi displac străinii, păgânii şi republicanii. Aruncându-i o privire lui Percy, adăugă: Persoanele de faţă se exclud, bineînţeles.

— Ar trebui să locuieşti în Yorkshire, la o fermă din vârful unui deal, unde nu a mai fost văzut un străin de când au venit vikingii. Nu ştiu cum poţi locui la Londra, înconjurată de bolşevici ruşi, evrei germani, catolici irlandezi şi galezi nonconformişti, care construiesc capele peste tot, ca nişte cârtiţe ce fac găuri în peluze.

— Londra nu mai e ce-a fost, Perce.

— Nu mai e ca atunci când erai tu însăţi o străină în oraş?

Se certau tot timpul pe acest subiect.

---

[15] Explozibil. (n.tr.).

[16] Cocktail făcut pe bază de gin şi vermut dulce. (n.tr.).

— Mă bucur să aud că eşti atât de patriotă, Jelly, îi întrerupse Flick.

— Şi ce te interesează pe tine?

— Pentru că ai putea face ceva pentru ţara ta.

— I-am zis lui Flick de... cunoştinţele tale, Jelly, adăugă Percy.

Se uită la unghiile ei roşii.

— Percy, îţi cer discreţie, te rog. În Biblie se spune că discreţia este cea mai frumoasă trăsătură de caracter.

— Mă aştept să cunoşti descoperirile recente din domeniu. Mă refer la explozibilii din plastic.

— Încerc să fiu la curent, zise Jelly cu un aer de modestie afectată. Expresia de pe chip i se schimbase, iar acum se uita cu şiretenie la Flick. Are legătură cu războiul, nu-i aşa?

— Da.

— Contează pe mine. Voi face orice pentru Anglia.

— Vei pleca pentru câteva zile.

— Nicio problemă.

— S-ar putea să nu te mai întorci.

— Ce naiba vrei să zici?

— Va fi foarte periculos, explică Flick în şoaptă.

Jelly păru demoralizată.

— Aha. Înghiţi în sec. Ei bine, asta nu schimbă cu nimic situaţia, zise ea pe un ton neconvingător.

— Eşti sigură?

Jelly stătea pe gânduri, de parcă ar fi calculat ceva.

— Vrei să arunc ceva în aer.

Flick dădu încetişor din cap în semn aprobator.

— Nu peste hotare, nu?

— E posibil.

Jelly păli sub stratul de machiaj.

— Doamne sfinte! Vrei să mă duc în Franţa, nu?

Flick nu scoase o vorbă.

— În spatele liniilor inamice! Pe bune, sunt prea bătrână pentru aşa ceva. Sunt... Ezită. Am treizeci şi şapte de ani.

Flick se gândea că avea cu cinci ani mai mult de atât, dar zise:

— Ei bine, avem cam aceeaşi vârstă. Eu am aproape treizeci. Nu suntem prea bătrâne pentru un pic de aventură, nu?

— Vorbeşte pentru tine, drăguţă.

Lui Flick îi stătu inima în loc. Jelly nu va fi de acord.

Acum îşi dădea seama că întregul plan fusese prost conceput. Nu aveau să găsească niciodată femei care să ducă la îndeplinire o asemenea misiune şi să vorbească franceza la perfecţie. Planul eşuase de la bun început. Se îndepărtă de Jelly. Îi venea să plângă.

— Jelly, îţi cerem să faci ceva de maximă importanţă pentru soarta războiului.

— Las-o jos că măcăne, Perce, spuse ea cu jumătate de gură. Era foarte serioasă.

El scutură din cap.

— Nu exagerez. Ar putea să hotărască soarta războiului.

Se holba la el, nescoţând o vorbă. Pe faţa ei se citea indecizia.

— Şi tu eşti singura din ţară care poate să facă asta, insistă Percy.

— Încetează, zise ea cu scepticism.

— Eşti o spărgătoare de seifuri care vorbeşte franceză – câte altele ca tine crezi că mai sunt? Îţi zic eu: niciuna.

— Chiar vorbeşti serios, nu?

— Niciodată nu am vorbit mai serios.

— Fir-ar al naibii, Perce. Jelly amuţi. Tăcu preţ de câteva secunde.

Flick îşi ţinu respiraţia. În cele din urmă, Jelly spuse:

— În regulă, ticălosule, mă bag.

Flick era aşa de încântată că o pupă.

— Dumnezeu să te aibă în pază, îi zise Percy.

— Când începem? întrebă Jelly.

— Acum, zise Percy. Dacă îţi termini ginul, te duc acasă să-ţi faci valiza; apoi mergem la centrul de instructaj.

— Cum, în seara asta?

— Ţi-am zis că e important.

Dădu pe gât ce mai era în pahar.

— Ei bine, sunt gata.

Îşi dădu jos fundul generos de pe scaunul înalt de la bar, iar Flick se întrebă cum se va paraşuta.

Părăsiră barul.

— Te descurci să iei metroul înapoi? o întrebă Percy.

— Desigur.

— Atunci ne vedem mâine la şcoala de bune maniere.

— Voi fi acolo, zise Flick, şi îşi luară rămas-bun.

Se îndreptă spre cea mai apropiată staţie, simţindu-se extraordinar de fericită. Era o seară plăcută de vară, iar East End fremăta: un grup de băieţi cu feţele murdare jucau crichet cu un băţ şi o minge albă de tenis; un bărbat obosit, îmbrăcat în haine jegoase de lucru, se ducea acasă ca să bea un ceai; un soldat în uniformă, care era în permisie, avea un pachet de ţigări şi câţiva şilingi în buzunar şi se plimba pe trotuar cu un aer mândru, de parcă toate plăcerile din lume îi erau la îndemână; trei fete drăguţe îmbrăcate în rochii fără mâneci şi cu pălării de paie pe cap chicoteau în faţa soldatului. „Soarta tuturor acestor oameni se va hotărî în următoarele zile”, se gândi Flick cu tristeţe.

În trenul spre Bayswater, fu din nou cuprinsă de disperare. Tot îi lipsea cel mai important membru din echipă. Fără un inginer de telecomunicaţii, Jelly putea să planteze explozibilul în locul greşit. Se vor produce pagube, dar dacă stricăciunile aveau să fie reparate într-o zi sau două, eforturile depuse şi riscurile asumate aveau să fie zadarnice.

Când se întoarse în dormitorul ei, îl găsi pe Mark, fratele ei, aşteptând-o. Îl îmbrăţişă şi îl acoperi cu sărutări.

— Ce surpriză frumoasă! exclamă ea.

— Am o noapte liberă, aşa că mă gândeam să bem ceva, propuse el.

— Unde e Steve?

— Îl interpretează pe Iago pentru trupele din Lyme Régis. Ştii că amândoi lucrăm pentru DDA[17] în majoritatea timpului. DDA era Divizia de Divertisment a Armatei, care punea în scenă spectacole pentru forţele armate. Unde vrei să mergem?

— La un club de noapte.

— Perfect!

Ieşiră din casă şi merseră braţ la braţ pe stradă.

— Am trecut pe la mama azi-dimineaţă, zise Flick.

— Cum se mai simte?

— E bine, dar din păcate tot mai e supărată pe tine şi pe Steve.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Cum de-ai văzut-o?

— M-am dus la Somersholme. Mi-ar lua prea mult să-ţi explic de ce.

— Bănuiesc că e ceva secret.

[17] În original: ENSA (Entertainments National Service Association). (n.tr.).

Zâmbi în semn de aprobare, apoi oftă când îşi aminti de problema care o frământa.

— Bănuiesc că nu cunoşti nicio ingineră de telecomunicaţii care vorbeşte franceza, nu?

El se opri.

— Ei bine, zise el, parcă ştiu pe cineva.

CAPITOLUL 15

Mademoiselle Lemas era îngrozită. Stătea dreaptă pe scaunul tare din spatele unei măsuţe, iar pe faţă i se citea stăpânirea de sine. Nu îndrăznea să se mişte. Încă mai avea pe cap pălăria clopot şi mai ţinea în poală geanta din piele. Mâinile ei mici şi grăsulii strângeau ritmic mânerul genţii. Nu avea niciun inel pe degete; de fapt, purta o singură bijuterie, o cruce mică de argint la gât.

În jurul ei, funcţionarii şi secretarele care lucrau până târziu în uniformele lor fără nicio cută continuau să dactilografieze şi să îndosarieze. Urmând instrucţiunile lui Dieter, aceştia îi zâmbeau politicos când se uitau la ea şi, din când în când, una dintre fete schimba două vorbe cu ea, oferindu-i apă sau cafea.

Dieter stătea jos şi se uita la ea, cu locotenentul Hesse de-o parte şi Stéphanie de cealaltă. Hans Hesse era masiv şi imperturbabil, fiind unul dintre cele mai reuşite exemplare de nemţi aparţinând clasei muncitoare. Privea totul cu stoicism: văzuse multe asemenea torturi. Stéphanie era mai sensibilă, dar încerca să se stăpânească. Părea tristă, dar nu spunea nimic: scopul ei în viaţă era să-i facă pe plac lui Dieter.

Dieter ştia că durerea domnişoarei Lemas nu era doar fizică. Chiar mai rea decât nevoia arzătoare de a se uşura era ruşinea de a face pe ea într-o cameră plină de oameni politicoşi şi bine îmbrăcaţi care-şi vedeau de treburile lor. Era un coşmar pentru o doamnă respectabilă ca ea. Îi admira curajul şi se întreba dacă avea să cedeze şi să-i spună totul sau se va abţine în continuare.

Un tânăr caporal pocni din călcâie lângă Dieter şi zise:

— Scuzaţi-mă, domnule maior, mi s-a ordonat să vă rog să poftiţi în biroul maiorului Weber.

Dieter se gândi să-i răspundă ceva de genul „Dacă vrei să vorbeşti cu mine, vino tu”, dar ajunse la concluzia că nu avea nimic de câştigat dacă era agresiv şi când nu era necesar. Weber ar fi mai cooperant dacă era lăsat să câştige.

— Prea bine. Se întoarse spre Hesse. Hans, ştii ce s-o întrebi în caz că cedează nervos.

— Da, să trăiţi.

— În caz că nu... Stéphanie, du-te la Café des Sports şi adu-mi o sticlă de bere şi un pahar, te rog!

— Bineînţeles. Părea fericită să aibă un motiv să părăsească încăperea.

Dieter îl urmă pe caporal până în biroul lui Willi Weber. Era o cameră impunătoare din faţa castelului, având trei ferestre înalte care dădeau spre piaţă. Dieter se uită la soarele care apunea peste oraş. Lumina slabă scotea în relief arcadele şi contraforţii bisericii medievale. O văzu pe Stéphanie traversând piaţa pe tocurile ei înalte, mergând la pas ca un cal de curse, delicată şi puternică în acelaşi timp.

Soldaţii munceau în piaţă, ridicând trei piloni masivi din lemn în şir perfect.

— Un pluton de execuţie? se încruntă Dieter.

— Pentru cei trei terorişti care au supravieţuit ambuscadei de duminică, îi răspunse Weber. Am înţeles că i-ai interogat pe toţi.

— Mi-au spus tot ce ştiu, aprobă Dieter.

— Vor fi împuşcaţi în public ca un avertisment pentru toţi care vor să se alăture Rezistenţei.

— Bună idee, zise Dieter. Totuşi, Gaston e în stare bună, dar Bertrand şi Geneviève au răni grave – m-aş mira dacă vor putea merge până acolo.

— Atunci vor fi aduşi aici ca să-şi găsească sfârşitul. Dar nu te-am chemat ca să vorbim despre ei. Superiorii mei de la Paris m-au întrebat ce progrese s-au mai făcut.

— Şi tu ce le-ai spus, Willi?

— Că după patruzeci şi opt de ore de investigaţii ai arestat o femeie bătrână, care poate a găzduit sau nu agenţi ai Aliaţilor în casa ei, şi care până acum nu ne-a spus nimic.

— Şi ce ţi-ai *dori* tu să le spui?

Weber bătu teatral cu pumnul în masă.

— Că am făcut praf Rezistenţa franceză!

— S-ar putea să dureze mai mult de patruzeci şi opt de ore.

— De ce nu o torturezi pe vaca asta bătrână?

— O torturez acum.

— Nu i-ai dat voie să se ducă la toaletă! Ce tortură e asta?

— Crede-mă, e cea mai eficientă în cazul de faţă.

— Crezi că tu ştii cel mai bine. Mereu ai fost arogant. Dar asta e noua Germanie, domnule maior. Nu mai poţi pretinde că gândeşti mai bine doar pentru că eşti fiul unui profesor.

— Nu fi ridicol.

— Crezi că ai fi ajuns cel mai tânăr şef din departamentul de criminalistică din Köln dacă tatăl tău nu ar fi fost profesor la universitate?

— A trebuit să dau aceleaşi examene ca toată lumea.

— Ce ciudat că alţi oameni, la fel de capabili ca şi tine, nu s-au descurcat la fel de bine.

Oare asta credea Weber?

— Pentru numele Domnului, Willi, doar nu crezi că toată poliţia din Köln a conspirat să-mi dea note mai mari, pentru că tata era profesor de muzică – e ridicol!

— Aşa se întâmpla pe atunci.

Dieter oftă. Weber avea dreptate pe jumătate. Clientelismul şi nepotismul existaseră întotdeauna în Germania. Dar nu de asta nu fusese Willi promovat. De fapt, era un idiot. Nu putea ajunge departe nicăieri, în afară de o organizaţie în care fanatismul era mai important decât priceperea.

Dieter se săturase de discuţia asta tâmpită.

— Nu-ţi face griji pentru *mademoiselle* Lemas, zise el. Va vorbi în curând. Se duse spre uşă. Şi-i vom distruge pe cei din Rezistenţă. Mai aşteaptă puţin.

Se întoarse în biroul principal. *Mademoiselle* Lemas gemea acum încetişor. Discuţia cu Weber îl neliniştise pe Dieter, aşa că se hotărî să grăbească interogatoriul. Când se întoarse Stéphanie, puse paharul pe masă, deschise sticla şi îşi turnă încet berea în faţa prizonierei. Lacrimi de durere îi izvorâră din ochi şi i se rostogoliră pe obrajii bucălaţi. Dieter luă o gură bună de bere şi puse paharul jos.

— Suferinţa ta se apropie de sfârşit, *mademoiselle*, zise el. Salvarea e aproape. Peste câteva clipe, îmi vei răspunde la întrebări; apoi vei găsi alinare.

Ea închise ochii.

— Unde te întâlneşti cu agenţii britanici? Se opri un timp din vorbit. Cum vă recunoaşteţi?

Femeia nu scoase o vorbă.

— Care e parola?

El aşteptă câteva clipe, apoi zise:

— Pregăteşte-ţi în minte răspunsurile şi vezi să fie clare, aşa că atunci când va sosi clipa, să-mi poţi spune repede ce mă interesează, fără ezitări sau digresiuni; după aceea, vei putea să scapi imediat de acest chin.

Luă din buzunar cheile de la cătuşe.

— Hans, ţine-o bine de încheieturi. Se aplecă şi deschise cătuşele care îi ţintuiau glezna de piciorul mesei. O luă de braţ. Vino cu noi, Stéphanie, zise el. Mergem la toaletă femeilor.

Părăsiră camera, Stéphanie în faţă, iar Dieter şi Hans o ţineau pe prizonieră, care mergea şontâcăind şi muşcându-şi buza. Se duseră la capătul coridorului şi se opriră în faţa unei uşi pe care scria *Damen. Mademoiselle* Lemas scoase un geamăt când o văzu.

— Deschide uşa! îi porunci Dieter lui Stéphanie.

Aşa şi făcu. Era o baie curată, cu faianţă albă pe pereţi, cu o chiuvetă, un prosop pe un suport şi un rând de toalete.

— Acum, zise Dieter. Chinul va lua imediat sfârşit.

— Vă rog, şopti ea. Daţi-mi drumul.

— Unde te întâlneşti cu agenţii britanici?

Mademoiselle Lemas începu să plângă.

— Unde te întâlneşti cu aceşti oameni? o întrebă cu blândeţe Dieter.

— În catedrală, suspină ea. În criptă. Te rog, dă-mi drumul!

Dieter respiră uşurat. Cedase.

— Când te întâlneşti cu ei?

— La trei în fiecare după-amiază. Mă duc în fiecare zi.

— Şi cum vă recunoaşteţi unii pe alţii?

— Eu port pantofi desperecheaţi, unul negru şi altul maro. Pot să plec?

— Încă o întrebare. Care e parola?

— „Roagă-te pentru mine”.

Încercă să se mişte, dar Dieter o ţinea strâns, iar Hans făcu acelaşi lucru.

— „Roagă-te pentru mine”, repetă Dieter. Asta zici tu sau agentul?

— Agentul – o, Doamne, te implor!

— Şi care e răspunsul tău?

— „Mă rog pentru pace”, ăsta e răspunsul meu.

— Mulţumesc, zise Dieter şi îi dădu drumul.

Ea se grăbi înăuntru.

Dieter îi făcu semn lui Stéphanie, care se duse după ea şi închise uşa.

Nu putea să-şi ascundă satisfacţia.

— Uite, Hans, facem progrese.

Şi Hans era mulţumit.

— Cripta din catedrală, trei după-amiaza în orice zi, pantofi negri şi maro. „Roagă-te pentru mine” şi răspunsul „Mă rog pentru pace”. Foarte bine!

— Când ies, du prizoniera într-o celulă şi dă-o pe mâna celor de la Gestapo. O să aibă ei grijă să ajungă într-un lagăr de concentrare.

— Pare cam aspru acest tratament, domnule, zise Hans. E totuşi o femeie în vârstă.

— Pare – până te gândeşti la soldaţii germani şi civilii francezi omorâţi de teroriştii pe care i-a găzduit. După aia nu mai pare o pedeapsă aşa de aspră.

— Aşa e, domnule, lucrurile par a fi într-o altă lumină acum.

— Vezi cum o chestie antrenează pe alta, zise Dieter gânditor. Gaston ne dă o casă, casa ne duce la *mademoiselle* Lemas, ea la criptă, iar de la criptă... cine ştie? Se gândea la modul cel mai eficient în care să profite de noile informaţii.

Provocarea era să captureze agenţi fără să afle cei de la Londra. Dacă proceda cum trebuie, Aliaţii aveau să mai trimită spioni pe aceeaşi cale, pierzând astfel oameni importanţi. La fel se întâmplase şi în Olanda: peste cincizeci de sabotori experimentaţi se paraşutaseră direct în ghearele nemţilor.

Ideal ar fi fost ca următorul agent trimis de Londra să meargă în cripta din catedrală şi să o găsească pe *mademoiselle* Lemas aşteptând acolo. Avea să-l ducă pe agent acasă şi el va trimite un mesaj prin telegraf la Londra, spunând că totul e bine. Apoi, când va ieşi din casă, Dieter va pune mâna pe cărţile de coduri. După aceea, Dieter îl va aresta pe agent, dar va continua să trimită mesaje la Londra în numele lui – şi să citească răspunsurile. De fapt, va conduce o celulă a Rezistenţei pur fictivă. Era o perspectivă minunată.

Willi Weber trecu pe acolo.

— Ei bine, domnule maior, a vorbit prizonierul?

— Da.

— La ţanc. A zis ceva folositor?

— Poţi să le spui superiorilor că a dezvăluit locul întâlnirilor secrete şi parolele folosite. Putem să arestăm alţi agenţi pe măsură ce sosesc.

Weber părea interesat, în ciuda ostilităţii pe care o afişa.

— Şi unde au loc întâlnirile?

Dieter ezită. Prefera să nu-i spună nimic lui Weber. Dar era greu să-i refuze fără să-l jignească şi pe deasupra mai avea nevoie de ajutorul lui. Trebuia să-i zică.

— În cripta catedralei, după-amiaza la trei.

— O să-i informez pe cei de la Paris. Weber merse mai departe.

Dieter se gândi la următorul pas. Casa de pe rue du Bois era perfectă. Nimeni din mişcarea de rezistenţă Bollinger nu o cunoscuse pe *mademoiselle* Lemas. Agenţii care veneau de la Londra nu ştiau cum arată – de unde şi semnalele de recunoaştere şi parolele. Dacă ar putea să găsească pe cineva care să se dea drept ea... Dar pe cine?

Stéphanie ieşi de la toaletă femeilor cu *mademoiselle* Lemas.

Ea putea să o facă.

Era mult mai tânără decât *mademoiselle* Lemas şi arăta complet diferit, dar agenţii nu aveau cum să ştie asta. Era franţuzoaică get-beget. Trebuia doar să aibă grijă de agent timp de o zi sau două.

O luă pe Stéphanie de braţ.

— Hans se va ocupa de prizonieră de-acum. Vino cu mine să-ţi fac cinste cu un pahar de şampanie.

O conduse afară din castel. În piaţă, soldaţii îşi făcuseră treaba, iar cei trei stâlpi aruncau umbre în lumina serii. O mână de localnici stăteau încremeniţi şi vigilenţi în faţa porţii bisericii.

Dieter şi Stéphanie intrară în cafenea. Dieter comandă o sticlă de şampanie.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat azi, îi zise el. Apreciez asta.

— Te iubesc, zise ea. Ştiu că şi tu mă iubeşti, deşi nu mi-o spui niciodată.

— Dar ce părere ai despre ce am făcut azi? Eşti franţuzoaică, ai o bunică despre a cărei naţionalitate nu trebuie să vorbim şi, din câte ştiu, nu eşti fascistă.

Scutură violent din cap.

— Nu mai cred în naţionalitate, rasă sau politică, zise ea cu înflăcărare. Când am fost arestată de Gestapo, nu m-au ajutat francezii. Nici evreii. Nici socialiştii, liberalii sau comuniştii. Şi mi-a fost aşa de frig în închisoarea aia. Expresia de pe faţa ei se schimbă. De pe buze îi pieri acel zâmbet pe care îl arbora mai tot timpul, iar aerul senzual îi dispăru. Vedea cu ochii minţii o cu totul altă scenă din trecut. Îşi încrucişă braţele şi începu să tremure, deşi era o seară caldă de vară. Nu era frig doar afară, nu doar pielea mi se albăstrea de frig. Simţeam frigul în inimă, în măruntaie şi oase. Simţeam că nu-mi va mai fi cald niciodată, aveam să ajung îngheţată în mormânt. Tăcu preţ de câteva momente, era trasă la faţă şi palidă, iar Dieter simţi în acea clipă că războiul era ceva groaznic. Apoi zise: nu voi uita niciodată focul din şemineul de la tine din apartament. Era atât de viu. Uitasem cum e să simţi căldura învăluindu-te. M-a făcut să simt că trăiesc din nou. Ieşi din transă. M-ai salvat. Mi-ai dat mâncare şi vin. Mi-ai cumpărat haine. Surâse ca întotdeauna, adresându-i acelaşi zâmbet care parcă spunea „Poţi, dacă îndrăzneşti”. Şi te-ai iubit cu mine în faţa focului.

— Nu a fost greu. O ţinu de mână.

— Ai grijă de mine într-o lume în care nimeni nu e protejat. Şi acum cred doar în tine.

— Dacă vorbeşti serios...

— Bineînţeles.

— Ai putea să mai faci ceva pentru mine.

— Orice.

— Vreau să te dai drept *mademoiselle* Lemas.

Ea ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

— Dă-te drept ea. Du-te la cripta catedralei în fiecare după-amiază la trei, încalţă-te cu un pantof negru şi cu unul maro. Când cineva se apropie de tine şi zice „Roagă-te pentru mine”, răspunde-i „Mă rog pentru pace”. Du-l pe acel om la casa pe rue du Bois. Apoi sună-mă.

— Pare simplu.

Fu adusă şi şampania, iar el turnă în două pahare. Se hotărî să fie sincer cu ea.

— Ar trebui să fie o treabă uşoară. Dar e şi un risc. Dacă agentul s-a mai întâlnit vreodată cu *mademoiselle* Lemas, va şti că eşti o impostoare. Atunci ai fi în pericol. Eşti dispusă să rişti?

— Este important pentru tine?

— Este important pentru soarta războiului.

— Nu-mi pasă de război.

— E important şi pentru mine.

— Atunci o s-o fac.

Ridică paharul.

— Îţi mulţumesc, zise el.

Ciocniră paharele şi băură.

Afară, în piaţă, se auzeau împuşcături. Dieter se uită pe fereastră. Văzu trei cadavre legate de stâlpii din lemn; un şir de soldaţi care coborau puştile; şi o mulţime de localnici care se uitau tăcuţi şi nemişcaţi.

CAPITOLUL 16

Austeritatea din timpul războiului nu se făcea simţită în Soho, cartierul prostituatelor din inima Londrei, în West End. Aceleaşi grupuri de bărbaţi tineri care se împleticeau pe străzi, zăpăciţi de câtă bere băuseră, deşi majoritatea erau acum soldaţi. Aceleaşi fete fardate cu fuste strâmte se plimbau pe trotuare, ochind potenţiali clienţi. Reclamele luminoase din faţa cluburilor şi barurilor erau oprite din cauza camuflajului, dar toate localurile erau deschise.

Mark şi Flick ajunseră la Criss-Cross Club la zece seara. Managerul, un tânăr în sacou şi cu un papion roşu, îl întâmpină pe Mark ca pe un vechi prieten. Flick era în toane bune. Mark cunoştea o ingineră de telecomunicaţii. Flick era pe punctul de a o întâlni şi se simţea optimistă. Mark nu-i spusese prea multe despre ea, decât că o chema Greta, ca pe steaua de cinema. Când Flick încercă să-l descoasă, el doar îi zise: „Trebuie s-o vezi cu ochii tăi”.

Cât timp Mark plătea intrarea şi făcea schimb de amabilităţi cu patronul, Flick văzu cum acesta se schimbă brusc. Deveni mai prietenos, vocea îi era mai însufleţită, iar gesturile, mai

teatrale. Flick se întreba dacă fratele ei se transforma în altcineva după lăsarea serii.

Coborâră un rând de scări până la subsol. Locul era slab luminat şi plin de fum. Flick văzu pe o scenă joasă o orchestră alcătuită din cinci membri, un rând de mese, un ring de dans mic şi câteva separeuri în zona mai întunecată a încăperii. Se întreba dacă era un club doar pentru bărbaţi, genul de local frecventat doar de indivizi ca Mark, „genul care nu se însurau”. Deşi obişnuiţii localului erau mai mult bărbaţi, se aflau acolo şi câteva fete, unele foarte elegant îmbrăcate.

— Salutare, Markie, spuse un chelner şi îi puse lui Mark mâna pe umăr, aruncându-i lui Flick o privire plină de ostilitate.

— Robbie, ţi-o prezint pe sora mea, zise Mark. O cheamă Felicity, dar noi i-am zis tot timpul Flick.

Atitudinea chelnerului se schimbă, acesta zâmbindu-i acum prietenește.

— Încântat de cunoştinţă. Îi conduse la o masă.

Flick îşi dădu seama că Robbie crezuse că era prietena lui Mark şi o urâse pentru că-l convinsese pe Mark să „schimbe taberele”. Apoi se înmuiase, când aflase că era de fapt sora lui.

Mark îi zâmbi lui Robbie şi îi zise:

— Ce mai face Kit?

— Bine, bănuiesc, răspunse Robbie iritat.

— V-aţi certat, nu?

Mark era fermecător. Aproape flirta. Flick nu mai văzuse niciodată această latură a fratelui său. Se gândea că acesta putea fi adevăratul Mark. Persoana discretă din timpul zilei era probabil o mască.

— Când nu ne-am certat noi? îl întrebă Robbie.

— Nu te apreciază, îi zise Mark cu tristeţe exagerată, atingându-i mâna lui Robbie.

— Ai dreptate. Vreţi ceva de băut?

Flick comandă scotch, iar Mark un martini.

Flick nu ştia multe despre acest gen de bărbaţi. Îi fusese prezentată prietenului lui Mark, Steve, şi vizitase apartamentul pe care-l împărţeau, dar nu-i cunoscuse pe niciunul dintre prietenii lor. Deşi era foarte curioasă ce se petrecea în lumea lor, nu i se părea normal să pună întrebări.

Nici măcar nu ştia cum îşi spuneau unii altora. Toate cuvintele pe care le ştia ea erau mai mult sau mai puţin jignitoare: pederast, homo, poponar, fătălău.

— Mark, zise ea, cum le spui bărbaţilor cărora, ştii tu, le plac bărbaţii?

Mark rânji.

— Muzicali, dragă, zise el, gesticulând ca o femeie.

Flick se gândi că nu trebuia să uite asta. Acum pot să-i spun lui Mark: Este el „muzical”? Învăţase primul cuvânt din codul lor secret.

O blondă înaltă într-o rochie roşie de seară îşi făcu apariţia pe scenă în ropote de aplauze.

— O cheamă Greta, spuse Mark. Pe timp de zi este ingineră de telecomunicaţii.

Greta începu să cânte „Nobody Knows You When You’re Down and Out”[18]. Avea o voce puternică, melancolică, dar Flick observă imediat că avea accent nemţesc. Zbierând în urechea lui Mark ca să acopere orchestra, îi zise:

— Parcă mi-ai zis că e franţuzoaică.

— *Vorbeşte* franceza, o corectă el. Dar e nemţoaică.

Flick era foarte dezamăgită. Nu era deloc bine. Greta va avea acelaşi accent german când va vorbi franceză.

Publicul o iubea pe Greta, aplaudând frenetic după fiecare cântec, chiuind şi fluierând când se unduia pe scenă în ritmul muzicii. Flick nu putea să se liniştească şi să se bucure de spectacol. Era prea îngrijorată. Tot nu avea un inginer de telecomunicaţii şi îşi pierduse jumătate de seară venind aici după cai verzi pe pereţi.

Ce să facă? Se gândea cât timp avea să-i ia să înveţe chiar ea însăşi câte ceva despre telecomunicaţii. Se descurca pe partea tehnică. Construise un radio la şcoală. Oricum, trebuia să ştie câte ceva ca să distrugă eficient echipamentul. Putea oare să facă un curs de două zile, poate cu cineva de la Poşta Centrală?

Problema era că nimeni nu ştia exact ce fel de echipament aveau să găsească sabotorii când intrau în castel. Putea fi franţuzesc, nemţesc sau o combinaţie, posibil şi dispozitive americane – SUA erau cu mult înaintea Franţei în industria de telecomunicaţii. Existau multe tipuri de echipament, iar castelul

[18] „Nimeni nu ştie când eşti singur şi abătut” – melodie scrisă în 1923 de Jimmy Cox. (n.tr.).

avea mai multe destinaţii. Acolo se aflau o centrală telefonică manuală, una automată, o centrală de tranzit, care le conecta pe celelalte două, şi o staţie de amplificare pentru noua cale de comunicaţie cu Germania. Dar numai un inginer cu experienţă ar fi putut să-şi dea seama despre ce era vorba acolo.

Bineînţeles că erau ingineri în Franţa şi putea găsi o femeie – dacă avea timp. Nu era o idee bună, dar nu o excludea. SOE putea trimite un mesaj fiecărei celule a Rezistenţei. Dacă exista vreo femeie care se potrivea profilului, îi va lua o zi sau două să ajungă la Reims, ceea ce era în regulă. Dar planul nu era foarte sigur. Oare exista o femeie inginer de telecomunicaţii în Rezistenţa franceză? Dacă nu, Flick va pierde două zile ca să afle că misiunea era sortită eşecului.

Nu, avea nevoie de mai multă siguranţă. Se gândi din nou la Greta. Nu putea trece drept franţuzoaică. Cei din Gestapo poate nu şi-ar fi dat seama de accentul ei, pentru că şi ei aveau acelaşi accent, dar poliţia franceză, da. Trebuia oare să se dea drept franţuzoaică? Erau multe nemţoaice în Franţa: neveste de ofiţeri, tinere din cadrul forţelor armate, şoferiţe, dactilografe şi telegrafiste. Flick ardea iar de nerăbdare. De ce nu? Greta putea pretinde că e secretară a forţelor armate. Nu, ar putea cauza probleme – un ofiţer ar putea începe să-i dea ordine. Ar fi fost mai în siguranţă dacă se îmbrăca în civil. Putea fi nevasta tânără a unui ofiţer care trăia cu soţul la Paris – nu, la Vichy, era mai departe. Greta ar fi trebuit să explice de ce călătorea cu un grup de franţuzoaice. Poate una dintre ele putea să se dea drept servitoarea ei.

Dar ce avea să se întâmple când intrau în castel? Flick era absolut sigură că nu existau nemţoaice care să lucreze ca femei de serviciu în Franţa. Cum putea oare Greta să nu trezească bănuieli? Nemţii nu aveau să-şi dea seama de accentul ei, dar francezii, da. Putea oare să nu scoată o vorbă în prezenţa unui francez? Să spună că are laringită?

Flick se gândea că putea să reuşească doar pentru câteva minute.

Nu era un plan perfect, dar era mai bun decât altele.

Greta îşi termină numărul cu un blues foarte sugestiv, intitulat „Kitchen Man”, plin de cuvinte cu subînţeles. Publicului îi plăcea următorul vers: „Când îi mănânc gogoşile, tot ce las e gaura”[19].

[19] În original: *When I eat his doughnuts, all I leave is the hole.* (n.tr.).

Părăsi scena într-un ropot de aplauze. Mark se ridică în picioare şi zise:

— Putem discuta cu ea în cabină.

Flick îl urmă printr-o uşă de lângă scenă, apoi pe un coridor împuţit din ciment, până într-o zonă infectă ticsită cu navete de bere şi gin. Semăna cu pivniţa unui bar prăpădit. Ajunseră în faţa unei uşi pe care se afla o stea roz fixată cu piuneze. Mark bătu la uşă şi intră fără să mai aştepte un răspuns.

Camera minusculă avea o măsuţă de toaletă, o oglindă cu becuri pentru machiaj pe margini, un taburet şi un poster cu Greta Garbo în filmul *Two-Faced Woman*[20]. O perucă blondă era pusă pe un stativ ce semăna cu un cap. Rochia roşie pe care Greta o purtase pe scenă atârna de un cui din perete. Stând pe scăunelul din faţa oglinzii, Flick văzu, spre totala ei surprindere, un bărbat tânăr cu pieptul păros.

Scoase un icnet.

Era fără îndoială Greta. Faţa îi era puternic machiată, buzele date cu un ruj de culoare aprinsă, avea gene false, sprâncenele pensate şi un strat de fond de ten care ascundea barba închisă la culoare. Părul era tuns foarte scurt, cu siguranţă pentru a-şi putea pune mai bine în evidenţă peruca. Sânii falşi erau probabil fixaţi de rochie, dar Greta purta şi un jupon, dresuri şi pantofi roşii cu toc.

Flick se repezi la Mark.

— Nu mi-ai zis! îl mustră ea.

El râdea încântat.

— Flick, ţi-l prezint pe Gerhard, zise el. Se amuză foarte tare când oamenii sunt păcăliţi.

Flick îşi dădu seama că Gerhard era mulţumit. Normal că se bucura că fusese luat drept femeie. Era o laudă adusă artei sale. Nu trebuia să-şi facă griji că îl jignise.

Dar era bărbat. Şi ea avea nevoie de o ingineră de telecomunicaţii.

Flick era foarte dezamăgită. Greta ar fi fost ultima piesă de pe tabla de şah, femeia care ar fi întregit echipa. Acum misiunea era din nou periclitată.

Era furioasă pe Mark.

— Foarte urât din partea ta! îi zise ea. Am crezut că vrei să mă ajuţi, dar ţi-ai bătut joc de mine.

[20] Femeia cu două feţe. (n.tr.).

— Deloc, îi zise Mark indignat. Dacă ai nevoie de o femeie, ia-o pe Greta.

— Nu pot, zise Flick. Era o idee ridicolă.

Sau poate nu? Greta o păcălise pe ea. Probabil că îi va induce în eroare şi pe cei din Gestapo. Dacă o arestau şi o dezbrăcau aveau să afle adevărul, dar, dacă se ajungea acolo, oricum nu mai avea nicio şansă.

Se gândea la ierarhia din SOE şi la Simon Fortescue de la MI6.

— Şeful cel mare nu va fi niciodată de acord cu aşa ceva.

— Nu le spune nimic, îi sugeră Mark.

— Cum să nu le spun? Flick fu mai întâi şocată, apoi intrigată de idee. Dacă Greta îi păcălea pe cei de la Gestapo, putea şi să inducă în eroare pe oricine de la SOE.

— De ce nu? o întrebă Mark.

— De ce nu? repetă Flick.

— Mark, dragul meu, despre ce e vorba aici? îl întrebă Gerhard. Accentul nemţesc era mai puternic când vorbea decât când cânta.

— Nu prea ştiu nici eu, îi spuse Mark. Sora mea e implicată într-o operaţiune secretă.

— Lasă-mă să explic, zise Flick. Dar întâi spune-mi câte ceva despre tine. Cum ai ajuns la Londra?

— Ei bine, scumpo, de unde să încep? Gerhard îşi aprinse o ţigară. Sunt din Hamburg. Cu doisprezece ani în urmă, când aveam şaisprezece ani şi învăţam meseria de inginer de telecomunicaţii, era un oraş minunat, barurile şi cluburile de noapte erau pline de marinari care voiau să profite de timpul petrecut pe uscat. M-am distrat de minune. Iar la optsprezece ani am întâlnit iubirea vieţii mele. Îl chema Manfred.

Ochii lui Gerhard i se umplură de lacrimi, iar Mark îl ţinu de mână.

Gerhard îşi trase nasul într-un fel nepotrivit pentru o femeie şi continuă:

— Întotdeauna mi-au plăcut hainele de damă, lenjeria intimă cu dantelă şi tocurile înalte, pălăriile şi poşetele. Ador foşnetul unei fuste lungi. Dar nu-mi prea reuşea pe atunci. Nici măcar nu ştiam să mă dau cu tuş la ochi. Manfred m-a învăţat totul. El nu era travestit. Faţa lui Gerhard se lumină. De fapt, era *foarte* masculin. Muncea ca docher. Dar mă adora când mă travesteam şi m-a învăţat cum s-o fac mai bine.

— De ce ai plecat?

— L-au luat pe Manfred. Nenorociţii ăia de nazişti, draga mea. Am petrecut cinci ani împreună, dar într-o noapte au venit după el şi nu l-am mai văzut niciodată. A murit cu siguranţă, n-a rezistat în închisoare, dar nu ştiu nimic sigur. Lacrimile se amestecaseră cu rimelul şi acum îi curgeau dâre negre pe obrajii pudraţi. Ar putea să mai fie în viaţă în unul din nenorocitele alea de lagăre.

Flick era impresionată de durerea lui şi de-abia se stăpânea să nu plângă. Se întreba de ce oare oamenii îşi făceau rău unii altora. De ce oare îi chinuiau naziştii pe nişte excentrici inofensivi ca Gerhard.

— Aşa că am ajuns la Londra, zise Gerhard. Tatăl meu era englez. Fusese marinar din Liverpool, care debarcase la Hamburg şi se îndrăgostise de o nemţoaică drăguţă, cu care s-a şi căsătorit. A murit când eu aveam doi ani, aşa că nu l-am cunoscut niciodată, dar mi-a dat numele de familie, O'Reilly, şi am avut tot timpul dublă cetăţenie. Mi-am cheltuit toate economiile ca să obţin un paşaport în 1939. După cum au evoluat lucrurile, am făcut-o la ţanc. Din fericire, un inginer de telecomunicaţii îşi găseşte uşor de lucru în orice oraş. Aşa că iată-mă aici, mândria Londrei, cea mai ciudată divă.

— E o poveste tare tristă, zise Flick. Îmi pare rău.

— Îţi mulţumesc, scumpete. Dar lumea e plină de poveşti triste în zilele noastre, nu-i aşa? De ce te interesează a mea?

— Am nevoie de o ingineră de telecomunicaţii.

— De ce, pentru numele Domnului?

— Nu pot să-ţi spun mai multe. Cum a zis şi Mark, e o operaţiune secretă. Dar pot să-ţi spun doar că e o treabă foarte periculoasă. S-ar putea să fii omorât.

— Înfiorător! Îţi poţi închipui că nu prea mă descurc cu treburile grele. Mi-au zis că nu corespund din punct de vedere psihic ca să servesc în armată, şi pe bună dreptate. Jumătate din echipă ar fi vrut să mă bată măr şi cealaltă jumătate s-ar fi strecurat noaptea la mine în pat.

— I-am găsit pe toţi durii de care am nevoie. De la tine îmi trebuie pricepere.

— Adică am o şansă de a le face rău nenorociţilor ălora de nazişti?

— Cu siguranţă. Dacă reuşim, regimul lui Hitler va fi foarte afectat.

— Atunci, draga mea, eu sunt femeia de care ai nevoie.

Flick zâmbi. „Doamne, se gândi ea, am izbutit”.

A PATRA ZI

Miercuri, 31 mai 1944

CAPITOLUL 17

În toiul nopţii, pe drumurile din sudul Angliei, traficul se înteţea. Convoaie imense de camioane ale armatei treceau în viteză pe toate autostrăzile, vâjâind prin oraşele învăluite în întuneric, în drumul lor spre coastă. Sătenii înmărmuriţi stăteau la ferestre şi se uitau, nevenindu-le să creadă, la şirul nesfârşit de camioane care îi treziseră din somn.

— Doamne sfinte! exclamă Greta. Chiar va avea loc o invazie.

Ea şi Flick părăsiseră Londra la scurt timp după miezul nopţii, cu o maşină închiriată, un Lincoln Continental alb, pe care Flick o conducea cu plăcere. Greta purta o ţinută mai puţin fistichie, o rochie simplă neagră, iar pe cap avea o perucă brunetă.

Flick spera ca Greta să-şi ştie bine meseria, aşa cum îi spusese Mark. Lucra ca inginer la Poşta Centrală, aşa că probabil se pricepea la telefonie. Dar Flick nu avusese încă timp să o testeze. Acum, când erau în urma unui transportator de tancuri, Flick îi explică în ce constă misiunea, sperând ca din discuţia lor să nu reiasă că Greta avea goluri serioase în cunoştinţe.

— În castel se află o nouă centrală telefonică automată instalată de nemţi pentru a face faţă numărului crescând de telefoane şi mesaje telegrafice dintre Berlin şi forţele de ocupaţie.

La început, Greta se arătă sceptică în privinţa planului.

— Dar, draga mea, chiar dacă reuşim, ce-i împiedică pe nemţi să redirecţioneze apelurile în reţea?

— Volumul traficului. Sistemul e suprasolicitat. Centrul de comandă al armatei, numit „Zeppelin”, din afara Berlinului, preia zilnic 120 000 de convorbiri interurbane şi 20 000 de mesaje telegrafice. Vor fi şi mai multe când vom invada Franţa. Dar cea mai mare parte a sistemului francez constă în centrale

manuale. Acum imaginează-ţi că principala centrală automată se defectează şi toate acele apeluri trebuie efectuate pe stil vechi, ceea ce va dura de zece ori mai mult. Aproape nouăzeci la sută din ele nu vor mai ajunge la destinaţie.

— Armata ar putea să interzică convorbirile între civili.

— Nu va schimba foarte mult lucrurile. Convorbirile civililor reprezintă o mică parte din total.

— În regulă. Greta căzu pe gânduri. Am putea să distrugem stelajul echipamentului de bază.

— Ăsta ce face?

— Asigură tonul şi voltajul sunetului pentru apelurile automate. Iar translatorii de înregistrare transformă prefixul zonei apelate într-o instrucţiune de direcţionare.

— Asta ar putea afecta toată centrala?

— Nu, iar stricăciunile pot fi reparate. Trebuie să distrugi centrala manuală, pe cea automată, amplificatorii de distanţă, centrala telex şi amplificatorii telegrafici – care probabil se află în încăperi diferite.

— Nu uita că nu putem lua cu noi cantităţi mari de explozibil – doar ce-ar putea ascunde şase femei în genţile lor.

— Atunci avem o problemă.

Michel discutase despre această problemă cu Arnaud, membru al celulei de rezistenţă Bollinger care lucra pentru *Postes*, *Télégraphes*, *Téléphones*, dar Flick nu-i pusese întrebări detaliate, iar Arnaud fusese ucis în ambuscadă.

— Trebuie ca toate sistemele să aibă ceva în comun, spuse ea.

— Da – o PCD.

— Ce-i aia?

— O placa comună de distribuţie. Două seturi de terminale pe doi suporţi mari. Toate cablurile din exterior ajung pe o parte a plăcii; toate cablurile de la reţea, pe partea cealaltă; şi sunt conectate prin elemente de fixare.

— Astea pe unde mai sunt?

— Într-o cameră de lângă cea a cablurilor. Ar fi nevoie de o explozie suficient de puternică pentru a topi cuprul din fire.

— Cât timp ar lua reconectarea cablurilor?

— Câteva zile.

— Eşti sigur? Când cablurile de pe strada mea au fost tăiate la explozia unei bombe, inginerul de la poştă le-a reconectat în câteva ore.

— Reparaţiile de pe stradă sunt simple, doar se reconectează capete disparate, roşu cu roşu şi albastru cu albastru. Dar o PCD are sute de legături în cruce. Şi două zile e puţin, asta presupunând că cei care repară au cartelele perforate.

— Cartele perforate?

— Le arată cum se conectează cablurile. De obicei, se află într-un dulap din camera cu PCD. Dacă le incendiem şi pe acestea, vor avea nevoie de săptămâni de probe ca să-şi dea seama cum se fac conexiunile.

Flick îşi aminti că Michel spusese că Rezistenţa avea pe cineva în PTT gata să distrugă dosarele în duplicat de la sediul central.

— Sună bine. Acum ascultă. Dimineaţa, când le explic şi celorlalte în ce constă misiunea, o să le spun cu totul altceva.

— De ce?

— Pentru ca misiunea să nu fie pusă în pericol în caz că una dintre noi e arestată şi interogată.

— Aha. Greta se întristase. Ce groaznic!

— Tu eşti singurul care ştie adevăratul scop, aşa că nu mai spune nimănui.

— Nu-ţi face griji. Poponarii ştiu să ţină un secret.

Flick fu uimită de limbajul lui, dar nu făcu niciun comentariu.

•

Şcoala de bune maniere se afla pe terenul uneia dintre cele mai impunătoare case din Anglia. Beaulieu, pronunţat Bewly, era o proprietate foarte întinsă din New Forest, lângă coasta de sud. Reşedinţa principală, Palace House, era casa Lordului Montagu. În pădurile învecinate se aflau numeroase case, toate destul de mari. Cele mai multe dintre ele fuseseră părăsite la începutul războiului: proprietarii mai tineri se înrolaseră în armată, iar cei mai în vârstă aveau destui bani ca să plece într-un loc mai sigur. Douăsprezece dintre clădiri fuseseră rechiziţionate de SOE şi erau folosite pentru instruirea agenţilor în ceea ce priveşte protecţia, operaţiunile radio, citirea de hărţi şi pregătirea pentru îndeletniciri mai murdare precum jaful, sabotajul, falsul şi omorârea rapidă.

Ajunseră acolo la trei dimineaţa. Flick conduse pe un drum accidentat şi trecu pe lângă un ţarc cu vite înainte să oprească în faţa unei case mari. De câte ori venea aici, i se părea că intră într-o lume de basm, una în care înşelăciunea şi violenţa erau subiecte obişnuite de conversaţie. Şi clădirea în sine părea de pe altă lume. Deşi avea vreo douăzeci de dormitoare, era construită ca o casă de ţară – era o modă în arhitectură în anii de dinaintea Primului Război Mondial. Arăta ciudat în lumina lunii, cu coşurile şi lucarnele ei, acoperişurile înclinate şi arcadele cu ţigle. Totul era ca o poză dintr-o carte pentru copii, cu o casă mare şi întortocheată unde te puteai juca de-a v-aţi ascunselea toată ziua.

Casa era cufundată în tăcere. Flick ştia că şi restul echipei se afla aici, dar, cu siguranţă, dormeau. Cunoştea bine clădirea şi găsi două camere libere în pod. Ea şi Greta se duseră în cele din urmă la culcare. Flick mai rămase o vreme trează, gândindu-se cum avea să facă din acel grup de inadaptate social o unitate de luptă, dar curând o luă somnul.

Se trezi la şase. De la fereastra din camera ei se vedea estuarul Solent. În lumina cenuşie a dimineţii, apa avea culoarea argintie a mercurului. Încălzi nişte apă într-un ibric şi îl duse în camera Gretei ca să se radă. Apoi le trezi pe celelalte.

Percy şi Paul ajunseră primii în bucătăria cea mare din spatele casei, Percy ceru ceai, iar Paul cafea. Flick le spuse să-şi facă singuri. Nu intrase în SOE ca să servească bărbaţi.

— Eu îţi mai fac câteodată ceai, îi zise Percy indignat.

— O faci cu un aer *noblesse oblige,* i-o întoarse ea. Ca un duce care îi deschide uşa unei servitoare.

Paul chicoti.

— Voi doi mă faceţi să leşin de râs.

Un bucătar al armatei ajunse la 6:30 şi în scurt timp stăteau toţi în jurul mesei mari şi mâncau ochiuri cu şuncă. Mâncarea nu era raţionalizată pentru agenţii secreţi: trebuiau să aibă putere. Odată ce plecau în misiune, puteau trece zile întregi până să mănânce ceva consistent.

Fetele coborâră una câte una. Flick fu uimită când o văzu pentru prima oară pe Maude Valentine: nici Percy, nici Paul nu-i spuseseră cât de drăguţă era. Era îmbrăcată impecabil şi mirosea a parfum bun, se dăduse cu un ruj aprins pe buzele ca

două petale de trandafir, arătând de parcă se ducea să ia prânzul la Savoy. Se aşeză lângă Paul şi îi zise pe un ton aluziv:

— Ai dormit bine, domnule maior?

Flick se simţi uşurată să vadă faţa întunecată ca de pirat a lui Ruby Romain. Nu ar fi fost deloc mirată dacă ar fi aflat că Ruby fugise astă-noapte pentru totdeauna. Bineînţeles că Ruby putea fi arestată din nou pentru crimă. Nu fusese exonerată: doar se renunţase la acuzaţii. Dar putea fi pusă oricând sub acuzare pentru crimă. Asta ar fi putut s-o împiedice pe Ruby să dispară, însă ea era tare ca piatra şi poate hotărâse să profite de şansa ce i se oferea.

În acea dimineaţă, Jelly Knight îşi arăta adevărata vârstă. Stătea lângă Percy şi îi zâmbea cu căldură.

— Cred că ai dormit buştean, îi zise ea.

— Cu conştiinţa împăcată, îi răspunse el.

Ea râse.

— Tu n-ai o afurisită de conştiinţă.

Bucătarul îi dădu o farfurie de ochiuri cu şuncă, dar ea se strâmbă.

— Nu, mulţumesc, dragule, zise ea. Trebuie să am grijă de siluetă.

La micul dejun bea de obicei o ceaşcă de cafea şi fuma câteva ţigări.

Când intră Greta pe uşă, lui Flick i se tăie respiraţia.

Purta o rochie drăguţă din bumbac cu sâni mici şi falşi. O jachetă roz îi îndulcea silueta, iar o eşarfă de sifon îi ascundea gâtul atât de masculin. Purta peruca scurtă şi brunetă. Faţa îi era pudrată la greu, dar folosise puţin ruj şi fard de ochi. Spre deosebire de cântăreaţa provocatoare de pe scenă, astăzi juca rolul unei tinere fete simple, care se simţea poate un pic ruşinată că e aşa înaltă. Flick o prezentă celorlalte şi le studie reacţiile. Acesta era primul test pe care trebuia să-l treacă Greta.

Toate îi zâmbiră plăcut, nepărând să observe ceva ciudat, iar Flick răsuflă uşurată.

În afară de Maude, cealaltă femeie pe care Flick nu o cunoscuse încă era Lady Denise Bowyer. Percy o intervievase la Hendon şi o recrutase, în ciuda faptului că era indiscretă. Se dovedise a fi o fată simplă cu părul negru şi un aer sfidător. Deşi era fiica unei marchize, îi lipsea acea încredere în sine specifică

fetelor din aristocraţie. Lui Flick îi părea rău de ea, dar Denise era prea lipsită de farmec pentru a fi plăcută.

„Asta e echipa mea, se gândi Flick: o cochetă, o criminală, o spărgătoare de seifuri, un travestit şi o aristocrată ciudată”. Îşi dădu seama că mai lipsea cineva: cealaltă aristocrată. Diana nu-şi făcuse încă apariţia. Şi era 7:30 acum.

— I-ai spus Dianei că trezirea e la şase? îl întrebă Flick pe Percy.

— Le-am zis tuturor.

— Şi am bătut la uşa ei la 6:15. Flick se ridică în picioare. Mă duc să văd ce-i cu ea. Dormitorul zece, da?

Se duse sus şi bătu la uşa Dianei. Nu-i răspunse nimeni, aşa că intră. Camera arăta de parcă fusese bombardată – o valiză deschisă pe patul mototolit, perne pe podea, chiloţi pe măsuţa de toaletă – dar Flick ştia că era normal. Diana fusese mereu înconjurată de femei care făceau mereu curat după ea. Mama lui Flick fusese una dintre acele femei. Nu, Diana se dusese pur şi simplu undeva. „Ar fi trebuit să fie conştientă că nu mai avea timp de pierdut”, îşi zise Flick nervoasă.

— A dispărut, le spuse ea celorlalţi. O să începem fără ea. Se aşează în capul mesei. Ne aşteaptă două zile de antrenamente. Apoi, vineri seară ne paraşutăm în Franţa. Suntem o echipă formată doar din femei, pentru că nouă ne e mai uşor să ne deplasăm prin Franţa sub ocupaţie – cei de la Gestapo sunt mai puţin bănuitori în privinţa femeilor. Misiunea noastră este să aruncăm în aer un tunel de lângă satul Marles, nu departe de Reims, de pe calea ferată ce leagă Frankfurt de Paris.

Flick se uită la Greta, care ştia că nu asta aveau să facă. Ea stătea liniştită, ungând cu unt o felie de pâine şi nu întâlni privirea lui Flick.

— Cursul de pregătire pentru un agent trebuie să dureze trei luni, continuă Flick. Dar tunelul trebuie distrus până luni seară. În două zile, sperăm să vă putem oferi nişte noţiuni de siguranţă, să vă învăţăm cum să vă paraşutaţi, să mânuiţi arme şi cum să omorâţi oameni fără să faceţi niciun zgomot.

Maude era palidă, în ciuda machiajului.

— Să omorâm oameni? întrebă ea. Doar nu te aştepţi ca o fată să facă aşa ceva!

— În caz că nu ştiai, e război, i-o întoarse Jelly dezgustată.

Diana veni din grădină, având pe ea frunze care i se agăţaseră de pantalonii de postav.

— M-am plimbat prin pădure, zise ea entuziasmată. E minunat. Ia priviţi ce mi-a dat grădinarul. Scoase câteva roşii coapte din buzunar şi le dădu drumul pe masa din bucătărie.

— Diana, ai întârziat la instructaj.

— Iartă-mă, dragă, am ratat cumva minunata voastră conversaţie?

— Acum eşti în armată, îi aminti Flick exasperată. Când ţi-am spus să fii în bucătărie până în şapte, am vorbit serios.

— Sper că nu ai de gând să-mi ţii acum lecţii de morală, nu?

— Stai jos şi taci din gură!

— Iartă-mă, dragă!

— Diana, când îţi zic să taci din gură, nu-mi spui „Iartă-mă, dragă”, urlă Flick. Şi să nu-mi mai zici vreodată „dragă”. Doar taci naibii din gură.

Diana se aşeză tăcută, dar arăta de parcă ar fi vrut să se răzvrătească. „La naiba, n-am gestionat situaţia prea bine”, se gândi Flick.

Uşa de la bucătărie se trânti şi intră un bărbat musculos la vreo patruzeci de ani. Avea trese de sergent pe epoleţi.

— Bună dimineaţa, fetelor! zise el cu voioşie.

— Acesta este sergentul Bill Griffiths, unul dintre instructorii voştri, le explică Flick.

Nu-l plăcea deloc pe Bill. Ca instructor al armatei, era mult prea interesat de lupta corp la corp şi nu-i părea deloc rău când rănea pe cineva. Ea observase că era şi mai dur cu femeile.

— Suntem aproape gata, sergent, aşa că te rog să începi. Se dădu într-o parte şi se sprijini de perete.

— Dorinţa ta e lege, zise el inutil. Îi luă locul în capul mesei. Să sari cu paraşuta, începu el, este ca şi cum ai sări de pe un zid înalt de patru metri. Tavanul bucătăriei este puţin mai scund de atât, aşa că e ca şi cum aţi sări în grădină de la etaj.

Flick o auzi pe Jelly spunând în şoaptă „O, Doamne”.

— Nu puteţi cădea în picioare fără să vă îndoiţi genunchii, continuă Bill. Dacă încercaţi să cădeţi în poziţie de drepţi, vă veţi rupe picioarele. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceţi e să cădeţi. Aşa că primul lucru pe care îl aveţi de învăţat este cum să cădeţi. Dacă vreţi să vă păstraţi curate hainele de pe

voi, duceţi-vă la sala de antrenamente de acolo şi puneţi-vă salopete pe voi. Dacă vă adunaţi în trei minute, putem începe.

În timp ce femeile se schimbau, Paul plecă.

— Trebuie să facem mâine un antrenament cu paraşuta şi o să mi se spună că nu sunt avioane disponibile, îi zise el lui Flick. Mă duc la Londra să dau nişte ordine. Mă întorc diseară. Flick se întrebă dacă avea să se vadă şi cu prietena lui.

În grădină erau o masă veche din pin, un şifonier hidos din mahon din epoca victoriană şi o scară înaltă de patru metri. Jelly era descurajată.

— Sper că nu ne puneţi să sărim de pe nenorocitul ăla de dulap, nu? o întrebă ea speriată pe Flick.

— Nu înainte să-ţi arătăm cum, îi zise ea. Ai să vezi ce uşor e.

— Ticălosule, îi zise Jelly lui Percy. În ce rahat m-ai băgat?

Când toate erau pregătite, Bill le spuse:

— Întâi vom învăţa cum să cădem de la nivelul solului. Sunt trei modalităţi: înainte, înapoi şi pe o parte.

Le arătă fiecare variantă, căzând la pământ fără niciun efort şi ridicându-se din nou cu o agilitate de gimnast.

— Trebuie să-ţi ţii picioarele strânse. Se uită cu subînţeles la ele şi zise: Ca toate fetele de altfel. Nimeni nu râse. Nu ridicaţi braţele ca să atenuaţi căderea, ci ţineţi-le pe lângă corp. Nu vă speriaţi că puteţi să vă răniţi. Dacă vă rupeţi un braţ, o să vă doară şi mai tare.

Flick se aştepta ca fetele mai tinere să n-aibă probleme. Diana, Maude, Ruby şi Denise reuşiră să cadă ca nişte atlete după ce li se arătase. Ruby, care făcuse acest lucru din poziţia de drepţi, îşi pierdu răbdarea cu exerciţiul. Se urcă în vârful scării.

— Nu încă! zbieră Bill la ea, dar era prea târziu.

Sări din vârf şi aterizâ perfect. Apoi se îndepărtă, se aşeză sub un copac şi-şi aprinse o ţigară. Flick se gândea că Ruby avea să-i dea mari bătăi de cap.

Dar Flick era mai îngrijorată în privinţa lui Jelly. Era un membru de bază al echipei, singura care se pricepea la explozibili. Dar îşi pierduse supleţea de altă dată de ceva timp. Îi va fi greu să se paraşuteze. Dar se descurcă. Căzând din poziţia de drepţi, se lovi de pământ şi înjură când se ridică, dar era gata să înceapă din nou.

Spre uimirea lui Flick, cel mai prost se descurca Greta.

— Nu pot să fac asta, îi zise lui Flick. Ţi-am zis că nu-s bună la chestiile astea.

Era prima dată când Greta rostea mai mult de câteva cuvinte, iar Jelly se încruntă şi bombăni:

— Ce accent ciudat!

— Hai să te ajut! îi zise Bill Gretei. Stai nemişcată. Relaxează-te.

O apucă de umeri. Apoi, cu o mişcare bruscă, o aruncă la pământ. Căzu ca un bolovan şi icni de durere. Se chinui să se ridice de jos şi, spre dezamăgirea lui Flick, începu să plângă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Bill dezgustat. Ce oameni ne tot trimit?

Flick îi aruncă o privire duşmănoasă. Nu voia să-şi piardă inginera de telecomunicaţii din cauza lui Bill.

— Ia-o mai uşor! se răsti la el.

— Ăia de la Gestapo sunt de o mie de ori mai ai dracu', i-o întoarse el.

Flick trebuia să plătească oalele sparte. O luă pe Greta de mână.

— O să ne antrenăm noi două singure. Se duseră în altă parte a grădinii.

— Îmi cer scuze, zise Greta. Nu pot să-l sufăr pe piticul ăla.

— Ştiu. Hai să încercăm noi două. În genunchi! Îngenunchează amândouă, una în faţa alteia, şi se ţinură de mâini. Fă exact ce fac eu. Flick se aplecă uşor într-o parte. Greta făcu şi ea la fel. Amândouă căzură la pământ, încă ţinându-se de mâini. Uite, zise Flick. N-a fost greu, nu?

— De ce nu pot fi ca tine? îi zâmbi Greta.

Flick ridică din umeri.

— Bărbaţii ăştia! zise ea făcând o strâmbătură. Acum vrei să cazi din picioare? Facem la fel, ţinându-ne de mâini.

O trecu pe Greta prin toate exerciţiile pe care le făcea Bill cu celelalte. Greta căpătă repede încredere în ea. Se întoarseră la grup. Celelalte săreau acum de pe masă. Greta li se alătură şi ateriză perfect, iar celelalte femei o aplaudară.

Apoi se apucară să sară de pe dulap, apoi de pe scară. Când Jelly sări de pe scară, se rostogoli perfect şi se ridică în picioare, Flick o îmbrăţişă.

— Sunt mândră de tine, zise ea. Foarte bine.

Bill părea dezgustat.

— Ce armată mai e şi asta, în care eşti luat în braţe când faci ce ţi se ordonă? îi zise el lui Percy.

— Bill, obişnuieşte-te cu asta, îi spuse Percy.

CAPITOLUL 18

Ajunşi în casa de pe rue du Bois, Dieter îi duse valiza lui Stéphanie pe scări, până în dormitorul lui *mademoiselle* Lemas. Se uită la patul de o singură persoană făcut cu grijă, la comoda de modă veche din lemn de nuc şi la locul pentru rugăciune cu rozariul de pe pupitru.

— Nu va fi uşor să pretinzi că e casa ta, îi spuse el nerăbdător, punând valiza pe pat.

— O să susţin că am moştenit-o de la mătuşa mea şi că mi-a fost prea lene să o aranjez după gustul meu, zise ea.

— Nu-i rău. Oricum, trebuie să faci un pic dezordine. Deschise valiza, scoase un neglijeu negru şi îl aruncă pe scaunul de rugăciune.

— Deja arată mai bine, zise Dieter. Ce faci dacă sună telefonul? Stéphanie se gândi preţ de un minut. Când vorbi, vocea ei era mai joasă, iar în loc să folosească accentul ei parizian, vorbea acum ca mica nobilime din provincie.

— Alo, da, *mademoiselle* Lemas la telefon, cine este, vă rog?

— Foarte bine, o lăudă Dieter. Vocea ei prefăcută nu avea cum să păcălească o rudă sau un prieten apropiat, dar alţii nu ar fi sesizat nimic în neregulă, mai ales dacă vocea era distorsionată din cauza liniei telefonice.

Amândoi cercetară casa. Mai erau patru dormitoare, fiecare dintre ele fiind pregătit pentru oaspeţi, paturile făcute, iar un prosop curat atârna la fiecare lavoar. În bucătărie, unde ar fi trebuit să fie multe cratiţe şi o cafetieră, găsiră caserole cu mâncare şi un sac cu orez care i-ar fi ţinut de foame lui *mademoiselle* Lemas pentru un an. Vinul din pivniţă era de proastă calitate, dar sticla de whisky de acolo era pe jumătate plină. În garajul de lângă casă se afla o maşină Simca Cinq de dinainte de război, versiunea franceză a Fiat-ului, pe care italienii îl numeau Topolino[21]. Se afla într-o stare bună, iar în

[21] Şoricel (lb. italiană, în orig.). (n.tr.).

rezervor era benzină. Întoarse de manivelă, iar motorul porni imediat. Autorităţile nu i-ar fi permis lui *mademoiselle* Lemas să cumpere benzină, chiar şi puţină câtă era, şi piese de schimb pentru o maşină cu care doar se ducea la cumpărături. Vehiculul fusese cu siguranţă alimentat şi întreţinut de cei din Rezistenţă. Se întreba ce explicaţie le dăduse autorităţilor. Le-o fi spus că era moaşă. Vaca asta bătrână avea o minte bine organizată, remarcă Dieter.

Stéphanie pregăti prânzul. Făcuseră cumpărături pe drum. În magazine nu se găsea carne sau peşte, dar cumpăraseră ciuperci, o salată şi o bucată de *pain noir*, pâinea pe care brutarii francezi o făceau din făină de proastă calitate şi tărâţe, singurele pe care le aveau la dispoziţie. Stéphanie făcu o salată, folosind ciupercile la prepararea unui risotto, şi mai găsiră şi nişte brânză în cămară. Casa începea să arate locuită, cu firimituri pe masa din sufragerie şi tigăi murdare în chiuveta de la bucătărie.

— Războiul a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată, îi zise Dieter pe când beau cafea.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Va fi trimisă într-un lagăr de concentrare.

— Gândeşte-te ce viaţă ducea înainte. O femeie singură, fără soţ, fără familie, părinţii îi muriseră. Şi iată că în viaţa ei apar tinerii ăştia, băieţi şi fete curajoase, aflaţi în misiuni riscante. Îi vorbesc despre iubirile şi temerile lor. Îi ascunde în casă, le dă whisky şi ţigări, şi după aia îşi ia rămas-bun de la ei, urându-le succes. A fost cea mai palpitantă perioadă din viaţa ei. Nu cred să fi fost vreodată mai fericită.

— Poate că şi-ar fi dorit o viaţă liniştită, mergând cu o prietenă să cumpere pălării, aranjând buchetele de flori pentru catedrală şi ducându-se o dată pe an la Paris pentru un concert.

— Nimeni nu-şi doreşte cu adevărat o viaţă liniştită. Dieter se uită pe fereastra din sufragerie. La naiba! O tânără venea pe alee, împingând o bicicletă cu un coş mare fixat pe roata din faţă. Cine dracu’ o fi asta?

Stéphanie se uită îngrozită la acea fată.

— Ce să fac?

Dieter nu-i răspunse imediat. Intrusa era o fată simplă, slabă, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni murdari şi cu o cămaşă de lucru, care avea două pete mari de transpiraţie la fiecare subraţ.

Nu sună la sonerie, dar îşi duse bicicleta în curte. Era disperat. Oare de planul său avea să se aleagă atât de repede praful?

— Intră pe uşa din spate. Cu siguranţă e o prietenă sau o rudă. Va trebui să născoceşti ceva. Du-te şi întâmpin-o, iar eu o să stau aici şi voi trage cu urechea.

Auziră cum se deschide şi se închide la loc uşa de la bucătărie. Fata spuse în franceză:

— Bună dimineaţa, eu sunt.

Stéphanie se duse în bucătărie. Dieter stătea în uşa de la sufragerie. Auzea totul clar.

— Cine eşti? o întrebă nedumerită fata.

— Stéphanie, nepoata lui *mademoiselle* Lemas.

Musafira părea în continuare foarte nedumerită.

— Nu ştiam că are o nepoată.

— Nici de tine nu mi-a zis nimic. Dieter sesiză amuzamentul din vocea lui Stéphanie şi îşi dădu seama că era amabilă. Nu vrei să stai jos? Ce e în coşul ăla?

— Provizii. Eu sunt Marie. Locuiesc la ţară. Pot să fac rost de mâncare şi-i mai aduc câte ceva lui... *mademoiselle.*

— Am înţeles, zise Stéphanie. Pentru... musafiri. Se auzi un foşnet, iar Dieter bănuia că Stéphanie se uita prin mâncarea ambalată din coş. Minunat! Ouă... carne de porc... căpşuni.

Dieter se gândea că de aceea era *mademoiselle* Lemas aşa rotofeie.

— Deci ştii, îi zise Marie.

— Ştiu toate secretele mătuşicii, Marie. Când o auzi spunând „mătuşicii”, Dieter îşi dădu seama că nici el şi nici Stéphanie nu o întrebaseră pe *mademoiselle* Lemas care e numele ei mic. Tot planul va cădea dacă Marie afla că Stéphanie nu ştia cum o cheamă pe „mătuşica ei.

— Unde e?

— S-a dus la Aix. Îl mai ţii minte pe Charles Menton, diaconul de la catedrală?

— Nu.

— Eşti prea tânără. Era cel mai bun prieten al tatălui mătuşicii, până când s-a pensionat şi s-a dus să locuiască în Provence. Dieter era extrem de impresionat de cât de bine improviza Stéphanie. Nu se pierdea cu firea şi avea imaginaţie. A suferit un atac de cord, iar ea s-a dus să-l îngrijească. M-a rugat să am grijă de musafirii care o să mai vină.

— Când se întoarce?

— Charles nu o s-o mai ducă mult. Oricum şi războiul e pe terminate.

— N-a pomenit nimănui de acest Charles.

— Mi-a zis mie.

Dieter se gândea că Stéphanie avea să iasă basma curată. Dacă mai continua tot aşa, Marie avea să plece convinsă. Le va spune unuia sau altuia ce se întâmplase, dar povestea pe care i-o spusese Stéphanie era plauzibilă, fiind exact genul de întâmplare care se petrecea în cadrul mişcării de Rezistenţă. Nu era ca în armată: cineva ca *mademoiselle* Lemas putea să ia decizia unilaterală de a-şi părăsi postul şi să lase pe altcineva în locul ei. Acest lucru îi înnebunea pe liderii din Rezistenţă, dar nu puteau face nimic: toţi membrii lor erau voluntari.

Se simţea încrezător.

— De unde eşti? o întrebă Marie.

— Locuiesc la Paris.

— Mai are mătuşa ta Valerie şi alte nepoate ascunse?

Deci aşa, se gândi Dieter, pe *mademoiselle* Lemas o chema Valerie.

— Nu cred. Eu nu mai ştiu de altele.

— Minţi!

Marie îi vorbea pe alt ton. Se întâmplase ceva. Dieter oftă şi scoase pistolul automat din haină.

— Ce tot spui acolo?

— Minţi. Nici măcar nu ştii cum o cheamă. Nu Valerie, ci Jeanne.

Dieter trase siguranţa din stânga şi se pregăti să tragă.

Dar Stéphanie continua, tot sigură pe sine.

— Întotdeauna îi spun aşa mătuşicii. Eşti foarte obraznică.

— Ştiam eu de la început, îi zise batjocoritor Marie. Jeanne n-ar avea niciodată încredere într-una ca tine, cu tocuri înalte şi dată cu parfum.

Dieter intră în bucătărie.

— Ce păcat, Marie, zise ea. Dacă ai fi fost mai naivă sau mai proastă, ai fi scăpat. Dar acum eşti arestată.

— Eşti o curvă de la Gestapo, îi zise Marie cu ură.

Stéphanie roşi, jignită.

Dieter se enervase atât de tare încât era cât pe ce să-i tragă una cu pistolul lui Marie.

— O să regreţi ce ai spus când vei fi în mâinile Gestapoului, îi zise el cu răceală. Sergentul Becker te va interoga. Când vei ţipa şi vei sângera, cerşind îndurare, aminteşte-ţi de această insultă.

Marie era pe punctul de o lua la sănătoasa. Dieter spera ca ea să facă asta. Astfel, putea să o împuşte şi problema se va rezolva. Dar ea nu fugi. După câtva timp, cedă nervos şi izbucni în plâns.

Lacrimile ei nu-l înduioşară.

— Aşază-te cu faţa în jos şi cu mâinile la spate.

Ea se supuse.

El puse pistolul la loc în geacă.

— Cred că am văzut o frânghie în pivniţă, îi zise lui Stéphanie.

— O aduc eu.

Se întoarse cu o frânghie de atârnat rufe. Dieter îi legă lui Marie mâinile şi picioarele.

— O duc la Sainte-Cécile. N-o pot lăsa aici, poate apărea un agent britanic chiar azi. Se uită la ceas. Era ora două. Avea timp să o ducă la castel şi să se întoarcă până în ora trei. Va trebui să te duci la criptă de una singură, îi zise lui Stéphanie. Ia maşina mică din garaj. Eu o să fiu în catedrală, deşi nu o să mă poţi vedea.

O sărută. Ca un soţ care pleacă la serviciu, se gândi el, amuzat şi melancolic. O luă pe Marie de jos şi şi-o puse pe umăr.

— Trebuie să mă grăbesc, zise el, şi se duse la uşa din spate.

Ieşi afară, apoi se întoarse.

— Ascunde bicicleta!

— Nu-ţi face griji! îi spuse Stéphanie.

O cără pe fata legată fedeleş prin curte şi apoi în stradă. Deschise portbagajul maşinii şi o trânti înăuntru. Dacă nu i-ar fi zis „curvă” iubitei lui, ar fi pus-o pe bancheta din spate.

Trânti capacul de la portbagaj şi se uită în jur. Nu văzu pe nimeni, dar se găsea mai tot timpul câte un curios pe o asemenea stradă, uitându-se prin obloane. Poate că o văzuseră ieri şi pe *mademoiselle* Lemas cum era urcată de cineva într-o maşină de culoarea cerului. După ce demara, ar începe să vorbească de bărbatul care pusese o fată în portbagajul unei maşini. Pe timp de pace, ar fi sunat la poliţie, dar nimeni din teritoriul ocupat n-ar vorbi cu forţele de ordine decât dacă era absolută nevoie, căci ar fi putut să se amestece şi cei de la Gestapo.

Întrebarea care se punea era următoarea: Oare vor afla cei din Rezistenţă de arestarea lui *mademoiselle* Lemas? Reims era un oraş, nu un sat. Se făceau zilnic arestări: hoţi, criminali, contrabandişti, speculanţi, comunişti, evrei. Era foarte posibil ca tot ceea ce se întâmplase pe rue du Bois să nu ajungă la urechile lui Michel Clairet.

Dar nimic nu era sigur.

Dieter se urcă în maşină şi porni spre Sainte-Cécile.

CAPITOLUL 19

Echipa trecuse destul de bine prin antrenamentele de dimineaţă, spre uşurarea lui Flick. Toate învăţaseră cum să aterizeze, care era cea mai grea fază a paraşutării. La cursul de cartografie nu se descurcaseră prea bine. Ruby nu fusese în viaţa ei la şcoală şi abia putea citi: o hartă era pentru ea ca o pagină în chineză. Pe Maude o nedumereau punctele cardinale, ca de pildă nord-nord-est, şi îi făcea ochi dulci instructorului. În ciuda educaţiei alese de care avusese parte, Denise se dovedi incapabilă să descifreze coordonatele. Flick se gândea îngrijorată că, dacă echipa se despărţea în Franţa, ea nu credea că ele aveau să se găsească unele pe altele.

După-amiaza trecură la probe mai dure. Instructorul de tir era căpitanul Jim Cardwell, un tip foarte diferit de Bill Griffiths. Jim era un bărbat plăcut, cu trăsături colţuroase şi cu o mustaţă deasă şi neagră. Zâmbea înţelegător atunci când fetelor li se părea prea greu să nimerească un copac la şase paşi distanţă cu un pistol automat Colt de calibrul 45.

Ruby ştia să ţină un pistol automat în mână şi să tragă cu precizie: Flick bănuia că mai trăsese cu arma. Ruby se simţea şi mai bine când Jim o lua de umeri ca să-i arate cum să ţină puşca Lee-Enfield. Îi şopti ceva la ureche, iar ea îi zâmbi cu o sclipire şireată în ochii ei negri. Flick realiză că Ruby stătuse trei luni într-o închisoare pentru femei: nu-i de mirare că-i plăcea atingerea unui bărbat.

Şi Jelly se descurca destul de bine cu armele de foc. Dar Diana era de departe cea mai pricepută dintre toate. Folosind puşca,

nimeri mijlocul ţintei cu fiecare foc, golind încărcătorul de cinci gloanţe în doi timpi şi trei mişcări.

— Foarte bine! îi zise Jim surprins. Ai putea să-mi iei locul!

Diana se uită victorioasă spre Flick.

— La unele chestii nu te pricepi aşa bine, îi zise ea.

Flick se întreba ce făcuse să merite aşa ceva. Se gândea oare la zilele când mergeau la şcoală, când Flick se descurcase mai bine ca toţi? Încă o mai supăra acea rivalitate din copilărie?

Numai Greta o dăduse în bară. Era mai femeie decât toate celelalte. Îşi punea mâinile la urechi, tresărea la fiecare împuşcătură şi-şi închidea ochii îngrozită când apăsa pe trăgaci. Jim era răbdător cu ea, dându-i căşti de protecţie ca să înăbuşe zgomotul, ţinând-o de mână ca s-o înveţe cum să apese încet pe trăgaci, dar degeaba.

— Pur şi simplu nu sunt făcută pentru aşa ceva! zise ea disperată.

— Atunci ce dracu’ faci aici? o întrebă Jelly iritată.

— Greta e inginer, interveni repede Flick. O să vă spună unde să puneţi explozibilul.

— De ce avem nevoie de o ingineră nemţoaică?

— Sunt englezoaică, le zise Greta. Tatăl meu s-a născut la Liverpool.

— Dacă ăsta-i accent de Liverpool, atunci eu sunt ducesă de Devonshire, pufni Jelly cu scepticism.

— Păstrează-ţi agresivitatea pentru cursul următor, o sfătui Flick. Vom exersa lupta corp la corp. Certurile o supărau. Trebuiau să aibă încredere unele în altele.

Se întoarseră în grădina unde le aştepta Bill Griffiths. Pusese pe el o pereche de pantaloni scurţi şi tenişi în picioare, făcând acum flotări pe iarbă la bustul gol. Când se ridică, Flick avu impresia că voia să fie admirat pentru fizicul său.

Lui Bill îi plăcea să predea autoapărare dându-i elevului o armă şi spunându-i să-l atace. Apoi îi demonstra cum un bărbat neînarmat putea să respingă un agresor. Era o lecţie memorabilă şi plină de dramatism. Uneori Bill era violent fără motiv, dar, se gândea Flick, agenţii trebuiau să se obişnuiască.

Astăzi se aflau pe masa veche de pin o mulţime de arme: un pumnal sinistru despre care pretindea că făcea parte din echipamentul celor de la SS, un pistol automat Walther P38, cum văzuse Flick la ofiţerii germani, un baston de poliţist, un

cablu negru cu galben pentru şocuri electrice, căruia Bill îi spunea laţ, şi o sticlă de bere cu gâtul spart.

Îşi puse cămaşa pe el pentru a începe antrenamentul.

— Cum să scapi de un bărbat care te ameninţă cu o armă, începu el. Luă în mână pistolul Walther, apăsă pe siguranţă în poziţie de tragere şi îi dădu pistolul lui Maude. Ea îl îndreptă spre el. Mai devreme sau mai târziu, atacatorul va vrea să vă ducă undeva. Se întoarse şi ridică mâinile. Este perfect posibil ca el să fie foarte aproape în spatele vostru, cu pistolul înfipt în ceafa voastră. Se învârti în jur cu Maude în urma lui. Acum, Maude, vreau să apeşi pe trăgaci când crezi că vreau să scap.

Începu să păşească un pic mai repede, forţând-o astfel pe Maude să meargă mai iute ca să ţină pasul cu el, aşa că el se mişca într-o parte şi înapoi. O apucă de încheietura dreaptă şi o lovi peste mână cu o mişcare bruscă. Ea urlă şi scăpă arma.

— Aici poţi face o greşeală, zise el pe când Maude îşi freca încheietura. Să *nu* fugiţi acum. Căci nemţălăul o să ia arma de jos şi o să vă împuşte în spate. Ceea ce trebuie să faceţi... Luă din nou Waltherul, îl îndreptă spre Maude şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o împuşcătură.

Maude ţipă, la fel şi Creta.

— Evident că pistolul ăsta are gloanţe oarbe, zise Bill.

Câteodată Flick îşi dorea ca Bill să nu fie atât de teatral când făcea o demonstraţie.

— Vom pune în practică aceste tehnici peste câteva minute, continuă el. Luă cablul electric şi se întoarse spre Greta. Pune-l în jurul gâtului meu. Când îţi zic eu, strânge cât de tare poţi. Îi dădu cablul. Ofiţerul ăla din Gestapo sau trădătorul ăla de jandarm colaboraţionist vă poate sugruma cu acest cablu, dar nu vă poate susţine greutatea cu el. În regulă, Greta, încearcă să mă sugrumi.

Greta ezită, apoi trase de cablu, care se strânse în jurul gâtului musculos al lui Bill. Îşi duse picioarele în faţă şi căzu la pământ, pe spate. Gretei îi scăpă cablul din mână.

— Din nefericire, zise Bill, aşa ajungeţi pe jos, cu inamicul deasupra voastră, o poziţie foarte riscantă. Se ridică. Hai să facem din nou. Dar de data asta, înainte să cad la pământ, o să-mi apuc atacatorul de încheietură.

Îşi reluară poziţiile, iar Greta strânse bine de cablu. Bill o apucă de încheietură, căzu la pământ, trăgând-o în faţă şi în jos.

Pe când cădea peste el, acesta îndoi un picior şi îi trase un şut puternic în burtă.

Ea se dădu jos de pe el şi se ghemui, icnind şi vomitând.

— Ce naiba, Bill, a fost prea de tot! spuse supărată Flick.

El părea mulţumit.

— Cei de la Gestapo sunt mai cruzi decât mine, zise el.

Se duse la Greta şi o ajută să se ridice.

— Îmi pare rău, îngăimă ea.

— E un nenorocit de nazist, gâfâi Greta.

Flick o ajută pe Greta să intre în casă şi să se aşeze pe un scaun în bucătărie. Bucătarul, care curăţa cartofi pentru prânz, îi oferi ceai, iar Greta acceptă recunoscătoare.

Gând Flick se întoarse în grădină, Bill îşi alesese o nouă victimă, pe Ruby, şi îi dăduse bastonul de poliţist. Pe faţa lui Ruby se citea o umbră de viclenie, iar Flick se gândea: „Aş avea grijă cu ea, dacă aş fi în locul lui Bill”.

Flick îl mai văzuse pe Bill demonstrând această tehnică. Atunci când Ruby ridică mâna dreaptă să-i tragă una cu bastonul, Bill se şi pregătea să o apuce de braţ, să se întoarcă şi să o arunce peste umăr. Avea să aterizeze pe spate cu zgomot.

— Hai, ţigăncuşo, zise Bill. Pocneşte-mă cu bastonul cât vrei tu de tare.

Ruby ridică braţul, iar Bill se duse spre ea, dar lucrurile nu se întâmplară ca de obicei. Când Bill se pregăti să înşface braţul lui Ruby, nu avu ce să apuce. Bastonul căzu la pământ. Ruby se apropie de Bill şi îi dădu un şut puternic între picioare. Acesta icni de durere. Îl apucă de cămaşă, îl duse înspre ea şi îi dădu una în nas. Apoi cu pantoful ei cu şireturi negre îi trase un şut în tibie, iar el căzu la pământ, curgându-i sânge din nas.

— Curva naibii, nu trebuia să faci asta! zbieră el la ea.

— Aia din Gestapo sunt mai ai dracu’ decât mine! i-o întoarse Ruby.

CAPITOLUL 20

Era trei fără un minut când Dieter parcă în faţa hotelului Frankfort. O luă grăbit prin piaţa pietruită până la catedrală, sub privirile împietrite ale îngerilor sculptaţi de pe contraforturi. Era

prea mult să spere că un agent al forţelor aliate avea să apară la locul de întâlnire în prima zi. Pe de altă parte, dacă invazia era iminentă, Aliaţii vor folosi toţi oamenii de încredere.

Văzu Simca Cinq, maşina lui *mademoiselle* Lemas, parcată pe o latură a pieţei, ceea ce însemna că Stéphanie era deja acolo. Se simţea uşurat că ajunsese la timp. Dacă nu mergea ceva bine, nu voia ca ea să gestioneze situaţia de una singură.

Trecu prin marea poartă de la vest în întunericul răcoros. Se uită după Hans Hesse şi-l văzu stând în stranele din spate. Dădură din cap, dar niciunul nu scoase o vorbă.

Dieter se simţi ca un profanator. Ceea ce avea el de făcut nu trebuia să se petreacă aici. Nu era grozav de credincios – mai puţin decât neamţul de rând, se gândi el –, dar nu era cu siguranţă ateu. Nu se simţea în largul lui să prindă spioni într-un loc care fusese lăcaş de cult timp de sute de ani.

Puse totul pe seama superstiţiilor.

Se duse spre partea de nord a clădirii şi merse de-a lungul acesteia, paşii răsunându-i pe pavajul din piatră. Când ajunse la transept, văzu poarta, gardul şi scările ce duceau în jos la criptă, care se afla sub altarul înalt. Stéphanie era acolo jos, bănuia el, purtând un pantof negru şi unul maro. De aici vedea în ambele direcţii: culoarul din nord, de unde venise, şi în faţă, în zona arcadei de la celălalt capăt al clădirii. Îngenunche şi începu să se roage.

— O, Doamne, iartă-mă că-i fac să sufere pe prizonieri. Tu ştii că încerc să-mi fac cât mai bine datoria. Şi iartă-mă că am păcătuit cu Stéphanie. Ştiu că am greşit, dar Tu ai făcut-o aşa de frumoasă că nu pot să rezist tentaţiei. Ai grijă de scumpa mea Waltraud şi ajut-o să se ocupe de Rudi şi de micuţa Mausi şi apără-i de bombele aruncate de RAF. Şi fii alături de feldmareşalul Rommel atunci când va începe invazia şi dă-i putere să-i respingă pe Aliaţi până în marea de unde au venit. Iartă-mă că îţi cer aşa de multe într-o rugăciune atât de scurtă, dar Tu ştii bine câte am de făcut chiar acum. Amin.

Se uită în jurul său. Nu se ţinea nicio slujbă, dar în stranele de pe laturi erau câţiva oameni care se rugau sau doar stăteau într-o linişte pioasă. Câţiva turişti se plimbau prin biserică, vorbind încet despre arhitectura medievală şi lungindu-şi gâturile ca să se uite la bolta imensă.

Dacă îşi făcea astăzi apariţia vreun agent al Aliaţilor, Dieter plănuia să stea cu ochii pe el ca să meargă toate lucrurile strună. În fond, el nu trebuia să facă nimic, Stéphanie avea să discute cu el, să schimbe parolele şi să-l ducă „acasă”, pe rue du Bois.

După aceea, nu prea se gândise la vreun plan. Într-un fel oarecare, agentul avea să-i ducă la ceilalţi. La un moment dat, va exista o fisură: va găsi vreun nesăbuit care să fi făcut o listă cu nume şi adrese; îi va cădea cumva în mână un transmiţător radio; sau va pune mâna pe cineva ca Flick Clairet care, sub tortură, va trăda jumătate din membrii Rezistenţei franceze.

Se uită la ceas. Era trei şi cinci. Nu credea să mai vină azi cineva. Îşi ridică privirea. Spre oroarea lui, îl văzu pe Willi Weber.

Ce naiba căuta aici?

Weber era în civil, în costumul lui de tweed verde. Cu el mai era şi un gestapovist mai tânăr, care purta o haină în carouri. Amândoi veneau din capătul de est al bisericii, trecuseră de arcadă şi se îndreptau spre Dieter, deşi nu-l zăriseră. Se opriră la uşa prin care se cobora în criptă.

Dieter înjură în şoaptă. Asta putea să strice totul. Mai că spera să nu apară azi niciun agent britanic.

Uitându-se spre latura de nord, văzu un tânăr cu o valiză mică în mână. Dieter îşi miji ochii: majoritatea oamenilor din biserică erau mai în vârstă. Tânărul purta un costum albastru ponosit, făcut în Franţa, dar arăta ca un viking, cu părul său roşu, ochii albaştri şi pielea de un roz pal. Părea să fie englez, dar putea fi şi neamţ. La prima vedere, tânărul putea fi un ofiţer în civil care cerceta locul sau chiar intenţiona să se roage.

Totuşi, felul în care se comporta îl dădea de gol. Se vedea că străbătea cu un scop culoarul, nu se uita la coloane ca un turist, nici nu se aşeza în strană ca un credincios. Lui Dieter începu să-i bată inima cu putere. Găsise un agent din prima zi! Iar în valiza din mâna lui era sigur un transmiţător radio! Asta însemna că avea şi o carte de coduri. Era chiar mai mult decât sperase Dieter.

Dar era acolo şi Weber, ca să-i strice socotelile.

Agentul trecu pe lângă Dieter şi încetini pasul: evident că era în căutarea intrării în criptă.

Weber îl văzu şi el pe om, se uită cu atenţie la el, apoi se întoarse cu spatele, prefăcându-se că studiază striurile unei coloane.

Poate că o să iasă totul bine până la urmă, se gândi Dieter. Weber a făcut o tâmpenie că a venit aici, dar poate că nu are altă intenţie decât să fie şi el de faţă. Era oare sigur că n-o să fie aşa de prost să se bage? Ar putea strica o ocazie unică.

Agentul găsi intrarea în criptă şi dispăru pe scări în jos.

Weber se uită la transeptul de nord şi făcu un semn din cap. Urmărindu-i privirea, Dieter văzu încă doi gestapovişti la pândă sub balconul în care se afla orga. Era semn rău. Weber n-ar avea nevoie de patru oameni doar ca să ţină locul sub supraveghere. Dieter se întrebă dacă avea timp să vorbească cu Weber şi să-l convingă să-şi ia oamenii de acolo. Dar Weber n-ar fi fost de acord şi s-ar fi iscat un scandal, iar apoi...

Dar se părea că nu avea timp. În acea clipă o văzu pe Stéphanie ieşind din criptă, cu agentul după ea.

Când ajunse la ultima treaptă, femeia îl zări pe Weber. Pe faţă i se citi surpriza. Era nedumerită, pentru că nu se aşteptase să-l vadă aici; parcă s-ar fi urcat pe scenă şi ar fi nimerit într-o piesă pentru care nu-şi învăţase rolul. Se împiedică şi tânărul o luă de braţ ca s-o sprijine. Ca de obicei, îşi reveni repede în fire şi îi mulţumi tânărului cu un zâmbet. Grozavă fată, se gândi Dieter.

Atunci îi apăru în faţă Weber.

— Nu! îi scăpă lui Dieter, dar nu-l auzi nimeni.

Weber puse mâna pe braţul agentului şi îi spuse ceva. Lui Dieter îi stătu inima în loc când îşi dădu seama că Weber îl aresta pe tânăr. Stéphanie se dădu un pic înapoi de uimire când văzu ce se întâmplă.

Dieter se ridică şi o luă cu paşi repezi spre cei trei. Nu se gândea decât că Weber dorise să-l facă de râs, arestând în locul lui un agent britanic. Era o nebunie, dar în acelaşi timp foarte probabil.

Înainte să se apropie Dieter de ei, agentul îşi trase braţul din mâna lui Weber şi o luă la fugă.

Tânărul însoţitor al lui Weber în haina în carouri avu o reacţie rapidă. Făcu doi paşi mari după agent, se aruncă asupra lui, apucându-i genunchii cu braţele. Acesta se împiedică, dar se smulse din strânsoare aşa de repede, că gestapovistul nu reuşi

să-l reţină. Agentul îşi recăpătă echilibrul, se îndreptă din şale şi o luă din nou la fugă, ţinând încă valiza în mână.

Zgomotul de paşi în fugă şi gâfâielile celor doi bărbaţi răsunară în catedrala învăluită în tăcere, aşa că toţi oamenii de acolo îşi întoarseră privirea spre ei. Agentul alerga spre Dieter. Anchetatorul îşi dădu seama ce avea să se întâmple şi mormăi ceva. A doua pereche de gestapovişti ieşi din transeptul de nord. Agentul îi văzu şi ghici probabil cine erau, fiindcă o coti la stânga, dar prea târziu. Unul din oameni întinse piciorul şi îi puse piedică. Tânărul căzu cât era el de lung, trupul lui vânjos izbindu-se cu zgomot de pardoseala de piatră. Valiza îi zbură din mână. Amândoi gestapoviştii se năpustiră asupra lui. Weber veni şi el în fugă, strălucind de satisfacţie.

— Rahat! spuse Dieter cu voce tare, uitând unde se afla. Cretinii ăştia au stricat totul.

Poate mai reuşea să salveze situaţia.

Se căută sub haină, îşi scoase pistolul Walther P38, trase piedica şi îl îndreptă spre cei doi gestapovişti care îl ţintuiseră pe om la pământ. Zbieră în franceză din toţi rărunchii:

— Lăsaţi-l imediat sau trag!

— Domnule maior, eu..., îngăimă Weber.

Dieter trase în aer. Ecoul împuşcăturii răsună în întreaga catedrală, acoperind scuzele lui Weber.

— Să n-aud o vorbă! zbieră Dieter în germană.

Weber se uită speriat la el şi amuţi.

Dieter înfipse ţeava pistolului în faţa unuia din gestapovişti. Ţipă iar în franceză:

— Jos! Jos! Jos de pe el!

Îngroziţi, cei doi oameni se ridicară şi se dădură în lături.

Dieter se uită la Stéphanie. O strigă pe numele de botez al lui *mademoiselle* Lemas:

— Jeanne! Pleacă! Ieşi de aici!

Stéphanie o luă la fugă. Îi ocoli de la distanţă pe gestapovişti şi o zbughi spre poarta din vest. Agentul se ridică şi el în picioare.

— Du-te după ea! Fugi după ea! ţipă Dieter la el, făcându-i semn spre femeie.

Tânărul îşi înşfacă valiza, sări peste băncile de lemn din locul destinat corului şi trecu în fugă prin mijlocul naosului.

Weber şi cei trei oameni ai săi păreau dezorientaţi.

— Cu faţa la pământ! le ordonă Dieter.

Îi îndeplini ordinul fără să crâcnească, iar el se îndepărtă, ameninţându-i în continuare cu pistolul. Apoi se întoarse cu spatele şi o luă la fugă după Stéphanie şi agent.

Pe când ceilalţi doi gestapovişti o zbugheau pe poartă, Dieter se opri şi i se adresă lui Hans, care stătea în partea din spate a bisericii şi părea indiferent la ce se întâmpla.

— Spune-le cretinilor ălora să nu se ia după noi şi vezi dacă au priceput, îi zise Dieter într-o suflare. Apoi îşi puse pistolul în toc şi ieşi în fugă din biserică.

Motorul maşinii Simca era pornit. Dieter îl împinse pe agent pe bancheta înghesuită din spate şi se aşeză pe locul de lângă şofer. Stéphanie apăsă pe ambreiaj şi maşina părăsi piaţa în viteză, iute ca săgeata.

În timp ce goneau pe stradă, Dieter se uită pe geamul din spate.

— Nu suntem urmăriţi, zise el. Încetineşte. Nu vreau să fim opriţi de vreun poliţist.

— Sunt Elicopterul, spuse agentul în franceză. Ce naiba se întâmplă aici?

Dieter pricepu că „Elicopterul” era numele lui de cod. Îşi aminti că Gaston îi dăduse numele de cod al lui *mademoiselle* Lemas.

— Ea este Bourgeoise, îi zise, arătând înspre Stéphanie. Iar eu sunt Charenton, adăugă el, gândindu-se dintr-un anumit motiv la puşcăria unde fusese închis marchizul de Sade. De câteva zile, Bourgeoise bănuia că locul de întâlnire din catedrală este supravegheat, aşa că m-a rugat să vin cu ea. Eu nu fac parte din celula Bollinger. Informaţiile se transmit prin Bourgeoise.

— Da, înţeleg.

— Oricum, ştim acum că Gestapoul ne-a întins o cursă şi a fost un mare noroc că mi-a cerut s-o însoţesc, aşa că am putut s-o ajut.

— Ai fost grozav! zise Elicopterul pe un ton admirativ. Doamne, ce frică mi-a fost, am crezut că am sfeclit-o din prima zi.

„Aşa ai şi făcut”, îşi spuse Dieter.

Lui Dieter i se părea că situaţia era salvată. Elicopterul credea acum cu tărie că Dieter era un membru al Rezistenţei. Franceza Elicopterului era perfectă, însă nu îndeajuns de bună ca să

sesizeze umbra de accent străin a lui Dieter. Oare exista ceva care să-i fi putut trezi bănuieli, chiar mai târziu, când se va gândi la întreaga situaţie? Dieter se ridicase în picioare şi spusese „Nu!” chiar la începutul incidentului, dar un „nu” răspicat nu însemna prea mult şi nici măcar nu credea să-l fi auzit cineva. Willi Weber îi spusese lui Dieter „domnule maior” în germană, iar Dieter trăsese cu pistolul ca să nu se mai comită nicio indiscreţie. Auzise oare Elicopterul aceste două cuvinte, ştia oare ce însemnau şi, dacă şi le va aminti mai târziu, avea să reflecteze asupra lor? Nu, hotărî Dieter. În caz că Elicopterul înţelesese cuvintele, putea presupune că Weber se adresase unuia din gestapovişti: toţi erau în civil, aşa că puteau avea orice grad.

Elicopterul o să aibă deplină încredere în Dieter, pentru că era convins că Dieter îl scăpase din ghearele Gestapoului.

Pe alţii nu credea că-i va putea păcăli aşa uşor. De existenţa unui nou membru al Rezistenţei, cu numele de cod Charenton şi recrutat de *mademoiselle* Lemas, vor afla desigur şi cei din Londra şi şeful celulei Bollinger, Michel Clairet. Şi vor pune întrebări şi se vor face verificări. Dieter avea să le facă faţă la timpul potrivit. Nu se putea anticipa chiar totul.

Dieter se bucură pe moment de victoria repurtată. Era cu un pas mai aproape de ţinta lui de a slăbi forţa Rezistenţei din nordul Franţei. Reuşise, în ciuda prostiei Gestapoului. Şi fusese înălţător.

Problema pe care o avea acum în faţă era cum să profite la maximum de încrederea Elicopterului. Agentul trebuia să-şi continue treaba, fără să-şi dea seama de implicarea lui Dieter. Aşa îl putea duce la mai mulţi agenţi, poate chiar la zeci. Dar era greu să-l tragă pe sfoară atât de mult timp.

Ajunseră pe rue du Bois, iar Stéphanie băgă maşina în garajul lui *mademoiselle* Lemas. Intrară în casă pe uşa din spate şi se aşezară în bucătărie. Stéphanie se duse să ia sticla de scotch din pivniţă şi turnă în pahare.

Dieter ardea de nerăbdare să-şi confirme bănuiala că Elicopterul avea un transmiţător radio.

— Ai face bine să trimiţi chiar acum un mesaj la Londra, îl îndemnă.

— Trebuie să transmit la opt seara şi să primesc mesaje la unsprezece noaptea.

— Dar trebuie, îşi făcu Dieter socoteala în minte, să le spui cât mai repede că întâlnirea de la catedrală a fost compromisă. Nu vrem să ne mai trimită aici şi alţi oameni. Poate că până diseară va fi deja cineva pe drum.

— O, Doamne, cred că ai dreptate. Am să folosesc frecvenţa pentru situaţii de urgenţă.

— Poţi să-ţi instalezi transmiţătorul chiar aici în bucătărie.

Elicopterul puse pe masă valiza grea şi o deschise.

Dieter scoase un oftat de satisfacţie. Reuşise.

În interior, valiza era împărţită în patru compartimente: două laterale, iar în mijloc avea unul în faţă şi altul în spate. Dieter văzu imediat că în compartimentul din mijloc-spate era transmiţătorul, cu cheia Morse în colţul de jos din dreapta, iar în compartimentul din mijloc, în faţă, se afla receptorul, cu o mufă pentru conectarea căştilor. În compartimentul din dreapta era alimentatorul. Destinaţia compartimentului din stânga îi deveni clară când agentul scoase capacul şi îi apărură în faţa ochilor o serie de accesorii şi piese de rezervă: prelungitor, adaptori, antenă exterioară, cabluri de conectare, un set de căşti, lămpi de rezervă, siguranţe şi o şurubelniţă.

Era un set complet, se gândi Dieter cu admiraţie; părea un lucru făcut de germani, nu de englezii cei superficiali.

Deja ştia timpii de emisie şi recepţie ai Elicopterului. Acum trebuia să afle ce frecvenţe folosea şi mai ales codul.

Elicopterul băgă în priză un ştecăr.

— Credeam că merge pe baterii, remarcă Dieter.

— Pe baterii sau la curent alternativ. Cred că atunci când vor să localizeze o transmisie radio clandestină, celor de la Gestapo le place cel mai mult să taie curentul în oraş, stradă cu stradă, până reuşesc să întrerupă transmisia.

Dieter dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, dacă nu mai ai curent în casă, cu setul ăsta nu trebuie decât să inversezi ştecărul ca să treci pe baterii.

— Grozav! Dieter avea să le spună şi celor de la Gestapo, în caz că nu ştiau deja.

Elicopterul băgă ştecărul într-o priză, apoi luă antena exterioară şi o rugă pe Stéphanie s-o întindă peste un dulap înalt. Dieter se uită prin sertarele de la bucătărie şi găsi un creion şi un carneţel în care îşi scria *mademoiselle* Lemas listele de cumpărături.

— Poţi să-ţi codifici pe ăsta mesajul, îi spuse Dieter binevoitor.

— Mai întâi să mă gândesc ce să scriu. Elicopterul se scărpină în cap, apoi începu să scrie în engleză:

AJUNS CU BINE STOP CRIPTA
LOC DE ÎNTÂLNIRE NESIGUR STOP
PRINS DE GESTAPO DAR SCĂPAT TERMINAT

— Cred că e de-ajuns pentru moment, zise Elicopterul.

— Ar trebui să stabilim alt loc de întâlnire pentru cei ce vor mai veni. Să spunem Café de la Gare, lângă gară.

Elicopterul îşi notă.

Luă din valiză o batistă de mătase pe care era imprimat un tabel complicat, cu perechi de litere. Mai scoase şi un carneţel cu vreo zece file, pe care erau tipărite cuvinte fără sens din cinci litere. Dieter recunoscu sistemul de încriptare. Era imposibil de spart – dacă nu aveai codul.

Peste cuvintele din mesaj, Elicopterul scrise primul grup de cinci litere din carneţel; apoi începu să aleagă de pe batista de mătase semnele corespunzătoare literelor pe care le scrisese. Peste cele cinci litere ale primului cuvânt, „AJUNS”, scrisese primul grup din carneţel, adică „BGKRU”. Prima literă, „B”, îi arăta ce coloană să aleagă din tabelul de pe batista de mătase. În capul coloanei „B” erau literele „Ae”. Acest lucru îi indica să înlocuiască A-ul din „AJUNS” cu litera „e”.

Codul nu putea fi spart prin metodele obişnuite, pentru că următorul A nu avea să fie redat prin litera „e”, ci prin alta. De fapt, orice literă putea reprezenta orice altă literă, şi singurul fel în care se putea decripta mesajul era să foloseşti carneţelul cu grupurile de cinci litere. Chiar dacă spărgătorii de coduri puneau mâna pe un astfel de mesaj încifrat şi pe originalul scris în limba respectivă, nu puteau folosi acel cod pentru a citi un alt mesaj, deoarece următorul mesaj avea să fie încriptat cu ajutorul unei alte file din carneţel – de aceea se şi numea cod cu cheie de unică folosinţă. Fiecare filă era utilizată doar o dată, apoi i se dădea foc.

După ce îşi codifică mesajul, Elicopterul apăsă pe comutator şi învârti de butonul pe care scria în engleză „Crystal Selector”[22]. Uitându-se cu atenţie, Dieter observă că pe cadran erau făcute

[22] Selector de cristale. (n.tr.).

trei semne cu un creion cerat galben. Elicopterul nu se baza doar pe memorie şi îşi marcase poziţia de transmitere. Cristalul pe care îl folosea era rezervat urgenţelor. Din celelalte două, unul era pentru transmisie, iar altul pentru recepţie.

În cele din urmă, intră pe emisie, iar Dieter văzu că şi regulatorul de frecvenţă era marcat cu creionul galben.

Înainte să trimită mesajul, verifică staţia de recepţie transmiţând următorul mesaj:

HLCP DXDX QTC1 QRK? K

Dieter se încruntă, încercând să înţeleagă. Primul grup de litere trebuia să fie indicativul de apel „Elicopterul”. Următorul, „DXDX”, era un mister. Cifra „1” de la sfârşitul grupului „QTC1” sugera că acesta însemna ceva de genul: „Am de transmis un mesaj”. Credea că semnul întrebării de la sfârşitul lui „QRK?” putea să reprezinte întrebarea dacă mesajul este recepţionat tare şi clar. „K” însemna „stop”, atâta ştia şi el. Mai rămânea de descifrat misteriosul grup „DXDX”.

Făcu o încercare:

— Nu uita parola de identificare, îi zise Elicopterului.

— N-am uitat-o.

Asta trebuie să fie „DXDX”, trase Dieter concluzia.

Elicopterul intră pe „recepţie” şi auziră cu toţii răspunsul în alfabetul Morse:

HLCP QRK QRV K

Încă o dată, primul grup de litere era indicativul de apel al Elicopterului. Al doilea, „QRK”, apăruse şi în primul mesaj. Fără semnul întrebării la sfârşit, probabil că însemna „Te aud tare şi clar”. Dieter nu era sigur în privinţa grupului „QRV”, dar credea că trebuie să însemne „Dă-i drumul”.

Elicopterul îşi bătea mesajul în Morse, iar Dieter îl privea cu inima tresăltându-i de bucurie. Acesta era visul oricărui vânător de spioni: să aibă în mâinile lui un spion, iar acesta să nici nu ştie că a fost prins.

După ce transmise mesajul, Elicopterul închise repede radioul. Întrucât Gestapoul avea echipamente de radiolocaţie ca să-i

depisteze pe spioni, era periculos să foloseşti un aparat mai mult de câteva minute.

În Anglia, mesajul urma să fie transcris, decriptat şi transmis şefului direct al Elicopterului, care putea să se consulte şi cu alţii înainte să răspundă; toate acestea puteau dura şi câteva ore, aşa că Elicopterul avea să aştepte ora stabilită până să primească un răspuns.

Dieter voia acum să-l ia de la transmiţătorul radio şi, ceea ce era şi mai important, de la materialele de codificare.

— Cred că vrei să-i contactezi acum pe cei din celula Bollinger, îi zise.

— Sigur că da, cei din Londra vor să ştie ce-a mai rămas din ea.

— Te vom pune în contact cu Monet, şeful lor pe numele de cod. Se uită la ceasul său de mână şi intră pentru o clipă într-o panică teribilă: era un ceas standard de ofiţer al armatei germane şi, dacă Elicopterul îl recunoştea, tot jocul avea să se termine. Încercând să-şi stăpânească tremurul din voce, Dieter spuse: Avem timp, te duc la el acasă cu maşina.

— E aşa departe? întrebă Elicopterul cu nerăbdare în glas.

— În centrul oraşului.

Monet, al cărui nume adevărat era Michel Clairet, nu avea să fie acasă. Nu mai stătea acolo; Dieter verificase. Vecinii spuneau că habar n-au unde era acum. Pe Dieter nu-l mira deloc. Monet bănuise că numele şi adresa lui vor fi divulgate de unul dintre tovarăşii lui care erau interogaţi, aşa că se ascundea în altă parte.

Elicopterul începu să închidă transmiţătorul.

— Nu trebuie să încarci din când în când bateria? îl întrebă Dieter.

— Ba da – de fapt, ni se spune s-o încărcăm de câte ori se iveşte ocazia, ca să fie mereu încărcată.

— De ce nu o laşi şi acum la încărcat? O luăm mai târziu, când ne întoarcem, şi până atunci se va încărca aşa cum trebuie. Dacă vine cineva între timp, Bourgeoise are s-o ascundă cât ai clipi.

— Bună idee!

— Atunci, să mergem! Dieter îl duse la garaj şi scoase maşina Simca Cinq. Apoi îi spuse: Aşteaptă-mă aici o clipă, am ceva să-i spun lui Bourgeoise.

Se întoarse în casă. Stéphanie era în bucătărie, uitându-se lung la transmiţătorul radio de pe masă. Dieter luă din compartimentul cu accesorii carneţelul cu coduri şi batista de mătase.

— Cât crezi că-ţi ia să copiezi toate astea? o întrebă el.

— Toate şirurile astea aiurea de litere? zise ea strâmbând din nas. Cel puţin o oră.

— Fă-o cât de repede poţi şi ai grijă să nu faci nicio greşeală. Am să-l ţin departe de casă o oră şi jumătate.

Se întoarse la maşină şi îl duse pe Elicopter în centru.

Casa lui Michel Clairet era mică, dar elegantă, şi se afla lângă catedrală. Elicopterul se duse la intrare, iar Dieter îl aşteptă în maşină. După câteva minute, agentul se întoarse şi spuse:

— Nu răspunde nimeni.

— Poţi să încerci şi mâine-dimineaţă, îi sugeră Dieter. Acum, hai să mergem la un bar; ştiu eu unul unde se adună cei din Rezistenţă. Bineînţeles că nu ştia niciun astfel de local. Hai să ne ducem acolo şi să vedem dacă recunosc pe cineva.

Parcă maşina lângă gară şi intră într-un bar la întâmplare. Cei doi se aşezară la o masă şi băură bere apoasă timp de o oră, apoi se întoarseră în rue du Bois.

Când intrară în bucătărie, Stéphanie îi făcu lui Dieter un semn din cap. El înţelese că femeia terminase de copiat carneţelul.

— Acum, îi zise Dieter Elicopterului, poate ai vrea să faci o baie, doar ţi-ai petrecut toată noaptea afară. Ar trebui neapărat să te şi razi. Hai să te duc în camera ta cât timp îţi umple Stéphanie cada.

— Ce amabil eşti!

Dieter îl instală într-o cameră din pod, cea mai departe de baie. De îndată ce îl auzi pe om bălăcindu-se în cadă, se duse în cameră şi începu să-i caute prin haine. Elicopterul avea un schimb de lenjerie de corp şi o pereche de şosete, toate cu etichete de la magazine din Franţa. În buzunarele hainei erau ţigări şi chibrituri, o batistă cu o etichetă franţuzească şi un portmoneu. Acolo avea o mulţime de bani – jumătate de milion de franci, suficient ca să cumperi o maşină de lux, dacă ar fi existat maşini noi de vânzare. Actele lui păreau autentice, deşi erau cu siguranţă false.

Mai era acolo şi o fotografie. Dieter se uită mirat la ea. Era a lui Flick Clairet, chiar femeia pe care o văzuse în piaţa din

Sainte-Cécile. Faptul că o găsise era un mare noroc pentru Dieter – şi o nenorocire pentru ea.

Femeia purta un costum de baie care îi dezvăluia picioarele musculoase şi braţele bronzate. Pe sub costum, i se vedeau sânii fermi, talia fină şi coapsele minunat rotunjite. Pe gât avea broboane, de apă sau de sudoare, şi se uita la aparat zâmbind uşor. În spatele ei şi mai puţin vizibili, erau doi tineri în chiloţi de baie, care plonjau în râu. Poza fusese cu siguranţă făcută la o partidă nevinovată de înot. Dar seminuditatea ei, umezeala de pe gât şi zâmbetul vag, toate făceau poza să aibă o anumită încărcătură sexuală. De n-ar fi fost cei doi băieţi din fundal, parcă o şi vedeai scoţându-şi costumul de baie şi arătându-şi goliciunea omului din spatele aparatului de fotografiat. Zâmbea ca o femeie care vrea să facă dragoste cu iubitul ei, se gândi Dieter. Îşi dădea foarte bine seama de ce putea un tânăr să păstreze cu sfinţenie o astfel de poză.

Agenţilor le era interzis să aibă fotografii asupra lor atunci când intrau pe teritoriul inamic – din motive foarte întemeiate. Pasiunea Elicopterului pentru Flick Clairet putea să o distrugă atât pe ea, cât şi o bună parte din Rezistenţa franceză.

Dieter îşi puse poza în buzunar şi ieşi din cameră. Una peste alta, făcuse treabă bună în acea zi.

CAPITOLUL 21

Paul Chancellor îşi petrecu aproape toată ziua luptându-se cu birocraţia din armată – convingând, ameninţând, rugând, linguşind şi folosind ca ultim argument numele lui Monty – şi, în cele din urmă, reuşi să obţină un avion pentru antrenamentul cu paraşuta de a doua zi.

Când luă trenul înapoi spre Hampshire, îşi dădu seama că ardea de nerăbdare s-o vadă pe Flick. O plăcea foarte mult. Era deşteaptă, dură şi nu-şi putea lua ochii de la ea. Cât îşi dorea să nu fi fost măritată!

În tren citi ştirile din ziar despre război. Lunga tăcere de pe Frontul de Est fusese curmată ieri de un puternic atac german asupra României. Nemţii aveau un curaj grozav. Se retrăgeau de peste tot, dar nu se dădeau bătuţi şi continuau să riposteze.

Trenul avea întârziere, aşa că nu ajunse la cina de la ora şase de la şcoala de bune maniere. După cină, se mai făceau şi alte cursuri; apoi, de la nouă, „elevii” aveau liber cam o oră, înainte de a merge la culcare. Paul le găsi pe majoritatea femeilor din echipă în salon, unde se aflau o bibliotecă, un dulap plin cu jocuri, un radio şi o masă de biliard de două ori mai mică decât una obişnuită. Se aşeză pe canapea lângă Flick şi o întrebă în şoaptă:

— Cum a mers azi?

— Mai bine decât am fi putut să sperăm, zise ea. Dar totul trebuie învăţat într-un timp-record. Nu ştiu cât îşi vor mai aminti când vor fi în teatrul de operaţiuni.

— Cred că orice e mai bine decât nimic.

Percy Thwaite şi Jelly jucau poker pe mărunţiş. Jelly era într-adevăr o figură, se gândi Paul. Cum putea oare o spărgătoare de seifuri profesionistă să se poarte ca o adevărată lady englezoaică?

— Cum s-a comportat Jelly? o întrebă el pe Flick.

— Destul de bine. I-a fost mai greu decât altora la exerciţiile fizice, dar a strâns din dinţi şi s-a străduit, şi până la urmă a făcut tot ce trebuia, ca şi celelalte fete mai tinere.

Flick tăcu şi se încruntă.

— Ce e? o întrebă Paul.

— Avem o problemă: ostilitatea ei faţă de Greta.

— Nici nu-i de mirare că o englezoaică îi urăşte pe nemţi.

— Dar, în cazul de faţă, e absurd – Greta a suferit mult mai mult din cauza naziştilor decât Jelly.

— Dar ea nu ştie asta.

— În schimb, ştie că Greta e gata să lupte împotriva naziştilor.

— Oamenii nu sunt raţionali în asemenea situaţii.

— Câtă dreptate ai!

Greta vorbea cu Denise. Sau, mai degrabă, se gândi Paul, Denise vorbea şi Greta asculta. „Fratele meu vitreg, Lordul Foules, pilotează bombardiere”, o auzi zicând cu accentul ei aristocratic un pic afectat. „S-a antrenat în misiuni de sprijin aerian pentru trupele care vor invada Franţa”.

Paul se încruntă.

— Ai auzit-o? o întrebă pe Flick.

— Da. Sau are o imaginaţie bogată sau comite o indiscreţie periculoasă.

Paul o studie pe Denise cu privirea. Era o femeie slabă, care arăta de parcă tocmai o insultase cineva. Nu credea că spune minciuni.

— Nu pare să aibă aşa o imaginaţie, afirmă el.

— De acord. Cred că divulgă secrete importante.

— Mai bine s-o supunem mâine la un test.

— Perfect.

Paul voia să rămână singur cu Flick, ca să poată vorbi în voie.

— Hai să facem o plimbare prin grădină, îi sugeră el.

Ieşiră afară. Era cald şi avea să se întunece într-o oră. Casa avea o grădină mare, de câţiva acri de pajişte, pe care se înălţau ici şi colo copaci. Maude şi Diana stăteau pe o bancă, aflată sub un fag roşu. La început, Maude îi făcuse avansuri lui Paul, dar bărbatul nu o încurajase, iar ea părea să fi renunţat. Acum îi sorbea Dianei vorbele din gură, uitându-se la ea aproape cu adoraţie.

— Mă întreb ce i-o fi spunând Diana, zise Paul. Se pare că a vrăjit-o pe Maude.

— Lui Maude îi place să-i povestească despre locurile pe unde a fost, afirmă Flick. Defilări de modă, baluri, transatlantice, toate o fascinează.

Paul îşi aminti cât îl uimise Maude cu întrebarea dacă misiunea avea să fie la Paris.

— Poate că dorea s-o duc în America, remarcă Paul.

— Am observat că-ţi făcea ochi dulci, zise Flick. E drăguţă.

— Nu e genul meu.

— De ce?

— Sincer? Nu e destul de deşteaptă.

— Bun, spuse Flick. Mă bucur.

— De ce? o întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

— Altfel, mi-aş fi făcut o părere mai proastă despre tine.

Paul se gândi că remarca era un pic condescendentă.

— Mă bucur că mă aprobi.

— Nu fi ironic, îl mustră ea. Îţi făceam un compliment.

El surâse. Tot o plăcea, chiar şi când era arogantă.

— Atunci, am să mă retrag cât timp am un avantaj asupra ta.

Flick şi Paul trecură pe lângă cele două femei şi o auziră pe Diana zicând: „Aşa a spus contesa: «Ia-ţi ghearele astea vopsite de pe bărbatul meu!», şi i-a turnat un pahar de şampanie lui Jennifer în cap, iar Jennifer a tras-o de păr pe contesă – dar i-a

rămas în mână, pentru că era o perucă!” Maude râse. „Ce mult mi-ar fi plăcut să fiu acolo!”

— Se pare că toate se împrietenesc, îi spuse Paul lui Flick.

— Mă bucur, vreau să lucreze în echipă.

Grădina dădea în pădure, aşa că începură amândoi să se plimbe prin zona împădurită. Lumina pătrundea cu greu prin bolta făcută de crengile copacilor.

— De ce se numeşte oare Pădurea tânără? întrebă Paul. Pare destul de bătrână.

— Tot te mai aştepţi ca denumirile englezeşti să aibă vreo logică?

— Nu cred că mai are rost, zise el şi râse.

Se plimbară o vreme în tăcere. Paul era într-o dispoziţie sentimentală. Dorea s-o sărute, dar ea avea o verighetă pe deget.

— Când aveam patru ani, l-am văzut pe rege, spuse Flick.

— Pe actualul rege?

— Nu, pe tatăl lui, George al V-lea. A venit la Somersholm. Sigur că nu eram lăsată să-i stau în drum, dar duminică dimineaţă, regele se plimba prin grădina de lângă bucătărie şi aşa ne-am întâlnit. El mi-a spus: „Bună dimineaţa, fetiţo, te-ai pregătit să mergi la biserică?” Era un om scund, dar avea o voce tunătoare.

— Şi tu ce i-ai spus?

— L-am întrebat cine este şi mi-a răspuns: „Sunt regele”. Iar apoi, după cum povestesc cei din familia mea, eu i-aş fi spus: „Nu puteţi fi regele, nu sunteţi destul de înalt”. Din fericire, el a râs.

— Nici când erai mică nu respectai autorităţile.

— Aşa se pare.

Paul auzi un geamăt stins. Încruntându-se, îşi întoarse privirea în direcţia sunetului şi o văzu pe Ruby Romain cu Jim Cardwell, instructorul de tir. Ruby se sprijinea de un copac, iar Jim o ţinea în braţe. Se sărutau cu pasiune şi Ruby scoase iar un geamăt de plăcere.

Mai făceau şi altceva în afară că se îmbrăţişau, îşi dădu Paul seama şi se simţi atât jenat, cât şi excitat. Mâinile lui Jim îşi făceau de lucru sub bluza lui Ruby. Fusta i se ridicase până în talie. Paul îi vedea piciorul bronzat şi peticul de păr negru şi des de mai sus. Celălalt picior, ridicat şi îndoit din genunchi, şi-l

pusese pe şoldul lui Jim. Din felul în care se mişcau, oricine şi-ar fi dat seama ce făceau.

Paul îi aruncă o privire lui Flick. Şi ea îi văzuse. Se uită fix la ei pentru o clipă, pe faţă citindu-i-se surpriza, dar şi altceva. Apoi se întoarse repede cu spatele. Paul se luă imediat după ea, pe drumul pe care veniseră, încercând să nu facă niciun zgomot.

Când se îndepărtară suficient, Paul spuse:

— Îmi pare foarte rău că ai văzut aşa ceva.

— Nu e vina ta.

— Tot îmi pare rău că te-am dus pe drumul ăsta.

— Nu face nimic. Dar n-am mai văzut pe nimeni... făcând aşa ceva. Mi s-a părut frumos.

— Frumos? El nu ar fi folosit acest cuvânt. Să ştii că mă uimeşti mereu.

— De-abia acum ai observat?

— Nu fi ironică, îţi făceam un compliment, zise el, repetând cuvintele lui Flick.

— Atunci, am să mă retrag cât timp am un avantaj asupra ta, spuse ea râzând.

Ieşiră din pădure. Se întuneca repede, iar în casă se trăseseră deja draperiile de camuflaj. Maude şi Diana plecaseră de sub fagul roşu.

— Hai să stăm aici o clipă, îi propuse Paul. Nu se grăbea deloc să intre în casă.

Flick se aşeză pe bancă fără să spună nimic.

Paul stătea într-o rână, uitându-se la ea. Flick se lăsă privită fără să scoată o vorbă, pierdută în gânduri. El îi luă mâna şi o mângâie. Ea se uita la Paul cu o expresie indescifrabilă pe faţă, dar nu-şi retrase mâna.

— Ştiu că nu ar trebui, dar simt nevoia să te sărut, zise el.

Flick nu-i răspunse, ci continuă să se uite la el cu o expresie enigmatică pe faţă, pe jumătate amuzată, pe jumătate tristă. El luă tăcerea drept aprobare şi o sărută.

Gura îi era moale şi umedă. El închise ochii pentru a gusta din plin senzaţia. Spre uimirea lui, buzele ei se deschiseră şi îi simţi vârful limbii atingându-l. Îşi deschise şi el gura.

O luă în braţe şi o trase spre el, dar ea se smulse din îmbrăţişare şi se ridică în picioare.

— Ajunge, spuse ea, şi o luă spre casă.

El se uita la ea cum se îndepărta în lumina din ce în ce mai slabă. I se păru deodată că nu dorea nimic mai mult în viaţă decât trupul ei micuţ şi gingaş.

Veni după ea în casă. În salon, Diana stătea singură şi fuma gânditoare. Dintr-un impuls, Paul se aşeză lângă ea şi îi zise:

— O cunoşti pe Flick de când era mică.

— E fermecătoare, nu-i aşa? îi răspunse ea, zâmbind cu multă căldură, ceea ce era surprinzător din partea ei.

Paul nu voia să-i spună prea multe despre ce era în sufletul lui, aşa că rosti doar aceste cuvinte:

— O plac foarte mult şi aş vrea să aflu mai multe despre ea.

— Întotdeauna a fost dornică de aventură, îi spuse Diana. Îi plăcea la nebunie că mergeam în Franţa în februarie şi stăteam acolo mai mult timp. De obicei, petreceam o zi la Paris, apoi luam Trenul Albastru ca să ajungem la Nisa. Într-o iarnă, tata ne-a dus în Maroc. Cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa lui Flick. A învăţat câteva cuvinte în arabă şi stătea de vorbă cu negustorii din pieţe. Obişnuiam să citim memoriile acelor doamne din epoca victoriană care au avut curajul să călătorească în Orientul Mijlociu îmbrăcate în haine bărbăteşti.

— Se înţelegea bine cu tatăl tău?

— Mai bine ca mine.

— Cum e soţul ei?

— Toţi bărbaţii din viaţa lui Flick au avut ceva exotic. La Oxford, prietenul ei cel mai bun era un nepalez, Rajendra, ceea ce le-a intrigat pe fetele din dormitorul comun de la St Hilda, dar nu cred că a fost ceva serios între ei. Un băiat pe nume Charlie Standish era îndrăgostit de ea până peste urechi, dar ea zicea că o plictiseşte de moarte. S-a îndrăgostit de Michel pentru că era fermecător, deştept şi francez, astea-s lucrurile care îi plac.

— Tot ce e exotic, repetă Paul.

— Nu-ţi face griji, din punctul ăsta de vedere, corespunzi. Eşti american, ai doar o ureche şi jumătate şi o minte brici. Ai şanse.

Paul se ridică în picioare. Conversaţia începuse să ia o turnură prea intimă.

— O iau ca pe un compliment, zise el zâmbind. Noapte bună!

Când urcă scările, trecu pe lângă camera lui Flick. Se vedea lumină sub uşă.

Îşi puse pijamaua şi se băgă în pat, dar somnul nu-i venea. Era prea tulburat şi fericit ca să doarmă. Retrăi în minte sărutul

de mai multe ori. Ar fi vrut ca el şi Flick să fie ca Ruby şi Jim şi să-şi de frâu liber dorinţelor, fără să se ruşineze. „Şi de ce nu? se gândi el. De ce nu, pentru Dumnezeu?”

În casă era linişte.

La câteva minute după miezul nopţii, Paul se sculă din pat. O luă pe coridor până la camera lui Flick. Bătu încet la uşă şi intră.

— Bună, zise el încetişor. Eu sunt.

— Da, ştiu.

Era întinsă pe spate în patul de o singură persoană, cu capul sprijinit pe două perne. Draperiile erau date în lături şi lumina lunii intra pe fereastra cea mică. Îi văzu destul de clar linia dreaptă a nasului şi bărbia dăltuită, care nu-i plăcuseră la început. Acum i se păreau minunate. Îngenunche lângă pat.

— Răspunsul e nu.

Îi luă mâna şi o sărută în palmă.

— Te rog, şopti Paul.

Se aplecă peste ea s-o sărute, dar ea îşi întoarse capul.

— Doar un sărut? întrebă el.

— Dacă te sărut, sunt pierdută.

Asta îi plăcu. Îi spunea că şi ea simţea acelaşi lucru ca şi el. O sărută pe păr, apoi pe frunte şi pe obraz, dar ea îşi tot întorcea faţa. O sărută pe umăr prin bumbacul cămăşii de noapte, apoi o atinse cu buzele pe sâni.

— Şi tu vrei, spuse el.

— Afară! îi ordonă ea.

— Nu spune aşa ceva.

Flick se întoarse spre el. Paul îşi înclină capul s-o sărute, dar ea îi puse un deget pe buze ca să-l facă să tacă.

— Hai, du-te, îi zise. Vorbesc serios.

El se uită la chipul ei frumos, luminat de razele lunii. Avea o expresie de hotărâre pe faţă. Deşi abia că o cunoştea, îşi dădu seama că nu putea trece peste voinţa ei. Se ridică fără tragere de inimă. Mai încercă o dată:

— Uite, hai...

— Nu mai spune nimic. Pleacă.

Paul se întoarse şi părăsi camera.

A CINCEA ZI

Joi, 1 iunie 1944

CAPITOLUL 22

Dieter dormi câteva ore la hotelul Frankfort şi se trezi la ora două dimineaţa. Era singur: Stéphanie plecase la casa din rue du Bois cu agentul britanic Elicopterul. La un moment dat, în această dimineaţă, Elicopterul se va duce să-l caute pe şeful celulei Bollinger, iar Dieter trebuia să-l urmărească. Ştia că Elicopterul avea să înceapă de la casa lui Michel Clairet, aşa că hotărâse să pună o echipă de supraveghere acolo, la prima oră.

Dimineaţa devreme, îşi conduse maşina cea mare până la Sainte-Cécile, luând curbă după curbă printre viile scăldate în lumina lunii, şi parcă în faţa castelului. Mai întâi se duse în laboratorul foto de la subsol. Nu era nimeni în camera obscură, doar pozele puse la uscat ca nişte rufe. Ceruse două cópii după fotografia făcută de Elicopter lui Felicity Clairet. Le scoase de pe frânghie şi o examină pe una din ele, amintindu-şi cum alergase sub ploaia de gloanţe ca să-şi salveze soţul. Încercă să întrezărească ceva din curajul ei neclintit pe acel chip de fetiţă drăguţă în costum de baie, dar nu văzu nimic. Mai mult ca sigur că îi venise în timpul războiului.

Vârî în buzunar negativul şi luă fotografia originală, care va trebui să-i fie dată înapoi pe ascuns Elicopterului. Găsi un plic şi o coală de hârtie obişnuită, se gândi puţin, apoi scrise:

> Draga mea.
>
> Cât se bărbiereşte Elicopterul, te rog pune-i asta în buzunarul de la haină, ca să pară că i-ar fi căzut din portofel. Mulţumesc mult.
>
> D.

Puse foaia şi poza într-un plic, îl sigilă şi scrise „Mlle Lemas” pe faţă. Îl va duce mai încolo.

Trecu pe lângă celule şi se uită prin vizor la Marie, fata care venise ieri pe neaşteptate la casa din rue du Bois, cu mâncare pentru „oaspeţii” lui *mademoiselle* Lemas. Stătea întinsă pe un cearşaf pătat de sânge, uitându-se îngrozită la perete cu ochii larg deschişi şi scoţând un geamăt constant ce abia se auzea, de parcă era o maşinărie stricată, dar care funcţiona încă.

Dieter o interogase pe Marie ieri-seară. Nu aflase nimic folositor de la ea. Pretinsese că nu ştia pe nimeni din Rezistenţă, ci doar pe *mademoiselle* Lemas. Dieter aproape că o crezuse, dar îl lăsase pe sergentul Becker să o tortureze pentru orice eventualitate. Totuşi, ea nu-şi schimbase povestea, iar acum el era convins că dispariţia ei nu avea să-i alarmeze într-atât pe cei din Rezistenţă ca să se ducă la impostoarea din rue du Bois.

Se simţi deprimat când văzu acel trup zdrobit. Şi-o aminti cum venea ieri pe alee cu bicicleta, sănătoasă tun. Fusese o fată fericită, deşi prostuţă. Făcuse o greşeală minoră, iar acum viaţa ei se sfârşea într-un mod cumplit. Bineînţeles că îşi merita soarta: îi ajutase pe terorişti. Dar tot îi era greu să se uite la ea fără să se îngrozească.

Şi-o scoase din minte şi urcă scările. La parter, telefoniştii din tura de noapte stăteau la pupitrele lor. La următorul etaj se aflau birourile celor de la Gestapo, în locul dormitoarelor somptuoase de altă dată.

Dieter nu-l mai văzuse pe Weber de la eşecul pe care îl suferise acesta la catedrală şi presupuse că tipul îşi lingea rănile pe undeva. Totuşi, vorbise cu adjunctul lui Weber şi îi ceruse să-i trimită aici, la trei dimineaţa, patru gestapovişti în civil, pentru o acţiune de supraveghere de o zi. Dieter îi ordonase şi locotenentului Hesse să se prezinte aici. Acum trase draperia de camuflaj şi se uită pe fereastră. Parcarea era scăldată în lumina lunii şi-l văzu pe Hans traversând curtea, dar pe nimeni altcineva.

Se duse în biroul lui Weber şi fu surprins să-l găsească acolo singur, la birou, prefăcându-se că lucrează la nişte documente la lumina unei lămpi cu abajur verde.

— Unde sunt oamenii pe care i-am cerut? îl întrebă tăios Dieter.

Weber se ridică în picioare.

— Ieri m-ai ameninţat cu arma, zise el. Cum dracu’ de ameninţi tu un ofiţer?

Dieter nu se aşteptase la o asemenea reacţie. Weber era furios din cauza acelei acţiuni în care se făcuse de rahat. Era oare posibil să nu fi înţeles ce gafă de proporţii făcuse?

— A fost vina ta, idiotule, îi zise Dieter exasperat. Nu voiam să fie arestat agentul ăla.

— Poţi fi trimis în faţa Curţii Marţiale pentru ce-ai făcut.

Dieter era cât pe ce să îl ia peste picior, dar se stăpâni. Îşi dădu seama că era adevărat. Făcuse tot ce era necesar ca să salveze situaţia, dar nu era un lucru imposibil, având în vedere birocraţia din cel de-al Treilea Reich, ca un ofiţer să fie arestat pentru că avusese iniţiativă. I se strânse inima şi trebuia să pară sigur pe el.

— Hai, raportează-mă. Cred că-mi pot justifica faptele în faţa unui tribunal!

— Dar ai tras!

— Bănuiesc că nu prea ai mai văzut aşa ceva în cariera ta militară, i-o întoarse Dieter, neputându-se abţine.

Weber roşi. Nu văzuse niciodată aşa ceva.

— Armele trebuie folosite împotriva inamicului, nu a ofiţerilor tăi.

— Am tras în aer. Îmi cer scuze dacă te-am speriat. Era cât pe ce să compromiţi o operaţiune de contraspionaj de maximă importanţă. Nu crezi că o curte militară ar lua acest lucru în considerare? Ce ordine executai *tu*? Tu eşti cel care n-a fost disciplinat.

— Am arestat un spion britanic.

— Şi ce legătură are? E doar unul dintre ei. Mai sunt şi alţii. Dar dacă e lăsat liber, ne va conduce la alţii – poate la mult mai mulţi. Insubordonarea de care ai dat dovadă ar fi putut strica totul. Ai avut noroc că te-am împiedicat să faci o mare greşeală.

Lui Weber i se aşternu o expresie vicleană pe chip.

— Grangurilor celor mari li s-ar părea suspect că eşti aşa dornic să eliberezi un agent al Aliaţilor.

— Nu fi tâmpit, oftă Dieter. Nu sunt un nenorocit de negustor evreu ca să mă sperie bârfele. Nu poţi pretinde că sunt trădător, nimeni n-o să te creadă. Unde sunt oamenii mei?

— Spionul trebuie arestat imediat.

— Nu, şi dacă încerci, te împuşc. Unde-mi sunt oamenii?

— Refuz să-ţi dau oameni pentru o acţiune atât de iresponsabilă.

— *Refuzi*?

— Da.

Dieter se uită lung la el. Nu-l crezuse pe Weber atât de viteaz sau de prost încât să-i facă aşa ceva.

— Ce crezi că are să se întâmple cu tine când va afla feldmareşalul despre asta?

Weber părea speriat, dar sfidător.

— Nu fac parte din armată, zise el, ci din Gestapo.

Din păcate, avea dreptate, se gândea Dieter disperat. Nu era nimic în neregulă dacă Walter Goedel îi ordona lui Dieter să folosească oameni de la Gestapo în loc de cei din trupele de asalt de pe coastă, dar cei de la Gestapo nu erau obligaţi să primească ordine de la Dieter. Numele lui Rommel îl speriase pe Weber ceva timp, dar efectul trecuse.

Iar acum Dieter nu-l avea decât pe locotenentul Hesse. Puteau oare el şi cu Hans să-l urmărească pe Elicopter? Va fi greu, dar nu avea de ales.

Încercă să-l mai ameninţe o dată.

— Eşti sigur că eşti pregătit să suporţi consecinţele acestui refuz, Willi? O să intri în rahat până-n gât.

— Dimpotrivă, cred că tu o să dai de dracu'.

Dieter scutură disperat din cap. Nu mai avea ce să-i zică. Petrecuse deja prea mult timp certându-se cu tâmpitul ăsta. Ieşi din birou.

Se întâlni cu Hans pe hol şi-i explică situaţia. Se duseră în spatele castelului, unde stăteau acum inginerii, în locul servitorilor. Noaptea trecută, Hans vorbise să împrumute o furgonetă PTT şi o motoretă, un fel de bicicletă al cărei motor era acţionat prin pedalare.

Dieter se întreba dacă Weber ar fi putut să afle despre vehicule şi să le ordone inginerilor să nu i le împrumute. Spera că nu: se lumina de ziuă în jumătate de oră şi nu avea chef să mai stea la discuţii. Dar nu avură probleme. Dieter şi Hans îşi traseră salopete pe ei şi demarară, motoreta mergând în spatele furgonetei.

Ajunşi la Reims, o luară pe rue du Bois. Parcară după colţ, iar Hans se duse pe jos, în lumina slabă a dimineţii, până la cutia poştală în care puse plicul cu poza lui Flick. Dormitorul Elicopterului era în spate, aşa că nu risca să-l vadă pe Hans şi să-l recunoască mai târziu.

Răsărea deja soarele când ajunseră în faţa casei lui Michel Clairet din centrul oraşului. Hans parcă la o sută de metri distanţă şi deschise o gură de canal PTT. Se prefăcea că lucrează în timp ce supraveghea casa. Era o stradă aglomerată cu multe maşini parcate pe ea, aşa că furgoneta nu atrăgea atenţia.

Dieter stătea în furgonetă, în aşa fel încât să nu fie văzut, şi se gândea la cearta pe care o avusese cu Weber. Era un idiot, dar avea dreptate. Elicopterul putea să spele putina. Şi atunci Dieter pierdea firul. Cel mai simplu şi mai sigur lucru era să-l tortureze pe Elicopter. Deşi era riscant să-l lase să plece, avea să fie mult mai bine în cele din urmă. Dacă lucrurile mergeau bine, Elicopterul avea să fie o mină de aur. Când se gândea la victoria care era atât de aproape, Dieter şi-o dorea atât de năvalnic, încât îi crescu pulsul.

Pe de altă parte, dacă lucrurile nu mergeau conform planului, Weber avea să profite din plin. Le va spune tuturor cum se opusese planului riscant al lui Dieter. Dar Dieter nu se îngrijora de rahaturile astea birocratice. Tipii ca Weber, care jucau astfel de jocuri, erau cei mai dispreţuiţi oameni de pe pământ.

Oraşul se trezea încet la viaţă. Primele erau femeile care se duceau la brutăria de vizavi de casa lui Michel. Magazinul era închis, dar ele aşteptau răbdătoare afară, sporovăind între ele. Pâinea era raţionalizată, dar Dieter bănuia că uneori nu mai rămânea nimic, aşa că destoinicele casnice făceau cumpărături devreme ca să fie sigure că-şi primesc porţia. Când se deschiseră în cele din urmă uşile, încercară să intre cu toate deodată – spre deosebire de casnicele nemţoaice, care ar fi format o coadă organizată, se gândea Dieter cu un sentiment de superioritate. Când le văzu ieşind cu pâinile, îşi dori să fi mâncat la micul dejun.

După aceea, îşi făcură apariţia muncitorii, încălţaţi în bocanci şi cu şepci pe cap, fiecare ţinând în mână o geantă sau o cutie ieftină de carton, în care se găsea prânzul. Copiii se pregăteau să plece la şcoală când îşi făcu apariţia Elicopterul, pedalând pe bicicleta care-i aparţinuse lui Marie. Dieter stătea drept. În coşul de la bicicletă era un obiect dreptunghiular acoperit cu o cârpă: valiza cu radioul, se gândea Dieter.

Hans scosese capul din canal şi se uita şi el.

Elicopterul se duse la uşa lui Michel şi bătu la ea. Evident că nu-i răspunse nimeni. Stătu puţin pe trepte, apoi se uită pe ferestre, se plimbă în sus şi în jos pe stradă, încercând să dea de intrarea din spate. Dieter ştia că nu exista aşa ceva.

Dieter îi sugerase Elicopterului ce să facă în continuare.

— Du-te la barul de pe stradă, Ghez Régis. Comandă cafea, nişte rulouri şi aşteaptă.

Dieter spera ca Rezistenţa să ţină sub observaţie casa lui Michel, ştiind că va sosi un mesager de la Londra. Nu se aştepta să fie supravegheată în permanenţă, dar poate un vecin binevoitor fusese de acord să se mai uite din când în când la casă. Prezenţa Elicopterului avea să-l liniştească pe cel care îşi luase respectivul angajament. Toţi îşi puteau da seama după mers că nu era din Gestapo sau din Milice, poliţia secretă franceză. Dieter era sigur că Rezistenţa avea să fie alertată şi în curând îşi va face cineva apariţia şi va vorbi cu Elicopterul – iar *acea* persoană ar putea să-l ducă pe Dieter până în inima Rezistenţei.

După un minut, Elicopterul făcu întocmai ce-i sugerase Dieter. Se duse cu bicicleta până la bar şi se aşeză la o măsuţă de pe terasă, părând să se bucure de razele soarelui. Comandă o ceaşcă cu cafea. Trebuia să fie surogat, făcută din boabe prăjite, dar el o bău încântat.

După douăzeci de minute, mai comandă o cafea şi luă un ziar de la bar. Începu să citească ziarul din scoarţă în scoarţă. Nu se grăbea, de parcă trebuia să aştepte toată ziua. Era un semn bun.

Dimineaţa trecea greu. Dieter se întreba dacă avea să meargă. Poate că celula Bollinger fusese atât de afectată de masacrul de la Sainte-Cécile, că nu mai era operaţională şi nu mai avea cine să se implice nici în misiunile cele mai importante. Nu avea să fie bine dacă Elicopterul nu-l punea în legătură cu alţi terorişti. Şi, cu siguranţă, Weber avea să se bucure de asta.

Se apropia clipa când Elicopterul trebuia să comande prânzul pentru a-şi motiva prezenţa la masă. Un chelner ieşi şi vorbi cu el, apoi îi aduse un pastis[23]. Şi acesta era cu siguranţă făcut din esenţă de anason, dar Dieter tot se linse pe buze: i-ar fi plăcut să bea ceva.

[23] Lichior de anason. (n.tr.).

Un alt client se aşează lângă masa Elicopterului. Erau cinci mese şi ar fi fost normal să se fi dus la una mai departe. Dieter era mai optimist. Nou-venitul era un bărbat înalt în jur de treizeci de ani. Purta o cămaşă albastră de *chambray*[24] şi pantaloni de postav bleumarin, dar lui Dieter nu i se părea că are aerul unui muncitor. Poate era un artist care voia să se dea drept proletar. Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi încrucişă picioarele, punându-şi glezna dreaptă pe genunchiul stâng, iar lui Dieter i se părea o poziţie cunoscută. Oare îl mai văzuse pe acest bărbat?

Chelnerul ieşi din bar, iar clientul comandă ceva. Timp de un minut nu se întâmplă nimic. Oare acel bărbat îl studia pe Elicopter pe ascuns? Sau doar aştepta să-i vină băutura? Chelnerul aduse un pahar cu bere slabă pe o tavă. Bărbatul luă o gură generoasă de bere şi se şterse la gură cu un aer satisfăcut. Dieter începu să creadă că era doar un tip căruia îi era foarte sete. Dar simţea în acelaşi timp că mai îl mai văzuse făcând acel gest.

Apoi nou-venitul se adresă Elicopterului.

Dieter împietri. Oare asta aşteptase de atâta timp?

Cei doi schimbară câteva vorbe. Chiar şi de la distanţă, Dieter simţea că nou-venitul era şarmant: Elicopterul zâmbea şi vorbea cu înflăcărare. După puţin timp, Elicopterul făcu un semn spre casa lui Michel, iar Dieter bănui că întreba pe unde era proprietarul. Celălalt bărbat ridică din umeri ca un francez, iar Dieter şi-l închipui zicând: „De unde să ştiu eu?” Dar Elicopterul insista.

Nou-venitul goli paharul cu bere, iar Dieter îşi aminti brusc. Ştia exact cine e, iar şocul fu atât de mare că sări de pe scaun. Îl mai văzuse pe tip în piaţă la Sainte-Cécile, la o altă cafenea, stând la masă cu Flick Clairet, înainte de ambuscadă – căci acesta era soţul ei, Michel.

— Da! zise Dieter şi lovi satisfăcut cu pumnul în tabloul de bord. Strategia lui dăduse roade – Elicopterul îl dusese în inima Rezistenţei locale.

Dar nu se aşteptase la un asemenea succes. Se gândea că o să vină un mesager, iar acesta să-l conducă pe Elicopter – şi pe Dieter – la Michel. Acum Dieter avea o dilemă. Michel era o

[24] Ţesătură din bumbac. (n.tr.).

captură de zile mari. Să-l aresteze chiar acum? Sau să-l urmărească şi poate să dea de un peşte şi mai mare?

Hans puse capacul peste gura de canal şi se urcă în furgonetă.

— E omul nostru, domnule?

— Da.

— Şi-acum ce urmează?

Dieter nu ştia ce să facă în continuare – să-l aresteze pe Michel sau să-l urmărească?

Michel se ridică de la masă, la fel şi Elicopterul.

Dieter se hotărî să-i urmărească.

— Ce să fac? îl întrebă Hans nerăbdător.

— Scoate repede motoreta!

Hans deschise uşile din spate ale furgonetei şi scoase motoreta.

Cei doi bărbaţi puseră banii pe măsuţele de la cafenea şi plecară. Dieter observă că Michel şchiopăta uşor şi îşi aminti că fusese nimerit de un glonţ în timpul ambuscadei.

— Tu îi urmăreşti pe ei, iar eu pe tine, îi zise el lui Hans.

Porni motorul furgonetei.

Hans se urcă pe motoretă şi începu să pedaleze, ca să ambaleze motorul. Conduse încet de-a lungul străzii, stând cu o sută de metri în spatele urmăriţilor. Dieter venea după Hans.

Michel şi Elicopterul trecură de colţ. După un minut, Dieter văzu că se opriseră să se uite în vitrina unui magazin. Era o farmacie. Nu voiau să cumpere medicamente, bineînţeles: îşi luau măsuri de precauţie în caz că erau urmăriţi. Pe când Dieter conducea, ei se întoarseră şi o luară pe unde veniseră. Aveau să se uite după un vehicul care o lua în direcţia opusă, aşa că Dieter nu putea să-i mai urmărească. Totuşi, văzu că Hans oprise în spatele unui camion şi se întorsese, rămânând în capul străzii, dar avându-i în raza sa vizuală pe cei doi.

Dieter făcu un ocol şi îi ajunse din nou din urmă. Michel şi Elicopterul se apropiau de gară, iar Hans mai era pe urmele lor.

Dieter se întreba dacă ştiau că erau urmăriţi. Şmecheria cu farmacia însemna că bănuiau ceva. Nu credea că remarcaseră furgonetă PTT, căci nu fusese în raza lor vizuală în majoritatea timpului, dar ar fi putut să zărească motoreta. Dieter se gândea că schimbarea direcţiei era mai mult ca sigur o măsură de

precauţie luată întotdeauna de Michel, care era cu siguranţă un agent sub acoperire cu experienţă.

Cei doi bărbaţi traversară grădinile din faţa gării. Nu existau flori în straturi, dar câţiva copaci erau înfloriţi, parcă în ciuda războiului. Gara era o clădire solidă în stil clasic, cu frontoane şi coloane, masivă şi excesiv ornamentată, la fel ca afaceristul din secolul al XIX-lea care o construise.

Ce ar face Dieter dacă Michel şi Elicopterul luau un tren? Era prea riscant pentru Dieter să se urce în acelaşi tren. Elicopterul îl va recunoaşte cu siguranţă şi era posibil ca Michel să şi-l amintească din piaţa de la Sainte-Cécile. Nu, Hans trebuia să se suie în tren, iar Dieter să-i urmărească de pe şosea.

Intrară în gară printr-una dintre cele trei arcade în stil clasic. Hans îşi lăsă motoreta şi îi urmă înăuntru. Dieter parcă şi făcu la fel. Dacă cei doi bărbaţi se duceau la casa de bilete, îi va spune lui Hans să stea în spatele lor la coadă şi să-şi cumpere bilet pentru aceeaşi destinaţie.

Nu erau la casa de bilete. Dieter intră în gară fix în momentul în care Hans cobora nişte scări spre pasajul subteran dintre peroane. Poate că Michel cumpărase biletele înainte, se gândi Dieter. Asta nu era o problemă. Hans se va urca în tren fără bilet.

Pe fiecare parte a pasajului erau trepte care duceau la peroane. Dieter îl urmă pe Hans. Simţind pericolul, îşi iuţi paşii şi urcă scările care duceau la intrarea din spate a gării. Îl ajunse din urmă pe Hans şi ieşiră amândoi în rue de Courcelles.

Mai multe clădiri fuseseră recent bombardate, dar maşinile erau parcate pe acele porţiuni de drum pe care nu mai era moloz. Dieter se uită cu atenţie pe stradă, cu inima tresărindu-i în piept de frică. La o sută de metri de ei, Michel şi Elicopterul se suiau într-o maşină neagră. Dieter şi Hans nu-i vor prinde niciodată. Dieter apucă pistolul, dar distanţa era prea mare pentru o asemenea armă. Maşina demară. Era un Renault Monaquatre negru, una dintre cele mai întâlnite maşini din Franţa. Dieter nu putu citi plăcuţa de înmatriculare. Maşina acceleră şi coti.

Dieter înjură. Era un simplu şiretlic, dar reuşea întotdeauna. Intrând în tunel, îşi obligaseră urmăritorii să-şi părăsească vehiculele, apoi, îi aştepta o maşină pe partea cealaltă, care le permitea să se facă nevăzuţi. Probabil că nici nu-i observaseră:

ca şi schimbarea de direcţie din faţa farmaciei, stratagema cu tunelul fusese probabil o măsură de precauţie de rutină.

Dieter era disperat. Riscase şi pierduse. Weber va fi încântat.

— Acum ce facem? îl întrebă Hans.

— Ne întoarcem la Sainte-Cécile.

Se duseră la furgonetă, puseră motoreta în spate şi se întoarseră la sediu.

Dieter mai avea însă o rază de speranţă. Ştia timpii pentru transmisia radio şi frecvenţele Elicopterului. Putea să folosească acea informaţie ca să-l prindă din nou. Cei de la Gestapo aveau un sistem sofisticat, dezvoltat şi perfecţionat în decursul războiului, care detecta transmisiunile clandestine şi localiza sursa. Mulţi agenţi ai forţelor aliate fuseseră capturaţi prin această metodă. Pe măsură ce englezii îşi perfecţionau metodele, operatorii radio luau măsuri de securitate mai eficiente, transmiţând tot timpul din altă locaţie, niciodată mai mult de cincisprezece minute; dar cei neatenţi încă puteau fi prinşi.

Oare bănuiau britanicii că Elicopterul fusese deja descoperit? Probabil că Elicopterul îi făcuse deja lui Michel un rezumat al peripeţiilor prin care trecuse. Michel avea să-i pună întrebări despre arestarea din catedrală şi evadarea ulterioară. Avea să fie interesat în special de noul agent cu numele de cod Charenton. Totuşi, nu avea motive să bănuiască faptul că *mademoiselle* Lemas era o impostoare. Michel nu o cunoscuse niciodată, aşa că nu va fi alarmat nici dacă Elicopterul îi va spune că era o roşcată apetisantă, în loc de o fată bătrână între două vârste. Iar Elicopterul habar nu avea că acel carneţel cu codurile de unică folosinţă şi batista de mătase fuseseră meticulos copiate de către Stéphanie sau că frecvenţele lui – semnele făcute cu creionul cerat galben de pe cadran – fuseseră notate de Dieter.

„Poate că nu este totul pierdut”, se încurajă Dieter.

Când se întoarseră la castel, Dieter dădu nas în nas cu Weber pe hol. Weber se uită urât la el şi îl întrebă:

— L-ai pierdut?

„Hienele simt mirosul de sânge”, se gândi Dieter.

— Da, recunoscu el. Era sub demnitatea lui să-l mintă pe Weber.

— Aşa deci! zise Weber triumfător. Ar trebui să laşi o asemenea muncă pe seama experţilor.

— Prea bine, atunci aşa voi face, îi zise Dieter.

Weber părea surprins. Dieter continuă:

— Trebuie să transmită în Anglia azi la opt seara. Ai ocazia să-ţi arăţi priceperea. Arată-le tuturor cât de bun eşti. Dă-i de urmă!

CAPITOLUL 23

Fisherman's Rest era o cârciumă mare care se înălţa ca o fortăreaţă pe plaja din estuar; avea coşuri în loc de turele şi geamuri de sticlă fumurie în loc de creneluri. Pancarta din grădina din faţă îi avertiza pe clienţi să nu se ducă pe plajă, care fusese minată în 1940, în vederea invaziei germane.

De când SOE îşi mutase sediul în acest cartier, barul era plin aproape în fiecare noapte; lumina era aprinsă în spatele draperiilor de camuflaj, cineva zdrăngănea la pian până la ultimul client, mulţimea de cheflii se muta în grădină în serile călduţe de vară. Se cânta răguşit, se bea până la refuz, dar efuziunile sentimentale se păstrau în limitele decenţei. Domnea o atmosferă de sfârşit de lume, pentru că toţi ştiau că tinerii care râdeau la bar în această seară vor pleca a doua zi în misiuni periculoase, din care era posibil să nu se mai întoarcă niciodată.

După cele două zile de antrenamente, Flick şi Paul îşi duseră echipa la bar. Fetele se îmbrăcaseră elegant pentru această ieşire. Maude era mai drăguţă ca niciodată în rochia ei roz de primăvară. Ruby nu avea să fie niciodată frumoasă, dar atrăgea privirile cu rochia neagră de cocktail pe care o împrumutase de undeva. Lady Denise purta o rochie de mătase de culoarea perlei, care cu siguranţă costase o avere, cu toate că nu-i avantaja trupul slab şi osos. Greta îmbrăcase unul dintre costumele ei de scenă, o rochie de cocktail, şi pantofi roşii. Chiar şi Diana îşi pusese o fustă elegantă, în loc de pantalonii de postav pe care-i purta în mod obişnuit, şi, spre surprinderea lui Flick, îşi dăduse şi cu puţin ruj pe buze.

Echipa primise numele de cod Stăncuţele. Se vor paraşuta în apropiere de Reims, iar Flick îşi aminti de legenda Stăncuţei din Reims, care furase inelul episcopului.

— Călugării nu ştiau cine îl luase, aşa că episcopul îl blestemă pe hoţul necunoscut, îi explică ea lui Paul pe când beau amândoi scotch, al ei îndoit cu apă, al lui cu gheaţă. Apoi au văzut-o pe stăncuţă ca vai de capul ei şi au înţeles că suferea din cauza blestemului şi că ea trebuia să fie vinovată. Am învăţat poezia la şcoală:

Ziua se sfârşea,
Noaptea începea,
Călugării şi preoţii căutară până-n zori
Când paracliserul văzu,
Pe un picioruş beteag,
O prăpădită de stăncuţă
Veselă nu mai era
Ca ieri biata păsărea.
Penele-i păreau răsucite,
Aripile-i plecate, abia mai putea sta.
Avea capul chel ca palma,
Ochii goi
Picioruşele moi,
Şi, nepăsându-le de gramatică, strigară toţi: El este!

— Au găsit inelul în cuibul păsării.

Paul dădu din cap, zâmbind. Flick ştia că ar da din cap în acelaşi fel şi dacă i-ar fi vorbit în islandeză. Nu prea îi păsa ce zicea ea, voia doar să o privească. Nu avea prea multă experienţă, dar putea să-şi dea seama când un bărbat era îndrăgostit, iar Paul era îndrăgostit de ea.

Toată ziua funcţionase pe pilot automat. Sărutările de noaptea trecută o şocaseră şi o incitaseră. Îşi zise că nu voia să aibă o relaţie extraconjugală, voia să-i recâştige dragostea soţului ei infidel. Dar pasiunea lui Paul îi dăduse priorităţile peste cap. Se întreba furioasă de ce trebuia să cerşească afecţiune de la Michel, când un bărbat ca Paul era gata să i se arunce la picioare. Aproape că-l lăsase să se culce cu ea – de fapt, îşi dorise să fi fost mai puţin manierat, căci dacă îi ignora refuzul şi insista, i-ar fi cedat.

Uneori îi era ruşine că îl sărutase. Era ceva care se întâmpla des: peste tot în Anglia, fetele uitau de soţii şi de iubiţii lor plecaţi la război şi se îndrăgosteau de soldaţi americani. Era şi ea la fel ca proastele alea de vânzătoare care se culcau cu americani pentru că vorbeau ca starurile de cinema?

Ce era mai rău, sentimentele ei pentru Paul ameninţau să-i distragă atenţia de la misiune. Vieţile a şase oameni erau în mâinile ei, ca să nu mai vorbim de rezultatul unei operaţiuni de importanţă vitală pentru debarcare şi chiar nu trebuia să se întrebe dacă ochii lui erau căprui sau verzi. Totuşi, nu era frumos ca un star de cinema, cu bărbia sa mare şi urechea lipsă, deşi faţa lui avea un oarecare şarm...

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

Flick îşi dădu seama că trebuie să se fi holbat la el.

— Mă întrebam dacă vom reuşi, minţi ea.

— Putem, cu puţin noroc.

— Am avut noroc până acum.

Maude se aşează lângă Paul.

— Apropo de noroc, zise ea, fluturând din gene, pot să-ţi iau o ţigară?

— Te rog, zise el şi împinse pachetul de Lucky Strike către ea.

Fata luă o ţigară, şi-o puse între buzele date cu ruj roz, iar Paul i-o aprinse. Flick aruncă o privire spre bar şi văzu că Diana se uita iritată la fată. Maude şi Diana deveniseră prietene la cataramă, dar Diana nu ştiuse niciodată cum să spună ce avea pe suflet. De ce oare flirta Maude cu Paul? Probabil ca să o enerveze pe Diana. Era bine că Paul nu venea cu ele în Franţa, se gândi Flick, fără să vrea, avea o influenţă nefastă asupra unui grup de femei.

Se uită în jur. Jelly şi Percy jucau un joc de noroc numit Spoof, unde trebuia să ghiceşti câte monede avea un jucător în pumn. Percy le cinstea pe fete cu multe băuturi. O făcea intenţionat. Flick trebuia să ştie cum se purtau Stăncuţele sub influenţa alcoolului. Dacă vreuna dintre ele devenea certăreaţă, indiscretă sau violentă, ea trebuia să ia măsurile necesare odată ce ajungeau în Franţa. Denise, aristocrata fanfaroană, o îngrijora cel mai tare, pentru că acum stătea într-un colţ, vorbind însufleţită cu un bărbat în uniformă de căpitan.

Şi Ruby dădea pe gât pahar după pahar, dar Flick avea încredere în ea. Era o combinaţie ciudată: abia putea să scrie

sau să citească şi nu se descurcase deloc la lecţiile de orientare şi criptare, dar era cea mai inteligentă şi perspicace din grup. Din când în când, Ruby se uita urât la Greta şi poate că îşi dăduse seama că era bărbat, dar nu spusese nimic.

Ruby stătea la bar cu Jim Cardwell, instructorul de tir, şi vorbea cu barmaniţa, dar în acelaşi timp îl mângâia pe Jim pe partea internă a coapsei cu mâna ei mică şi neagră. Cei doi trăiau o aventură tumultuoasă. Dispăreau mereu: în timpul pauzei de cafea de dimineaţă, în pauza de treizeci de minute de după prânz, când luau ceaiul după-amiaza sau oricând puteau să se furişeze pentru câteva minute. Jim arăta de parcă ar fi sărit dintr-un avion şi nu-şi deschisese paraşuta. Pe faţa lui se putea citi mereu un amuzament combinat cu încântare. Ruby nu era o frumuseţe, cu nasul ei coroiat şi bărbia ieşită în afară, dar era o bombă sexy, iar Jim era încă în stare de şoc. Flick era un pic geloasă. Nu că Jim ar fi fost genul ei – toţi bărbaţii de care se îndrăgostise fuseseră intelectuali sau cel puţin foarte inteligenţi – dar o invidia pe Ruby că-şi făcea toate poftele.

Greta se sprijinea de pian cu un cocktail roz în mână, stând de vorbă cu trei bărbaţi care păreau a fi localnici şi nu de la şcoala de instructaj. Se pare că trecuseră peste accentul ei nemţesc – cu siguranţă că le spusese şi lor povestea tatălui ei din Liverpool iar acum îi vrăjea vorbindu-le despre cluburile de noapte din Hamburg. Flick îşi dădea seama că nu aveau îndoieli în privinţa sexului Gretei: o tratau ca pe o femeie exotică, dar atrăgătoare, oferindu-i de băut, aprinzându-i ţigara şi râzând satisfăcuţi când ea îi mai atingea.

În timp ce Flick îi privea, unul din bărbaţii de acolo se aşează la pian, cântă câteva acorduri şi se uită la Greta, aşteptând parcă un semn. În bar se făcu linişte, iar Greta începu să cânte „Kitchen Man”:

> Iubitul meu ştie de minune să deschidă scoici
> Doar el se pricepe să dea gata o fată

Publicul îşi dădu seama că fiecare vers era o aluzie sexuală, aşa că începură să râdă zgomotos. Gând Greta termină, îl sărută pe pianist pe gură, spre încântarea bărbatului.

Maude îl părăsi pe Paul şi se duse la Diana la bar. Căpitanul care vorbise cu Denise se apropie de Paul şi îi zise:

— Mi-a spus totul, domnule.

Flick încuviinţă dezamăgită, dar nu surprinsă.

— Ce ţi-a zis? îl întrebă Paul.

— Că se duce mâine noapte să arunce în aer un tunel de cale ferată la Marles, lângă Reims.

Era povestea născocită, dar Denise credea că e adevărul şi i-l spusese unui străin. Flick spumega de furie.

— Mulţumesc, zise Paul.

— Îmi pare rău. Căpitanul ridică din umeri.

— Mai bine c-am aflat acum şi nu mai târziu, zise Flick.

— Îi spuneţi dumneavoastră, domnule, sau mă ocup eu?

— Mai întâi o să vorbesc eu cu ea, îi răspunse Paul. Aşteapt-o afară, dacă nu te superi.

— Da, domnule.

Căpitanul ieşi din bar, iar Paul îi făcu semn lui Denise să se apropie.

— A plecat brusc, zise Denise. Cam mitocan. Se simţea jignită. E specialist în explozibili.

— Nu, nu e, i-o întoarse Paul. E poliţist.

— Ce vrei să spui? Denise era confuză. E căpitan şi mi-a zis...

— Ţi-a împuiat capul cu minciuni, zise Paul. Meseria lui e să aresteze oameni care spun secrete străinilor. Şi te-a prins.

Denise era şocată, apoi îşi reveni şi se indignă.

— A fost un şiretlic? Ai încercat să mă prinzi cu mâţa-n sac?

— Din păcate, a dat roade, zise Paul. I-ai spus totul.

Dându-şi seama că fusese descoperită, Denise încercă să minimalizeze situaţia.

— Şi care e pedeapsa? O sută de rânduri de copiat şi n-am voie în recreaţie?

Lui Flick îi venea să o plesnească. Lăudăroşenia de care dăduse dovadă Denise putea să pună în pericol toată echipa.

— Nu vei fi pedepsită, îi răspunse Paul cu răceală.

— Aha. Îţi mulţumesc mult.

— Dar nu mai faci parte din echipă. Nu vei mai veni cu noi. O să pleci diseară cu căpitanul.

— O să mă simt penibil dacă mă-ntorc la vechea slujbă din Hendon.

— Nu te vei duce la Hendon, o contrazise Paul.

— De ce nu?

— Ştii prea multe. Nu poţi fi lăsată de capul tău.

Denise părea îngrijorată.

— Ce-o să-mi faci?

— Vei fi dusă într-un loc unde nu vei mai putea periclita misiunea. De obicei, e o bază izolată din Scoţia, unde se arhivează documentele administrative ale regimentelor.

— E ca o închisoare!

Paul se gândi o clipă, apoi încuviinţă:

— Aproape.

— Pentru cât timp? îl întrebă Denise deznădăjduită.

— Cine ştie? Până se termină războiul.

— Vierme împuţit, îi spuse Denise furioasă. Mai bine nu te-aş fi întâlnit niciodată.

— Poţi pleca acum, îi zise Paul. Şi zi mersi că te-am prins eu. Ar fi putut fi cei de la Gestapo.

Denise ieşi ca o furtună.

— Sper că n-am fost prea dur cu ea, zise Paul.

Flick era convinsă că nu. Vaca aia proastă merita şi mai rău. Totuşi, voia să-i facă o impresie plăcută lui Paul, aşa că îi zise:

— N-are rost să fii prea dur cu ea. Unii nu-s făcuţi pentru o asemenea treabă. Nu e vina ei.

— Minţi de-ngheaţă apele, îi zise el zâmbind. Crezi că am fost prea moale cu ea, nu?

— Cred că şi crucificarea ar fi prea puţin pentru ea, îi zise Flick furioasă, dar Paul râse, iar buna lui dispoziţie o făcu şi pe ea schiţeze un zâmbet. Nu pot să te prostesc, nu-i aşa?

— Sper să nu. Deveni din nou serios. Ce noroc că am avut un membru în plus. Astfel, ne putem lipsi de Denise.

— Dar acum avem resurse minime. Flick se ridică, vizibil obosită. Să le ducem pe celelalte la culcare. Asta e ultima noapte în care vor putea dormi ca lumea, căci în următoarele...

Paul se uită prin bar.

— Nu le văd pe Diana şi pe Maude.

— Or fi ieşit afară la aer curat. Le găsesc eu dacă le aduni tu pe celelalte.

Paul încuviinţă, iar Flick se duse afară.

Nici urmă de cele două femei. Se opri o clipă ca să se uite la culorile amurgului care se reflectau în apele liniştite ale estuarului. Apoi ocoli barul şi ajunse în parcare. Un Austin maro al armatei se îndepărta, iar Flick o zări pe Denise care plângea pe bancheta din spate.

Dar nu le vedea pe Diana sau pe Maude. Nedumerită, Flick traversă aleea asfaltată şi se duse în spatele barului. Ajunse în faţa unei curţi în care erau butoaie vechi şi cutii puse unele peste altele. În partea cealaltă a curţii se afla o dependinţă cu o uşă de lemn întredeschisă. Intră.

La început nu văzu nimic în întuneric, dar ştia că nu e singură, căci auzea pe cineva respirând. Instinctul îi spunea să nu scoată o vorbă şi să rămână pe loc. Ochii i se obişnuiră cu întunericul. Era într-o magazie de unelte, cu rânduri de chei fixe şi lopeţi agăţate de cârlige şi o maşină de tuns iarba în mijlocul încăperii. Diana şi Maude erau într-un colţ.

Maude se sprijinea de perete, iar Diana o săruta. Flick rămase cu gura căscată. Bluza Dianei era deschisă, iar dedesubt se vedea un sutien mare, dar practic. Fusta roz cadrilată a lui Maude se ridicase până în talie. Apoi văzu că Diana îşi vârâse mâna în chiloţii lui Maude.

Flick rămase un timp pe loc, parcă împietrită. Maude îi întâlni privirea.

— Te-ai uitat destul? o întrebă ea cu impertinenţă. Sau vrei să faci o poză?

Diana sări ca arsă, scoţându-şi mâna şi îndepărtându-se de Maude. Se întoarse, iar groaza i se putea citi pe chip.

— O, *Doamne*, zise ea. Îşi închise nasturii bluzei cu o mână, iar pe cealaltă şi-o duse la gură, ruşinată.

— Eu... eu... eu... am venit să vă zic că plecăm, se bâlbâi Flick. Apoi se întoarse şi ieşi ca din puşcă.

CAPITOLUL 24

Operatorii radio nu erau chiar invizibili. Trăiau într-o lume a spiritelor, unde siluetele lor fantomatice abia puteau fi zărite. Scrutând întunericul, cei de la echipa de interceptări radio din cadrul Gestapoului, al căror sediu se afla într-o sală vastă şi întunecoasă din Paris, încercau să-i localizeze pe duşmani. Dieter mai fusese pe acolo. Trei sute de ecrane rotunde de osciloscoape pâlpâiau răspândind o lumină verzuie. Transmisiunile radio apăreau sub formă de linii verticale pe monitoare, poziţia liniei arătând frecvenţa transmisiei, iar

înălţimea intensitatea semnalului. Zi şi noapte, ecranele se aflau în grija operatorilor atenţi şi tăcuţi; lui Dieter i se păreau aidoma îngerilor care veghează asupra păcătoşilor de oameni.

Operatorii cunoşteau toate staţiile de transmisie, fie pe cele controlate de germani, fie pe cele ale inamicului, şi erau în stare să depisteze imediat una ilegală. Când se întâmpla aşa ceva, operatorul suna la trei staţii de interceptare: două în sudul Germaniei, la Augsburg şi Nürnberg, şi alta în Bretania, la Brest. Le comunica frecvenţa transmisiunii clandestine. Staţiile de interceptare erau echipate cu goniometre, aparate care identificau în câteva secunde direcţia de unde venea semnalul şi zona din care se făcea transmisiunea. Apoi trimiteau informaţia la Paris, unde operatorul desena trei linii pe harta enormă agăţată pe un perete. Liniile se intersectau exact în locul de unde se transmitea. Apoi, operatorul suna la cel mai apropiat sediu al Gestapoului. Cei din Gestapo aveau tot timpul maşini pregătite, echipate cu aparate de detecţie.

Dieter stătea acum într-o maşină de acest fel, un Citroën lung şi negru, parcat la periferia oraşului Reims. Alături de el erau trei oameni de la Gestapo cu experienţă în interceptări. În această seară, nu aveau nevoie de ajutor de la cei din Paris: Dieter ştia deja ce frecvenţă va folosi Elicopterul şi presupunea că va transmite de undeva din oraş (pentru că era prea greu ca un operator radio să-şi facă pierdută urma în provincie). Radioul din maşină era setat pe frecvenţa Elicopterului. Măsura intensitatea, precum şi direcţia din care venea semnalul, iar Dieter va şti că se apropia de operator când acul avea să se mişte.

Pe deasupra, omul de la Gestapo care stătea lângă Dieter avea sub impermeabil un transmiţător şi o antenă. La încheietură avea un aparat de măsură ca un ceas, care indica intensitatea semnalului. Când căutările se vor restrânge la o singură stradă, un cvartal sau o clădire, omul va prelua controlul.

Tipul de la Gestapo care stătea în faţă ţinea în poală un baros cu care să spargă uşi.

Dieter fusese o singură dată la vânătoare. Nu prea îi plăcea la ţară, gustând mai mult din plăcerile rafinate oferite de viaţa la oraş, dar ştia să tragă bine. Acum îşi aminti, pe când îl aştepta pe Elicopter să înceapă transmiterea raportului codificat în

Anglia. Era ca şi cum ai fi stat la pândă printre copaci în zori, în expectativă, nerăbdător să se mişte odată căprioara, savurând deja plăcerea urmăririi.

Cei din Rezistenţă nu erau căprioare, ci vulpi, se gândea Dieter, care se ascundeau în vizuini şi ieşeau să facă prăpăd în coteţul găinilor, ascunzându-se apoi din nou. Îi era ruşine că-l pierduse pe Elicopter. Voia cu atâta înverşunare să pună iar mâna pe el, încât nu-i prea păsa că trebuia să se bazeze pe ajutorul oferit de Willi Weber. Dorea doar să omoare vulpea.

Era o seară plăcută de vară. Maşina era parcată la capătul nordic al oraşului. Reims era un oraş mic, iar Dieter calculase că o maşină putea să-l străbată în zece minute de la un capăt la altul.

Se uită la ceas: era 20:01. Elicopterul întârzia cu transmisia. Poate că nu avea să transmită în seara asta... dar nu credea asta. Astăzi, Elicopterul se întâlnise cu Michel. Probabil că voia să raporteze cât mai repede superiorilor succesul misiunii şi să le spună câţi mai rămăseseră din celula Bollinger.

Michel telefonase la casa din rue du Bois cu două ore în urmă. Dieter fusese acolo. Fusese un moment tensionant. Stéphanie răspunsese, imitând vocea lui *mademoiselle* Lemas. Michel îşi dăduse numele de cod şi întrebase dacă „Bourgeoise” îşi mai amintea de el – o întrebare care o făcu pe Stéphanie să respire uşurată, deoarece îi arăta că Michel nu o cunoştea prea bine pe *mademoiselle* Lemas, aşa că nu şi-ar fi dat seama că ea îi luase locul.

O întrebase despre noul recrut cu numele de cod Charenton.

„E vărul meu”, îi spusese Stéphanie ţâfnoasă. „Îl ştiu de când eram copii, mi-aş pune şi viaţa în mâinile lui”. Michel îi spusese că nu avea niciun drept să recruteze oameni fără să vorbească în prealabil cu el, dar aparent înghiţise găluşca, iar Dieter o sărutase pe Stéphanie şi-i spusese că era o actriţă cu destul de mult talent ca să joace la Comédie Française.

Oricum, Elicopterul ştia că cei de la Gestapo îl interceptau şi încercau să-i dea de urmă. Trebuia să-şi asume acest risc: dacă nu trimitea mesaje acasă, nu le era de niciun folos alor săi. Ar fi stat pe recepţie doar puţin timp. Dacă trebuia să transmită multe informaţii, avea să le împartă în două sau mai multe mesaje, pe care să le trimită din locaţii diferite. Dieter trăgea

nădejde că tânărul va fi tentat să rămână mai mult timp pe frecvenţă.

Minutele se scurgeau greu. Nimeni nu vorbea în maşină. Bărbaţii fumau nervoşi. Apoi, la opt şi cinci, transmiţătorul se trezi la viaţă.

Cum fusese stabilit deja, şoferul demară imediat, luând-o spre sud.

Semnalul se intensifică, dar încet, iar Dieter era îngrijorat că nu se îndreptau direct înspre sursă.

Când trecură pe lângă catedrala din centrul oraşului, acul de pe cadran nu se mai mişcă.

Pe scaunul de lângă şofer, un tip de la Gestapo vorbea într-un aparat radio cu unde scurte. Se consulta cu cineva dintr-un vehicul de interceptare, aflat la un kilometru şi jumătate depărtare. După un timp, zise:

— În cartierul din nord-vest.

Şoferul o luă imediat spre vest, iar semnalul se intensifică.

— Te-am prins, zise Dieter cu respiraţia întretăiată.

Dar trecuseră cinci minute.

Maşina goni spre vest, iar semnalul se înteţi, pe măsură ce Elicopterul continua să bată în codul Morse la radioul din ascunzătoarea sa – o baie, un pod, un depozit – undeva în nord-vestul oraşului. La castelul Sainte-Cécile, un operator radio german se mutase pe aceeaşi frecvenţă şi îşi nota mesajul încifrat. Mesajul era înregistrat şi pe telegraf. Dieter îl va descifra mai târziu, folosind carneţelul de unică folosinţă pe care îl copiase Stéphanie. Dar mesajul nu era la fel de important ca persoana care-l transmitea.

Intrară într-un cartier cu case vechi şi dărăpănate, împărţite în mici apartamente şi camere pentru studenţi sau infirmiere. Semnalul crescu în intensitate, apoi începu să scadă.

— Suprasolicitare! Suprasolicitare! le atrase atenţia gestapovistul de pe scaunul de lângă şofer. Şoferul întoarse maşina, apoi frână.

Trecuseră zece minute.

Dieter şi cei trei tipi de la Gestapo ţâşniră din maşină. Cel cu dispozitivul portabil de interceptare de sub impermeabil mergea repede pe trotuar, uitându-se tot timpul la cadranul de la încheietură, iar ceilalţi îl urmau. Merse vreo sută de metri, apoi se întoarse repede. Se opri şi arătă înspre o casă.

— Aceea, zise el. Dar transmisia s-a oprit.

Dieter observă că nu erau perdele la ferestre. Cei din Rezistenţă preferau să facă transmisiuni din case dărăpănate.

Tipul din Gestapo cu barosul în mână puse uşa la pământ din două lovituri. Se îmbulziră cu toţii înăuntru.

Podelele erau goale, iar aerul mirosea a igrasie. Dieter deschise o uşă şi intră într-o cameră goală.

Dieter deschise uşa camerei din spate. Traversă camera părăsită din trei paşi şi se uită într-o bucătărie pustie.

Se duse în sus pe scări. La următorul etaj era o fereastră care dădea spre o grădină mare şi neagră. Dieter aruncă o privire – şi-i văzu pe Michel şi Elicopter fugind prin iarbă. Michel şchiopăta. Elicopterul avea într-o mână valiza. Dieter înjură. Sigur ieşiseră pe o uşă din spate, pe când cei de la Gestapo se chinuiau să o spargă pe cea din faţă. Dieter se întoarse şi zbieră:

— În grădina din spate.

Cei din Gestapo alergară, cu Dieter în urma lor.

Când ajunse în grădină, îi văzu pe Michel şi pe Elicopter căţăraţi pe gardul din spate, vrând să ajungă în curtea altei case. Începu să-i urmărească, dar erau cu mult înaintea lui. Împreună cu cei trei gestapovişti, sări gardul şi o luă la fugă prin a doua grădină.

Ajunseră la următoarea stradă la timp ca să vadă un Renault Monaquatre dispărând după colţ.

— La naiba! zise Dieter.

Pentru a doua oară în acea zi, Elicopterul îi scăpase printre degete.

CAPITOLUL 25

Când ajunseră din nou la sediu, Flick pregăti o ciocolată caldă pentru fiecare membru al echipei. Nu era normal ca un ofiţer să prepare ciocolată pentru subordonaţi, dar Flick credea că acest lucru demonstra cât de puţine ştia armata despre rolul unui comandant.

Paul stătea în bucătărie, uitându-se la ea cum aştepta să clocotească apa. Îi simţi ochii aţintiţi asupra ei ca pe o

mângâiere. Ştia ce va spune el şi deja îşi pregătise răspunsul. I-ar fi fost uşor să se îndrăgostească de Paul, dar nu avea de gând să-şi înşele soţul care-şi risca viaţa luptându-se cu naziştii în Franţa aflată sub ocupaţie.

Totuşi, întrebarea lui o nedumeri:

— Ce-o să faci după război?

— N-am să mă plictisesc, zise ea.

El râse.

— Ai avut parte de suficientă adrenalină, zise el râzând.

— Chiar prea multă. Se gândi un pic. Tot mai vreau să fiu profesoară. Aş vrea să împărtăşesc şi tinerilor dragostea pentru cultura franceză. Să-i învăţ literatură şi pictură, dar şi despre lucruri mai puţin importante, ca moda sau gastronomia.

— Vrei să te faci profesor universitar?

— Să-mi termin doctoratul, să-mi găsesc un post la universitate, unde o să se uite de sus la mine toţi boşorogii de profesori încuiaţi la minte. Poate să scriu un ghid al Franţei sau o carte de bucate.

— Pare plictisitor după tot ce ai făcut.

— Pentru mine e important. Cu cât ştiu mai mult despre străini, tinerii vor fi mai puţin proşti decât noi şi nu vor porni războaie împotriva vecinilor.

— Cine ştie? Poate ai dreptate.

— Dar tu? Tu ce planuri ai după război?

— A, e simplu. Vreau să mă căsătoresc cu tine şi să te duc la Paris în luna de miere. Apoi ne vom aşeza la casa noastră şi o să avem copii.

Ea îl privi uimită.

— Te-ai gândit să mă-ntrebi şi pe mine? îl apostrofă ea indignată.

El îi răspunse pe un ton solemn:

— Zile întregi nu m-am gândit la altceva.

— Eu sunt deja căsătorită.

— Dar nu-l iubeşti.

— Nu ai niciun drept să-mi spui aşa ceva!

— Ştiu, dar nu pot să mă abţin!

— De ce oare te credeam diplomat?

— De obicei sunt. Ibricul dă în foc.

Luă ibricul de pe foc şi turnă apă fierbinte peste amestecul de cacao şi zahăr din carafa mare de ceramică.

— Pune nişte căni pe o tavă, îi zise lui Paul. Poate că un pic de treabă prin casă te va ajuta să te răzgândeşti în privinţa întemeierii unei familii.

El făcu întocmai.

— Nu mă răzgândesc nici dacă faci pe stăpâna, zise el. Chiar îmi place.

Puse lapte şi zahăr în ciocolata caldă şi turnă amestecul în cănile pe care le adusese el.

— În acest caz, du tava asta în sufragerie.

— Imediat, şefa.

Când intrară în sufragerie, le găsiră pe Jelly şi pe Greta certându-se în mijlocul camerei, şi pe celelalte uitându-se la ele, scandalizate şi amuzate în acelaşi timp.

Jelly îi spunea:

— Nu-i al tău!

— Îmi odihneam picioarele pe el, îi răspunse Greta.

— Nu sunt destule scaune. Jelly ţinea în mână un taburet, iar Flick bănuia că i-l luase Gretei fără s-o întrebe.

— Fetelor, vă rog! încercă să le îmbuneze Flick.

O ignorară.

— Trebuia doar să mi-l ceri, dragă, îi zise Greta.

— Nu trebuie să cer permisiune străinilor din ţara mea.

— Nu sunt străină, curvă grasă!

— Ce? Jelly era atât de şocată de insultă, încât o apucă pe Greta de păr. Peruca şatenă a Gretei îi rămase în mână.

Părul brunet tuns foarte scurt demonstra fără putinţă de tăgadă că Greta era bărbat. Percy şi Paul cunoşteau acest secret, Ruby intuise, dar Maude şi Diana fură complet luate prin surprindere.

— Doamne sfinte, zise Diana, iar Maude ţipă înfricoşată.

Jelly fu prima care-şi reveni.

— Un pervers! zise ea triumfătoare. Doamne, e un pervers străin.

Greta plângea în hohote.

— Nazistă nenorocită! suspină ea.

— Pun pariu că-i spion! zise Jelly.

— Taci din gură! o apostrofă Flick. Nu e spion. Ştiam că e bărbat.

— Ştiai?

— Şi Paul, şi Percy.

Jelly se uită la Percy, care încuviinţă cu solemnitate.

Greta dădu să plece, dar Flick o apucă de braţ.

— Nu pleca, zise ea. Te rog să stai jos.

Greta se aşeză.

— Jelly, dă-mi peruca aia afurisită.

Jelly i-o dădu lui Flick.

Flick se aşeză în faţa Gretei şi-i puse din nou peruca. Ruby, înţelegând ce vrea Flick să facă, luă oglinda de pe poliţa deasupra căminului şi o ţinu în faţa Gretei, care se uita la reflecţia ei în timp ce-şi potrivea peruca şi-şi ştergea lacrimile cu batista.

— Acum ascultaţi-mă, le zise Flick. Greta e inginer şi fără ea n-avem cum să ne ducem la bun sfârşit misiunea. Avem mai multe şanse să supravieţuim în teritoriul ocupat dacă suntem o echipă compusă doar din femei. Ideea e că avem nevoie ca Greta să fie femeie. Aşa că obişnuiţi-vă cu ideea.

Jelly mormăi cu dispreţ.

— Mai trebuie să vă spun ceva, le zise Flick. Se uită cu luare-aminte la Jelly. Aţi observat că Denise nu mai e cu noi. Am supus-o la un test astă-seară, iar ea nu l-a trecut. Nu mai face parte din echipă. Din păcate, a aflat nişte secrete în ultimele două zile, aşa că nu se mai poate întoarce la fosta ei slujbă. Va fi dusă în Scoţia, la o bază izolată, unde va rămâne probabil până se termină războiul.

— Nu poţi face asta! se răsti Jelly la ea.

— Ba pot, idioato, îi zise Flick nerăbdătoare. E război, ai uitat? Şi ce i-am făcut lui Denise o să vă fac tuturor celor care veţi fi date afară din echipă.

— Eu nici măcar nu fac parte din armată! protestă Jelly.

— Ba da. Ieri, după ce am luat ceaiul, aţi fost făcute toate ofiţeri. Şi veţi avea un salariu de ofiţer, deşi încă n-aţi primit nimic. Asta înseamnă că vă aflaţi sub disciplină militară. Şi toate ştiţi prea multe.

— Deci suntem prizoniere? o întrebă Diana.

— Faceţi parte din armată, îi răspunse Flick. E acelaşi lucru. Beţi-vă ciocolata şi duceţi-vă la culcare!

Plecară una câte una, până când nu mai rămase decât Diana. Flick se aşteptase la asta. Fusese foarte şocată să le vadă pe cele două femei în vâltoarea pasiunii. Îşi aminti că la şcoală erau fete care se îndrăgosteau una de cealaltă, îşi trimiteau bileţele

de amor, se ţineau de mână şi uneori chiar se sărutau; dar, din câte ştia ea, nu mergeau niciodată mai departe. La un moment dat, ea şi Diana se sărutaseră franţuzeşte, ca să ştie cum se face când aveau să-şi găsească un iubit, şi acum Flick bănuia că acele sărutări însemnaseră mai mult pentru Diana decât pentru ea. Dar nu cunoscuse nicio femeie matură căreia să-i placă alte femei. Teoretic, ştia că există şi asemenea femei, echivalentul feminin al fratelui ei, Mark, şi al Gretei, dar nu-şi imaginase niciodată... că se pipăie în şopron.

Conta? Nu în viaţa de zi cu zi. Mark şi cei ca el erau fericiţi, sau şi mai fericiţi când erau lăsaţi în pace. Dar oare avea să afecteze misiunea relaţia Dianei cu Maude? Nu neapărat. Flick lucra cu soţul ei din Rezistenţă. Totuşi, nu era aceeaşi situaţie. O legătură amoroasă pasională putea să le distragă atenţia de la misiune.

Flick putea să le despartă pe cele două – dar Diana ar fi fost şi mai greu de controlat. Iar legătura lor putea fi utilă. Flick făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să le ajute pe femei să colaboreze între ele, iar asta putea fi de ajutor. Se hotărî să le lase în pace. Dar Diana voia să-i vorbească.

— Nu e ceea ce pare, chiar nu e, zise brusc Diana. Iisuse, trebuie să mă crezi. A fost o tâmpenie, o glumă...

— Mai vrei ciocolată caldă? o întrebă Flick. Cred că a mai rămas ceva în ibric.

Diana se uită la ea şocată. După câteva clipe îi zise:

— Cum poţi să-mi vorbeşti de ciocolată caldă?

— Vreau să te calmezi şi să-ţi dai seama că nu e o tragedie dacă ai sărutat-o pe Maude. Nu-ţi aminteşti că m-ai sărutat şi pe mine o dată?

— Ştiam c-ai să aduci vorba de asta. Dar a fost o prostealã. Cu Maude nu a fost doar un sărut. Diana se aşeză. Faţa ei mândră se schimonosi şi începu să plângă. Ştii că a fost mai mult, ai văzut ce-am făcut. Ce naiba credeai?

Flick îşi alese cu grijă cuvintele.

— Cred că arătaţi bine împreună.

— Bine? Diana nu o credea. Nu te-a scârbit?

— Nu. Maude e o fată drăguţă şi tu te-ai îndrăgostit de ea.

— Exact asta s-a întâmplat.

— Aşa că nu te mai ruşina.

— Cum să nu mă ruşinez? Sunt lesbiană!

— Eu nu aş privi lucrurile din perspectiva asta. Ar trebui să fii discretă, să ai grijă să nu jigneşti persoane încuiate ca Jelly, dar nu trebuie să te ruşinezi.

— Oare o să fiu mereu aşa?

Flick se gândi la asta. Răspunsul era da, dar nu voia să fie prea dură.

— Uite, zise ea, cred că anumitor oameni, ca de pildă Maude, le place să fie iubiţi, şi atât un bărbat, cât şi o femeie îi pot face fericiţi. De fapt, Maude era superficială, egoistă şi cam curviştină, dar Flick nu avea de gând să i-o spună. Alţii sunt mai inflexibili, continuă ea. Trebuie să fii receptivă.

— Cred că aici se sfârşeşte misiunea pentru mine şi Maude.

— Cu siguranţă, nu.

— Nu ne dai afară?

— Am în continuare nevoie de voi. Şi nu văd de ce ar fi o problemă.

Diana scoase o batistă şi-şi suflă nasul. Flick se ridică în picioare şi se duse la fereastră, dându-i timp să se adune. După un minut, Diana vorbi pe un ton mai calm.

— Eşti prea amabilă, zise ea cu o notă de aroganţă în glas.

— Du-te la culcare, îi zise Flick.

Diana se ridică supusă.

— Şi dacă aş fi în locul tău...

— Ce?

— M-aş culca acum cu Maude.

Diana părea şocată.

Flick dădu din umeri.

— S-ar putea să fie ultima ta şansă, zise ea.

— Mulţumesc, îi şopti Diana. Se duse spre Flick şi-şi întinse braţele de parcă ar fi vrut să o îmbrăţişeze, apoi se opri. Poate că nu vrei să te sărut, zise ea.

— Nu fi prostuţă, îi zise Flick şi o îmbrăţişă.

— Noapte bună, şopti Diana şi părăsi camera.

Flick se întoarse şi aruncă o privire în grădină. Luna era aproape plină. Avea să fie plină în câteva zile, când forţele aliate vor invada Franţa. Vântul împrăştia frunzele copacilor din pădure: vremea se va schimba. Spera să nu fie furtună în Canalul Mânecii. Întregul plan de invazie putea să cadă din cauza climei imprevizibile din Anglia. Îşi închipuia că foarte mulţi oameni se rugau să fie vreme bună.

Trebuia să doarmă. Plecă din cameră şi urcă scările. Se gândea la ce îi spusese Dianei: „M-aş culca acum cu Maude. S-ar putea să fie ultima ta şansă”. Ezită în faţa uşii lui Paul. Pentru Diana stătea altfel treaba – era singură. Flick era căsătorită.

Dar putea fi şi ultima ei şansă.

Bătu la uşă şi intră.

CAPITOLUL 26

Cufundat în tristeţe, Dieter se întoarse la castelul de la Sainte-Cécile în Citroën, împreună cu echipa de interceptări radio. Se duse la camera de interceptare de la demisol. Dieter se gândea că singurul lucru bun în urma eşecului răsunător din această seară era că Weber nu putea să se laude cu un succes, deşi Dieter pierduse. Dieter ar fi fost totuşi în stare să suporte atitudinea triumfătoare lui Weber dacă l-ar fi avut pe Elicopter în camera de tortură.

— Ai mesajul pe care l-a trimis? întrebă Dieter.

Weber îi dădu o copie a mesajului, bătută la maşină.

— A fost deja trimis la centrul de criptologie din Berlin.

Dieter se uită la şirul de litere care nu aveau niciun sens.

— Nu vor putea să-l decodeze. Foloseşte un carneţel de unică folosinţă. Împături hârtia şi şi-o strecură în buzunar.

— Ce poţi tu să faci? îl întrebă Weber.

— Am o copie a codurilor, zise Dieter.

Era o mică victorie, dar se simţi mai bine.

Weber înghiţi în sec.

— Mesajul ăsta ne va spune unde se află.

— Da. Trebuie să primească răspuns la unsprezece noaptea. Se uită la ceas. Mai erau câteva minute. Să înregistrăm mesajul şi o să le decriptez pe amândouă simultan.

Weber plecă. Dieter aşteptă în camera fără ferestre. La unsprezece fix, unul dintre receptoare intră pe frecvenţa Elicopterului şi începu să scoată sunetele specifice unui mesaj transmis prin codul Morse. Un operator scrise literele, iar în acelaşi timp mergea şi un magnetofon cu fir magnetic. Când ţăcănitul se opri, operatorul se duse la o maşină de scris şi transcrise ce era pe carneţel. Îi dădu lui Dieter o copie.

„Aceste două mesaje pot fi totul sau nimic”, se gândi Dieter când se aşeză la volanul propriei maşini. Luna strălucea ca un far pe când rula pe drumul ce şerpuia printre vii. Când ajunse la Reims, parcă în rue du Bois. Era vreme bună pentru invazie.

Stéphanie îl aştepta în bucătăria lui *mademoiselle* Lemas. Puse mesajele codificate pe masă şi scoase copiile pe care le făcuse Stéphanie după carneţel şi batista de mătase. Se frecă la ochi şi începu să decodifice primul mesaj, cel pe care-l trimisese Elicopterul, scriind literele în blocnotesul pe care îşi nota *mademoiselle* Lemas ce avea de cumpărat.

Stéphanie făcu nişte cafea. Se mai uită din când în când peste umărul lui, puse câteva întrebări, apoi se apucă să decripteze ea însăşi al doilea mesaj.

Textul trimis de Elicopter era povestea amănunţită a incidentul de la catedrală, în care îl numea pe Dieter Charenton, spunând că a fost recrutat de Bourgeoise (*mademoiselle* Lemas), pentru că ea îşi făcea griji în privinţa locului de întâlnire. În mod ciudat, Monet (Michel) o sunase pe Bourgeoise ca să se asigure că Charenton era de încredere şi primise de la ea confirmarea.

Apoi înşira numele de cod ale acelor membri din celula Bollinger care nu muriseră în luptele de duminică şi încă mai activau. Nu mai erau decât patru.

Era folositor, dar asta nu-i spunea unde sunt spionii.

Bău o ceaşcă de cafea în timp ce aştepta ca Stéphanie să termine. Femeia îi dădu o foaie de hârtie cu scrisul ei înflorit.

Când o citi, nu-i veni să creadă ce noroc avea. Pe ea era scris următorul text:

PREGĂTEŞTE PRIMIRE GRUP ŞASE PARAŞUTIŞTI
CU NUME DE COD STĂNCUŢELE LIDER
PANTERA CARE AJUNGE 11 SEARA VINERI
DOI IUNIE CHAMP DE PIERRE.

— Doamne Dumnezeule! şopti el.

Champ de Pierre era un nume codificat, dar Dieter ştia ce înseamnă, căci Gaston îi spusese în timpul primului interogatoriu. Era un loc de aterizare, o păşune de lângă Chatelle, un sătuc la opt kilometri de Reims. Dieter ştia acum cu

siguranţă unde vor fi Elicopterul şi Michel mâine-noapte şi astfel putea să-i aresteze.

Putea să mai prindă şi şase agenţi paraşutaţi de Aliaţi.

Iar unul dintre ei era „Pantera”: Flick Clairet, femeia care ştia mai mult decât oricine despre Rezistenţa franceză, femeia care, sub tortură, îi va furniza informaţiile necesare pentru a zdrobi Rezistenţa – la timp ca să-i împiedice să ajute forţele Aliaţilor.

— Sfinte Iisuse! exclamă Dieter. Ce reuşită!

A ŞASEA ZI

VINERI, 2 IUNIE 1944

CAPITOLUL 27

Paul şi Flick stăteau de vorbă.

Erau întinşi pe pat, unul lângă altul. Luminile erau stinse, dar luna îşi trimitea razele prin fereastră. Bărbatul era gol, la fel cum fusese şi când intrase ea în cameră. Dormea întotdeauna dezbrăcat. Îşi punea pijamaua doar ca să meargă până la baia de pe hol.

Dormea când intrase ea în cameră, dar se trezise repede şi sărise din pat, crezând că cei de la Gestapo îi făcuseră o vizită nocturnă. Îşi pusese mâinile în jurul gâtului ei înainte să-şi dea seama cine e.

Era şocat, emoţionat şi mulţumit. Închisese uşa, apoi o sărutase acolo, în picioare, mult timp. Nu era pregătit şi totul i se părea ca un vis frumos. Îi era teamă că se va trezi.

Ea îi mângâiase umerii, spatele şi pieptul. Mâinile ei erau moi, dar îl atingea ferm, explorându-i tot trupul.

— Ai mult păr, îi şopti ea.

— Ca o maimuţă.

— Dar nu la fel de frumos, îl tachină ea.

El se uită la buzele ei, minunându-se cum se mişcau când vorbea, gândindu-se că în câteva clipe le va atinge cu ale lui şi avea să fie minunat. El zâmbi.

— Hai să stăm jos.

Se aşezară pe pat, uitându-se unul la altul, dar ea nu se dezbrăcă, nici măcar nu-şi scoase pantofii. Lui i se părea foarte excitant să fie gol în prezenţa unei femei îmbrăcate. Îi plăcea atât de mult, încât nu voia să ducă lucrurile mai departe. Voia ca această clipă să nu se sfârşească niciodată.

— Zi-mi ceva, îl rugă ea pe un ton senzual şi languros.

— Ce anume?

— Orice, nu cred că te cunosc.

Ce naiba se întâmpla? Nu mai văzuse o femeie care să se comporte aşa. Venea noaptea la el în cameră, se băga la el în pat, dar nu-şi dădea jos hainele, apoi îl lua la întrebări.

— De asta ai venit? o întrebă el încetişor, uitându-se la ea. Ca să-mi pui întrebări?

Ea râse încet.

— Nu-ţi face griji, vreau să fac dragoste cu tine, dar nu în grabă. Vorbeşte-mi despre prima ta iubită.

El o mângâie uşor pe obraz, până la linia maxilarului. Nu ştia ce dorea ea, unde voia să ajungă. Îl debusolase.

— Putem să ne atingem cât vorbim?

— Da.

O sărută pe buze.

— Şi să ne sărutăm?

— Da.

— Atunci hai să vorbim timp de un an sau doi.

— Cum o chema?

Flick nu era aşa sigură pe ea pe cât voia să pară, se gândea el. Era chiar emoţionată şi de aceea îi punea atâtea întrebări. Dacă asta o făcea să se simtă mai bine, o să-i răspundă.

— O chema Linda. Eram foarte tineri – mi-e şi ruşine cât de tineri eram. Când am sărutat-o pentru prima oară, ea avea doisprezece ani, iar eu paisprezece. Poţi să-ţi închipui?

— Bineînţeles. Chicoti şi pentru o clipă era din nou o copilă. Şi eu sărutam băieţi la doisprezece ani.

— Întotdeauna trebuia să spunem că ieşim cu mai mulţi prieteni şi de obicei aşa şi făceam, dar curând plecam din mijlocul lor şi mergeam la un film. Aşa am şi procedat mai mulţi ani până când am făcut dragoste.

— Unde s-a întâmplat, în America?

— La Paris. Tatăl meu era ataşat militar la ambasadă. Părinţii Lindei deţineau un hotel la care veneau mai ales turişti americani. Umblam cu o gaşcă de copii ai expatriaţilor.

— Unde făceaţi dragoste?

— În hotel. Erau tot timpul camere libere.

— Cum a fost prima dată? Ai folosit, ştii tu, mijloace contraceptive?

— A sustras ea un prezervativ de la tatăl ei.

Flick trasă cu degetele un cerc în jurul buricului. El închise ochii.

— Şi cine l-a pus? întrebă ea.

— Ea. A fost foarte excitant. Aproape mi-am dat drumul. Şi, dacă nu eşti atent...

Ea îşi mută mâna pe şoldurile lui.

— Mi-ar fi plăcut să te fi cunoscut la şaisprezece ani.

El deschise ochii. Nu mai voia ca această clipă să dureze o veşnicie. De fapt, îşi dădu seama că voia să se termine de îndată, ca să meargă mai departe.

— Ai vrea... Avea gura uscată, aşa că înghiţi în sec. N-ai vrea... n-ai vrea să-ţi dai jos hainele?

— Da. Apropo de precauţii...

— În portmoneu. Pe noptieră.

— Bine.

Se ridică şi se descălţă, aruncându-şi pantofii pe podea. Apoi îşi descheie bluza.

Paul văzu că era încordată, aşa că îi zise:

— Nu te grăbi, avem toată noaptea la dispoziţie.

Trecuseră ceva ani de când Paul nu mai văzuse o femeie dezbrăcându-se. În ultimul timp se uitase doar la postere cu tinere atractive, care purtau tot timpul lenjerie de mătase şi dantele, corsete şi jartiere şi neglijee transparente. Flick purta o cămaşă largă din bumbac, fără sutien, şi bănuia că sânii mici pe care-i întrezărea pe sub ea nu aveau nevoie de susţinere. Îşi dădu jos fusta. Avea chiloţi din bumbac alb cu volănaşe în jurul coapselor. Era micuţă, dar musculoasă. Arăta ca o şcolăriţă care se schimba pentru antrenamentul de hochei, dar i se părea că e mai excitantă decât orice fată din posterele acelea.

Se întinse iar în pat.

— E mai bine? îl întrebă ea.

O mângâie pe şold, simţindu-i pielea caldă, bumbacul, apoi din nou pielea. Îşi dădea seama că ea nu era încă pregătită. Avea răbdare şi voia să o lase pe ea să dicteze ritmul.

— Tu nu mi-ai zis cum a fost prima dată, zise el.

Spre surprinderea lui, ea roşi.

— N-a fost aşa de bine ca la tine.

— Dar cum?

— A fost un loc oribil, o cameră de depozitare, plină de praf.

Era foarte indignat. Ce idiot putea să ducă o fată atât de deosebită ca Flick şi să facă repede sex cu ea într-un asemenea loc?

— Câţi ani aveai?
— Douăzeci şi doi.
Se aştepta să zică şaptesprezece.
— Măiculiţă! Meritai un pat confortabil la vârsta aia.
— Dar nu asta a fost problema.
Paul o simţea acum mai relaxată. O încurajă să continue.
— Deci, ce a fost în neregulă?
— Faptul că nu am vrut s-o fac. Mai mult m-a convins el.
— Nu-l iubeai pe tipul ăla?
— Ba da, dar nu eram pregătită.
— Cum îl chema?
— Nu vreau să-ţi zic.
Paul bănuia că era vorba de soţul ei, Michel, şi se hotărî să nu-i mai pună alte întrebări. O sărută şi o rugă:
— Pot să te ating pe sâni?
— Poţi să mă atingi unde vrei.
Nimeni nu-i mai spusese aşa ceva. I se părea că e şocant de sinceră şi atrăgătoare. Începu să-i exploreze trupul. Din câte ştia el, majoritatea femeilor închideau ochii în momentul acesta, dar ea îi ţinea deschişi, studiindu-i chipul cu un amestec de dorinţă şi curiozitate care îl excita şi mai tare. Parcă îl examina cu privirea, în loc să fie invers. Mâinile lui descoperiră frumoasa formă a sânilor ei, iar cu buricele degetelor îi mângâie sfârcurile sfioase, încercând să-şi dea seama ce le excita mai mult. Îi dădu jos chiloţii. Părul ei era de culoarea mierii, iar dedesubt, în stânga, avea un semn din naştere ca o pată de ceai. Şi-a plecat capul în acea zonă, simţindu-i părul ondulat, iar apoi îi gustă umezeala cu limba.
O simţi abandonându-se plăcerii. Nu mai era încordată. Îşi întinse braţele şi picioarele în formă de stea, era umedă, dedată plăcerii, şi îşi ridică şoldurile cu pasiune în întâmpinarea lui. Îi exploră pliurile sexului cu încântare. Ea se mişca acum spasmodic.
Îi dădu capul la o parte. Era roşie la faţă şi respira greoi. Se întinse până la măsuţa de toaletă, deschise portofelul lui şi găsi prezervativele, trei la număr, într-un pachet mic de hârtie. Rupse pachetul nerăbdătoare, scoase unul şi i-l puse. Apoi se aruncă peste Paul, care stătea pe spate. Se aplecă să-l sărute şi-i şopti la ureche:

— Ce bine te simt înăuntrul meu. Apoi se îndreptă şi începu să se mişte ritmic.

— Dă-ţi jos cămaşa, îi zise el.

Şi-o scoase peste cap.

El se uita la ea cum stătea deasupra lui, cu o expresie concentrată pe chip, iar sânii ei apetisanţi se mişcau încântător. Se simţea cel mai norocos bărbat din lume. Voia ca acest sentiment să dureze la nesfârşit: să nu mai vină dimineaţa, fără avion, paraşute, război.

Se gândea că nu e nimic pe lumea asta mai frumos ca dragostea.

•

Când se termină, primul gând al lui Flick fu ce-i va spune lui Michel.

Nu era tristă. Era îndrăgostită şi îl dorea pe Paul. Într-o perioadă scurtă de timp, devenise mai intimă cu el decât fusese vreodată cu Michel. Voia să facă dragoste cu el pentru tot restul vieţii ei. Asta era problema. Mariajul ei era pe butuci. Şi trebuia să-i spună lui Michel numaidecât ce dădea ochii cu el. Nu se putea preface, nici măcar pentru câteva minute, că îl iubea ca la început.

Michel era singurul bărbat cu care făcuse vreodată dragoste înainte de Paul. I-ar fi zis lui Paul, dar nu se simţea la largul ei să vorbească despre Michel. Părea mai mult o trădare decât un simplu adulter. Într-o zi îi va mărturisi lui Paul că el e al doilea iubit al ei şi că el e cel mai bun, dar nu avea să-i spună niciodată cum era sexul cu Michel.

Totuşi, nu doar sexul era diferit cu Paul, ci şi ea însăşi. Nu vorbise niciodată cu Michel despre lucrurile pe care le discutase cu Paul, despre viaţa lui sexuală de dinainte. Nu-i spusese niciodată: „Poţi să mă atingi unde vrei”. Nu-i pusese niciodată prezervativul, nu se suise vreodată pe el ca să facă dragoste şi nu-i zisese niciodată cât de bine îl simţea înăuntrul ei.

Când se întinsese în pat alături de Paul, parcă era altă persoană, la fel cum se întâmplase şi cu Mark când intrase în Criss-Cross Club. Deodată simţi că putea să spună tot ce-i trecea prin minte, să facă orice, să fie ea însăşi, fără să se teamă de cum ar reacţiona el.

Cu Michel nu fusese niciodată aşa. Fiindu-i studentă, dorise să-l impresioneze, aşa că nu ajunsese niciodată pe picior de

egalitate cu el. Continuase să-i cerşească aprobarea, ceea ce el nu făcuse niciodată cu ea. În pat, ea încerca să-l facă pe el să se simtă bine, fără să se gândească la ea.

— La ce te gândeşti? o întrebă Paul.

— La căsnicia mea, îi răspunse ea.

— Ce-i cu ea?

Se întreba cât de mult să-i povestească. Îi spusese mai devreme în această seară că voia să se căsătorească cu ea, dar asta înainte ca ea să vină în dormitorul lui. Potrivit miturilor feminine, bărbaţii nu se căsătoreau niciodată cu femeile care se culcau înainte cu ei. Nu era întotdeauna adevărat. Flick ştia asta din propria experienţă cu Michel. Dar se hotărî să-i spună lui Paul adevărul pe jumătate.

— S-a terminat.

— E o decizie dureroasă.

Se sprijini în cot şi se uită la el.

— Te deranjează?

— Dimpotrivă. Sper să însemne că ne mai putem vedea.

— Vorbeşti serios?

El o luă în braţe.

— Mi-e frică să-ţi spun cât de serios vorbesc.

— Ţi-e frică?

— Să nu te sperii. Am zis o prostie mai devreme.

— În ceea ce priveşte căsătoria cu mine şi făcutul de copii?

— Am vorbit serios, dar am spus-o pe un ton arogant.

— E în ordine, zise ea. Când oamenii sunt politicoşi, asta înseamnă că nu prea le pasă. Dacă-s mai ciudaţi, sunt mai sinceri.

— Cred că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Ea îl mângâie pe faţă. Îi vedea tuleiele din barbă şi îşi dădu seama că lumina zorilor devenea din ce în ce mai puternică. Nu voia să se uite la ceas: nu dorea să ştie cât timp le mai rămăsese.

Îşi plimbă mâna peste faţa lui, parcă pentru a-i ţine minte trăsăturile: sprâncenele stufoase, ochii adânci, nasul mare, urechea scurtă, buzele senzuale, maxilarul puternic.

— Ai apă caldă? îl întrebă ea brusc.

— Da, e o cameră de lux. E un lavoar în colţ.

Se ridică din pat.

— Ce faci? o întrebă el.

— Stai acolo.

Merse tiptil pe podea în picioarele goale, simţind că-i privea trupul gol, dorindu-şi să nu aibă şoldurile aşa late. Pe un sertar deasupra chiuvetei era o cană în care se găseau pastă de dinţi şi o periuţă de dinţi franceză, cu mânerul din lemn. Lângă pahar erau o lamă, un pămătuf şi un castron cu săpun pentru bărbierit. Deschise robinetul de apă caldă, înmuie pămătuful în apă şi după aceea făcu spumă de ras din săpun.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— O să te bărbieresc.

— De ce?

— O să vezi.

Îi acoperi faţa cu spumă, apoi scoase lama lui de ras şi umplu cana cu apă caldă. Se aşeză călare pe el ca atunci când făcuseră dragoste şi îl bărbieri cu mişcări blânde şi grijulii.

— Cum ai învăţat să faci aşa ceva?

— Taci, îi zise ea. Am văzut-o pe mama bărbierindu-l pe tata de multe ori. Tata era mereu beat, iar spre sfârşitul vieţii nu mai putea să ţină bine aparatul de ras în mână, aşa că mama trebuia să-l radă în fiecare zi. Ridică bărbia!

El se execută, iar ea îi bărbieri partea sensibilă a gâtului. Când termină, înmuie o bucată de flanelă în apă caldă şi îl şterse, apoi îi uscă faţa cu un prosop curat.

— Ar trebui să-ţi aplic şi nişte cremă de faţă, dar cred că eşti prea masculin ca să foloseşti aşa ceva.

— Nu mi-am dat seama că trebuia.

— Nu contează.

— Ce urmează?

— Îţi mai aminteşti ce făceam înainte să mă întind după portofelul tău?

— Da.

— Te-ai întrebat de ce nu te-am lăsat să continui?

— Am crezut că... erai nerăbdătoare să facem sex.

— Nu, perii tăi din barbă îmi zgâriau coapsele, fix acolo unde pielea e mai sensibilă.

— O, îmi pare rău!

— Acum te poţi revanşa faţă de mine.

El se încruntă.

— Cum aşa?

— Hai, Einstein, oftă ea cu o frustrare prefăcută. Acum că te-am ras...

— Aha – înţeleg! De aia m-ai ras? Da, bineînţeles. Vrei ca eu să...

Ea se întinse pe spate zâmbind şi îşi desfăcu picioarele.

— Ţi-am dat suficiente indicii?

El râse.

— Cred că da, zise el şi se aplecă peste ea.

Flick închise ochii.

CAPITOLUL 28

Vechea sală de bal se afla în aripa de vest a castelului din Sainte-Cécile, care fusese bombardată. Camera era doar parţial afectată: dintr-un perete nu mai rămăseseră decât o grămadă de moloz, pietre cubice, frontoane şi bucăţi pictate de zid, dar celălalt era intact. Efectul era pitoresc, se gândi Dieter, când soarele de dimineaţă intra printr-o spărtură din tavan luminând un şir de coloane dărâmate; părea un tablou victorian cu ruine din Antichitate.

Dieter se hotărâse să ţină şedinţa informativă în sala de bal. Alternativa era să se întâlnească în biroul lui Weber, iar Dieter nu voia să le lase oamenilor săi impresia că Willi trăgea sforile. Era acolo un podium nu prea înalt, probabil pentru orchestră, pe care el pusese o hartă. Oamenii aduseseră scaune din alte părţi ale clădirii şi le aranjaseră în faţa podiumului, în patru şiruri ordonate de câte cinci – foarte nemţeşte, se gândi Dieter zâmbind pentru sine; francezii ar fi împrăştiat scaunele peste tot. Weber, care strânsese echipa, stătea pe podium cu faţa la oameni, ca să le arate că el era unul din comandanţi, nu un subordonat al lui Dieter.

Existenţa a doi comandanţi de acelaşi rang care nu se puteau înghiţi unul pe celălalt era una dintre cele mai mari primejdii pentru operaţiune, se gândea Dieter.

Pe tablă trasase cu creta o hartă a satului Chatelle. Era alcătuit din trei clădiri mari – probabil ferme sau vinării – plus şase case de locuit şi o brutărie. Clădirile erau adunate în jurul unei intersecţii, cu podgorii la nord, vest şi sud şi la est un imaş

lung de un kilometru, mărginit de un iaz mare. Dieter bănuia că acea pajişte era folosită pentru păscut, căci pământul era prea îmbibat cu apă pentru viţa-de-vie.

— Paraşutiştii vor ateriza pe pajişte, zise Dieter. Trebuie să fie un teren obişnuit pentru aterizare: e plan, tocmai bun pentru un Lysander, dacă nu chiar pentru un Hudson. Iazul de alături ar fi un bun punct de reper, vizibil din aer. La capătul din sud se află un staul, unde se adăposteşte grupul de primire în timp ce aşteaptă avionul. Se opri din vorbit. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l ţineţi minte cu toţii este că *vrem ca aceşti paraşutişti să aterizeze.* Nu trebuie să recurgem la niciun fel de acţiune care să ne trădeze prezenţa grupului de primire sau pilotului. Trebuie să fim tăcuţi şi invizibili. Dacă avionul se întoarce acasă cu toţi agenţii la bord, am pierdut o ocazie de milioane. Unul dintre paraşutişti este o femeie care ne poate oferi informaţii despre majoritatea celulelor Rezistenţei din nordul Franţei – dacă vom putea pune mâna pe ea.

Weber luă şi el cuvântul, doar ca să le aducă aminte că era şi el pe acolo.

— Permiteţi-mi să întăresc ce a spus maiorul Franck. Nu vă asumaţi niciun fel de riscuri! Nu faceţi nimic ostentativ! Ţineţi-vă de plan!

— Îţi mulţumesc, maior Weber, îi zise Dieter. Locotenentul Hesse v-a împărţit în echipe de câte doi oameni, de la A la L. Pe fiecare clădire de pe hartă este scrisă litera unei echipe. Vom ajunge în sat la ora 20. Vom intra pe nesimţite în fiecare clădire. Toţi locuitorii vor fi duşi în cea mai mare dintre cele trei case, La Maison Grandin, şi ţinuţi acolo până se termină totul.

Unul dintre bărbaţi ridică mâna.

— Schuller! ţipă Weber. Poţi vorbi.

— Domnule, dacă oamenii din Rezistenţă sună la una dintre case? O să afle că nu e nimeni acolo şi s-ar putea să devină bănuitori.

Dieter dădu din cap.

— Bună întrebare. Dar nu cred că vor face asta. Cred că cei din grupul de primire nu sunt de prin partea locului. De obicei nu lasă agenţii să se paraşuteze acolo unde locuiesc simpatizanţi – e un risc inutil. Pun pariu că vin după ce se întunecă şi se duc ţintă la staul, fără să-i mai deranjeze pe săteni.

Weber vorbi din nou.

— Asta ar fi o procedură normală pentru cei din Rezistenţă, zise el cu aerul unui doctor care pune un diagnostic.

— La Maison Grandin va fi cartierul general, continuă Dieter. Maiorul Weber va fi la comandă acolo. Acesta era planul pe care şi-l făcuse ca să-l ţină pe Weber departe de acţiune. Prizonierii vor fi închişi într-un loc potrivit, de preferinţă o pivniţă. Trebuie să nu facă gălăgie, ca să putem auzi maşina cu care vor veni cei din grupul de primire şi mai târziu motorul avionului.

— Orice prizonier care nu înţelege să-şi ţină gura va fi împuşcat, zise Weber.

— Când toţi sătenii vor fi închişi sub cheie, echipele A, B, C şi D îşi vor ocupa poziţiile, ascunzându-se pe drumurile ce duc înspre sat. Dacă intră vehicule sau oameni în localitate, veţi raporta acest lucru prin staţia de ultrascurte, dar nu veţi face nimic altceva. În această fază, nu veţi interzice nimănui să intre în sat şi nu veţi face nimic care să vă trădeze prezenţa.

Uitându-se prin sală, Dieter se întreba disperat dacă tipii din Gestapo aveau destulă minte ca să-i priceapă ordinele. Nu era prea optimist.

— Inamicul are nevoie de vehicule pentru transportul a şase paraşutişti plus a grupului de primire, aşa că va veni cu un camion sau cu un autobuz sau chiar cu nişte automobile. Cred că vor intra pe această poartă pe imaş – pământul e destul de uscat acum, aşa că maşinile nu se vor împotmoli – şi vor parca între poartă şi staul, chiar aici.

Indică locul însemnat pe hartă.

— Echipele E, F, G şi H vor sta în copacii de lângă iaz, fiecare membru fiind echipat cu un reflector de mână. Echipele I şi J vor rămâne la La Maison Grandin ca să-i păzească pe săteni şi la postul de comandă alături de maiorul Weber. Dieter nu voia ca Weber să fie acolo când îi va aresta pe toţi. Echipele K şi L vor veni cu mine, în spatele gardului viu din apropierea staulului. Hans aflase care dintre oameni erau cei mai buni trăgători şi îi desemnase să lucreze cu Dieter. Voi comunica prin radio cu toate echipele şi voi deţine controlul asupra pajiştii. Când auzim avionul – nu facem nimic! Când îi vedem pe paraşutişti – nu facem nimic! Îi vom vedea pe paraşutişti aterizând şi vom aştepta să-i adune grupul de primire şi să-i ducă unde sunt parcate vehiculele. Dieter ridică tonul, special ca să audă şi Weber. *Nu vom aresta pe nimeni până când nu se va termina*

operaţiunea! Nu trage nimeni până nu primeşte ordin de la un ofiţer. Când suntem gata, voi da semnalul. De acum, până când nu vă voi da eu ordinul de încetare a acţiunii, echipele A, B, C şi D vor aresta pe oricine încearcă să intre sau să iasă din sat. Echipele E, F, G şi H vor porni reflectoarele şi le vor pune pe inamic. Echipele K şi I se vor apropia de ele alături de mine şi-i vor aresta. Nimeni nu va trage asupra inamicului – ne-am înţeles?

Schuller, evident singurul care avea ceva în cap, ridică mâna din nou.

— Dar dacă trag ei asupra noastră?

— Nu răspundeţi la foc! Morţi, aceşti oameni nu ne sunt de niciun folos! Staţi pe burtă şi ţineţi luminile pe ei! Doar echipele E şi F pot să folosească armele din dotare şi au primit ordin doar să rănească. Vrem să-i interogăm pe paraşutişti, nu să-i omorâm.

Telefonul din cameră sună, iar Hans Hesse răspunse.

— E pentru tine, îi zise lui Dieter. Cartierul general al lui Rommel.

La ţanc, se gândea Dieter când luă receptorul. Mai devreme îl sunase pe Walter Goedel la Roche-Guyon şi lăsase un mesaj, cerându-i să-l sune cât mai repede.

— Walter, prietene, ce mai face feldmareşalul? îl întrebă pe Goedel.

— Bine, ce vrei? îl întrebă Goedel, tăios ca întotdeauna.

— Mă gândeam că feldmareşalul ar vrea să ştie că vom da o mică lovitură în această seară – vom aresta un grup de sabotori când vor ajunge aici. Dieter nu-i dădu detalii la telefon, deşi era o linie telefonică a armatei germane, iar riscul ca Rezistenţa să-i asculte era foarte redus. Era crucial să obţină sprijinul lui Goedel pentru operaţiune. Unul dintre ei ar putea să ne spună foarte multe despre celulele Rezistenţei.

— Excelent, îi răspunse Goedel. Întâmplător te sun chiar de la Paris. Cât mi-ar lua să ajung cu maşina la Reims – două ore?

— Trei.

— Atunci voi ajunge la timp ca să prind operaţiunea.

Dieter era încântat.

— Cum să nu? zise el. Dacă asta doreşte feldmareşalul. Să ne întâlnim la castelul din Sainte-Cécile nu mai târziu de ora 19. Se uită la Weber, care pălise brusc.

— Foarte bine. Goedel închise.

Dieter îi dădu telefonul înapoi lui Hesse.

— Aghiotantul feldmareşalului Rommel, maiorul Goedel, ni se va alătura în această seară, zise el victorios. Un motiv în plus ca să ne asigurăm că totul se va desfăşură impecabil. Zâmbi, iar în cele din urmă îl fixă pe Weber cu privirea. Nu-i aşa că suntem norocoşi?

CAPITOLUL 29

Toată ziua „Stăncuţele” călătoriră spre nord într-un autobuz mic. Vehiculul înainta încet prin pădurile umbroase şi lanurile verzi de grâu, mergând în zigzag de la un târg adormit la altul, ocolind Londra pe la vest. Cei de la sate păreau să nu aibă habar de război sau că erau în secolul XX, iar Flick spera să rămână mult timp aşa. Pe când treceau prin orăşelul medieval Winchester, se gândi la Reims, un alt oraş cu catedrală, în care mărşăluiau naziţti în uniformă, iar cei de la Gestapo erau peste tot în maşinile lor negre, şi se rugă, mulţumindu-i lui Dumnezeu că se opriseră la Canalul Mânecii. Stătea lângă Paul şi admira peisajul de ceva vreme; apoi – pentru că îşi petrecuse toată noaptea făcând dragoste – căzu într-un somn adânc, rezemându-şi capul de umărul lui.

La două după-amiaza ajunseră în satul Sandy din Bedfordshire. Autobuzul o luă pe un drum de ţară cu multe curbe care trecea printr-o pădure şi ajunse la un conac numit Tempsford House. Flick mai fusese aici: era locul de adunare pentru cei care aveau să decoleze de pe terenul din Tempsford. Îşi pierdu imediat calmul. În ciuda arhitecturii sale elegante din secolul al XVIII-lea, pentru ea conacul simboliza tensiunea de nesuportat a orelor de dinaintea unui zbor în teritoriul inamicului.

Ajunseseră prea târziu pentru prânz, dar primiră ceai şi sandviciuri în salon. Flick îşi bău ceaiul, dar era prea agitată ca să mănânce. Însă celelalte înfulecară cu poftă. După aceea, fură conduse în camerele lor.

Mai târziu, femeile se întâlniră în bibliotecă. Camera arăta mai mult ca un atelier de croitorie al unui studio de film. Erau acolo

rânduri de stative cu haine şi rochii, cutii cu pălării şi pantofi, cutii de carton pe care era scris *Culottes*, *Chausettes* şi *Mouchoirs* şi o masă în mijloc, pe care se aflau mai multe maşini de cusut.

Lucrările le conducea *madame* Guillemin, o femeie slabă de aproape cincizeci de ani, care purta o bluză gen cămaşă şi o jachetă asortată elegantă. Avea o pereche de ochelari pe vârful nasului şi un centimetru la gât şi vorbea o franceză impecabilă cu accent parizian.

— După cum bine ştiţi, hainele franţuzeşti sunt foarte diferite de cele pe care le poartă englezii. Nu vreau să spun că sunt mai elegante, dar, ştiţi voi, sunt totuşi... mai elegante. Ridică din umeri, iar fetele râseră.

Nu era doar o chestiune de modă, se gândi Flick cu pesimism: sacourile franţuzeşti erau de obicei cu vreo douăzeci de centimetri mai lungi decât cele englezeşti, detaliile se deosebeau foarte mult, fiecare putând reprezenta un indiciu care putea da de gol un agent. Aşa că toate hainele de aici fuseseră cumpărate din Franţa, schimbate cu refugiaţii pentru haine englezeşti noi sau copiate fidel după originalele franţuzeşti, apoi purtate un timp ca să nu pară noi.

— Acum e vară şi purtăm fuste de bumbac, costume din lână deschisă la culoare şi pelerine de ploaie. Gesticulă în direcţia a doua tinere femei care stăteau la maşinile de cusut. Asistentele mele vor face toate modificările necesare dacă hainele nu vă vin foarte bine.

— Ne trebuie haine destul de scumpe, dar care să fie purtate, spuse Flick. În cazul în care suntem interogate de Gestapo, vrem să arătăm ca nişte femei respectabile.

Când vor trebui să se dea drept femei de serviciu, aveau să-şi dea jos pălăriile, mănuşile şi curelele.

Madame Guillemin începu cu Ruby. Se uită cu atenţie la ea preţ de un minut, apoi alese de pe umeraş o rochie bleumarin şi o pelerină de ploaie bej.

— Încearcă-le pe astea. E o pelerină bărbătească, dar în Franţa nimeni nu-şi permite să facă mofturi. Arătă înspre cealaltă parte a camerei. Dacă vrei, poţi să te schimbi după paravanul ăla, iar pentru cele foarte timide există o cameră în spatele biroului de acolo. Cred că proprietarul casei se închidea acolo ca să citească romane pornografice.

Râseră din nou, toate în afară de Flick, care mai auzise glumele lui *madame* Guillemin şi înainte.

Croitoreasa se uită cu luare-aminte la Greta, apoi continuă:

— Mă întorc la tine. Alese haine pentru Jelly, Diana şi Maude şi toate trei se duseră în spatele paravanului. Apoi se întoarse spre Flick şi îi şopti: Îţi baţi joc de mine?

— De ce spui asta?

— Eşti bărbat, îi zise ea Gretei.

Flick oftă exasperată. Cusătoreasa îşi dăduse seama imediat că Greta era bărbat. Nu era un semn bun.

— Oi prosti tu mulţi oameni, da pe mine nu, adăugă *madame.* Pot să-mi dau seama.

— Cum? o întrebă Greta.

Madame Guillemin ridică din umeri.

— Proporţiile sunt aiurea – umerii-s prea laţi, şoldurile prea înguste, picioarele prea musculoase, mâinile prea mari – e evident pentru cine se pricepe.

— Trebuie să se dea drept femeie în această misiune, aşa că te rog îmbrac-o cât de bine poţi, îi spuse Flick iritată.

— Bineînţeles – dar pentru numele lui Dumnezeu, fă în aşa fel încât să n-o vadă nicio croitoreasă.

— Nicio problemă. Gestapoul nu angajează asemenea oameni.

Flick nu era deloc sigură. Nu voia ca *madame* Guillemin să-şi dea seama cât de îngrijorată era.

Croitoreasa se uită din nou la Greta.

— O să-ţi dau o fustă şi o bluză care să te facă să pari mai scundă şi o haină trei sferturi. Alese hainele şi i le dădu Gretei.

Greta le aruncă o privire dezaprobatoare. Ei îi plăceau hainele mai ţipătoare. Dar nu se plânse.

— Sunt timidă, aşa că voi merge să mă schimb în camera aia, zise ea.

În cele din urmă, *madame* îi dădu lui Flick o rochie verde ca mărul şi o haină asortată.

— Culoarea îţi scoate în evidenţă ochii, zise ea. Atâta timp cât nu eşti îmbrăcată ostentativ, de ce să nu arăţi bine? Ai putea să ieşi din situaţii dificile datorită farmecului tău.

Rochia era largă şi arăta ca un cort pe Flick, dar îşi puse o curea din piele ca să-i marcheze talia.

— Arăţi atât de şic, ca o franţuzoaică, zise *madame* Guillemin.

Flick nu-i mărturisise că va folosi cureaua pentru a ţine o armă.

Toate îşi puseră pe ele hainele noi şi se învârtiră prin încăpere, gătindu-se şi chicotind. *Madame* Guillemin alesese bine, iar lor le plăcea ce li se dăduse, dar unele haine trebuiau ajustate.

— Cât timp facem modificările necesare, puteţi să vă alegeţi accesoriile, le zise Madame.

Fetele renunţară repede la inhibiţii, iar acum se prosteau îmbrăcate doar în lenjeria intimă, probând pălării şi pantofi, alegând eşarfe şi poşete. Pentru moment uitaseră de pericolele care le păşteau şi se bucurau de noile lor haine.

Greta ieşi din anticameră arătând surprinzător de elegantă. Flick o studie cu atenţie. Întorsese gulerul bluzei albe ca să arate mai şic şi purta haina fără formă pe umeri, ca o pelerină. *Madame* Guillemin ridică din sprâncene, dar nu făcu niciun comentariu.

Rochia lui Flick trebuia scurtată. Cât timp se făceau modificările, ea se uita la haină. Lucrând sub acoperire, era foarte atentă la detalii şi se uita cu atenţie la cusături, tiv, nasturi şi buzunare, ca să fie sigură că erau aşa cum purtau franţuzoaicele. Nu găsi niciun cusur. Pe eticheta de pe guler scria „Galeries Lafayette”.

Flick îi arătă lui *madame* Guillemin briceagul. Avea doar şapte centimetri lungime, o lamă subţire, dar era foarte ascuţit. Avea un buton mic şi era fără mâner. Îl păstra într-o husă de piele subţire şi găurită.

— Vreau să coşi asta sub rever, îi ceru Flick.

— Nu-i mare lucru, îi zise *madame* Guillemin.

Le dădu fiecăreia o grămadă de lenjerie intimă, două schimburi din fiecare, toate având etichete ale magazinelor franţuzeşti. Cu o precizie impresionantă, alesese nu numai măsura potrivită, dar şi stilul preferat al fiecărei femei: corset pentru Jelly, chiloţi cu dantelă pentru Maude, pantalonaşi scurţi bleumarin şi sutien cu balene pentru Diana, cămăşi simple şi chiloţei pentru Ruby şi Flick.

— Pe batiste se află emblema diferitelor *blanchisseries* din Reims, le zise Madame Guillemin cu mândrie.

În cele din urmă, veni cu mai multe feluri de genţi: una din pânză, o geantă de voiaj, un rucsac şi câteva valize de pânză

ieftină de diferite culori şi mărimi. Fiecare femeie primi una. Înăuntru se găseau o periuţă de dinţi, pastă de dinţi, pudră, cremă de pantofi, ţigări şi chibrituri – toate franţuzeşti. Deşi mergeau acolo doar pentru scurt timp, Flick insistase ca toate să primească un set complet.

— Nu uitaţi, le zise Flick, că puteţi lua cu voi *doar* ce aţi primit în această după-amiază. Viaţa voastră depinde de asta.

Nu mai chicotiră când îşi aduseră aminte ce pericole aveau de înfruntat în câteva ore.

— În regulă, toată lumea să se ducă în camere şi să se schimbe în hainele franţuzeşti, inclusiv lenjeria intimă. Apoi ne vom întâlni jos să luăm cina.

În salonul principal al casei fusese amenajat un bar. Când Flick intră, în el se aflau cam o duzină de bărbaţi, unii în uniforme RAF, iar toţi – Flick ştia asta din vizitele anterioare – aveau să zboare deasupra Franţei. Pe o tablă erau scrise numele sau numele de cod ale celor care plecau în seara aceea, precum şi ora la care trebuiau să iasă din casă. Flick citi:

Aristotel 19:50
Căpitanul Jenkins şi locotenentul Ramsey – 20:05
Toate Stăncuţele – 20:30
Colgate şi Bunter – 21:00
Dl Blister, Paradox, Saxofon – 22:05

Ea se uită la ceas. Era 18:30. Mai aveau două ore.

Se aşeză la bar şi se uită în jur, întrebându-se câţi dintre ei se vor întoarce şi cine va muri în luptă. Unii erau foarte tineri, fumau şi spuneau bancuri, părând să n-aibă nicio grijă. Cei mai în vârstă păreau căliţi, aşa că îşi beau whisky-ul sau ginul, ştiind foarte bine că putea fi ultimul pahar din viaţa lor. Se gândi la părinţii, soţiile, iubitele, bebeluşii şi copiii lor. Operaţiunile din această seară aveau să le aducă unora dintre ei o durere care nu va dispărea niciodată.

Gândurile ei negre fură întrerupte de ceva ce o luă cu totul prin surprindere. Simon Fortescue, birocratul uns cu toate alifiile de la MI6, intră în bar, îmbrăcat cu un costum în dungi – alături de Denise Bowyer.

Lui Flick îi căzu faţa.

— Felicity, ce bine că te-am prins, îi zise Simon. Nemaiaşteptând să fie invitat, trase un scaun şi pentru Denise. Barman, un gin tonic, te rog. Tu ce vrei, Lady Denise?

— Un martini foarte sec.

— Iar tu, Felicity?

Flick nu răspunse la întrebare.

— Ea ar trebui să fie în Scoţia! zise ea.

— Uite, se pare că a avut loc o neînţelegere. Denise mi-a povestit totul despre acel poliţist...

— Nu e nicio neînţelegere, zise brusc Flick. Denise a picat la instructaj. Asta-i tot.

Denise era dezgustată.

— Nu înţeleg cum o fată foarte inteligentă dintr-o familie bună ar putea să pice...

— O ia gura pe dinainte.

— Ce?

— Nu poate să-ţi ţină gura. Nu e de încredere. Nu ar trebui să umble de capul ei!

— Javră obraznică, îi zise Denise.

Fortescue încercă să-şi menţină cu greu calmul şi coborî tonul:

— Uite cum stă treaba, fratele ei e marchiz de Inverlocky, care e *foarte* apropiat de prim-ministru. Însuşi Inverlocky m-a rugat să mă asigur că Denise va avea o şansă să arate ce poate. Aşa că, vezi tu, ar fi de-a dreptul lipsit de tact să o refuzi.

— Stai să înţeleg, ridică Flick vocea.

Unul sau doi dintre bărbaţii de lângă ei se uitară la ea.

— Ca o favoare pentru prietena ta aristocrată, îmi ceri să iau pe cineva în care nu pot avea încredere într-o misiune periculoasă în spatele liniilor inamice. Asta e ideea?

Cât vorbea ea, Percy şi Paul intrară în bar. Percy se uită la Fortescue cu antipatie nedisimulată.

— Am auzit eu bine? îl întrebă Paul.

— Am adus-o pe Denise cu mine pentru că ar fi, sincer, jenant pentru guvern dacă ar fi trimisă acasă, zise Fortescue.

— Şi un real pericol pentru mine dacă ar veni! îl întrerupse Flick. Îţi răceşti gura de pomană. Nu mai face parte din echipă.

— Uite, nu vreau să mă folosesc de gradul meu.

— Ce grad? îl întrebă ea.

— Am plecat din Garda Regală cu grad de colonel...

— Te-ai pensionat!

— Şi sunt funcţionar public, echivalentul unui brigadier.

— Nu fi ridicol! îi zise Flick. Nici măcar nu faci parte din armată.

— Îţi *ordon* să o iei pe Denise cu tine.

— Atunci va trebui să-mi reconsider răspunsul, zise Flick.

— Mai bine. Sunt sigur că nu vei regreta.

— Ei bine, răspunsul meu este acesta: du-te în pizda mă-tii!

Fortescue se înroşi la faţă. Probabil că nicio fată nu-i spusese vreodată aşa ceva. Amuţise, lucru cu totul neobişnuit pentru el.

— Ei bine, zise Denise. Am aflat cu ce gen de om avem de-a face.

— Ai de-a face cu mine, îi zise Paul. Se întoarse spre Fortescue. Eu sunt la comanda acestei operaţiuni şi nu o voi coopta pe Denise sub nicio formă. Dacă vrei să te cerţi cu cineva, sună-l pe Monty.

— Bine zis, bătrâne, adăugă Percy.

Fortescue vorbi iar, după ce tăcuse un timp. O ameninţă pe Flick cu degetul.

— Doamnă Clairet, va veni vremea să regretaţi ce mi-aţi spus. Se ridică de pe scaun. Îmi cer scuze, Lady Denise, dar am făcut tot ce ne-a stat în puteri.

Plecară amândoi.

— Idiotu' naibii, mormăi Percy.

— Hai să mâncăm, zise Flick.

Ceilalţi erau deja în sufragerie, aşteptându-i. Pe când Stăncuţele începeau să-şi mănânce ultima cină în Anglia, Percy le oferi fiecăreia câte un cadou scump: tabachere din argint pentru fumătoare, pudriere de aur pentru celelalte.

— Sunt mărci franţuzeşti de renume, aşa că le puteţi lua cu voi, zise el. Femeile erau mulţumite, dar le întristă cu următoarea remarcă. Au şi alt scop. Pot fi uşor amanetate dacă aveţi nevoie urgentă de bani, dacă daţi cumva de belea.

Mâncare era din belşug, un adevărat ospăţ pe timp de război, iar Stăncuţele se înfruptau cu poftă. Lui Flick nu îi era prea foame, dar se chinui să termine o friptură mare, ştiind că era mai multă carne decât ar fi mâncat ea într-o săptămână în Franţa.

Când terminară cina, se făcuse deja timpul să se ducă pe pistă. Se întoarseră în camere ca să-şi ia gentile franţuzeşti, apoi

se urcară în autobuz. O luară de-a lungul altui drum de ţară şi traversară o cale ferată, apoi se apropiară de un rând de ferme – cel puţin aşa păreau – de la marginea unui câmp mare şi plat. Pe un indicator scria Gibraltar Farm, dar Flick ştia că era RAF Tempsford, iar hambarele erau de fapt hangare pentru avioane.

Intrară într-un loc ce părea a fi un staul şi găsiră acolo un ofiţer RAF în uniformă, care păzea rafturi de oţel pline cu echipament. Fură percheziţionate înainte să li se dea echipamentul. Ofiţerul găsi o cutie de chibrituri englezeşti în valiza lui Maude; Diana avea în buzunar un rebus din *Daily Mirror,* completat pe jumătate, pe care jurase că intenţiona să-l lase în avion; iar Jelly, jucătoare învederată, avea asupra ei un pachet de cărţi de joc pe care scria *Made in Birmingham.*

Paul le împărţi cărţile de identitate, cartelele pentru raţii şi cupoanele de îmbrăcăminte. Fiecare femeie primea 100 000 de franci francezi, majoritatea în bancnote mototolite de o mie. Era echivalentul a 500 de lire, suficient ca să cumperi două maşini Ford.

Primiră şi arme, pistoale automate Colt de calibrul 45 şi cuţite Commando ascuţite cu două tăişuri. Flick îşi luă arma personală, un Browning automat de nouă milimetri. În jurul taliei avea cureaua de piele, în care putea să-şi pună pistolul său, la ananghie, pistolul-mitralieră. Alese briceagul în locul cuţitului Commando. Cuţitul Commando era mai lung şi aducea mai repede moartea, dar ocupa prea mult spaţiu. Marele avantaj al briceagului era că, atunci când agentului i se cerea să se identifice, putea să bage cu inocenţă mâna în buzunarul interior şi în ultima clipă să scoată briceagul.

Mai erau şi o mitralieră Lee-Enfield pentru Diana şi un pistol-mitralieră Sten Mark II cu amortizor pentru Flick.

Explozibilul din plastic de care avea nevoie Jelly le fu distribuit în părţi egale celor şase femei, aşa că, dacă se pierdea o geantă sau două, ar mai fi rămas suficient ca să ducă treaba la bun sfârşit.

— Poate sar în aer! zise Maude.

Jelly o lămuri că nu era niciun pericol.

— Cunosc pe cineva care a crezut că e ciocolată şi a mâncat puţină, zise ea. Şi nu uita, adăugă ea, nu a avut diaree doar pe jumătate.

Li se dădură, ca de obicei, grenade rotunde Mills, care aduceau a carapace de broască ţestoasă, dar Flick insistă să primească grenade normale, în cutii pătrate, pentru că le-ar putea folosi pe post de explozibil.

Fiecare femeie primi un stilou cu rezervorul gol, în care era o pilulă de cianură.

Trebuiau să se ducă neapărat la toaletă înainte să-şi pună pe ele costumul de zbor. Acesta avea un buzunar pentru pistol, pentru ca agentul să se poată apăra imediat ce ateriza, dacă era necesar. Pe lângă acesta, mai primiră o cască şi nişte ochelari de aviator şi, în cele din urmă, îşi ataşară harnaşamentul pentru paraşută.

Paul o rugă pe Flick să iasă puţin cu el. Nu le dăduse permisele speciale care le-ar fi permis să intre în castel ca femei de serviciu. Dacă o Stăncuţă era capturată de Gestapo, acel permis ar fi dezvăluit adevăratul scop al misiunii. Pentru orice siguranţă, îi dădu toate permisele lui Flick ca să le împartă în ultimul moment.

Apoi o sărută. Îl sărută şi ea cu pasiune, strângându-l în braţe, vârându-şi cu neruşinare limba în gura lui, până când fu nevoită să ia o gură de aer.

— Să nu mori! îi şopti el la ureche.

Fură întrerupţi de un acces discret de tuse. Flick mirosi pipa lui Percy. Îi dădu drumul lui Paul din braţe.

— Pilotul te aşteaptă să vorbeşti cu el, îi zise Percy lui Paul.

Paul încuviinţă şi plecă.

— Vezi să înţeleagă că Flick este la comandă, îi strigă Percy lui Paul.

— Desigur, îi răspunse Paul.

Percy părea abătut, iar Flick avea presimţiri negre.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la sacou şi i-o dădu.

— Un curier pe motocicletă a adus asta de la sediul central al SOE, înainte să plecăm de la conac. A venit ieri-seară de la Brian Standish. Percy trăgea cu nesaţ din pipă şi scotea nori de fum.

Flick se uită la bucata de hârtie în lumina apusului. Era un mesaj decriptat. Conţinutul acestuia o lovi ca un pumn în plex. Se uită la Percy deznădăjduită.

— Brian a fost în ghearele Gestapoului!

— Doar câteva secunde.

— Aparent.

— Ai suspiciuni că n-ar fi aşa?

— Of, *futu-i,* zise ea cu voce tare.

Un aviator care trecea pe acolo se uită la ea, mirat că o femeie vorbea aşa. Flick mototoli hârtia şi o aruncă.

Percy se aplecă, o luă de pe jos şi încercă să o netezească.

— Hai să rămânem calmi şi să gândim limpede.

Flick trase adânc aer în piept.

— Avem o regulă, spuse ea apăsat. Orice agent este capturat de inamic, *în orice împrejurări*, trebuie neapărat să se întoarcă la Londra să dea raportul.

— Atunci nu o să ai un operator radio.

— Mă pot descurca. Şi care-i treaba cu Charenton ăsta?

— Mă gândesc că e normal ca *mademoiselle* Lemas să fi recrutat pe cineva ca s-o ajute.

— Cei din Londra trebuie anunţaţi când se face o recrutare.

— Ştii că nimeni n-a respectat niciodată regula asta.

— Măcar ar trebui anunţat comandantul local.

— Ei bine, a fost – Michel e mulţumit că Charenton e de încredere. Iar Charenton l-a salvat pe Brian de Gestapo. Nu crezi că toată scena aia din catedrală să fi fost o înscenare, nu-i aşa?

— Poate că nici nu a avut loc, iar acest mesaj provine de la sediul central al Gestapo.

— Dar are toate codurile de securitate. Oricum, ei nu ar inventa că ar fi fost capturat şi apoi eliberat. Ar şti că ne-ar stârni bănuieli. Ar fi spus doar că a ajuns cu bine.

— Ai dreptate, dar tot mi se pare ceva ciudat.

— Şi mie, îi zise el, surprinzând-o. Dar nu ştiu ce să fac.

Ea oftă.

— Trebuie să ne asumăm riscul. Nu mai avem timp de precauţii. Dacă nu aruncăm în aer centrala telefonică în următoarele trei zile, va fi prea târziu. Oricum, trebuie să plecăm.

Percy dădu din cap că da. Flick vedea că ochii lui erau plini de lacrimi. Percy îşi puse pipa în gură şi o scoase din nou.

— Bună fată, zise el, aproape ca o şoaptă. Bună fată.

A ŞAPTEA ZI

Sâmbătă, 3 iunie 1944

CAPITOLUL 30

SOE nu avea niciun avion. Trebuia să împrumute de la RAF şi nu era deloc o treabă plăcută. În 1941, forţele aeriene le dăduseră fără prea multă tragere de inimă două Lysander, prea încete şi greoaie pentru a sprijini trupele terestre, dar ideale pentru aterizările secrete în teritoriul inamicului. Mai târziu, în urma presiunii exercitate de Churchill, au fost repartizate către SOE două escadrile de bombardiere vechi, deşi Arthur Harris, şeful cel mare de la Comandamentul Bombardierelor RAF, nu încetase să tragă sforile pentru a le primi înapoi. În primăvara lui 1944, când zeci de agenţi au fost paraşutaţi în Franţa în vederea invaziei, SOE putea conta pe 36 de aeronave.

Avionul în care aveau să se îmbarce Stăncuţele era un bombardier uşor Hudson cu două motoare, fabricat în 1939 şi considerat învechit din cauza apariţiei bombardierelor grele Lancaster cu patru motoare. Un Hudson avea două mitraliere fixate de bot, iar cei de la RAF adăugaseră o turelă în spate, cu încă două mitraliere. În spatele cabinei pasagerilor era un fel de tobogan, pe care se aruncau paraşutiştii în gol. Nu existau scaune, iar cele şase femei şi dispecerul lor se aşezaseră pe podeaua de metal. Le era frig, nu stăteau bine şi le era frică, dar pe Jelly o apucă un râs isteric care le înveseli pe toate.

Împărţeau cabina cu douăsprezece containere din metal, fiecare înalt cât un bărbat şi echipat cu un ham de paraşută, iar toate conţineau – credea Flick – arme şi muniţie ca să permită altei celule de Rezistenţă să întreprindă acţiuni de sabotaj în spatele liniilor inamice în timpul invaziei. După ce le lăsa pe Stăncuţe la Chatelle, Hudson-ul avea să zboare spre altă destinaţie, înainte să se întoarcă la Tempsford.

Nu decolaseră la timp din cauza unui altimetru care nu funcţiona şi trebuia înlocuit, aşa că la unu dimineaţa lăsară în

urmă zona de coastă engleză. Deasupra Canalului Mânecii, pilotul coborî avionul la câteva sute de metri deasupra mării, încercând să nu fie depistat de radarele inamicului, iar Flick spera să nu fie împuşcaţi de pe navele Flotei Regale, dar în curând avionul se ridică la 8 000 de metri ca să treacă de fortificaţiile de pe ţărmul Franţei. Rămase la acea altitudine ca să zboare peste „Zidul Atlanticului”, fâşia de coastă bine apărată, apoi coborî din nou la 300 de metri, ca să poată manevra mai uşor aparatul.

Pilotul era tot timpul ocupat cu hărţile, estimând poziţia avionului şi încercând să o confirme prin reperele de pe uscat. Luna era palidă şi în trei zile avea să fie plină, aşa că oraşele mari erau vizibile, în ciuda camuflajului. Totuşi, trebuiau evitate, dat fiind că erau de obicei apărate de baterii antiaeriene, din acelaşi motiv ca şi obiectivele militare. Râurile şi lacurile erau cele mai bune repere, în special când se oglindea luna în apă. Pădurile arătau ca nişte fâşii întunecate, iar lipsa neaşteptată a uneia dintre ele constituia un semn sigur că direcţia de zbor era greşită. Scânteierea şinelor de tren, lumina răspândită de un motor cu abur şi farurile unei maşini care nu respecta camuflajul erau întotdeauna semne pe care te puteai baza.

Tot drumul, Flick întoarse pe toate părţile veştile despre Brian Standish şi nou-venitul Charenton. Probabil că era adevărat. Cei de la Gestapo aflaseră de întâlnirile din cripta catedralei de la unul dintre prizonierii de la castel, pe care îi capturaseră duminica trecută, şi întinseseră o capcană, în care căzuse Brian, dar din care reuşise să scape, cu ajutorul noului recrut al lui *mademoiselle* Lemas. Totul era plauzibil. Cu toate acestea, Flick nu putea suporta explicaţiile plauzibile. Se simţea în siguranţă doar când evenimentele se succedau conform procedurii standard şi nu era nevoie de lămuriri ulterioare.

Apropiindu-se de regiunea Champagne, puteau conta pe un ajutor în navigaţie, o invenţie recentă numită Eureka/Rebecca. Un radiofar transmitea un semnal de la o locaţie secretă din Reims. Echipajul de pe Hudson nu ştia exact unde se află, dar Flick da, căci Michel îl amplasase în turnul catedralei. Aceasta era jumătatea, Eureka. În avion era Rebecca, un transmiţător radio, îngrămădit în cabină, lângă pilot. Se aflau la aproximativ 80 de kilometri nord de Reims, când pilotul recepţionă mesajul de la Eureka din catedrală.

Intenţia inventatorilor era ca Eureka să fie pe terenul de aterizare, alături de grupul de primire, dar nu se putea. Echipamentul cântărea mai mult de 45 de kilograme, era mult prea voluminos pentru a fi transportat discret, şi nu se puteau oferi explicaţii plauzibile nici celui mai fraier ofiţer Gestapo de la un punct de control. Michel şi alţi conducători ai celulelor Rezistenţei erau dispuşi să plaseze Eureka într-o poziţie permanentă, dar refuzau să transporte aparatura.

Aşa că pilotul trebuia să recurgă la metodele tradiţionale ca să depisteze satul Chatelle. Totuşi, norocul îi surâdea, căci Flick era lângă el, iar ea mai aterizase acolo de multe ori şi putea să recunoască locul din zbor. Se aflau cam la un kilometru şi jumătate la est de sat, dar Flick văzu iazul şi redirecţionă pilotul.

Pilotul întoarse avionul şi survolă pajiştea la 90 de metri altitudine. Flick văzu balizele de aterizare, patru lumini slabe în formă de L ce pâlpâiau, iar cea de la piciorul literei L semnaliza codul prestabilit. Pilotul urcă la 180 de metri, o altitudine ideală pentru paraşutare: dacă mai urca, vântul putea să-i ducă pe paraşutişti departe de zona de aterizare; dacă se poziţiona mai jos, paraşuta nu s-ar fi deschis la timp, iar agentul ar fi fost în cădere liberă.

— Eu sunt gata, zise pilotul.

— Eu nu sunt gata, zise Flick.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva nu e-n regulă. Instinctul îi spunea lui Flick că lucrurile nu mergeau cum trebuie. Nu-şi făcea griji doar în privinţa lui Brian Standish şi a lui Charenton. Mai era ceva. Arătă spre vest, către sat. Uite, nu se vede nicio lumină.

— Şi asta te miră? S-a dat stingerea. Şi e trecut de trei dimineaţa.

Flick scutură din cap.

— Aici e un sat, nu le pasă lor de camuflaj. Şi mereu e treaz cineva: o mamă care are grijă de un nou-născut, un insomniac, un student care toceşte pentru examene. Nu l-am văzut niciodată cufundat în întuneric.

— Dacă simţi că ceva este în neregulă, ar trebui să plecăm repede de aici, îi zise cu nervozitate pilotul.

O mai deranja şi altceva. Încercă să se scarpine în cap, dar casca nu o lăsa. Nu putea să-şi dea seama ce anume.

Ce să facă? Nu putea să renunţe la misiune doar pentru că sătenii din Chatelle respectau regulile de camuflaj.

Avionul survolă câmpul şi se înclină pe o parte ca să vireze.

— Nu uita că de fiecare dată când survolăm, riscăm şi mai mult, îi zise nerăbdător pilotul. Toată lumea din sat o să ne audă motoarele, iar unul dintre ei ar putea suna la poliţie.

— Exact! exclamă Flick. Probabil că i-am trezit pe toţi. Dar nimeni nu a aprins lumina.

— Nu ştiu ce să zic, cei de la ţară nu sunt foarte curioşi. Le place să-şi vadă de treburile lor.

— Prostii. Sunt la fel de băgăcioşi ca toţi ceilalţi. E foarte ciudat.

Pilotul era din ce în ce mai îngrijorat, dar continua să survoleze.

Deodată îşi dădu seama.

— Brutarul trebuia să fi aprins cuptorul. Altă dată vedeam de sus flacăra.

— Să fie închis azi?

— Ce zi e azi? Sâmbătă. Brutăria poate fi închisă luni sau marţi, dar niciodată sâmbăta. Ce se întâmplă? Zici că-i un sat-fantomă.

— Atunci hai să plecăm de aici!

Parcă cineva îi strânsese laolaltă pe săteni, inclusiv pe brutar, şi îi închisese într-un hambar – exact ce ar fi şi făcut Gestapoul dacă i-ar fi aşteptat să aterizeze.

Nu putea să anuleze misiunea. Era de o importanţă crucială. Dar instinctul îi spunea să nu se paraşuteze în Chatelle.

— Riscul e risc, zise ea.

Pilotul începea să-şi piardă răbdarea.

— Şi ce vrei să faci?

Apoi îşi aminti de containerele din cabina pasagerilor.

— Care e următoarea destinaţie?

— Nu trebuie să-ţi spun.

— De obicei, nu. Dar acum trebuie să ştiu.

— Un câmp la nord de Chartres.

Celula Vestryman.

— Îi ştiu, zise Flick încântată. Asta ar fi soluţia. Ne poţi lăsa acolo şi pe noi, şi containerele. Ne va aştepta un grup de primire care va avea grijă de noi. După-amiaza putem ajunge la Paris, iar de acolo la Reims, până mâine-dimineaţă.

Pilotul trase de manşă cât putu.

— Asta vrei să faci?

— Se poate?

— Nicio problemă, pot să vă las acolo. Decizia îţi aparţine. Tu conduci operaţiunea – mi s-a specificat foarte clar acest lucru.

Flick era îngrijorată. Bănuielile ei puteau fi nefondate, caz în care trebuia să-i transmită un mesaj lui Michel prin radioul lui Brian, în care să-i spună că, în ciuda faptului că aterizarea fusese anulată, ea era pe drum. Dar în cazul în care Gestapoul pusese mâna pe radioul lui Brian, trebuia să le dea un minimum de informaţii. Totuşi, se putea face. Putea să scrie un scurt mesaj radio, iar pilotul să i-l dea lui Percy: Brian îl va avea în câteva ore.

Trebuia să schimbe şi locul de unde avea să le recupereze pe Stăncuţe după terminarea misiunii. În prezent, bombardierul Hudson trebuia să aterizeze la Chatelle duminică la două dimineaţa, iar dacă Stăncuţele nu erau acolo, trebuia să se întoarcă în următoarea noapte la aceeaşi oră. Dacă Gestapoul ştia de Chatelle şi locul nu mai putea fi folosit, trebuia ca bombardierul Hudson să le ridice de pe câmpul de la Laroque, la vest de Reims, nume de cod Champ d'Or. Misiunea va dura o zi în plus, pentru că trebuiau să meargă de la Chartres la Reims, aşa că zborul de întoarcere trebuia să aibă loc luni la două dimineaţa şi să revină marţi la aceeaşi oră.

Se gândi la consecinţe. Dacă se duceau la Chartres pierdeau o zi. Dar dacă aterizau la Chatelle, exista riscul ca toată misiunea să fie compromisă şi Stăncuţele să ajungă în camerele de tortură ale Gestapoului. Era clar.

— Hai la Chartres, îi zisea ea pilotului.

— Recepţionat, aşa voi face.

Pe când aeronava se înclina ca să vireze, Flick se întoarse în cabină. Toate Stăncuţele se uitau nerăbdătoare la ea.

— A avut loc o mică schimbare de plan, le zise ea.

CAPITOLUL 31

Dieter stătea sub un gard viu şi se uita, nevenindu-i să creadă, la avionul englez care zbura în cerc deasupra pajiştii.

De ce nu se hotăra odată? Pilotul trecuse de două ori peste câmpul de aterizare. Luminile de semnalizare erau la locul lor. Oare comandantul grupului de primire semnalizase codul greşit? Oare făcuse Gestapoul ceva ca să trezească bănuieli? Îi venea să-şi ia câmpii. Felicity Clairet era la câţiva metri de el. Dacă trăgea în avion, ar fi putut s-o nimerească.

Apoi avionul se înclină pe o parte, vira şi se îndreptă spre sud.

Dieter era şocat. Flick Clairet îi scăpase printre degete – în faţa lui Walter Goedel, Willi Weber şi a douăzeci de gestapovişti.

Câteva secunde îşi îngropă faţa în palme.

Ce nu mersese bine? Puteau fi o mulţime de explicaţii. Când se estompă zgomotul motoarelor de avion, Dieter auzi ţipete indignate în franceză. Cei din Rezistenţă erau la fel de miraţi ca şi ei. El credea că Flick, cu experienţa sa, suspectase ceva şi anulase misiunea.

Walter Goedel, care stătea pe jos lângă el, zise:

— Ce-o să faci acum?

Dieter se gândi puţin. Acolo erau patru membri ai Rezistenţei: Michel, comandantul, care încă mai şchiopăta de la rana cauzată de glonţ; Elicopterul, operatorul radio englez; un francez pe care Dieter nu-l ştia şi o femeie tânără. Ce trebuia să facă cu ei? Planul de a-l lăsa liber pe Elicopter fusese teoretic unul bun, dar avusese două consecinţe umilitoare, iar el nu mai putea să continue aşa. Trebuia să se aleagă cu ceva după eşecul răsunător din acea seară. Trebuia să recurgă la metodele tradiţionale de interogatoriu în speranţa de a salva operaţiunea – şi propria reputaţie.

Duse microfonul radioului cu ultrascurte la gură.

— Către toate unităţile, vă vorbeşte maiorul Franck. Treceţi la acţiune, vă repet, treceţi la acţiune. Apoi se ridică în picioare şi scoase pistolul automat.

Farurile ascunse în copaci se aprinseră toate deodată. Cei patru terorişti din mijlocul câmpului erau acum în plină lumină, părând speriaţi şi vulnerabili.

— Sunteţi înconjuraţi! le spuse Dieter în franceză. Mâinile sus!

Lângă el, Goedel scoase Lugerul. Împreună cu Dieter, cei patru gestapovişti îşi îndreptară carabinele spre picioarele celor din Rezistenţă. Era o clipă de incertitudine: oare aveau cei din Rezistenţă să deschidă focul? Dacă făceau asta, aveau să fie seceraţi. Cu puţin noroc, vor fi doar răniţi. Dar Dieter nu avusese

prea mult noroc în seara asta, iar dacă cei patru mureau împuşcaţi, nu mai scotea nimic de la ei.

Cei patru ezitară.

Dieter făcu un pas în faţă, spre lumină, alături de cei patru trăgători.

— Înspre voi sunt îndreptate douăzeci de puşti, ţipă el. Aruncaţi armele!

Unul dintre ei începu să fugă.

Dieter înjură. În lumină văzu nişte şuviţe roşcate: era Elicopterul, prostul de el fugea pe câmp ca un taur furios.

— Împuşcaţi-l, spuse Dieter în şoaptă.

Toţi cei patru trăgători ochiră şi traseră. Împuşcăturile răsunară în pajiştea liniştită. Elicopterul mai făcu doi paşi, apoi căzu secerat la pământ.

Dieter se uită la ceilalţi trei, aşteptând. Cu toţii îşi ridicară încet mâinile.

Dieter vorbi în radioul cu ultrascurte.

— Către toate echipele de pe pajişte, veniţi şi luaţi-i pe prizonieri. Îşi puse pistolul la loc în geacă.

Se duse acolo unde zăcea Elicopterul. Nu se mişca. Trăgătorii de la Gestapo trăseseră în picioare, dar era greu să nimereşti o ţintă în mişcare pe timp de noapte, iar unul dintre ei ţintise prea sus, împuşcându-l în gât şi sfârtecându-i coloana vertebrală, vena jugulară sau pe amândouă. Dieter îngenunche în faţa lui şi verifică dacă avea puls, dar nu simţi nimic.

— Nu ai fost cel mai inteligent spion pe care l-am întâlnit vreodată, dar ai fost un băiat curajos, zise el încetişor. Dumnezeu să te ierte. Îi închise ochii.

Se uită la ceilalţi trei, neînarmaţi şi încătuşaţi. Michel avea să reziste bine la interogatoriu. Dieter îl văzuse în acţiune şi părea curajos. Probabil că principalul lui defect era orgoliul. Era arătos şi afemeiat. Cel mai bine era să-l tortureze în faţa unei oglinzi: să-i rupă nasul, să-i scoată vreo doi dinţi, să-i zgârie obrajii, trebuia să înţeleagă că va deveni din ce în ce mai urât dacă i se împotrivea.

Celălalt bărbat avea un aer profesionist, poate era avocat. Un gestapovist îl percheziţionă şi-i arătă lui Dieter un permis care îi acorda doctorului Claude Bouler dreptul să circule după ce se dădea stingerea. Dieter credea că e un act fals, dar când cercetară maşinile Rezistenţei, descoperiră o geantă de doctor

autentică, plină cu instrumente şi medicamente. Era palid, dar reţinut în momentul arestării: şi cu el va avea mult de tras la interogatoriu.

Fata nu-i va da de furcă. Avea cam nouăsprezece ani, era drăguţă, cu păr brunet şi lung, ochi mari, dar o privire goală. O chema Gilberte Duval. Dieter ştia din interogatoriul la care îl supusese pe Gaston că Gilberte era iubita lui Michel şi rivala lui Flick. Dacă se ocupa cum trebuia de ea, va fi uşor să-i smulgă orice informaţie voia.

Maşinile nemţilor fură aduse din hambar de la La Maison Grandin. Prizonierii intrară în acelaşi camion cu gestapoviştii. Dieter dădu ordin să fie puşi în celule separate, ca să nu poată comunica unul cu altul.

El şi Goedel fură conduşi înapoi la Sainte-Cécile cu Mercedesul lui Weber.

— Ce farsă sinistră! spuse Weber cu dispreţ în glas. Ce risipă de timp şi de forţe!

— Nu-i chiar aşa, remarcă Dieter. Am scos din circulaţie patru agenţi – de fapt şi asta trebuie să facă Gestapoul –, dar e chiar mai bine, trei dintre ei sunt încă în viaţă şi pot fi interogaţi.

— Ce speri să afli de la ei? întrebă Goedel.

— Cel care a murit, Elicopterul, era operator radio, îi explică Dieter. Am o copie a carnetului lui de coduri. Din păcate, nu avea aparatul la el. Dacă îl găsim, ne-am putea da drept Elicopterul.

— Eşti sigur că poţi folosi un transmiţător radio dacă ştii frecvenţa pe care transmitea el?

— Fiecare transmiţător are un sunet diferit pentru cine se pricepe, scutură Dieter din cap. Iar radiourile astea mici şi portabile se deosebesc de altele. Circuitele neesenţiale sunt eliminate pentru a fi mai reduse ca mărime, iar rezultatul este un ton de proastă calitate. Dacă am avea unul exact ca al lui, luat de la alt agent, ar putea să semene suficient de mult ca să ne asumăm riscul.

— Poate că avem unul pe undeva.

— Dar ar trebui să fie la Berlin. E mai uşor să-l găsim pe cel al Elicopterului.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Fata o să-mi spună unde este.

În timpul călătoriei, Dieter se gândi ce tactică de interogatoriu să adopte. Putea să o tortureze pe fată în faţa bărbaţilor, dar ar fi rezistat. Poate ar fi fost mai bine să-i tortureze pe bărbaţi în faţa fetei. Aşa ar fi fost mai simplu.

Deja îşi făcuse un plan când trecură de biblioteca publică din centrul oraşului Reims. Remarcase clădirea şi înainte. Era o mică bijuterie din piatră maronie în stil Art Deco, înconjurată de o grădină.

— Vrei să opreşti maşina o clipă, maior Weber? întrebă Dieter.

Weber îi şopti un ordin şoferului.

— Ai nişte unelte în portbagaj?

— Habar n-am, zise Weber. Dar la ce-ţi trebuie?

— Domnule maior, sigur că avem trusa regulamentară, spuse şoferul.

— E acolo şi un ciocan destul de mare?

— Da, zise şoferul şi coborî din maşină.

— N-o să-mi ia decât o clipă, spuse Dieter şi coborî şi el din maşină.

Şoferul îi dădu un ciocan cu mâner lung şi cu un capăt gros de oţel. Dieter trecu de bustul lui Andrew Carnegie şi se îndreptă spre bibliotecă. Clădirea era încuiată şi cufundată în întuneric. Uşile din sticlă erau prevăzute cu un grilaj frumos de fier forjat. Dieter înconjură clădirea şi găsi o intrare spre subsol la care era o uşă din lemn pe care scria ARCHIVES MUNICIPALES.

Dieter izbi cu ciocanul în broască. Aceasta se sparse la a patra lovitură. Intră şi aprinse luminile. Urcă pe o scară îngustă până la etajul principal şi traversă holul de la intrare, către secţiunea de beletristică. Acolo găsi la litera F operele lui Flaubert şi luă cartea pe care o căuta, *Madame Bovary.* Nu era o chestie de noroc: o asemenea carte probabil că se găsea în orice bibliotecă din ţară.

Deschise cartea la capitolul nouă şi găsi pasajul la care se gândea. Îşi amintise foarte bine. Îi va fi de mare folos.

Se întoarse la maşină. Goedel părea amuzat. Weber îi zise neîncrezător:

— Aveai nevoie de ceva de citit?

— Uneori nu prea pot să adorm, îi răspunse Dieter.

Goedel râse. Luă cartea de la Dieter şi citi titlul.

— Un roman clasic, remarcă el. Oricum, cred că e prima dată când a spart cineva uşa bibliotecii ca să-l ia cu împrumut.

Îşi continuară drumul spre Sainte-Cécile. Gând ajunseră la castel, Dieter avea deja în minte tot planul, inclusiv amănuntele.

Îi ordonă locotenentului Hesse să-l pregătească pe Michel pentru interogatoriu, adică să-l dezbrace în pielea goală şi să-l lege de un scaun din camera de tortură.

— Arată-i instrumentul pe care îl folosim ca să smulgem unghiile, îi zise el. Lasă-l pe masa din faţa lui.

Cât timp Hesse se ocupa de asta, Dieter luă un toc, o călimară şi un teanc de hârtie de scris din birourile de la etajul superior. Walter Goedel se piti într-un colţ al camerei de tortură de unde să poată urmări interogatoriul.

Dieter îl studie cu privirea pe Michel pentru câteva clipe. Conducătorul din Rezistenţă era un bărbat înalt, cu riduri sexy în colţul ochilor. Avea o alură de băiat rău care plăcea femeilor. Acum era speriat, dar hotărât. Dieter îşi închipui că prizonierul se gândea cum să reziste cât mai mult timp torturii. Dieter puse tocul, cerneala şi hârtia pe masă, lângă cleştele de smuls unghiile, ca să-i arate ce alternative avea.

— Dezleagă-i mâinile, ordonă Dieter.

Hesse făcu întocmai.

Pe faţa lui Michel se citi o uşurare enormă, dar şi teama că nu putea fi adevărat.

Dieter îi explică lui Walter Goedel:

— Înainte de a-i interoga pe prizonieri, vreau să iau mostre cu scrisul lor de mână.

— Cu scrisul lor de mână?

Dieter încuviinţă din cap, uitându-se la Michel, care părea să fi înţeles schimbul de cuvinte în germană. Pe faţă i se citea speranţa.

Dieter scoase din buzunar romanul *Madame Bovary,* îl deschise şi-l puse pe masă.

— Copiază tot capitolul nouă, îi zise lui Michel în franceză.

Michel ezită. Totuşi, părea ceva inofensiv, dar bănuia că-i o capcană, îşi dădu seama Dieter, dar nu ştia despre ce era vorba. Dieter aşteptă. Membrilor Rezistenţei li se spusese să facă orice ca să se amâne clipa în care începea tortura. Cu siguranţă că Michel vedea în cererea lui un fel de amânare. Probabil că nu era ceva chiar atât de inofensiv, dar, cu siguranţă, era mai bine decât să i se smulgă unghiile.

— Aşa voi face, zise Michel după ce se gândi mai mult timp. Începu să scrie.

Dieter se uita la el. Scrisul lui era mare şi cu înfloriturі. Când Michel întoarse pagina, Dieter îl opri. Îi ordonă lui Hans să-l ducă pe Michel în celulă şi s-o aducă pe Gilberte.

Goedel se uită pe ce scrisese Michel şi scutură din cap amuzat.

— Nu-mi dau seama ce vrei să faci, zise el.

Puse foile de hârtie înapoi şi se aşeză iar pe scaun. Dieter rupse una dintre pagini cu multă grijă, în aşa fel încât să lase doar anumite cuvinte.

Gilberte intră în cameră, părând îngrozită, dar sfidătoare, şi afirmă:

— N-am să vă spun nimic, n-o să-mi trădez niciodată prietenii. Şi-n afară de asta, nu ştiu nimic. Tot ce fac este să-i duc cu maşina.

Dieter o îndemnă să ia loc şi-i oferi o cafea.

— E cafea adevărată, zise el, dându-i ceaşca. Aici în Franţa nu se găseşte decât erzaţ.

Ea o bău şi-i mulţumi.

Dieter o studie cu privirea. Era destul de frumoasă cu părul ei negru şi ochii căprui, deşi avea o expresie cam tâmpă pe faţă.

— Eşti o femeie frumoasă, Gilberte, zise el. Nu pot să cred că eşti o criminală.

— Nu, nu sunt! zise ea cu recunoştinţă în glas.

— Femeia e în stare de orice pentru iubitul ei, nu-i aşa?

— Înţelegeţi foarte bine, îi zise ea uitându-se la el mirată.

— Ştiu totul despre tine. Eşti amanta lui Michel?

Ea îşi înclină capul fără să-i răspundă.

— E căsătorit, desigur. Ce păcat! Dar îl iubeşti, nu-i aşa? De aceea şi ajuţi Rezistenţa. Din dragoste, nu din ură.

Ea dădu din cap că da.

— Am dreptate, nu? zise el. Răspunde-mi!

— Da, aşa e, spuse ea în şoaptă.

— Ai fost indusă în eroare, drăguţo.

— Ştiu că am greşit...

— Nu m-ai înţeles bine. Ai fost indusă în eroare. Nu pentru că ai încălcat legea, ci pentru că-l iubeşti pe Michel.

Fata se uită la el uimită.

— Ştiu că e căsătorit, dar...

— Mă tem că el nu te iubeşte cu adevărat.

— Ba da!

— Nu-i aşa! Îşi iubeşte nevasta, pe Felicity Clairet, cunoscută şi ca Flick. O englezoaică – nu prea elegantă, nu prea frumoasă şi cu câţiva ani mai mare ca tine –, dar pe ea o iubeşte.

Fata începu să plângă şi îi zise:

— Nu te cred.

— Îi scrie. Îmi închipui că pune curierii să-i ducă mesajele în Anglia. Îi trimite scrisori de dragoste în care îi spune cât de dor îi e de ea. Sunt scrise într-un stil demodat, dar destul de poetic. Am citit câteva.

— Imposibil.

— Avea una asupra lui când v-am arestat pe toţi. A încercat s-o distrugă chiar acum, dar am reuşit să păstrez câteva frânturi. Dieter scoase din buzunar foaia pe care o rupsese şi i-o înmână. Nu e cumva ăsta scrisul lui?

— Ba da.

— Şi este o scrisoare de dragoste... sau ce altceva?

Gilberte o citi încet, mişcându-şi buzele.

> *Mă gândesc neîncetat la tine*! *Amintirea ta mă înnebuneşte*! *Ah*! *Iartă-mă*! *Te las*! *Adio*! *Voi pleca departe, atât de departe încât n-o să mai auzi vorbindu-se despre mine*! *Şi totuşi, astăzi, nu ştiu ce forţă m-a împins către tine*! *Căci nu se poate lupta împotriva cerului, nu se poate rezista împotriva cerului, nu se poate rezista zâmbetului îngerilor*! *Te laşi furat de tot ce e frumos, fermecător, adorabil*![25]

Gilberte aruncă pe jos hârtia, plângând în hohote.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun tocmai eu, îi zise Dieter cu blândeţe. Luă batista din pânză albă din buzunarul de la piept şi i-o dădu. Ea îşi îngropă faţa în ea.

Trebuia să înceapă s-o interogheze.

— Să înţeleg că Michel a stat cu tine de când a plecat Flick.

— Chiar mai mult de atât, îi zise ea indignată. Timp de şase luni, a fost la mine în fiecare noapte, în afară de cele când era *ea* în oraş.

— La tine acasă?

---

[25] Gustave Flaubert, *Madame Bovary,* traducere în lb. română de Aurelia Ulici. (n.tr.).

— Am un apartament. Foarte mic. Dar era suficient pentru doi... doi oameni care se iubeau. Continua să bocească.

Dieter se străduia să menţină un ton de conversaţie uşoară, în timp ce se apropia pe căi ocolite de subiectul care îl interesa într-adevăr.

— Nu ţi-a fost greu să-l primeşti la tine şi pe Elicopter, într-un apartament atât de mic?

— El nu stă aici. A venit doar astăzi.

— Dar sigur te-ai gândit unde va sta.

— Nu, Michel i-a găsit un loc, o cameră deasupra vechii librării de pe rue Molière.

Walter Goedel se foi deodată pe scaun; îşi dădu seama unde voia Dieter să ajungă. Dieter îl ignoră şi o întrebă ca din întâmplare pe Gilberte:

— Nu şi-a lăsat el lucrurile la tine când ai plecat la Chatelle ca să te pregăteşti pentru sosirea avionului?

— Nu, şi le-a dus în cameră.

— Inclusiv valiza cea mică? îi puse Dieter întrebarea-cheie.

— Da.

— Aha.

Dieter ştia de ce avea nevoie. Deci, radioul Elicopterului se afla într-o cameră deasupra librăriei din rue Molière.

— Am terminat cu vaca asta proastă, îi zise lui Hans în germană. Dă-i-o lui Becker.

Maşina lui Dieter, Hispano-Suiza albastră, era parcată în faţa castelului. Cu Walter Goedel lângă el şi Hans Hesse pe bancheta din spate, conduse cu viteză prin sate până la Reims, unde găsi repede librăria din rue Molière.

Sparseră uşa şi urcară pe o scară de lemn până la încăperea de deasupra magazinului. În cameră nu era decât o saltea de paie pe jos, acoperită cu o pătură aspră. Pe podeaua de lângă patul improvizat se aflau o sticlă de whisky, o geantă cu articole de toaletă şi valiza cea mică.

Dieter o deschise ca să-i arate lui Goedel radioul.

— Cu ăsta, îi zise Dieter victorios, mă pot da drept Elicopterul.

Pe drumul de întoarcere spre Sainte-Cécile, vorbiră despre ce mesaj să trimită.

— Mai întâi de toate, Elicopterul va vrea să afle de ce nu au aterizat paraşutiştii, zise Dieter. Aşa că va întreba „Ce s-a întâmplat?” Eşti de acord cu mine?

— Şi va fi furios, îi zise Goedel.

— Aşa că va spune „Ce naiba s-a întâmplat”.

Goedel scutură din cap.

— Am studiat în Anglia înainte de război. Expresia „Ce naiba?” e prea politicoasă. Este un eufemism pentru „Ce dracu’?” Un tânăr militar nu ar folosi-o niciodată.

— Poate că ar trebui să spună „Ce pula mea?”

— E prea vulgar, se opuse Goedel. Ştie că mesajul poate fi decriptat de o femeie.

— Engleza ta e mai bună decât a mea, tu alegi.

— Cred că ar trebui să spună „Ce dracu’ s-a întâmplat?” Exprimă destul de bine furia şi este o înjurătură folosită mai mult de bărbaţi, însă nu le-ar şoca pe femei.

— În regulă. Apoi va vrea să ştie ce să facă în continuare, aşa că va mai pune întrebări. Ce să spună?

— Probabil „Trimite instrucţiuni”. Englezilor le displace cuvântul „ordin”, nu cred că e rafinat.

— Bine. O să cerem un răspuns rapid, căci Elicopterul nu ar avea răbdare şi nici noi nu mai avem.

Ajunseră la castel şi se duseră la camera de interceptare de la subsol. Un operator între două vârste pe nume Joachim conectă radioul la reţeaua electrică şi îl setă pe frecvenţa de urgenţă a Elicopterului, în timp ce Dieter mâzgălea mesajul asupra căruia conveniseră:

CE DRACU’ S-A ÎNTÂMPLAT? TRIMITE
INSTRUCŢIUNI. RĂSPUNDE IMEDIAT.

Dieter făcu eforturi să se controleze şi să-i arate lui Joachim cum să încripteze mesajul, inclusiv codurile de siguranţă.

— Nu vor şti că Elicopterul nu e la aparat? îl întrebă Goedel. Nu pot să-şi dea seama că nu e mâna sa, ca în cazul scrisului de mână?

— Ba da, zise Joachim. Dar l-am ascultat pe tipul ăsta trimiţând mesaje de câteva ori şi pot să-l imit. E într-un fel ca atunci când imiţi accentul cuiva, ca atunci când vorbeşti cu accent de Frankfurt.

Goedel era sceptic.

— Poţi să-l imiţi perfect după ce l-ai auzit doar de două ori?

— Nu la perfecţie. Dar de obicei agenţii sunt stresaţi când transmit, ascunşi pe undeva şi îngrijoraţi că-i vom prinde, aşa că unele modificări vor fi puse pe seama tensiunii. Începu să tasteze literele.

Dieter estima că trebuiau să aştepte cel puţin o oră. La centrul de ascultare din Londra, mesajul trebuia decriptat, apoi dat agentului care îl recrutase pe Elicopter, care probabil dormea acum. Acesta putea primi mesajul prin telefon şi obligat eventual să dea pe loc un răspuns, dar şi atunci răspunsul trebuia încriptat şi transmis, apoi decriptat de Joachim.

Dieter şi Goedel se duseră la bucătăria de la parter, unde găsiră un caporal care începea să gătească şi-i cerură nişte cârnaţi şi două cafele. Goedel era nerăbdător să ajungă la cartierul general al lui Rommel, dar voia să rămână să vadă cum se va termina totul aici.

Era aproape zi când o tânără îmbrăcată în uniformă SS veni să-i anunţe că se primise răspunsul şi că Joachim îl terminase de descifrat.

Se grăbiră să ajungă la subsol. Weber era deja acolo, dorind din nou să arate că el e cel care conduce operaţiunea. Joachim îi dădu mesajul bătut la maşină, iar copiile la indigo lui Dieter şi Goedel.

Dieter citi:

ANULAT PARAŞUTARE STĂNCUŢE
DAR ATERIZAT ÎN ALTĂ PARTE
AŞTEAPTĂ SĂ CONTACTEZI PANTERA

— Asta nu ne spune prea multe, zise Weber ursuz.

— Ce dezamăgire, fu Goedel de acord.

— Amândoi greşiţi! le zise Dieter bucuros. Pantera e în Franţa – şi eu am o poză a ei! Cu un gest teatral, scoase pozele cu Felicity Clairet din portofel şi îi dădu una lui Weber. Trezeşte un fotograf şi pune-l să facă o mie de cópii. Vreau să văd poza asta prin tot oraşul Reims în următoarele douăsprezece ore. Hans, alimentează-mi maşina cu benzină.

— Unde te duci? îl întrebă Goedel.

— La Paris cu celălalt fotograf ca să fac acelaşi lucru şi acolo. Acum am prins-o!

CAPITOLUL 32

Aterizarea cu paraşuta decurse fără incidente. Containerele fură aruncate primele, aşa că nu exista riscul ca unul dintre ele să cadă în capul unui paraşutist; apoi Stăncuţele se aşezară cu rândul pe tobogan şi când dispecerul le atingea pe umăr, îşi dădeau drumul în jos şi de acolo în aer.

Flick fu ultima. După ce căzu şi ea, Hudson-ul o luă la nord şi dispăru în noapte. Îi ură echipei noroc în sinea lui. Era aproape zi: din cauza întârzierilor, aveau să facă ultima parte a călătoriei la lumina periculoasă a zilei.

Flick ateriză perfect, cu genunchii îndoiţi şi mâinile lipite de corp. Stătu nemişcată pentru puţin timp. Pământ francez, se gândea ea înfricoşată; teritoriul inamicului. Acum era o infractoare, o teroristă, un spion. Dacă era prinsă, va fi executată.

Încercă să nu se mai gândească la asta şi se ridică. La câţiva metri mai încolo, un măgar se uita la ea în lumina lunii, apoi începu să pască. Vedea trei containere în apropiere. Mai încolo, erau răspândiţi pe câmp şase oameni ai Rezistenţei, lucrând câte doi, ridicând containerele masive şi ducându-le de acolo.

Se chinui să-şi dea jos hamul de paraşută, casca şi echipamentul de zbor. În timp ce făcea acest lucru, un tânăr veni la ea şi-i zise în franceză cu respiraţia întretăiată:

— Nu aşteptam oameni, ci doar armament!

— E doar o schimbare de plan, îi zise ea. Nu-ţi face griji. E cumva Anton cu tine? Anton era numele de cod al comandantului celulei Vestryman.

— Da.

— Spune-i că Pantera e aici.

— Aha – tu eşti Pantera? Era impresionat.

— Da.

— Mă cheamă Chevalier. Încântat de cunoştinţă.

Ea se uită la cer. Se făcea lumină.

— Te rog, Chevalier, găseşte-l pe Anton cât de repede poţi. Spune-i că avem şase persoane care au nevoie de transport. Nu avem timp de pierdut.

— Prea bine. Tânărul porni grăbit.

Ea împături paraşuta, apoi se duse în căutarea celorlalte Stăncuţe. Greta aterizase într-un copac şi se lovise, căci căzuse în crengile de sus, dar se oprise fără să fie rănită grav şi reuşise să iasă din ham şi să coboare pe pământ. Toate celelalte aterizaseră pe iarbă.

— Sunt foarte mândră de mine, zise Jelly, dar nu aş mai face-o niciodată, nici pentru un milion de lire.

Flick observă că oamenii din Rezistenţă cărau containerele la capătul sudic al câmpului, aşa că ea le conduse pe Stăncuţe în aceeaşi direcţie. Acolo găsi o camionetă cu materiale de construcţie, o căruţă trasă de un cal şi o limuzină Lincoln veche cu capota scoasă, care avea un fel de motor cu abur. Nu era surprinsă: benzina nu se găsea decât pentru serviciile publice, iar francezii recurgeau la tot felul de soluţii ingenioase pentru a-şi putea folosi maşinile. Cei din Rezistenţă încărcaseră containerele în căruţă şi se ascundeau acum sub navetele de legume. Mai multe containere fură puse în spatele maşinii pentru materiale de construcţie. Întreaga operaţiune era condusă de Anton, un bărbat slab de cam patruzeci de ani, cu o şapcă murdară pe cap şi cu o pufoaică scurtă şi albastră: avea o ţigară galbenă franţuzească în gură. El se uită la femei uimit.

— Şase femei? întrebă el. Faceţi cumva un cerc de croitorie?

Flick îşi dăduse seama că cel mai bine era să ignore glumele la adresa femeilor, aşa că i se adresă pe un ton solemn:

— Asta-i cea mai importantă misiune pe care am condus-o vreodată şi am nevoie de ajutorul tău.

— Bineînţeles.

— Trebuie să prindem trenul de Paris.

— Vă pot duce până la Chartres. Bărbatul îşi ridică privirile spre cer, calculând în minte cât timp mai era până în zori, apoi făcu un semn spre o fermă de pe câmp, care abia se vedea. Puteţi să vă ascundeţi pentru un timp în hambar. După ce terminăm de dus containerele astea, o să venim să vă luăm.

— Nu cred că-i o idee prea bună, spuse Flick cu hotărâre în glas. Trebuie să plecăm chiar acum.

— Următorul tren spre Paris e la zece. Pot să vă duc la gară până atunci.

— Vorbeşti aiurea. Nimeni nu ştie când pleacă trenurile.

Aşa şi era. Bombardamentele Aliaţilor, sabotajele Rezistenţei şi greşelile intenţionate făcute de muncitorii de la căile ferate

care erau împotriva naziştilor, toate dereglaseră mersul trenurilor. Singurul lucru pe care-l puteai face era să te duci la gară şi să aştepţi să vină un tren. Dar era bine să fii acolo cât mai devreme.

— Pune containerele în hambar şi du-ne chiar acum.

— Nu se poate, zise el. Trebuie să depozitez marfa înainte să se crape de ziuă.

Oamenii se opriră din lucru ca să asculte ce vorbeau cei doi.

Flick scoase un oftat. Armele şi muniţia din containere însemnau totul pentru Anton. Datorită lor se bucura de putere şi prestigiu.

— E mai important ce facem noi, crede-mă.

— Îmi pare rău...

— Anton, ascultă-mă. Dacă nu faci asta pentru mine, îţi promit că nu vei mai primi niciodată vreun container din Anglia. Ştii că pot să fac asta, nu-i aşa?

Tăcură amândoi pentru un timp. Anton nu voia să-l vadă oamenii lui că cedează. Totuşi, dacă se oprea furnizarea de arme, oamenii aveau să plece în altă parte. Acesta era singurul atu pe care-l aveau ofiţerii britanici asupra celor din Rezistenţa franceză.

Dar funcţionă. Anton se uită urât la ea. Îşi scoase încet ţigara din gură şi aruncă chiştocul.

— Foarte bine, zise el. Urcaţi în camionetă.

Femeile ajutară la descărcarea containerelor, apoi se urcară în furgonetă. Pe jos era foarte murdar: praf de ciment, noroi şi ulei, dar găsiră nişte bucăţi de pânză de sac şi le întinseră pe jos ca să nu-şi murdărească hainele. Anton închise uşa din spate. Chevalier se aşeză pe scaunul şoferului.

— Doamnelor, zise el în engleză, la drum.

— Fără glume, te rog, şi nu vorbi în engleză, îi replică Flick în franceză, cu multă răceală în glas.

Maşina demară. După ce zburaseră opt sute de kilometri pe podeaua metalică a unui bombardier, Stăncuţele străbăteau acum treizeci şi doi de kilometri într-o camionetă pentru materiale de construcţii. Era de mirare că tocmai Jelly – cea mai în vârstă, mai grasă şi mai puţin antrenată din cele şase – suporta totul fără să se plângă, ba chiar glumise şi râsese de situaţie atunci când camioneta cotea brusc şi o trântea dintr-o parte în alta. Dar când răsărise soarele şi camioneta intrase în

orăşelul Chartres, toate se întristară din nou. Maude chiar spusese:

— Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva, iar Diana o strânsese de mână.

Flick le comunică planul:

— Acum o să ne împărţim pe echipe de câte două.

Echipele fuseseră deja alcătuite la şcoala de bune maniere.

Flick o pusese pe Diana cu Maude, căci altfel Diana ar fi făcut scandal. Flick făcea pereche cu Ruby, pentru că voia să aibă cu cine să discute, iar Ruby era cea mai inteligentă dintre Stăncuţe. Din păcate, o lăsa astfel pe Greta cu Jelly.

— Tot nu înţeleg de ce trebuie să colaborez cu o străină, protestă Jelly.

— Asta nu-i o petrecere, îi spuse Flick iritată. Nu trebuie să stai lângă cea mai bună prietenă a ta, este o operaţiune militară şi trebuie să execuţi ordinele.

Jelly tăcu din gură.

— Va trebui să ne schimbăm poveştile, ca să explicăm de ce am mers cu trenul, continuă Flick. Aveţi vreo idee?

— Eu sunt soţia maiorului Remmer, zise Greta, un ofiţer german care lucrează la Paris, şi călătoresc cu servitoarea mea franţuzoaică. M-am dus să văd catedrala din Reims, iar acum să zicem că mă întorc din vizita făcută la catedrala din Chartres.

— Destul de bine. Şi tu, Diana?

— Eu şi Maude suntem secretare la compania de electricitate din Reims. Am fost la Chartres pentru că... Maude nu mai ştia nimic de logodnicul ei şi ne-am gândit că poate fi acolo. Dar nu era.

Flick dădu din cap mulţumită. Erau mii de franţuzoaice care-şi căutau rudele dispărute, mai ales pe bărbaţii tineri care ar fi putut să fie răniţi în timpul bombardamentelor, arestaţi de Gestapo, trimişi în lagărele de concentrare din Germania sau recrutaţi de Rezistenţă.

— Eu sunt văduva unui agent la bursă care a fost omorât în 1940, zise Flick. M-am dus la Chartres ca s-o iau pe verişoara mea orfană cu mine la Reims.

Unul dintre marile avantaje ale femeilor agenţi secreţi era că puteau să umble prin ţară fără să trezească bănuieli. Dimpotrivă, bărbaţii găsiţi în afara zonei în care lucrau erau

automat bănuiţi că făceau parte din Rezistenţă, mai ales dacă erau tineri.

— Lasă-ne într-un loc liniştit, îi spuse Flick lui Chevalier, şoferul.

Şase femei decent îmbrăcate, dar coborând dintr-o camionetă pentru materiale de construcţii, ar fi atras atenţia chiar şi în Franţa aflată sub ocupaţie, unde oamenii foloseau orice mijloace de transport puteau.

— Găsim noi gara şi singure, adăugă Flick.

După câteva minute, şoferul opri şi dădu în marşarier, apoi sări din camionetă şi deschide uşa din spate. Stăncuţele coborâră pe o străduţă îngustă şi pietruită, străjuită de o parte şi de alta de clădiri înalte. Flick zări catedrala prin spaţiul gol dintre acoperişuri.

— Duceţi-vă la gară, le aminti Flick planul, cumpăraţi bilete doar dus până la Paris şi urcaţi-vă în primul tren. Fiecare pereche se va preface că nu le cunoaşte pe celelalte, dar vom sta totuşi aproape unele de altele în tren. Ne vom regrupa la Paris: aveţi adresa.

Urmau să meargă la un hotel ieftin, numit Hôtel de la Chapelle, în a cărui proprietăreasă puteau să aibă încredere că nu va pune prea multe întrebări, deşi nu era membră a Rezistenţei. Dacă ajungeau la timp, aveau să plece imediat la Reims; dacă nu, urmau să-şi petreacă noaptea în acel hotel. Pe Flick nu o prea atrăgea gândul de a merge la Paris – oraşul era înţesat de gestapovişti şi de colaboraţionişti, acei „Kollabos”, dar nu avea încotro.

Doar Flick şi Greta ştiau care era adevărata misiune a Stăncuţelor. Celelalte încă mai credeau că aveau să arunce în aer un tunel de cale ferată.

— Diana şi Maude, luaţi-o înainte, hai, repede! După aceea, Jelly şi Greta, însă mai încet.

O porniră, părând speriate. Chevalier le strânse mâinile, urându-le noroc, şi se îndepărtă, luând-o spre câmp, ca să încarce şi restul containerelor. Flick şi Ruby ieşiră din străduţă.

Primii paşi făcuţi într-un oraş franţuzesc erau întotdeauna cei mai periculoşi. Flick avea impresia că toţi ştiau cine era, de parcă ar fi avut o pancartă în spate pe care scria „Agent britanic! Omorâţi-o!” Dar oamenii treceau pe lângă ea fără să o

bage în seamă şi, după ce depăşi un jandarm şi doi ofiţeri germani, inima începu să-i bată din nou în ritm normal.

Tot se simţea un pic vinovată. Toată viaţa ei fusese o persoană respectabilă şi fusese învăţată să vadă în poliţişti nişte prieteni.

— Detest să încalc legea, îi şopti ea lui Ruby în franceză. De parcă aş fi făcut ceva rău.

— Eu sunt obişnuită, zise Ruby râzând încet. Poliţiştii mi-au fost tot timpul duşmani.

Ajunseră la catedrala aflată în vârful unui deal, iar Flick simţi un fior de încântare văzând-o, căci era o culme a culturii medievale franceze, un lăcaş de cult fără asemănare în lume. Se gândi cu regret că în vremuri normale ar fi putut să petreacă vreo două ore vizitând catedrala.

Femeile coborâră dealul şi ajunseră la gară, o clădire modernă din piatră, de aceeaşi culoare ca şi cea din care era construită catedrala. Intrară în sala pătrată din marmură bej. Era coadă la casa de bilete, dar asta era bine: însemna că oamenii sperau că va veni curând un tren. Greta şi Jelly erau deja la coadă, dar Diana şi Maude nu se vedeau. Probabil că erau deja pe peron.

Se aşezară la coadă având în faţă un panou anti-Rezistenţă, în care era înfăţişat un bandit cu o puşcă, iar Stalin stătea în spatele lui. Pe acesta se putea citi:

EI UCID!
Înfăşuraţi în
STEAGUL NOSTRU

„Asta trebuie să fiu eu”, se gândea Flick.

Cumpărară biletele fără probleme. În drum spre peron fură nevoite să treacă printr-un punct de control al Gestapoului, iar inima lui Flick începu să bată mai tare. Greta şi Jelly erau primele la rând. Aveau să fie pentru prima dată faţă în faţă cu duşmanul. Flick se rugă ca ele să fie calme. Probabil că Diana şi Maude trecuseră de control.

Greta vorbi cu tipul de la Gestapo în germană. Flick o auzi spunând povestea convenită.

— Cunosc un maior Remmer, zise unul dintre bărbaţi, un sergent. E inginer?

— Nu, lucrează pentru serviciile secrete, îi răspunse Greta.

Părea extraordinar de calmă, iar Flick se gândi că prefăcătoria era ca o a doua natură pentru ea.

— Cred că-ţi plac catedralele, îi zise el. Nu e altceva de văzut în jegul ăsta de oraş.

— Da, aşa e.

Se uită pe actele lui Jelly şi începu să-i vorbească în franceză:

— Călătoriţi peste tot cu *Frau* Remmer?

— Da, e foarte amabilă cu mine, îi răspunse Jelly. Flick sesiză tremurul din vocea ei şi-şi dădu seama că era îngrozită.

— Aţi văzut palatul episcopal? o întrebă sergentul. E o privelişte minunată.

Greta îi răspunse în franceză:

— Da, l-am văzut, foarte impresionant.

Sergentul se uita la Jelly, aşteptând răspunsul ei. Părea pierdută, apoi zise:

— Nevasta episcopului a fost foarte amabilă.

Flick simţea că leşină. Jelly vorbea franceza la perfecţie, dar nu ştia nimic despre nicio ţară străină. Nu-şi dădea seama că doar în biserica anglicană episcopii puteau să se însoare. Franţa era catolică, iar preoţii erau celibatari. Jelly se dăduse de gol la primul control.

Ce se va întâmpla acum? Pistolul Sten al lui Flick şi amortizorul erau în valiza ei, demontate în trei bucăţi, dar avea un pistol Browning automat în geanta de piele pe care o purta pe umăr. Acuma trăgea uşor fermoarul genţii ca să ajungă repede la pistol şi o văzu pe Ruby ducându-şi mâna dreaptă în buzunarul de la pardesiu, unde se afla pistolul ei.

— Soţie? se miră sergentul pe Jelly. Ce soţie?

Jelly nu părea dezarmată.

— Eşti franţuzoaică? o întrebă el.

— Bineînţeles.

Greta îi sări repede în ajutor:

— Nu soţia, ci menajera lui, zise ea în franceză.

Era o explicaţie plauzibilă: în acea limbă, femeia era *une femme*, iar o menajeră *une femme de ménage.*

Jelly îşi dădu seama că făcuse o gafă şi zise:

— Da, bineînţeles, menajera, asta am vrut să spun.

Flick îşi ţinu respiraţia.

Sergentul ezită puţin, apoi ridică din umeri şi îi înapoie actele.

— Sper că nu va trebui să aşteptaţi prea mult trenul, le spuse el în germană.

Greta şi Jelly merseră înainte, iar Flick respiră uşurată.

Când ea şi Ruby ajunseră în faţă şi tocmai se pregăteau să prezinte documentele, doi jandarmi francezi în uniformă le-o luară înainte. Se opriră la punctul de control şi îi salutară scurt pe nemţi, dar nu prezentară niciun document. Sergentul dădu din cap şi zise:

— Mergeţi înainte.

„Dacă eu m-aş ocupa de siguranţă, se gândi Flick, aş întări-o. Oricine se putea da drept poliţist. Dar nemţii erau foarte respectuoşi cu bărbaţii în uniformă: acesta era unul dintre motivele pentru care îşi lăsaseră ţara pe mâinile unor psihopaţi.

Apoi veni rândul ei să le spună povestea gestapoviştilor.

— Sunteţi verişoare? o întrebă sergentul, uitându-se la Ruby şi la ea.

— Nu prea semănăm, nu? îi zise Flick cu veselie forţată în glas.

Nu semănau deloc: Flick avea părul blond, ochii verzi şi pielea albă, în timp ce Ruby era o brunetă cu ochi negri.

— Arată ca o ţigancă, zise el cu mojicie.

Flick se prefăcu indignată.

— Nu este! Ca să explice culoarea lui Ruby, Flick adăugă: Mama ei, soţia unchiului meu, e din Napoli.

Acesta ridică din umeri şi o întrebă pe Ruby:

— Cum au murit părinţii tăi?

— Într-un tren deraiat de sabotori, zise ea.

— Rezistenţa?

— Da.

— Respectele mele, domnişoară. Oamenii ăia sunt nişte animale. Îi dădu înapoi actele.

— Vă mulţumesc, domnule, zise Ruby.

Flick dădu doar din cap. Merseră mai departe.

Nu fusese un control uşor. „Sper să nu fie toate la fel, se gândi Flick, o să-mi cedeze inima”.

Diana şi Maude se duseseră la bar. Flick se uită prin fereastră şi văzu că beau şampanie. Era supărată. Bancnotele de o mie de franci date de SOE nu trebuiau folosite în acest scop. În afară de asta, Diana ar fi trebuit să ştie că era necesar să fie trează în fiecare secundă. Dar Flick nu mai putea face nimic acum.

Greta şi Jelly stăteau pe o bancă. Jelly părea liniştită, fără îndoială pentru că viaţa ei fusese salvată de cineva pe care îl credea un străin pervers. Flick se întreba dacă atitudinea ei avea să se schimbe acum.

Ea şi cu Ruby găsiră o altă bancă mai departe şi se aşezară ca să aştepte.

În următoarele câteva ore, din ce în ce mai mulţi oameni se îngrămădeau pe peron. Erau bărbaţi la costum care arătau ca nişte avocaţi sau oficialităţi locale cu treabă la Paris, câteva franţuzoaice îmbrăcate relativ decent şi câţiva nemţi în uniformă. Stăncuţele, care aveau bani şi cartele de alimente falsificate, putură să-şi cumpere *pain noir* şi erzaţ de la bar.

Era 11 când intră un tren în gară. Vagoanele erau pline şi foarte puţini oameni coborâră, aşa că Flick şi Ruby trebuiră să stea în picioare. La fel şi Greta şi Jelly, dar Diana şi Maude reuşiră să facă rost de locuri într-un compartiment de şase persoane, alături de două femei între două vârste şi de doi jandarmi.

Jandarmii o îngrijorau pe Flick. Reuşi să se strecoare pe culoar, într-un loc de unde putea să se uite la ei prin geam şi să-i aibă tot timpul sub ochi. Din fericire, noaptea agitată şi şampania pe care tocmai o băuseră le făcu pe Diana şi pe Maude să adoarmă în momentul în care trenul plecă din staţie.

Trenul se mişca încet printre păduri şi câmpuri. O oră mai târziu, cele două franţuzoaice coborâră, iar Flick şi Ruby ocupară repede locurile rămase libere. Totuşi, Flick regretă aproape imediat ce făcuseră. Jandarmii, amândoi de vreo douăzeci şi ceva de ani, începură imediat să discute cu ele, bucuroşi că puteau sta de vorbă cu două fete în timpul acestei lungi călătorii.

Îi chema Christian şi Jean-Marie. Christian era arătos, cu părul său negru cârlionţat şi ochii căprui; Jean-Marie avea o faţă vicleană ca o vulpe şi mustaţă blondă. Christian, cel vorbăreţ, stătea pe locul din mijloc, iar Ruby lângă el. Flick se aşezase pe bancheta din faţa lor, iar Maude lângă ea, cu capul sprijinit de umărul Dianei.

Jandarmii călătoreau la Paris ca să ia un prizonier. Nu avea legătură cu războiul: era un localnic care-şi ucisese soţia şi fiul vitreg, apoi fugise la Paris, unde fusese prins de *fixes,* adică de poliţişti, şi-şi mărturisise fapta. Era de datoria lor să-l ducă

înapoi la Chartres ca să fie judecat. Christian se căută în buzunarul de la tunică şi scoase cătuşele pe care avea să i le pună infractorului, ca să-i dovedească lui Flick că nu se umfla în pene degeaba.

În următoarea oră, Flick află totul despre Christian. Trebuia şi ea să-i spună câte ceva despre ea, aşa că mai înflori povestea la care se gândise deja. Acest efort o secătui de puteri, dar era un exerciţiu folositor în caz că avea să fie vreodată interogată.

Trecură de Versailles şi de depoul bombardat de la St Quentin. Maude se trezi. Îşi aminti că trebuia să vorbească franţuzeşte, dar uită că nu trebuia să o cunoască pe Flick, aşa că o întrebă:

— Hei, ai idee unde suntem?

Jandarmii păreau nedumeriţi. Flick le spusese că ea şi Ruby nu se cunoşteau cu cele două fete care dormeau, dar Maude i se adresase ca unei prietene.

Flick încercă să-şi păstreze calmul.

— Nu mă cunoşti, îi zise ea zâmbind. Cred că m-ai confundat cu prietena ta de alături. Încă nu te-ai dezmeticit.

Maude se încruntă la ea, de parcă i-ar fi spus „Nu fi proastă!”, apoi îi aruncă lui Christian o privire. Îşi dădu seama că era surprins, se sperie şi duse mâna la gură, apoi zise neconvingător:

— A da, ai dreptate, scuză-mă.

Christian nu era bănuitor din fire, aşa că îi zâmbi lui Maude zicându-i:

— Dormi de două ore. Suntem la periferia Parisului. Dar, după cum vezi, trenul nu se mai urneşte din loc.

Maude îi zâmbi seducător.

— Când crezi că ajungem?

— *Mademoiselle,* îmi cereţi prea mult. Sunt doar un om. Doar Dumnezeu cunoaşte viitorul.

Maude râse de parcă ar fi spus ceva foarte spiritual, iar Flick se linişti.

Apoi Diana se trezi şi zise cu voce tare în engleză:

— Maică măiculiţă, mă doare capul, cât dracu’ e ceasu’?

După aceea, îi văzu pe jandarmi şi-şi dădu seama ce făcuse – dar era prea târziu.

— A vorbit englezeşte! exclamă Christian.

Flick o văzu pe Ruby întinzându-se după armă.

— Eşti englezoaică! îi zise Dianei. Se uită la Maude. Şi tu! Îşi roti privirea prin compartiment şi îşi dădu seama. Toate sunteţi!

Flick o apucă de încheietură pe Ruby, al cărei pistol era pe jumătate afară din pardesiu.

Christian văzu gestul şi se uită la ce avea Ruby în mână şi zise:

— Şi înarmate! Uimirea lui ar fi fost foarte amuzantă dacă nu le-ar fi fost viaţa în pericol.

— O, Doamne, chiar am încurcat-o! zise Diana.

Trenul se urni din loc.

— Sunteţi toate agente ale forţelor aliate! le zise Christian pe un ton mai potolit.

Flick aştepta încordată să vadă ce va face jandarmul. Dacă scotea pistolul, Ruby îl va împuşca. Apoi trebuiau să sară din tren. Cu puţin noroc, aveau să se facă nevăzute printre numeroasele cocioabe de lângă calea ferată, înainte să fie alertat Gestapoul. Trenul porni. Flick se întreba dacă să sară acum, înainte ca trenul să prindă viteză.

Trecură câteva clipe de groază. Apoi Christian le zâmbi.

— Mult noroc! le zise el aproape în şoaptă. Nu vă vom divulga secretul!

Slavă cerului – erau simpatizanţi. Flick oftă uşurată.

— Mulţumesc, îi zise ea.

— Când va fi invazia? o întrebă el.

Era o naivitate din partea lui să creadă că cine ştia aşa un secret avea să-l dezvăluie primului venit, dar ca să nu-l mintă, Flick îi spuse:

— Cât de curând. Poate chiar marţi!

— Da? Ce minunat! Trăiască Franţa!

— Mă bucur că eşti de partea noastră! îi zise Flick.

— Niciodată n-am ţinut cu nemţii. Christian pufni un pic. Am reuşit, datorită meseriei mele, să-i ajut în secret pe cei din Rezistenţă. Apoi duse mâna la nas.

Flick nu-l crezu nicio secundă. Cu siguranţă că era împotriva nemţilor: majoritatea francezilor erau, după patru ani de mâncare raţionalizată, haine vechi şi tot felul de interdicţii. Dar dacă îi ajutase cu adevărat pe cei din Rezistenţă, nu ar fi spus asta nimănui – dimpotrivă, i-ar fi fost frică să nu afle cineva.

Totuşi, asta nu conta. Lucrul important era că putea să-şi dea seama de unde bătea vântul, şi nu avea să-i dea pe agenţii

forţelor aliate pe mâna gestapoviştilor cu câteva zile înainte de invazie. Riscul de a fi pedepsit pentru asta era prea mare.

Trenul încetini, iar Flick văzu că intrau în Gare d'Orsay. Se ridică în picioare. Christian îi sărută mâna şi-i zise cu un tremur în voce:

— Eşti o femeie curajoasă! Noroc!

Ea ieşi prima din vagon. Când coborî pe peron, văzu un muncitor lipind un afiş. I se părea ceva foarte cunoscut. Se uită mai aproape, iar inima i se opri în loc.

Era o poză de-a ei.

Nu o mai văzuse niciodată, şi nu-şi amintea să-i fi făcut cineva poză în costum de baie. Fundalul era întunecat, de parcă ar fi fost pictat, aşa că nu avea niciun fel de indiciu. Pe afiş scria numele ei adevărat, precum şi unul dintre cele false, Françoise Boule, şi faptul că era o ucigaşă cu sânge rece.

Muncitorul tocmai îşi termina treaba. Îşi luă găleata cu lipici, teancul de postere şi plecă.

Flick îşi dădu seama că tot Parisul era împânzit cu fotografiile ei.

Era o lovitură teribilă. Rămase pe peron, ca o stană de piatră. Îi era atât de frică încât îi venea să vomite. Apoi îşi reveni.

Prima ei problemă era cum să iasă din Gare d'Orsay. Se uită pe peron şi zări o patrulă la capătul liniei. Probabil că gestapoviştii văzuseră afişul.

Cum putea trece de ei? Nu putea să scape doar cu vorbe. Dacă o recunoşteau, o vor aresta şi nicio poveste nu avea să-i convingă pe ofiţerii nemţi să-i dea drumul. Oare ar fi putut să iasă Stăncuţele din această situaţie dacă făceau uz de armă? Ar fi putut să-i omoare pe cei din patrulă, dar probabil că mai erau şi alţii prin gară, plus poliţia franceză, care probabil ar trage înainte să pună întrebări. Era prea riscant.

Îşi dădu seama că mai era o scăpare. Putea să dea altcuiva comanda operaţiunii – poate lui Ruby – apoi să le lase să treacă prin filtrul din faţa ei şi după aceea să se predea. În acest fel, misiunea nu va fi compromisă.

Se întoarse. Ruby, Diana şi Maude coborâseră din tren. Christian şi Jean-Marie după ele. Apoi Flick îşi aminti de cătuşele pe care le avea Christian în buzunar şi îi trecu prin minte un plan nebunesc.

Îl împinse pe Christian înapoi în vagon şi urcă după el.

Nu ştia dacă nu era un fel de glumă, aşa că zâmbea cu oarecare nervozitate.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite ce e, îi zise ea. E un afiş cu mine pe perete.

Amândoi jandarmii se uitară într-acolo. Christian se făcu alb la faţă.

— Doamne, dar voi chiar sunteţi spioni! exclamă Jean-Marie.

— Trebuie să mă salvezi, zise ea.

— Cum? Gestapoviştii...

— Trebuie să trec de filtru.

— Dar o să te aresteze.

— Nu dacă am fost deja arestată.

— Ce vrei să spui?

— Pune-mi cătuşele. Prefă-te că m-ai prins. Trece-mă de filtru. Dacă te opresc, spune-le că mă duci pe avenue Foch, nr. 84. Era adresa sediului central al Gestapoului.

— Şi apoi?

— Cheamă un taxi. Urcă-te cu mine. Apoi, după ce ne îndepărtăm de gară, dă-mi jos cătuşele şi lasă-mă pe o stradă liniştită. Iar după aceea du-te în treaba ta.

Christian era îngrozit. Flick vedea că dorea din tot sufletul să nu facă aşa ceva. Dar acum nu prea putea, după ce i se lăudase că ajutase Rezistenţa.

Jean-Marie era mai calm.

— O să meargă, zise el. Nu o să suspecteze doi poliţişti în uniformă.

Ruby se urcă şi ea din nou în vagon.

— Flick! zise ea. Afişul ăla...

— Ştiu. Jandarmii o să mă treacă în cătuşe prin filtru şi mă vor elibera mai târziu. Dacă planul merge prost, vei prelua tu comanda misiunii. Acum îi vorbi în engleză. Uită de tunelul de cale ferată. E o minciună! Adevărata ţintă este centrala telefonică de la Sainte-Cécile. Dar nu le spune şi celorlalte decât în ultima clipă. Acum adu-le pe toate înapoi, repede.

După câteva secunde, erau cu toatele îngrămădite în vagon. Flick le spuse planul. Apoi le zise:

— Dacă nu merge şi sunt arestată, *faceţi orice*, *numai nu trageţi.* O să fie prea multă poliţie în gară. Dacă o să începeţi să trageţi, veţi fi pierdute. Misiunea e pe primul plan. Lăsaţi-mă

aici, plecaţi din gară, regrupaţi-vă la hotel şi continuaţi. Se întoarse spre Christian. Cătuşele.

El ezită.

Lui Flick îi veni să ţipe „Hai odată, laş lăudăros ce eşti”, dar în schimb îi şopti:

— Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa – n-o să te uit niciodată, Christian!

El scoase cătuşele.

— Hai, căraţi-vă de aici, le ordonă Flick.

Christian prinse mâna dreaptă a lui Flick de cea stângă a lui Jean-Marie; apoi coborâră din tren şi toţi trei merseră în formaţie de-a lungul peronului, Christian cu valiza şi geanta lui Flick, în care se afla pistolul automat. Era coadă la punctul de control.

— Daţi-vă la o parte. La o parte, vă rog, doamnelor şi domnilor. Lăsaţi-ne să trecem. Se duseră în faţă, cum făcuseră şi la Chartres. Ambii jandarmi îi salutară pe ofiţerii Gestapo, dar nu se opriră.

Totuşi, căpitanul care comanda patrula îşi ridică privirea de pe actul de identitate pe care-l ţinea în mână şi zise încet:

— Aşteptaţi.

Cei trei nu se mişcară. Flick ştia că moartea era aproape.

Căpitanul se uită cu luare-aminte la Flick.

— Ea e cea de pe afiş.

Christian era prea înspăimântat ca să mai vorbească. După o clipă, Jean-Marie îi răspunse la întrebare:

— Da, căpitane, am arestat-o la Chartres.

Flick fu recunoscătoare că măcar unul din ei avea capul pe umeri.

— Foarte bine, zise căpitanul. Dar unde o duceţi?

— Am primit ordin să o ducem în avenue Foch, continuă Jean-Marie.

— Aveţi nevoie de o maşină?

— O maşină de poliţie ne aşteaptă în faţa gării.

Căpitanul aprobă, dar tot nu-i lăsă să plece. Se tot uita la Flick. Ea credea că era ceva în înfăţişarea ei care îi trăda intenţiile, ceva care îi spunea că doar se prefăcea că era prizonieră.

— Englezii ăştia, zise el în cele din urmă. Trimit fetele să le facă treaba! Scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

Jean-Marie îşi ţinu gura.

— Mergeţi, le spuse în cele din urmă căpitanul.

Flick şi jandarmii trecură prin filtru şi ieşiră la lumina soarelui.

CAPITOLUL 33

Paul Chancellor se enervase foarte tare pe Percy Thwaite când aflase de mesajul de la Brian Standish.

— M-ai tras pe sfoară! zbierase Paul la Percy. Înadins mi-ai distras atenţia ca să i-l arăţi întâi lui Flick!

— E adevărat, dar mi s-a părut mai bine.

— Eu sunt la comandă aici – nu trebuie sub nicio formă să ascunzi informaţii de mine!

— Mă gândeam că ai fi anulat zborul.

— Poate că da – poate că aşa *ar fi trebuit.*

— Dar ai fi făcut-o din dragoste pentru Flick, nu pentru că era o mişcare corectă din punct de vedere tactic.

Aici pusese Percy punctul pe „i”, căci Paul îşi compromisese poziţia de comandant culcându-se cu cineva din echipa lui. Asta îl enervase şi mai tare, dar fusese nevoit să-şi stăpânească furia.

Nu puteau să ia legătura cu avionul lui Flick, căci zborurile ce se desfăşurau pe teritoriul inamicului nu trebuiau să comunice deloc prin radio, aşa că cei doi bărbaţi stătuseră pe aerodrom toată noaptea, fumând şi plimbându-se de colo-colo, făcându-şi griji pentru femeia pe care amândoi o iubeau în moduri diferite. Paul mai avea încă în buzunarul de la cămaşă periuţa de dinţi franţuzească din lemn pe care el şi cu Flick o folosiseră vineri dimineaţă, după ce petrecuseră noaptea împreună. De obicei nu era superstiţios, dar o tot atingea, de parcă ar fi mângâiat-o pe ea, asigurându-se că e bine.

Când avionul se întoarse la bază, iar pilotul le spuse că Flick, având unele suspiciuni în privinţa grupului de primire de la Chatelle, se paraşutase în cele din urmă în apropiere de Chartres, Paul fusese atât de uşurat că aproape plânsese.

Câteva minute mai târziu, Percy primise un telefon de la cartierul general SOE din Londra şi aflase de mesajul lui Brian Standish, în care cerea să i se spună ce nu mersese conform planului. Paul se hotărâse să-i trimită mesajul pe care i-l dăduse

Flick şi pe care-l adusese pilotul. În cazul în care Brian era în libertate, mesajul avea să fie că Stăncuţele aterizaseră şi-l vor contacta, dar în caz că fusese prins de gestapovişti, nu mai oferea şi alte informaţii.

Totuşi, nimeni nu era sigur de ce se întâmplase acolo. Paul nu mai suporta nesiguranţa. Flick trebuia să ajungă la Reims, într-un fel sau altul. Trebuia să ştie dacă avea să pice în capcana gestapoviştilor. Cu siguranţă că exista o cale prin care să verifice dacă transmitea chiar Brian acele mesaje.

Mesajele sale conţineau codurile corecte de identificare: Percy verifică de două ori. Dar gestapoviştii ştiau de aceste coduri şi ar fi putut să-l tortureze pe Brian pentru a-l afla pe al lui. Existau şi metode mai subtile de căutare, îi zise Percy, dar depindeau de fetele de la staţia de recepţie. Aşa că Paul se hotărâse să meargă acolo.

La început, Percy nu fu de acord. Era periculos ca agenţii operativi să se ducă pe neaşteptate la staţiile de recepţie; împiedicau activitatea normală a serviciului, vital pentru sute de agenţi. Paul nu-l luă în seamă. Apoi directorul staţiei îi spuse că ar fi încântat să-i facă lui Paul o programare pentru o vizită peste două, trei săptămâni? Nu, zisese Paul, eu mă gândeam să vin în două, trei ore. Insistase calm, dar ferm, folosind ca ultim argument furia lui Monty. Şi aşa se dusese la Grendon Underwood.

Când era mic şi frecventa cursurile şcolii de catehism, pe Paul îl frământase tot timpul o problemă de ordin religios. Observase că în Arlington, Virginia, unde trăia cu părinţii săi, majoritatea copiilor de vârsta lui se culcau la aceeaşi oră, 19:30. Asta însemna că toţi îşi spuneau rugăciunea în acelaşi timp. Având în vedere că toate acele voci se ridicau împreună la cer, cum ar mai fi putut Dumnezeu să audă şi rugăciunea lui? Nu îl mulţumise răspunsul pastorului, care îi spusese că Dumnezeu e în stare de orice. Micuţul Paul ştia că era un răspuns evaziv. Această întrebare nu-i dăduse pace ani întregi.

Dacă ar fi văzut Grendon Underwood, ar fi înţeles.

Ca şi Dumnezeu, SOE trebuia să asculte nenumărate mesaje şi adeseori se întâmpla ca foarte multe să ajungă în acelaşi timp. Agenţii transmiteau în acelaşi timp din ascunzătorile lor şi, precum copiii din Arlington, îşi spuneau rugăciunile în fiecare zi la 19:30. SOE le auzea pe toate.

Grendon Underwood era un alt conac impunător ai cărui proprietari fuseseră evacuaţi, iar clădirea rechiziţionată de armată. Denumirea oficială era Staţia 53a, însă de fapt era un centru de ascultare. Pe terenul vast al proprietăţii erau răspândite antene radio grupate în arce mari, aşa că păreau chiar urechile lui Dumnezeu, care ascultau mesajele venite din orice loc aflat între zona arctică din nordul Norvegiei şi până în sudul însorit al Spaniei. Patru sute de operatori radio şi spărgători de coduri, din care majoritatea erau tinere femei din FANY, lucrau în marea clădire şi locuiau în căsuţele construite în grabă pe terenul din jur. Lui Paul i se arătă locul de către una dintre supraveghetoare, Jean Bevins, o femeie solidă cu ochelari. La început fu îngrozită că venea în vizită unul dintre mahării trimişi de însuşi Montgomery, dar Paul îi zâmbi, îi vorbi calm şi o făcu să se simtă în largul ei. Îl conduse în camera de ascultare, unde o sută şi ceva de fete erau aşezate pe rânduri, fiecare având pe cap căşti, iar în mâini un carnet şi un creion. Pe o tablă mare erau scrise numele de cod ale agenţilor şi timpii convenţi de transmisie – cunoscuţi şi sub numele de „convi” şi pronunţaţi întotdeauna ca în engleza americană – şi frecvenţele pe care le vor folosi. Atmosfera era foarte încărcată, iar singurul zgomot era ţăcănitul codului Morse când un operator îi spunea agentului că-l recepţionează clar.

Jean îl prezentă pe Paul lui Lucy Briggs, o blondă drăguţă cu un accent de Yorkshire atât de puternic, încât trebui să facă eforturi să o înţeleagă.

— Elicopterul? îl întrebă ea. Da, ştiu un Elicopter – e nou. Transmite la ora 20 şi primeşte mesaje la ora 23. Până acum n-au fost probleme.

Nu pronunţa niciodată litera „r”. De îndată ce Paul îşi dădu seama de asta, îi fu mai uşor să o înţeleagă.

— Ce vrei să spui? o întrebă el. Ce fel de probleme întâmpini?

— Ei, unii nu-şi reglează bine aparatul, aşa că trebuie să cauţi tu frecvenţa. Semnalul poate să fie slab, aşa că nu poţi s-auzi literele foarte bine, şi nu ştii dacă auzi linii în loc de puncte – litera B e asemănătoare cu litera D, de exemplu. Iar semnalul e foarte prost de la radiourile alea portabile, pentru că sunt foarte mici.

— Ai putea să-i recunoşti „amprenta”?

Fata se uită nedumerită la el.

— A transmis doar de trei ori. Miercuri era destul de agitat, poate pentru că transmitea prima dată, dar ritmul era constant, de parcă ştia că avea suficient timp la dispoziţie. Am fost mulţumită – mă gândeam că se simte destul de în siguranţă. Să ştii că ne facem griji în privinţa lor. Noi stăm aici la căldurică, iar ei sunt undeva în spatele liniilor inamicului, ferindu-se de nenorociţii ăia de gestapovişti.

— Dar când a transmis a doua oară?

— Joi şi era grăbit. Când se grăbesc, e foarte greu să-ţi dai seama ce vor să spună – erau două puncte foarte apropiate sau o linie scurtă? Voia să plece repede de oriunde transmitea.

— Şi apoi?

— Vineri nu a transmis nimic. Dar nu mi-am făcut griji. Nu ne contactează decât dacă trebuie, e prea periculos. Apoi sâmbătă dimineaţă a transmis din nou, înainte să răsară soarele. Era un mesaj de urgenţă, dar nu părea panicat. De fapt, mi-amintesc că mă gândeam în sinea mea: „A început să se priceapă la asta?” Era un semnal puternic, ritmul era constant, iar literele erau clare.

— Putea oare să fi transmis altcineva în locul lui?

Ea stătu o clipă pe gânduri.

— Parcă era el... dar cred că putea să fie şi altcineva. Iar dacă era vreun neamţ care se dădea drept el, atunci normal că transmisiunea era bună, nu-i aşa, ei nu au de ce să se teamă de nimic.

Paul se simţea de parcă îşi croia drum printr-o mlaştină. Fiecare întrebare pe care o punea avea două răspunsuri. Tânjea după un singur răspuns clar. Trebuia să lupte cu groaza care îl cuprindea ori de câte ori se gândea că putea să o piardă pe Flick, la mai puţin de o săptămână de când ea intrase în viaţa lui ca un dar primit de la zei.

Jean se făcuse la un moment dat nevăzută, dar se întorsese acum cu un teanc de foi în mâna ei durdulie.

— Am adus decriptările celor trei mesaje primite de la Elicopter, zise ea. Lui Paul îi plăcea că femeia îşi făcea treaba în tăcere.

Se uită pe prima foaie.

SEMNAL DE APEL HLCP (ELICOPTER)
COD DE SIGURANŢĂ ACTIVAT

30 MAI 1944
TEXTUL MESAJULUI:
AJUNS CU BINE STOP CRITA LOC DE ÎNTÂLNIRE
NESIGUR STOP PRINS DE GESTAPO
DAR SCĂPAT STOP PENTRU ÎNTÂLNIRI
VITOARE CAPE DE LA GARE TERMINAT

— Face greşeli de ortografie cu duiumul, comentă Paul.

— Nu ortografia e problema, zise Jean. Mereu fac greşeli în codul Morse. Le spunem celor care decriptează să lase greşelile din mesaj şi să nu le elimine, în cazul în care prezintă o anumită importanţă.

Al doilea mesaj al lui Brian, cel în care comunica existenţa celulei Bollinger, era mai lung.

SEMNAL DE APEL HLCP (ELICOPTER)
COD DE SIGURANŢĂ ACTIVAT
31 MAI 1944
TEXTUL MESAJULUI:
AGENŢII ACTIV NOMĂRUL CINCI CUM URMAZA
STOP MONET CARE E RNIT STOP
CONTESA OK STOP CHEVAL AJUTA UNEORI
STOP BOURGEOISE TOTT LA LOCUL EI STOP
PLUS SALVATOR NUME DE CODE CHARENTON STOP

— Ăsta e şi mai prost, zise Paul, ridicând ochii de pe foaie.

— Ţi-am zis că s-a grăbit a doua oară, îi reaminti Lucy. Mai era ceva în al doilea mesaj, şi anume o descriere în amănunt a incidentului de la catedrală. Paul îl citi pe al treilea:

SEMNAL DE APEL HLCP (ELICOPTER)
COD DE SIGURANŢĂ ACTIVAT
2 IUNIE 1944
TEXTUL MESAJULUI:
CE DRACU S-A ÎNTÂMPLAT ÎNTREBARE
TRIMITEŢI INSTRUCŢIUNI STOP
RĂSPUNDEŢI IMEDIAT STOP

— E mai bun, zise Paul. Doar o singură greşeală.

— Era mai relaxat sâmbătă, zise Lucy.

— Da, sau poate că a transmis altcineva în locul lui. Deodată, Paul se gândi cum să-şi dea seama dacă era „Brian” însuşi sau un impostor de la Gestapo. Dacă mergea, măcar avea să fie sigur. Lucy, tu faci vreodată greşeli în timpul transmisiunii?

— Aproape deloc. Se uită cu teamă înspre şefa ei. Dacă o fată nouă este un pic neglijentă, agentul face tămbălău. Şi pe bună dreptate. Nu ar trebui făcute niciodată greşeli – oricum, agenţii au şi aşa destule probleme.

— Dacă scriu un mesaj, îl încriptaţi exact aşa cum este? o întrebă Paul pe Jean. Ar fi un fel de test.

— Bineînţeles.

Se uită la ceas. Era 19:30.

— Ar trebui să transmită la 20. Poţi să-i trimiţi asta?

— Da, îi răspunse Jean. Când transmite, îi vom spune să rămână pe ascultare, că o să primească un mesaj de urgenţă imediat după transmisie.

Paul se aşeză, se gândi câteva secunde, apoi scrise pe un carneţel:

INDICAŢI ARMELE VOASTRE CÂT AUTOMAE
CÂE STEN ŞI MUNIŢIE CÂE GLOANŢE
FIECARE PLUS GRENADE
RĂSPUNDE IMEDIAT

Se gândi o clipă. Era o cerere deplasată, formulată pe un ton autoritar şi părea încriptată şi transmisă neglijent. I-o arătă lui Jean. Ea se încruntă.

— E un mesaj oribil. Mi-ar fi ruşine să transmit aşa ceva.

— Care crezi că ar fi reacţia unui agent?

Femeia surâse amar.

— S-ar enerva şi în răspuns ar strecura nişte înjurături.

— Te rog să-l încriptezi exact aşa cum e şi să i-l trimiţi Elicopterului.

Părea îngrijorată.

— Dacă asta vrei.

— Da, te rog.

— În regulă. Luă carnetul.

Paul se duse să mănânce ceva. Cantina era deschisă non-stop, ca şi staţia, dar cafeaua nu avea niciun gust şi nu era

altceva de mâncat decât nişte sandviciuri mucegăite de vechi ce erau şi o prăjitură uscată.

La câteva minute după ora opt, Jean intră în cantină.

— Elicopterul a transmis că nu a primit niciun mesaj de la Panteră. Îi trimitem acum mesajul de urgenţă.

— Mulţumesc.

I-ar fi luat lui Brian – sau impostorului de la Gestapo – o oră să descifreze mesajul, să conceapă un răspuns, să-l încripteze şi apoi să-l transmită. Paul se uită în farfuria lui, întrebându-se cum de aveau tupeul să spună că ăla era un sandvici: două bucăţi de pâine albă mânjite cu margarină, peste care era pusă o felie subţire de şuncă.

Fără muştar.

CAPITOLUL 34

Cartierul roşu al Parisului era un labirint de străduţe înguste şi murdare, situat pe colina din spatele rue de la Chapelle, nu departe de Gare du Nord. În inima sa era „La Charbo”, adică rue de la Charbonnière. Pe partea de nord a străzii, mănăstirea La Chapelle arăta ca o statuie de marmură într-un cimitir de maşini. În mănăstire erau o bisericuţă şi o casă în care opt călugăriţe îşi dedicaseră vieţile ca să-i ajute pe cei mai nenorociţi dintre parizieni. Făceau supă pentru bătrânii care mureau de foame, le convingeau pe femeile deprimate să nu se sinucidă, îi luau pe marinarii beţi de pe stradă şi-i învăţau pe copiii prostituatelor să scrie şi să citească. Lângă mănăstire se afla Hôtel de la Chapelle.

Hotelul nu era chiar un bordel, pentru că nu stătea acolo nicio prostituată, dar când nu erau toate locurile ocupate, proprietara dădea camera cu ora femeilor machiate din abundenţă şi îmbrăcate cu rochii de seară ieftine, care erau însoţite de afacerişti francezi cu burtă, soldaţi germani care veneau acolo pe ascuns sau tineri naivi, prea beţi ca să vadă pe unde merg.

Flick intră uşurată pe uşă. Jandarmii o lăsaseră la vreo opt sute de metri de destinaţie. Pe drum văzuse două afişe cu poza ei. Christian îi dăduse batista lui curată din bumbac, roşie cu buline albe, iar ea şi-o legase în jurul capului ca să-şi ascundă

părul blond, dar ştia că oricine s-ar uita cu atenţie la ea ar fi recunoscut-o. Nu putea să facă altceva decât să-şi ţină privirea în jos şi să spere că nu o va observa nimeni. I se păruse cea mai lungă plimbare din viaţa ei.

Proprietăreasa era o femeie prietenoasă şi supraponderală, care avea pe ea un halat de baie roz din mătase pus peste un corset cu balene. Pe vremuri fusese voluptuoasă, bănui Flick. Flick mai stătuse acolo, dar proprietăreasa nu părea să o recunoască. Flick îi spuse „Madame”, iar ea îi zisese:

— Spune-mi Régine.

Luă banii lui Flick şi îi dădu cheia de la cameră fără să-i mai pună întrebări.

Flick era cât pe ce să se ducă sus în camera ei când se uită pe fereastră şi le văzu pe Diana şi pe Maude venind într-un fel de taxi ciudat, o canapea pe roţi, ataşată unei biciclete. Incidentul cu cei doi jandarmi nu păruse să le fi zdruncinat şi acum se hlizeau.

— Măiculiţă, ce-i cocina asta? exclamă Diana când intră pe uşă. Poate mâncăm în oraş.

Restaurantele pariziene erau deschise şi în timpul ocupaţiei, dar majoritatea clienţilor lor erau ofiţeri germani, iar agenţii le evitau pe cât posibil.

— Nici să nu te gândeşti la asta, îi zise Flick supărată. O să stăm aici pentru câteva ore, apoi mergem la Gare de l’Est la prima oră.

— Mi-ai promis că mă duci la Ritz, îi spuse acuzator Maude Dianei.

Flick încercă să se stăpânească.

— Pe ce lume trăieşti? îi spuse printre dinţi lui Maude.

— Bine, bine, nu te enerva.

— Nu pleacă nimeni. S-a înţeles?

— Da, da.

— Una dintre noi va ieşi mai târziu să cumpere de mâncare. Eu trebuie să plec. Diana, tu stai aici şi aşteaptă-le pe celelalte cât timp Maude se cazează. Să mă anunţi când a venit toată lumea.

Când urca scările, Flick dădu peste o negresă într-o rochie roşie strâmtă şi observă că avea părul drept şi negru.

— Aşteaptă, îi zise Flick. Îmi vinzi peruca ta?

— Poţi să-ţi cumperi şi tu una după colţ, dragă. O măsură Flick din cap până în picioare, crezând că e o prostituată amatoare. Sinceră să fiu, nu numai de o perucă ai nevoie.

— Mă grăbesc.

Fata îşi dădu jos peruca ca să-şi arate părul negru şi cârlionţat, tuns foarte scurt.

— Nu pot să lucrez fără ea.

Flick scoase o bancnotă de o mie de franci din buzunarul de la jachetă.

— Cumpără-ţi tu alta!

Se uită la Flick cu alţi ochi, dându-şi seama că o prostituată n-ar fi avut atâţia bani la ea. Acceptă banii ridicând din umeri şi-i dădu peruca.

— Mersi, îi zise Flick.

Fata ezită. Cu siguranţă că se întreba câte alte bancnote mai avea Flick asupra ei.

— Să ştii că mă culc şi cu fete, îi spuse ea, întinzând mâna şi atingându-i uşor sânii lui Flick cu vârfurile degetelor.

— Nu, mersi.

— Poate tu şi prietenul tău...

— Nu.

Fata se uită la bancnota de o mie de franci.

— Ei bine, bănuiesc că asta-i noaptea mea liberă. Mult noroc, draga mea.

— Mersi, o să am nevoie.

Găsi camera ei, puse valiza pe pat şi-şi dădu jos jacheta. Era o oglindă deasupra chiuvetei. Flick se spălă pe mâini, apoi se uită la faţa ei pentru o clipă.

Îşi pieptănă părul scurt şi blond pe după urechi şi-l prinse cu agrafe. Apoi îşi puse peruca şi şi-o potrivi. Era un pic cam mare, dar nu avea să cadă. Părul brunet îi schimba drastic înfăţişarea. Totuşi, sprâncenele ei deschise la culoare arătau acum ciudat. Apelă la trusa de machiaj şi le dădu cu un creion negru. Era mult mai bine. Nu numai că arăta ca o brunetă veritabilă, dar părea mai dură decât în imaginea de pe afiş. Avea aceleaşi nas drept şi bărbie rigidă, dar părea o trăsătură de familie existentă la două surori care de altfel nu semănau prea mult.

Apoi luă actul de identitate din buzunarul de la jachetă. Cu mare grijă, retuşă fotografia, folosind creionul de ochi pentru a înnegri părul şi sprâncenele. Când termină, se uită cu atenţie la

poză. Nu credea că îşi va da seama cineva că fusese falsificată decât dacă freca suficient de tare cu degetul ca să se şteargă liniile făcute cu creionul.

Îşi dădu jos peruca, se descălţă şi se aşeză pe pat. Nu dormise de două nopţi, pentru că îşi petrecuse seara de joi făcând dragoste cu Paul şi vineri noaptea pe podeaua de metal a bombardierului Hudson. Acum închise ochii şi aţipi în câteva secunde.

Fu trezită de o bătaie în uşă. Spre mirarea ei, se întunecase: dormise câteva ore bune. Se duse la uşă şi întrebă:

— Cine e?

— Ruby.

O lăsă să intre.

— E totul în regulă?

— Nu sunt sigură.

Flick trase draperiile şi aprinse lumina.

— Ce s-a întâmplat?

— Toată lumea s-a cazat. Dar nu ştiu unde sunt Diana şi Maude. Nu sunt la ele în cameră.

— Unde le-ai căutat?

— La biroul proprietăresei, la bisericuţa de lângă, la barul de vizavi.

— O, Doamne, spuse Flick disperată. Tâmpitele astea două au ieşit în oraş.

— Unde să se fi dus?

— Maude voia să se ducă la Ritz.

Lui Ruby nu-i venea să creadă.

— Nu pot să fie atât de idioate!

— Maude da.

— Dar credeam că Diana e mai cu capul pe umeri.

— Diana e îndrăgostită, îi explică Flick. Bănuiesc că o să facă orice îi cere Maude. Şi vrea să-şi impresioneze iubita, să o ducă în localuri stilate, să-i arate că ştie să se descurce în lumea bună.

— Se spune că dragostea e oarbă.

— În cazul ăsta, dragostea e al dracu' de criminală. Nu pot să cred – dar cred că la Ritz s-au dus. Dacă o să fie omorâte, e numai vina lor.

— Ce facem?

— Mergem la Ritz să le aducem înapoi – dacă nu e prea târziu.

Flick îşi puse peruca pe cap.

— Mă întrebam eu de ce sprâncenele tale sunt acum închise la culoare, remarcă Ruby. E foarte bine, arăţi altfel.

— Bun. Ia-ţi arma.

În hol, Régine îi dădu lui Flick un bilet. Era scrisul de mână al Dianei. Flick îl deschise şi citi:

> Ne cazăm la un hotel mai bun. Ne vedem la Gare de l'Est la 5 dimineaţa. Nu te îngrijora!

I-l arătă lui Ruby, apoi îl rupse în bucăţele. Cel mai mult era supărată pe ea însăşi. O cunoştea pe Diana de-o viaţă, aşa că nu o şocase prea mult că era nesăbuită şi iresponsabilă. „De ce am adus-o? se întrebă ea. Pentru că nu mai era nimeni altcineva".

Plecară din hotelul ieftin. Flick nu voia să se ducă la metrou, deoarece ştia că existau puncte de control ale gestapoviştilor la anumite staţii de metrou şi controale ocazionale în vagoane. Hotelul Ritz se afla în Place Vendôme, la jumătate de oră mers din La Charbo. Soarele apusese, iar întunericul se lăsa repede. Trebuia să fie cu ochii pe ceas: la ora 23 se dădea stingerea.

Flick se gândea cât timp le-ar fi luat celor de la Ritz să cheme gestapoviştii. Şi-ar fi dat seama imediat că e ceva neregulă cu ele. În acte scria că erau secretare la Reims – ce făceau două femei ca ele la Ritz? Erau îmbrăcate respectabil, după standardele Franţei aflate sub ocupaţie, dar nu păreau a fi clientele obişnuite – soţii ale diplomaţilor din ţările neutre, prietene ale negustorilor de pe piaţa neagră sau amante ale unor ofiţeri germani. Patronul nu ar face nimic, mai ales dacă îi ura pe nazişti, dar gestapoviştii aveau informatori în fiecare hotel sau restaurant din oraş, iar ei erau plătiţi pentru a depista străinii cu poveşti neplauzibile. Cu acest gen de informaţii erau bătuţi la cap în timpul antrenamentelor din cadrul SOE – dar cursul dura trei luni, iar Diana şi Maude nu avuseseră decât două zile la dispoziţie.

Flick iuţi pasul.

CAPITOLUL 35

Dieter era extenuat. Îşi folosise toată puterea de convingere şi intimidare ca să tipărească şi să lipească în tot oraşul o mie de afişe în jumătate de zi. Fusese răbdător şi insistent când se putea şi vituperase când era necesar. Nici măcar nu dormise în noaptea precedentă. Era cu nervii la pământ, îl durea capul şi era irascibil.

Dar fu învăluit de un sentiment de pace când intră în clădirea impozantă de apartamente din Porte de la Muette, care dădea spre Bois de Boulogne. Misiunea cu care era însărcinat de către Rommel presupunea să se deplaseze prin nordul Franţei, aşa că trebuia să stea la Paris, dar ca să facă rost de acest apartament fusese nevoit să mituiască şi să intimideze pe foarte mulţi. Dar meritase. Îi plăceau lambriurile de mahon închise la culoare, draperiile grele, tavanele înalte şi decoraţiunile suflate cu argint de la bufet. Se plimbă prin apartamentul răcoros şi întunecat, bucurându-se că vedea din nou obiectele pe care le colecţionase şi îndrăgise: o statuetă de Rodin înfăţişând o mână, un pastel de Degas în care o dansatoare îşi punea pantofii de balet şi o ediţie princeps a *Contelui de Monte Cristo.* Se aşează la masivul pian Steinway şi cântă o versiune languroasă a cântecului „Ain’t Misbehavin’”:

N-am cu cine vorbi, *decât cu mine însumi*...

Înainte de război, apartamentul şi mare parte din mobilier aparţinuse unui inginer din Lyon, care făcuse avere vânzând mici produse electrocasnice: aspiratoare, radiouri şi sonerii. Dieter ştia asta de la o vecină, o văduvă bogată al cărei soţ fusese membru al partidului fascist francez în anii 1930. Inginerul făcea parte din vulg, spunea ea: angajase oameni care să aleagă tapetul potrivit şi antichităţile. Singurul motiv pentru care colecţionase obiecte atât de frumoase fusese ca să-i impresioneze pe prietenii soţiei sale. Plecase în America, unde toată lumea era atât de vulgară, spunea văduva. Era bucuroasă că acum în apartament locuia un chiriaş care aprecia arta cu adevărat.

Dieter îşi dădu jos jacheta şi cămaşa şi se spălă pe faţă şi pe gât de mizeria din Paris. Apoi îmbrăcă o cămaşă albă curată, îşi puse butonii de aur şi alese o cravată argintie. Veştile din Italia erau foarte proaste. Crainicul spunea că nemţii contraatacaseră în forţă în timp ce se retrăgeau. Dieter trase concluzia că Roma avea să fie sub ocupaţie în următoarele zile.

Dar Italia nu era Franţa.

Acum trebuia să aştepte să o toarne cineva pe Felicity Clairet. Nu putea fi sigur că va trece prin Paris, dar era probabil singurul loc în care putea să fie văzută, în afară de Reims. Oricum, nu avea ce să mai facă. Îşi dorea s-o fi luat cu el pe Stéphanie de la Reims. Dar avea nevoie ca ea să stea la casa din rue du Bois. Era posibil ca mai mulţi agenţi ai forţelor aliate să se paraşuteze şi să ajungă la uşa ei. Era important să fie cineva care să-i atragă în plasă. Lăsase instrucţiuni ca nici Michel, nici doctorul Bouler să nu fie torturaţi în absenţa sa: se mai putea încă folosi de ei.

O sticlă de şampanie Dom Perignon era în frapieră. O deschise şi îşi turnă puţin într-un pahar de cristal. Apoi se aşeză la birou ca să-şi citească scrisorile, cu sentimentul că viaţa merita trăită.

Era o scrisoare de la soţia lui, Waltraud.

> Preaiubitul meu Dieter,
> Îmi pare atât de rău că nu vom fi împreună să sărbătorim când vei împlini patruzeci de ani.

Dieter uitase că era ziua lui de naştere. Se uită la ceasul Cartier de pe birou. Era 3 iunie. Azi împlinea patruzeci de ani. Îşi mai turnă un pahar de şampanie ca să sărbătorească.

În plicul de la soţia lui mai erau alte două scrisori. Fetiţa lui de şapte ani, Margarete, poreclită Mausi, îl desenase pe el în uniformă, stând lângă Turnul Eiffel. În desen el era mai înalt decât turnul: iată cât de mult îşi glorificau copiii tatăl. Fiul său, Rudi, de zece ani, îi scrisese o scrisoare ca de om mare, rotunjind cu grijă literele în cerneală albastră:

> Dragul meu tată,

Mă descurc bine la şcoală, deşi clasa prof. Richter a fost bombardată. Din fericire, era noapte şi în şcoală nu era nimeni.

Dieter închise ochii îndurerat. Nu putea să conceapă că oraşul unde locuiau copiii lui putea fi bombardat. Îi blestemă pe criminalii de la RAF, deşi ştia foarte bine că nemţii bombardaseră şi ei şcoli din Anglia.

Se uită la telefonul de pe birou, gândindu-se să sune acasă. Era foarte greu să prindă legătura: sistemul de comunicaţii francez era supra-încărcat, traficul militar având prioritate, aşa că puteai să aştepţi ore întregi până intra un apel personal. Totuşi, se hotărî să încerce. Deodată, îşi dori din tot sufletul să audă vocile copiilor lui şi să se asigure că erau teferi şi nevătămaţi.

Se întinse după telefon. Sună înainte să pună mâna pe el. Ridică receptorul.

— Aici maior Franck.

— Aici locotenent Hesse.

Lui Dieter începu să-i bată inima din ce în ce mai tare.

— Ai găsit-o pe Felicity Clairet?

— Nu, dar am ceva şi mai interesant.

CAPITOLUL 36

Flick mai fusese o dată la Ritz, când era studentă la Paris înainte de război. Ea şi o prietenă a ei se machiaseră şi-şi puseseră pălării pe cap, mănuşi şi ciorapi, şi ieşiseră pe uşă ca în orice altă zi. Dăduseră o raită prin magazinele hotelului, chicotind la vederea preţurilor piperate ale eşarfelor, stilourilor şi parfumurilor. Stătuseră în hol, prefăcându-se că aşteaptă pe cineva care întârzia, criticând toaletele femeilor care se duceau acolo să ia ceaiul. Ele nu comandaseră nici măcar un pahar cu apă. Pe atunci, Flick economisise fiecare bănuţ ca să cumpere bilete ieftine la Comédie Française.

De când Franţa era sub ocupaţie, auzise că proprietarii încercau să conducă hotelul într-un mod cât se poate de normal, deşi multe dintre camere fuseseră închiriate permanent de către

generali naziști. Astăzi nu purta mănuși sau ciorapi, dar se pudrase și-și pusese bereta șmechereşte și spera că și clienții din timpul războiului erau obligați să facă aceleași compromisuri.

Șiruri de vehicule militare cenușii și limuzine negre era parcate în fața hotelului din Place Vendôme. Pe fața clădirii fluturau în vânt șase steaguri naziste roșii ca sângele. Un portar cu joben și pantaloni roșii se uită chiorâș la Flick și la Ruby.

— Nu puteți intra, le zise el.

Flick purta un taior albastru-deschis șifonat, iar Ruby o rochie bleumarin și un pardesiu bărbătesc. Nu erau îmbrăcate corespunzător pentru a cina la Ritz. Flick încercă să imite felul *hauteur* de a fi al unei franțuzoaice care are de-a face cu o persoană mai prejos decât ea, care o și enervează.

Îi spuse cu nasul în vânt:

— Care este problema?

— Această intrare este numai pentru șefii cei mari, *madame.* Nici măcar coloneii germani nu pot să intre pe aici. Trebuie să ocoliți până ajungeți în rue Cambon și să folosiți ușa din spate.

— Cum doriți, îi zise Flick pe un ton politicos și obosit, dar de fapt era încântată că nu i se spusese că nu era îmbrăcată corespunzător. Ea și Ruby dădură repede ocolul clădirii și găsiră intrarea din spate.

Holul era scăldat în lumină, iar barurile de pe fiecare parte erau pline de bărbați în haine de seară sau uniforme. Conversația era punctată de consoane nemțești și nu de subtilele vocale franțuzești. Flick se simțea de parcă intrase în vizuina dușmanului.

Se duse la recepție. Un portar îmbrăcat cu o livrea se uită cu superioritate la ea. Presupunând că nu e nici nemțoaică, și nicio franțuzoaică bogată, o întrebă cu răceală:

— Care este problema?

— Verificați dacă *mademoiselle* Legrand se află în camera ei, îi zise Flick hotărâtă. Bănuia că Diana folosea numele fals din acte, Simone Legrand. Am o întâlnire cu dumneaei.

Bărbatul își revizui atitudinea.

— Cine o caută, vă rog?

— *Madame* Martigny. Sunt angajata ei.

— Prea bine. *Mademoiselle* este în salonul din spate alături de însoțitoarea dumneaei. Poate doriți să vorbiți cu șeful de sală.

Flick şi Ruby traversară holul şi intrară în restaurant. Era o întruchipare a luxului: şervete de masă albe, tacâmuri din argint, lumânări şi chelneri îmbrăcaţi în negru care se plimbau prin sală cu farfurii pline de mâncare. Nimeni n-ar fi bănuit că jumătate din parizieni mureau de foame. Flick simţi miros de cafea adevărată.

Oprindu-se în prag, le văzu imediat pe Diana şi pe Maude. Stăteau la o masă mică, în celălalt capăt al sălii. Flick se uită la Diana, care luă o sticlă de vin din frapiera strălucitoare de lângă masă şi îi turnă lui Maude şi ei înseşi. Lui Flick îi venea să o strângă de gât.

Se îndreptă spre masă, dar şeful de sală îi stătea în cale. Uitându-se cu subînţeles la taiorul ei ieftin, o întrebă:

— Da, doamnă?

— Bună seara, zise ea. Trebuie să vorbesc cu doamna de acolo.

El nu se mişcă din loc. Era un bărbat mic de statură, care arunca priviri îngrijorate, dar nu era genul care să fie intimidat aşa uşor.

— Poate pot să-i las un mesaj din partea dumneavoastră.

— Mi-e teamă că nu, e prea personal.

— Atunci îi voi spune că sunteţi aici. Numele?

Flick se uită direct înspre Diana, dar Diana nu ridică privirea.

— Mă numesc *madame* Martigny, îi spuse Flick, cedând. Spuneţi-i că trebuie să vorbesc cu ea imediat.

— Prea bine. Vă rog să aşteptaţi aici.

Flick scrâşni din dinţi de frustrare. În timp ce şeful de sală se îndepărta, fu tentată să treacă pe lângă el. Apoi observă un tânăr în uniformă neagră de ofiţer SS, care stătea la o masă vecină, uitându-se urât la ea. Îi întâlni privirea, dar se uită repede în altă parte, cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul. Devenise brusc interesat doar din pricina schimbului ei de replici cu şeful de sală? Oare încerca să-şi amintească de unde o ştia, căci văzuse afişele, dar nu făcuse încă legătura? Sau doar i se părea atrăgătoare? Oricum, se gândi Flick, ar fi fost periculos să se dea în stambă.

Situaţia devenea din ce în ce mai riscantă. Rezistă tentaţiei de o lua la fugă.

Şeful de sală vorbi cu Diana, apoi se întoarse şi îi făcu semn lui Flick.

— Mai bine ai aştepta aici – nu ieşim în evidenţă dacă mă duc doar eu să vorbesc cu ea, îi zise ea lui Ruby. Apoi traversă repede încăperea până când ajunse la masa Dianei.

„Nici ea şi nici Maude nu au bunul-simţ să pară vinovate”, observă Flick furioasă. Maude părea mulţumită de sine, iar Diana arogantă. Flick îşi puse mâinile pe marginea mesei şi se aplecă pentru a vorbi mai încet.

— E foarte periculos. Ridicaţi-vă acum şi veniţi cu mine. O să plătim nota când ieşim.

Fusese pe cât de convingătoare se putea, dar ele trăiau în lumea lor.

— Fii rezonabilă, Flick! exclamă Diana.

Flick era revoltată. Cum putea să dea Diana dovadă de atâta nesimţire?

— Vacă proastă, îi spuse ea. Nu-ţi dai seama că o să fii omorâtă?

Îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală să o forţeze.

Diana se uită cu îngâmfare la ea.

— E viaţa mea. Şi mi-o pun în primejdie dacă vreau...

— Ne pui şi pe noi în pericol şi toată operaţiunea. Acum ridică-te de pe scaun!

— Uite ce e... Era zarvă în spatele lui Flick. Diana se opri şi se uită peste ea.

Flick se întoarse şi încremeni.

În prag stătea ofiţerul german bine îmbrăcat pe care îl văzuse ultima dată în piaţa din Sainte-Cécile. Se uită înspre el: un bărbat înalt într-un costum elegant închis la culoare cu o batistă albă la rever.

Se întoarse repede, cu inima bubuindu-i în piept şi se rugă la toţi sfinţii să nu o fi văzut. Ar fi putut să nu o recunoască din prima, datorită perucii ei închise la culoare.

Îşi aminti numele lui: Dieter Franck. Îi găsise poza în documentele lui Percy Thwaite. Fusese detectiv în cadrul poliţiei. Îşi aduse aminte adnotarea de pe poză: „Unul dintre oamenii de încredere ai lui Rommel, acest ofiţer este un anchetator foarte priceput, care torturează fără milă”.

Pentru a doua oară în săptămâna aceasta, era cât pe ce să-l împuşte.

Flick nu credea în coincidenţe. Exista un motiv pentru care el era tot timpul în aceleaşi locuri ca şi ea.

Curând ştiu şi de ce. Se uită din nou şi îl văzu venind spre ea în fugă, cu patru gestapovişti după el. Şeful de sală se ţinea după ei, pe chip citindu-i-se panica.

Flick se îndepărtă, cu faţa întoarsă în altă parte.

Frank veni glonţ spre masa Dianei.

Deodată nimeni nu mai făcu niciun zgomot: clienţii amuţiră la jumătatea frazelor, chelnerii nu mai serveau legume, iar somelierul încremenise cu o carafă cu vin roşu în mână.

Flick ajunse în cadrul uşii, unde o aştepta Ruby.

— O să le aresteze, îi şopti Ruby. Duse mâna înspre pistol.

Flick se uită din nou la maiorul SS.

— Nu-l scoate din buzunar, îi şopti ea. Nu avem ce face. Am putea să-l împuşcăm pe el şi pe cei patru gestapovişti, dar suntem înconjurate de ofiţeri nazişti. Chiar dacă i-am omorî pe cei cinci, am fi făcute chisăliţă de ceilalţi.

Frank le interoga pe Diana şi pe Maude. Flick nu auzea ce discutau. Diana vorbea pe un ton dispreţuitor şi indiferent atunci când ştia că greşise, iar Maude plângea.

Probabil că Franck le ceruse actele, pentru că cele două căutau în acelaşi timp în genţi, care erau pe podea, lângă scaune. Franck îşi schimbă poziţia, iar acum stătea lângă Diana, dar un pic în spatele ei, uitându-i-se peste umăr, iar Flick îşi dădu deodată seama ce se va întâmpla.

Maude scoase actul de identitate, dar Diana un pistol. Se auzi o împuşcătură, iar unul dintre gestapovişti căzu la pământ. În restaurant se dezlănţui panica. Femeile ţipau, bărbaţii se fereau. Se auzi o a doua împuşcătură, iar apoi ţipătul unui alt gestapovist. Unii dintre clienţi o rupseră la fugă spre ieşire.

Diana ţinea pistolul îndreptat spre un al treilea gestapovist. Flick îşi aminti brusc: Diana în pădure la Somersolme, stând pe jos şi fumând o ţigară, cu iepuri morţi în jurul ei. Îşi aminti şi ce-i spusese Dianei: „Eşti o criminală”. Avusese dreptate.

Dar Diana nu mai trase a treia oară.

Dieter Franck nu se pierdu cu firea. O apucă pe Diana de antebraţul drept cu ambele mâini şi o dădu cu încheietura de marginea mesei. Ea urlă de durere, iar pistolul îi căzu din mână. O trase de pe scaun, o aşeză cu faţa în jos pe covor şi se aruncă asupra ei, cu genunchii în zona rinichilor. Îi duse mâinile la spate şi îi puse cătuşele, ignorându-i urletele, pe când îi zgâlţâia încheietura rănită. Apoi se ridică în picioare.

— Hai s-o întindem de aici, îi zise Flick lui Ruby.

Era o învălmăşeală de nedescris la ieşire, căci foarte mulţi oameni îngroziţi încercau să iasă cu toţii în acelaşi timp. Înainte ca Flick să facă un pas, tânărul maior SS care se uitase la ea insistent mai devreme sări în picioare şi o apucă de braţ.

— Aşteaptă puţin, îi spuse el în franceză.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! îi spuse Flick, încercând să nu pară speriată.

El o strânse mai tare.

— Se pare că le ştii pe femeile de acolo, îi replică el.

— Nu, nu le ştiu. Încercă să scape din strânsoarea lui.

O trase înapoi, smucind-o.

— Mai bine stai aici şi răspunde-mi la nişte întrebări.

Se mai auzi o împuşcătură. Mai multe femei ţipară, dar nimeni nu ştia de unde venea împuşcătura. Faţa ofiţerului SS se strâmbă de durere. Pe când cădea secerat, Flick o văzu pe Ruby în spatele lui, vârându-şi la loc pistolul în buzunarul de la pardesiu.

Amândouă făcură eforturi să se strecoare prin mulţime, împingând fără menajamente şi intrară în hol. Fugiră fără să atragă atenţia asupra lor, căci toţi alergau înnebuniţi.

Maşinile erau parcate una după alta de-a lungul bordurii din rue Cambon, iar în unele dintre ele erau deja şoferi. Majoritatea şoferilor se duceau grăbiţi spre hotel să vadă ce se întâmplă. Flick ochi un Mercedes 230 sedan negru cu o roată de rezervă în spate. Se uită înăuntru: cheia era pe panoul de bord.

— Urcă! ţipă ea la Ruby.

Se aşeză la volan şi apăsă pe ambreiaj. Motorul se trezi la viaţă. Băgă în viteza întâi, întoarse de volan şi se îndepărtă de Ritz. Maşina era masivă şi se mişca greu, dar era sigură: părea să meargă ca unsă.

Când era la câteva cvartale distanţă, îşi regândi strategia. Pierduse o treime din echipă, inclusiv cea mai bună trăgătoare: va trebui să explice de ce veneau la castel doar patru femei de serviciu în loc de şase, dar putea să găsească o justificare. Asta însemna că aveau să fie chestionate mai amănunţit, dar trebuia să riște.

Lăsă maşina pe rue de la Chapelle. Ea şi Ruby scăpaseră de primejdie. O luară repede spre hotelul unde stăteau. Ruby le luă

pe Jelly şi pe Greta şi le duse la Flick în cameră. Flick le spuse ce se întâmplase.

— Diana şi Maude vor fi interogate imediat, le zise ea. Dieter Franck este un anchetator eficient şi nemilos, aşa că e foarte posibil ca ele să spună tot ce ştiu – inclusiv adresa hotelului. Asta înseamnă că gestapoviştii pot fi aici din clipă în clipă. Trebuie să plecăm imediat.

Jelly plângea.

— Săraca Maude, zise ea. Era o tâmpită, dar nu merită să fie torturată.

Greta era mai cu picioarele pe pământ.

— Unde o să mergem?

— O să ne ascundem în mănăstirea de lângă hotel. Primesc pe oricine. I-am dus acolo pe prizonierii de război care evadaseră. O să ne lase să stăm până dimineaţă.

— Apoi?

— O să mergem la gară după cum am stabilit. Diana o să-i spună lui Dieter Frank numele noastre adevărate, numele noastre de cod, identităţile false. El va organiza filtre ca să ne găsească. Din fericire, am o altă serie de documente pentru toate, cu aceleaşi fotografii, dar sub identităţi diferite. Gestapoviştii nu au poze cu voi trei, iar eu mi-am schimbat înfăţişarea, aşa că soldaţii de la filtre nu ne vor recunoaşte. Totuşi, ca să fim sigure, nu vom merge la gară la prima oră – o să aşteptăm până la zece dimineaţa, când va fi mai aglomerat.

— Diana le va spune şi care e misiunea noastră, zise Ruby.

— O să le spună că vrem să aruncăm în aer tunelul de cale ferată de la Marles. Din fericire, nu aceasta este misiunea noastră. Este o poveste de umplutură.

— Flick, te-ai gândit la toate, spuse Jelly cu admiraţie.

— Da, zise ea cu tristeţe. De aia mai sunt în viaţă.

CAPITOLUL 37

Paul rămăsese la cantina mizeră din Grendon Underwood, gândindu-se la Flick de mai bine de o oră. Începea să creadă că Brian Standish fusese ucis. Incidentul din catedrală, satul

Chatelle cufundat în întuneric şi ciudata corectitudine a celui de-al treilea mesaj radio – toate conduceau la aceeaşi concluzie.

Conform planului iniţial, Flick trebuia să fie întâmpinată la Chatelle de către un grup format din Michel şi cei care mai rămăseseră din celula Bollinger. Michel trebuia să le ducă pe Stăncuţe la o ascunzătoare unde să stea câteva ore, iar apoi să le aranjeze transportul până la Sainte-Cécile. După ce intrau în castel şi aruncau în aer centrala telefonică, avea să le ducă înapoi cu maşina la Chatelle ca să ia avionul care venea după ele. Situaţia se schimbase acum, dar Flick tot avea nevoie de transport şi de o ascunzătoare când ajungea la Reims şi se baza pe celula Bollinger pentru ajutor. Totuşi, dacă Brian fusese în mâinile gestapoviştilor, mai rămăsese cineva din celulă? Oare avea să fie sigură ascunzătoarea? Oare era şi Michel în mâinile lor?

Lucy Briggs veni în cele din urmă la cantină şi îi zise:

— Jean m-a rugat să vă spun că răspunsul Elicopterului este decriptat chiar acum. Ai vrea să vii cu mine?

Se duse după ea în camera mică – o fostă debara, bănuia el – în care se afla biroul lui Jean Bevin. Jean avea o foaie de hârtie. Părea supărată.

— Nu înţeleg, zise el.

Paul îl citi repede:

SEMNAL DE APEL HLCP (ELICOPTER)
COD DE IDENTIFICARE PREZENT
3 IUNIE 1944
TEXTUL MESAJULUI:
DOUĂ MITRALIERE STEN CU ŞASE ÎNCĂRCĂTOARE
FIECARE STOP UN PISTOL-MITRALIERA LEE ENFELD
CU ZECE GLOANŢE STOP ŞASE COLT AUTOMATE
CU APROXIMATIV O SUTĂ DE GLOANŢE STOP
FĂRĂ GRENADE TERMINAT

Paul se uită descumpănit la mesajul decriptat, sperând că acele cuvinte să devină mai puţin îngrozitoare, dar evident că nu se schimbară.

— Mă aşteptam să fie furios, spuse Jean. Nu se plânge deloc, doar îţi răspunde politicos la întrebări.

— Exact, zise Paul. Asta pentru că nu e el. Acest mesaj nu venea de la un agent nervos căruia superiorii săi îi ceruseră ceva nerezonabil. Răspunsul fusese redactat de către un ofiţer gestapovist disperat să menţină o atmosferă de calm. Singura greşeală de tipar era „Enfeld” în loc de „Enfield”, şi chiar asta îl dădea de gol că e un neamţ, căci „feld” era cuvântul german pentru „field”.

Nu mai exista nicio îndoială. Flick era în pericol.

Paul îşi masă tâmplele. Nu putea face decât un singur lucru. Operaţiunea era pe cale să eşueze, iar el trebuia să o redreseze – şi să o salveze pe Flick.

Se uită la Jean şi văzu că femeia îl privea cu milă.

— Pot să dau un telefon? o întrebă el.

— Desigur.

Sună la numărul din Baker Street. Percy era la birou.

— Paul la telefon. Sunt sigur că Brian a fost prins de gestapovişti. Lângă el, Jean Bevins tresări surprinsă.

— La naiba, zise Percy. Şi fără radio nu avem cum s-o avertizăm pe Flick.

— Ba da, zise Paul.

— Cum aşa?

— Fă-mi rost de un avion. Mă duc la Reims – în noaptea asta.

A OPTA ZI

Duminică, 4 iunie 1944

CAPITOLUL 38

Avenue Foch fusese parcă făcut pentru cei mai bogaţi oameni din lume. Era strada largă ce se întindea de la Arc de Triomphe la Bois de Boulogne, avea grădini ornamentale pe ambele părţi, flancate de alei care duceau la casele impunătoare. La numărul 84 era o reşedinţă elegantă cu o scară mare care urca la cele cinci etaje cu odăi minunate. Gestapoviştii le transformaseră în camere de tortură.

Dieter se afla într-un salon cu proporţii perfecte şi se uită în sus, la tavanul bogat decorat, apoi închise ochii, pregătindu-se pentru interogatoriu. Trebuia să-şi ascută mintea şi să-şi reprime sentimentul de milă.

Unora le plăcea să tortureze deţinuţii. Sergentul Becker din Reims era unul dintre ei. Zâmbeau chiar şi când victimele lor ţipau, aveau erecţii când le răneau şi orgasme când ajungeau în agonie. Dar nu erau anchetatori buni, pentru că se concentrau pe tortură şi nu pe obţinerea de informaţii. Cei mai buni anchetatori erau cei ca Dieter, care urau această procedură din toată inima.

Acum îşi imagina că îşi închide sufletul în spatele unei uşi, iar sentimentele le încuie într-un dulap. Se gândea la cele două femei ca la două maşinării care aveau să-i spună ce voia să afle în momentul în care reuşea să le pornească. Simţi frigul atât de cunoscut învăluindu-l ca o pătură de nea şi îşi dădu seama că era pregătit.

— Aduceţi-o pe cea mai în vârstă, zise el.

Locotenentul Hesse se duse după ea.

Se uită la ea cu atenţie când intră şi se aşeză pe scaun. Avea părul scurt, umerii laţi şi purta un sacou bărbătesc. Braţul ei drept atârna moale şi îşi ţinea cu mâna stângă antebraţul umflat: Dieter îi fracturase încheietura. O durea cu siguranţă,

căci era albă ca varul la faţă şi udă de sudoare, dar strânsese din buze, având pe chip o expresie de hotărâre încrâncenată.

Îi vorbi în franceză.

— Tot ce se întâmplă în această cameră depinde de tine, îi zise el. Deciziile pe care le iei, lucrurile pe care le spui îţi vor aduce o durere de nedescris sau o senzaţie de uşurare. Depinde doar de tine.

Ea nu scoase o vorbă. Era speriată, dar se stăpânea. Îşi dădea deja seama că avea să fie greu să scoată informaţii de la ea.

— Pentru început, spune-mi unde se află cartierul general din Londra al SOE, îi ceru Dieter.

— Pe Regent Street, la numărul 81, răspunse ea.

El dădu din cap că da.

— Hai să-ţi explic ceva. Bănuiesc că cei de la SOE le spun agenţilor să nu rămână tăcuţi când sunt interogaţi, ci să dea răspunsuri despre care ştiu că nu pot fi verificate. Pentru că sunt conştient de acest lucru, îţi voi pune multe întrebări, la care ştiu deja răspunsul. Aşa voi afla dacă spui adevărul. Unde se află cartierul general din Londra?

— Carlton House Terrace.

Se duse la ea şi o plesni peste faţă cât de tare putu. Femeia ţipă de durere. Obrazul i se făcu de un roşu aprins. Cel mai bine era să începi cu o palmă peste faţă. Nici nu prea durea, dar lovitura era o demonstraţie umilitoare a situaţiei neajutorate în care se găsea deţinutul şi adeseori îi mai tăia din curajul iniţial.

Dar ea se uită cu dispreţ la el.

— Aşa tratează ofiţerii germani doamnele?

Era foarte arogantă şi vorbea franceza la fel ca aristocraţii. Bănuia că făcea parte dintre ei.

— Doamnele? îi spuse el batjocoritor. Ai împuşcat şi ai omorât doi poliţişti care-şi făceau datoria. Tânăra nevastă a lui Specht este acum văduvă, iar părinţii lui Rolfe şi-au pierdut singurul copil. Nu eşti soldat în uniformă, aşa că n-ai nicio scuză. Ca să-ţi răspund la întrebare – nu, nu aşa tratăm femeile, ci doar criminalii.

Ea îşi feri privirea. Avusese de câştigat cu acea remarcă. Începuse să-i zdruncine reperele morale.

— Mai spune-mi ceva, o rugă el. Cât de bine o cunoşti pe Flick Clairet?

Făcu ochii mari, fiind surprinsă fără voia ei. El îşi dădu seama că bănuiala lui se adeverise. Cele două făceau parte din echipa maiorului Clairet. Reuşise iar s-o deruteze.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, îi spuse ea, revenindu-şi.

El se aplecă şi îi dădu una peste mâna stângă. Ea urlă de durere, căci încheietura stângă nu mai avea susţinere şi acum atârna moale. Îi luă mâna dreaptă şi o smuci. Ea ţipă.

— De ce aţi cinat la Ritz, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă el. Îi dădu drumul la mână.

Urletele încetară. El repetă întrebarea. Ea îşi recăpătă suflul şi îi răspunse:

— Îmi place mâncarea de acolo.

Era şi mai greu decât crezuse.

— Duceţi-o de aici, zise el. Aduceţi-mi-o pe cealaltă.

Fata mai tânără era tare drăgălaşă. Nu opusese rezistenţă la arestare, aşa că încă mai arăta prezentabil, rochia nu era mototolită, iar machiajul îi rămăsese intact. Părea mult mai speriată decât colega ei. Îi puse aceeaşi întrebare ca şi Dianei:

— De ce aţi cinat la Ritz?

— Dintotdeauna mi-am dorit să merg acolo, îi răspunse ea.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu v-a fost teamă că ar putea fi periculos?

— Credeam că Diana o să aibă grijă de mine.

Deci pe cealaltă o chema Diana.

— Cum te cheamă?

— Maude.

Era prea uşor.

— Şi ce faci în Franţa, Maude?

— Trebuia să aruncăm ceva în aer.

— Ce anume?

— Nu-mi mai amintesc. Să fi fost liniile de cale ferată?

Dieter începu să creadă că era prostit în faţă.

— De cât timp o cunoşti pe Felicity Clairet? o întrebă el.

— Vrei să spui pe Flick? Doar de câteva zile. E foarte autoritară. Fata părea că se gândeşte la ceva. Totuşi, a avut dreptate, n-ar fi trebuit să mergem la Ritz. Începu să plângă. Nu am vrut să fac nimic rău. Voiam doar să mă simt bine şi să vizitez locuri, doar asta mi-am dorit.

— Care e numele de cod al echipei voastre?

— Mierlele, îi spuse ea în engleză.

El se încruntă. În mesajul radio de la Elicopter se vorbea despre Stăncuţe.

— Eşti sigură?

— Da, e datorită nu ştiu cărei poezii, „Mierla din Reims”. A, nu, „Stăncuţa din Reims”[26], asta e.

Dacă nu era proastă de-a binelea, se prefăcea al naibii de bine.

— Unde crezi că e Flick acum?

— Chiar nu ştiu, îi răspunse Maude după câteva clipe de gândire.

Dieter oftă frustrat. Una din deţinute era dificilă, iar cealaltă prea proastă ca să ştie ceva folositor. Avea să dureze mai mult decât crezuse iniţial.

Exista o cale prin care să scurteze procesul. Voia să ştie care era relaţia dintre cele două. De ce oare îşi riscase viaţa femeia autoritară mai în vârstă şi bărbătoasă ca să o ducă la cină la Ritz pe fătuca asta drăguţă, dar prostuţă? „Poate că am eu o minte bolnavă, îşi spuse el. Totuşi...”

— Ia-o de aici, zise el în germană. Du-o în celulă la cealaltă. Vezi să fie şi un spion cu ele.

După ce fură închise, locotenentul Hesse îl conduse pe Dieter către o cameră mică din pod. Se uită pe vizor în camera de vizavi. Cele două femei stăteau una lângă alta pe marginea patului îngust. Maude plângea, iar Diana o consola. Dieter se uită cu atenţie. Încheietura dreaptă a Dianei era în poala lui Maude. Cu mâna stângă o mângâia pe păr pe Maude. Vorbea în şoaptă, iar Dieter nu auzea ce anume îi spunea.

Cât de apropiate erau una de alta? Erau tovarăşe de arme, prietene la cataramă... sau mai mult decât atât? Diana se aplecă şi o sărută pe Maude pe frunte. Asta nu însemna mare lucru. Diana puse un deget pe bărbia lui Maude, îi întoarse faţa spre ea şi o sărută pe buze. Voia să o consoleze, dar nu era oare un gest prea intim între două prietene?

În cele din urmă, Diana linse lacrimile de pe obrajii lui Maude. Dieter era hotărât. Nu era un preludiu – nimeni nu putea face sex în aceste circumstanţe –, dar era un gest de consolare pe

[26] Poem scris de Richard Harris Barham, cleric, romancier şi poet. A scris sub pseudonimul Thomas Ingoldsby. (n.tr.).

care doar o îndrăgostită îl putea face, şi nu o prietenă. Diana şi Maude erau lesbiene. Şi asta simplifica lucrurile.

— Adu-o din nou pe cea mai în vârstă, zise el şi se întoarse din nou în camera de interogatoriu.

Când fu adusă Diana pentru a doua oară, ceru să fie legată de scaun.

— Pregătiţi aparatura electrică, ordonă el.

Aşteptă nerăbdător ca aparatul pentru electroşocuri să fie adus pe cărucior şi băgat într-o priză în perete. Cu fiecare minut care trecea, simţea că Flick Clairet îi scapă printre degete.

Când totul fu gata, o înşfacă pe Diana de păr cu mâna stângă. Ţinându-i capul nemişcat, îi puse doi electrozi de buza inferioară.

Porni curentul. Diana ţipă. Lăsă curentul timp de zece secunde, apoi opri.

Când încetă să mai plângă, îi zise:

— Şi e la mai puţin de jumătate din intensitate.

Era adevărat. Rareori folosise intensitatea maximă. Doar când tortura dura îndelung şi deţinuţii mai leşinau folosea aparatul la putere maximă ca să-i facă să-şi vină în fire. Dar atunci era deja prea târziu, căci erau deja nebuni.

Dar Diana nu ştia asta.

— Nu, te rog, îl rugă ea. Te rog, te rog din tot sufletul, nu din nou.

— Eşti dispusă să răspunzi la întrebările mele?

Gemu, dar nu spuse da.

— Aduceţi-o pe cealaltă, ordonă Dieter.

Diana tresări.

Locotenentul Hesse o aduse pe Maude şi o legă de alt scaun.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă Maude plângând.

— Nu spune nimic, îi sugeră Diana. E mai bine aşa.

Maude purta o bluză de vară deschisă la culoare. Era slăbuţă şi bine făcută, cu sâni mari. Dieter îi sfâşie bluza, iar nasturii se împrăştiară peste tot.

— Te rog! îl imploră Maude. Îţi spun tot ce vrei să ştii!

Sub bluză purta o cămăşuţă de bumbac brodată cu dantelă. O apucă de guler şi i-l smulse. Maude zbieră.

Se dădu înapoi şi se uită la ea. Sânii lui Maude erau rotunzi şi fermi. Îşi dădea seama cât de apetisanţi erau. Se gândea cât de mult îi plăceau Dianei.

Luă electrozii de pe gura Dianei şi puse câte unul pe fiecare sfârc al lui Maude. Apoi se duse la aparat şi puse mâna pe maneta de comandă.

— În regulă, zise Diana încetişor. O să-ţi spun totul.

•

Dieter dăduse dispoziţii ca tunelul de cale ferată de la Marles să fie bine păzit. Dacă Stăncuţele ajungeau până acolo, le-ar fi fost aproape imposibil să intre în tunel. Era foarte încrezător că Flick nu-şi va atinge ţinta. Dar nu asta conta acum. Cel mai mult dorea să o prindă şi să o interogheze.

Era deja duminică, ora două dimineaţa. Marţi avea să fie lună plină. Invazia ar putea să aibă loc peste câteva ore. Dar în acele ore, Dieter putea să distrugă Rezistenţa franceză – dacă reuşea s-o prindă şi s-o tortureze pe Flick. Îi trebuia doar o listă cu numele şi adresele pe care le ştia ea. Sediile Gestapoului din fiecare oraş al Franţei ar fi intrat în acţiune, sute de oameni antrenaţi. Nu erau ei foarte isteţi, dar ştiau să facă arestări. În câteva ore puteau să bage după gratii sute de membri ai Rezistenţei. În ciuda unei revolte la care se aşteptau cu siguranţă Aliaţii ca să ajute invazia, nemţii puteau să-şi organizeze riposta cu calm şi disciplină şi să-i respingă pe invadatori până în mare.

Trimisese o echipă de gestapovişti să facă o razie, dar era doar o formalitate: era sigur că Flick şi celelalte trei plecaseră la doar câteva minute după arestarea camaradelor lor. Unde era Flick acum? Reims era de obicei punctul de plecare într-un atac asupra oraşului Marles. De aceea îşi făcuseră la început Stăncuţele planul de a se paraşuta lângă oraş. Lui Dieter i se părea logic ca Flick să treacă prin Reims. Se afla pe drumul către Marles, plus că mai trebuia să primească ajutor de la cei rămaşi din celula Bollinger. Ar fi putut pune pariu că acum călătorea spre Reims.

Dăduse deja ordin ca toate filtrele dintre Paris şi Reims să fie informate în privinţa identităţilor false pe care le foloseau Flick şi echipa ei. Dar şi acest lucru era o pură formalitate: ori aveau identităţi alternative, ori găseau o modalitate prin care să treacă de filtre.

Sună la Reims, îl trezi pe Weber şi îi explică situaţia. Weber nu-i mai puse beţe în roate ca de obicei. Fu de acord să trimită doi gestapovişti care să stea cu ochii pe casa lui Michel, alţi doi

să ţină sub observaţie clădirea în care locuia Gilberte şi doi la casa din rue du Bois ca să o păzească pe Stéphanie.

În cele din urmă, când începu să-l doară capul, Dieter o sună pe Stéphanie.

— Teroriştii englezi sunt în drum spre Reims, îi spuse el. Trimit doi oameni să te păzească.

Era la fel de calmă ca întotdeauna.

— Îţi mulţumesc.

— Dar e foarte important să mergi în continuare la acele întâlniri. Cu puţin noroc, poate că Flick nu-şi va da seama cât de multe ştia Dieter despre celula Bollinger, iar ea avea să-i cadă în plasă. Aminteşte-ţi, am schimbat locul. Nu mai este la cripta catedralei, ci la Café de la Gare. Dacă apare cineva, du-l cu maşina până la casă, aşa cum ai făcut şi cu Elicopterul. Apoi se ocupă gestapoviştii.

— În regulă.

— Eşti sigură? Nu mai eşti într-un pericol atât de mare, dar totuşi e riscant.

— Sunt sigură. Vorbeşti de parcă ai avea o migrenă.

— Doar începe.

— Ai medicamentele la tine?

— Hans le are.

— Îmi pare rău că nu sunt acolo să ţi le dau eu.

Şi lui îi părea rău.

— Voiam să vin cu maşina până la Reims în seara asta, dar nu cred că o să reuşesc.

— Nici să nu faci asta. N-o să păţesc nimic. Bea ceva şi culcă-te. Întoarce-te mâine aici.

Ştia că are dreptate. Avea să fie destul de greu să se întoarcă la apartamentul lui, care era la mai puţin de un kilometru distanţă. Nu putea să meargă la Reims până când nu trecea peste stresul pe care îl presupusese ancheta.

— În regulă, zise el. O să dorm câteva ore şi o să plec de aici dimineaţa.

— La mulţi ani!

— Ţi-ai amintit! Eu, unul, am uitat.

— Am ceva pentru tine.

— Un cadou?

— Mai degrabă... ceva acţiune.

El zâmbi, în ciuda migrenei.

— O, mamă!
— O să-ţi dau mâine cadoul.
— De-abia aştept.
— Te iubesc.

Dădu să-i spună „Şi eu te iubesc”, dar ezită ca de obicei, apoi se auzi un declic când Stéphanie închise telefonul.

CAPITOLUL 39

Duminică dimineaţă devreme, Paul Chancellor se paraşuta într-un câmp de cartofi de lângă satul Laroque, la vest de Reims, fără beneficiul – sau riscul – de a fi întâmpinat de un grup de primire.

Din cauza aterizării îl durea şi mai tare genunchiul rănit. Strânse din dinţi şi rămase nemişcat pe jos, aşteptând ca durerea să se mai domolească. Probabil că îl va mai durea genunchiul din când în când pentru tot restul vieţii. Când va fi bătrân, va spune că un junghi însemna că va ploua – asta dacă ajungea la bătrâneţe.

După cinci minute, se simţi în stare să se ridice în picioare şi să-şi scoată harnaşamentul de la paraşută. Găsi drumul, se orientă după stele şi începu să meargă, dar şchiopăta foarte rău şi nu avansa foarte repede.

Identitatea lui, la care se gândise în grabă Percy Thwaite, era de profesor din Epernay, un orăşel la câţiva kilometri de Reims. Făcea autostopul spre Reims ca să-şi viziteze tatăl bolnav. Percy îi făcuse rost de toate documentele necesare, unele dintre ele falsificate în grabă şi aduse de urgenţă la Tempsford. Faptul că şchiopăta se potrivea de minune cu povestea de umplutură: un veteran rănit putea fi profesor, în timp ce un tânăr activ ar fi trebuit trimis într-un lagăr de concentrare din Germania.

Era simplu să ajungă acolo. Acum trebuia să o găsească pe Flick. Singura modalitate prin care putea să ia legătura cu ea era prin celula Bollinger. Spera ca acea parte a celulei rămăsese intactă, iar Brian era singurul membru aflat în ghearele gestapoviştilor. Ca orice alt agent care ajungea la Reims, o va contacta pe *mademoiselle* Lemas. Trebuia să fie cu mare băgare de seamă.

La scurt timp după ce se crăpă de ziuă, auzi o maşină. Ieşi de pe şosea, se duse în câmpul de alături şi se ascunse după butaşii de viţă-de-vie. Când se apropie maşina, îşi dădu seama că era de fapt un tractor. Era cât se poate de sigur: gestapoviştii nu mergeau cu tractorul. Se întoarse pe drum şi ridică degetul mare.

Un băiat de aproape cincisprezece ani conducea tractorul care trăgea după el o remorcă plină cu anghinare. Şoferul arătă înspre rana de la picior a lui Paul şi-l întrebă:

— Ai fost rănit în război?

— Da, răspunse Paul. Cel mai probabil era ca un soldat să fi fost rănit în timpul Bătăliei Franţei, aşa că adăugă: La Sedan, în 1940.

— Eram prea tânăr, zise băiatul cu regret.

— Norocosule.

— Dar aşteaptă să se întoarcă Aliaţii. Atunci o să vezi mai multă acţiune. Se uită pieziş la Paul. Nu pot să mai zic nimic. Dar o să vezi tu.

Paul căzu pe gânduri. Oare era puştiul ăsta un membru al celulei Bollinger?

— Dar au oare oamenii noştri armele şi muniţia necesare? îl întrebă el. Dacă băiatul ştia ceva, ar fi fost la curent că Aliaţii trimiseseră tone de armament în Franţa în ultimele luni.

— O să folosim orice fel de armă disponibilă.

Oare nu voia să spună tot ce ştia? Nu, se gândi Paul. Băiatul nu era foarte explicit, ci doar spera. Paul nu mai zise nimic.

Băiatul îl lăsă la periferie, iar el merse cu chiu, cu vai până în oraş. Locul întâlnirii se schimbase – nu se mai vedeau în cripta catedralei, ci la Café de la Gare – dar ora rămăsese aceeaşi, trei după-amiaza. Avea câteva ore bune la dispoziţie.

Intră în cafenea ca să-şi ia micul dejun şi să se familiarizeze cu locul. Ceru o cafea neagră. Chelnerul în vârstă ridică din sprâncene, iar Paul îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Încercă să repare boacăna.

— Nu cred că era nevoie să mai spun şi „neagră”, zise el. Oricum nu aveţi lapte.

Chelnerul îi zâmbi uşurat.

— Din păcate nu, zise el şi plecă.

Paul răsuflă uşurat. De opt luni nu mai lucrase sub acoperire în Franţa şi uitase stresul pe care îl presupunea să te dai drept altcineva clipă de clipă.

Îşi petrecu dimineaţa moţăind prin catedrală în perioada dintre slujbe, apoi se întoarse la cafenea la 13:30. Localul se goli până la 14:30, dar el rămase acolo bând erzaţ. Doi bărbaţi îşi făcură apariţia la 14:45 şi comandară bere. Paul se uită cu luare-aminte la ei. Purtau costume vechi şi vorbeau despre struguri într-o franceză colocvială. Vorbeau cu erudiţie despre înflorirea viţe-de-vie, o perioadă critică ce tocmai se încheiase. Nu credea sub nicio formă că erau gestapovişti.

La 15:00 fix intră o femeie înaltă şi atrăgătoare, îmbrăcată elegant într-o rochie verde de vară din bumbac şi cu o pălărie de pai pe cap. Purta pantofi desperecheaţi: unul negru şi unul maro. Trebuia să fie Bourgeoise.

Paul era un pic surprins. Se aştepta să fie o femeie mai în vârstă. Totuşi, era o presupunere nefondată: Flick nu i-o descrisese niciodată.

Totuşi, nu era încă pregătit să aibă încredere în ea. Se ridică şi părăsi cafeneaua.

Merse pe trotuar până la gară şi se opri la intrare, uitându-se la cafenea. Gara arăta la fel ca toate celelalte: ca de obicei, mişunau pe acolo oameni care aşteptau să se întâlnească cu prietenii lor.

Se uită cu atenţie la cei din cafenea. O femeie trecu pe acolo cu un copil care tot îi cerea un pateu, şi când ajunseră la cafenea, femeia cedă şi intră cu el. Cei doi experţi în viţa-de-vie plecară. Un jandarm intră şi ieşi imediat cu un pachet de ţigări în mână.

Paul începea din ce în ce mai mult să creadă că nu era o capcană întinsă de gestapovişti. Nu era nimeni pe acolo care să arate ameninţător. Schimbarea locului de întâlnire probabil că-l derutase.

Doar un lucru îl nedumerea. Când Brian Standish fusese arestat la catedrală, îl salvase prietenul lui Bourgeoise, Charenton. Dar unde se afla el acum? Dacă o păzise la catedrală, de ce nu şi aici? Dar situaţia nu era în sine periculoasă. Puteau exista sute de explicaţii.

Mama şi copilul părăsiră cafeneaua. Apoi, la 15:30, Bourgeoise ieşi şi ea. O luă pe trotuar, îndepărtându-se de gară.

Paul o urmări de pe cealaltă parte a străzii. Se duse la o maşină italienească, pe care francezii o numeau Simca Cinq. Paul traversă strada. Femeia se urcă la volan şi porni motorul.

Sosise momentul ca Paul să ia o hotărâre. Nu putea fi sigur că nu era vorba de o capcană, dar, dacă îşi lua prea multe precauţii, risca să piardă întâlnirea. Trebuia să rişte la un moment dat. Altfel, mai bine stătea acasă.

Se duse pe partea dreaptă a maşinii şi deschise uşa.

— *Monsieur*? Femeia se uită cu răceală la el.

— Rugaţi-vă pentru mine, îi zise el.

— Mă rog pentru pace.

Paul se urcă în maşină.

— Mă numesc Danton, spuse el, inventând un nume de cod.

Ea demară.

— De ce nu ai vorbit cu mine în cafenea? îl întrebă ea. Te-am văzut de când am intrat. M-ai făcut să aştept o jumătate de oră. E periculos.

— Voiam să mă asigur că nu e o capcană.

Se uită la el.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Elicopterul.

— Da. Unde este Charenton, prietenul tău care l-a salvat?

O luă spre sud, conducând repede.

— Lucrează azi.

— Duminică? Ce face el?

— E pompier. E în tură.

Acum era o explicaţie. Paul ajunse repede la motivul vizitei sale.

— Unde e Elicopterul?

Ea scutură din cap.

— N-am idee. Casa mea este un adăpost temporar. Mă întâlnesc cu oamenii, apoi îi pasez lui Monet. Eu nu trebuie să ştiu nimic.

— Monet este în regulă?

— Da. M-a sunat marţi după-amiază ca să vadă ce mai face Charenton.

— Şi de atunci?

— Nu. Dar nu e neobişnuit.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— În carne şi oase? Nu l-am văzut niciodată.

— Ai auzit de Panteră?

— Nu.

Paul căzu pe gânduri în timp ce maşina trecea prin suburbii. Bourgeoise nu ştia nimic folositor. Trebuia să discute cu altcineva.

Trase într-o curte de lângă o casă înaltă.

— Intră şi fă un duş, îi zise ea.

El coborî din maşină. Totul părea să fie în ordine: Bourgeoise venise la ora stabilită şi îi spusese parolele corecte şi nimeni nu-i urmărise. Pe de altă parte, nu-i dăduse nicio informaţie utilă, şi încă nu ştia cât de mult fusese afectată celula Bollinger şi nici cât periculos era pentru Flick. În timp ce Bourgeoise îl conducea la uşa din faţă şi o deschise cu cheia, el atinse periuţa de dinţi din buzunarul de la cămaşă: era franţuzească, aşa că i se permisese să o ia cu el. Acum avea o presimţire. Pe când Bourgeoise intra în casă, luă periuţa din buzunar şi o lăsă pe jos, exact în faţa uşii.

El o urmă înăuntru.

— Ce casă mare, îi zise el. Pe pereţi era un tapet închis la culoare de modă veche şi mobilier masiv, care nu prea se potrivea cu proprietara ei. Stai aici de mult?

— Am moştenit-o în urmă cu trei, patru ani. Mi-ar plăcea să o redecorez, dar nu prea se poate face rost de materiale. Deschise uşa şi-l lăsă pe el să intre primul. Hai în bucătărie.

El intră şi dădu cu ochii de doi bărbaţi în uniformă. Amândoi ţineau în mână pistoale automate. Iar ambele pistoale erau îndreptate spre Paul.

CAPITOLUL 40

Maşina lui Dieter rămase în pană pe şoseaua RN3 între Paris şi Meaux. Un cui îndoit se înfipsese în roată. Întârzierea îl irită şi se tot învârtea de colo-colo, dar locotenentul Hesse ridică automobilul pe cric şi schimbă roata cu mult calm şi eficienţă, iar după câteva minute porneau din nou la drum.

Dieter dormise până târziu datorită injecţiei cu morfină pe care i-o făcuse Hans după miezul nopţii, iar acum se uita nerăbdător cum oribilul peisaj industrial de la est de Paris se schimba treptat într-unul de ţară. Voia să ajungă mai repede la

Reims. Îi întinsese o capcană lui Flick Clairet şi trebuia să fie acolo când femeia va cădea în ea.

Automobilul masiv Hispano-Suiza rula cu viteză mare pe o şosea dreaptă mărginită de plopi – un drum construit probabil de romani. La începutul războiului, Dieter crezuse că al Treilea Reich avea să fie ca Imperiul Roman, o hegemonie paneuropeană care avea să aducă o nemaivăzută pace şi prosperitate tuturor supuşilor săi. Acum nu mai era aşa sigur.

Îşi făcea griji în privinţa amantei lui. Stéphanie era în pericol, iar el era singurul vinovat. Toţi îşi riscau vieţile acum, îşi spunea el. Războiul pusese întreaga populaţie în prima linie. Cea mai bună cale prin care putea să o protejeze pe Stéphanie – pe el însuşi şi familia lui din Germania – era să împiedice invazia. Avea momente când îi părea tare rău că-şi implicase amanta în operaţiune. Juca un joc foarte riscant, expunând-o atât de mult.

Cei din Rezistenţă nu luau prizonieri. Fiind tot timpul în pericol, îi omorau imediat pe francezii care colaborau cu duşmanul.

Gândul că Stéphanie putea să fie ucisă îi făcea inima să bată mai tare şi îi tăia răsuflarea. Nici nu putea să-şi închipuie viaţa fără ea. Era o perspectivă sumbră şi-şi dădu seama că îi căzuse cu tronc. Îşi spusese tot timpul că era doar o prea-frumoasă curtezană şi că o folosea la fel cum făcuseră şi alţi bărbaţi cu acest gen de femeie. Acum îşi dădea seama că se amăgise. Şi-şi dorea să fie deja în Reims alături de ea.

Era duminică după-amiază, aşa că nu prea circulau maşini pe drum şi avansau destul de repede.

Făcură a doua pană, când nu mai aveau nicio oră şi ajungeau la Reims. Lui Dieter îi venea să urle de frustrare. Încă un cui. Poate că era din cauza cauciucurilor de proastă calitate fabricate în timpul războiului, îşi spuse el. Sau oare aruncau francezii intenţionat cuie pe drum, ştiind că nouă vehicule din zece erau conduse de forţele de ocupaţie?

Maşina nu avea a doua roată de rezervă, aşa că trebuiau să vulcanizeze cauciucul ca să-şi continue drumul. Lăsară maşina şi o luară pe jos. După cam un kilometru ajunseră la o fermă. O familie numeroasă se aşezase în jurul unei mese sărăcăcioase de duminică: pe masă erau brânzeturi, căpşuni şi câteva sticle de vin. Ţăranii erau singurii francezi bine hrăniţi. Dieter reuşi să-

l convingă cu forţa pe fermier să-i ia în căruţă şi să-i ducă în următorul oraş.

În piaţa din oraş exista o singură pompă de benzină pe trotuarul din faţa unui atelier de rotărie care era închis. Bătură la uşă şi treziră din somn un *garagiste* morocănos din somnul de duminică după-amiază. Mecanicul porni motorul unui camion vechi şi demară cu Hans lângă el.

Dieter rămase să-l aştepte în sufrageria mecanicului, cu trei copii mici îmbrăcaţi în haine zdrenţăroase care îl fixau cu privirea. Soţia mecanicului, o femeie obosită cu părul slinos, trebăluia prin bucătărie, dar nu îi oferi nici măcar un pahar cu apă rece.

Dieter se gândea din nou la Stéphanie. Pe hol era un telefon. Se duse în uşa bucătăriei.

— Pot să dau un telefon? o întrebă el politicos. Vă voi da bani, bineînţeles.

Se uită la el cu ostilitate.

— Unde anume?

— La Reims.

Ea încuviinţă din cap şi se uită la ceasul de deasupra şemineului ca să reţină ora.

Dieter o găsi pe operatoare şi-i dădu numărul casei din rue du Bois. Îi răspunse imediat cineva cu o voce joasă şi răguşită care repeta numărul cu un accent provincial.

— Aici Pierre Charenton, spuse Dieter în franceză, părând deodată alarmat.

Vocea de la celălalt capăt al telefonului se dovedi a fi cea a Stéphaniei.

— Dragul meu, zise ea.

Îşi dădu seama că răspunsese la telefon imitând-o pe *mademoiselle* Lemas ca o măsură de precauţie. Dieter era peste măsură de încântat.

— E totul în regulă? o întrebă el.

— Am mai prins un agent, îi zise ea cu detaşare.

Gura i se uscă.

— Doamne... foarte bine! Cum s-a întâmplat?

— L-am luat din Café de la Gare şi l-am adus aici.

Dieter închise ochii. Dacă ceva nu ar fi mers bine – dacă ar fi făcut ceva suspect – ar fi moartă acum.

— Şi apoi?

— Oamenii tăi l-au legat fedeleş.

Spusese „l-au legat”. Deci teroristul nu era Flick. Dieter era dezamăgit. Totuşi, planul funcţiona. Acest bărbat era al doilea agent al forţelor aliate care căzuse în capcană.

— Cum e?

— E tânăr, şchioapătă, şi îi lipseşte jumătate din ureche.

— Ce ai făcut cu el?

— E aici, pe podeaua din bucătărie. Mă pregăteam să sun la Sainte-Cécile ca să-l ia ei.

— Nu, închide-l în pivniţă. Vreau să vorbesc cu el înaintea lui Weber.

— Tu unde eşti?

— Într-un sat. Am rămas în pană.

— Grăbeşte-te!

— Cam într-o oră, două, ajung şi eu.

— În regulă.

— Tu ce mai faci?

— Bine.

— Serios acum, cum te simţi? o întrebă Dieter, vrând să afle adevărul.

— Cum mă *simt*? Ea se opri. Nu prea mă întrebi aşa ceva.

Dieter ezită.

— De obicei nu te implic în prinderea teroriştilor.

Ea îşi înmuie vocea.

— Mă simt bine. Nu-ţi face griji.

Se trezi ieşindu-i pe gură ceva ce nu planificase.

— Ce-o să facem după război?

Ea tăcea surprinsă la celălalt capăt al firului.

— Bineînţeles, războiul mai poate dura ani de zile, dar poate dura şi doar două săptămâni, şi atunci ce facem?

Ea îşi reveni întrucâtva, dar vocea îi tremura ciudat când îl întrebă:

— Dar tu ce-ai vrea?

— Nu ştiu, răspunse el, dar nu era mulţumit, aşa că adăugă aproape imediat: Nu vreau să te pierd.

— Aha!

Aşteptă să mai zică ceva.

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

Ea nu mai zise nimic. Se auzea un sunet ciudat la celălalt capăt al telefonului, iar el îşi dădu seama că ea plângea. Şi lui îi

venea să plângă. Se uită cu coada ochiului la soţia mecanicului, care îi cronometra conversaţia. Înghiţi în sec şi se întoarse cu spatele la ea, pentru că nu voia ca un străin să-l vadă tulburat.

— O să ajung curând la tine, zise el. Mai vorbim atunci.

— Te iubesc, zise ea.

Se uită din nou la soţia mecanicului. Îl fixa cu privirea. La naiba cu ea, se gândi el.

— Şi eu te iubesc, îi zise el.

Apoi închise telefonul.

CAPITOLUL 41

Stăncuţelor le luă aproape toată ziua să ajungă de la Paris la Reims.

Trecură de toate filtrele fără niciun fel de problemă. Noile lor identităţi false merseră la fel de bine ca şi cele vechi şi nimeni nu-şi dădu seama că fotografia lui Flick fusese retuşată cu dermatograf.

Dar trenul lor avu întârzieri repetate, oprindu-se din când în când câte o oră în câmp. Flick stătea nerăbdătoare în vagonul încălzit, văzând cum se scurgeau minute preţioase. Înţelegea de ce dura atât: jumătate din calea ferată fusese distrusă de bombardierele forţelor aeriene americane şi ale RAF. De câte ori trenul se urnea iar din loc, vedeau pe fereastră echipele de intervenţie care tăiau liniile ferate îndoite, scoţând traversele de lemn distruse şi punând alte şine. Singura ei consolare era că întârzierile aveau să-l înfurie şi mai tare pe Rommel, care încerca să-şi desfăşoare trupele ca să respingă invazia.

Îşi simţea inima grea şi se gândea tot timpul la Diana şi la Maude. Cu siguranţă că fuseseră deja interogate, torturate şi poate ucise. Flick o cunoştea pe Diana de o viaţă. Trebuia să-i spună ce se întâmplase fratelui Dianei, William. Mama lui Flick va fi probabil la fel de supărată ca şi William: ea o crescuse pe Diana.

Începură să vadă vii, apoi depozite de şampanie de-a lungul căii ferate şi în sfârşit ajunseră la Reims duminică după-amiaza, puţin după ora patru. După cum se temuse Flick, era prea târziu ca să ducă la bun sfârşit misiunea. Asta însemna că vor mai sta

încă douăzeci şi patru de ore pe teritoriul inamicului. Dar Flick avea o problemă şi mai urgentă: unde să-şi petreacă Stăncuţele noaptea?

Aici nu era ca la Paris. Oraşul nu avea niciun cartier rău-famat cu hoteluri ieftine, ai căror proprietari ar fi pus puţine întrebări, iar Flick nu ştia nicio mănăstire unde măicuţele să ascundă pe cineva care cerea adăpost. Nu existau străduţe întunecoase unde să doarmă vagabonzii în spatele lăzilor cu gunoi, nederanjaţi de poliţie.

Flick ştia trei posibile ascunzători: casa lui Michel, apartamentul lui Gilberte şi casa lui *mademoiselle* Lemas din rue du Bois. Din păcate, oricare dintre cele trei case putea fi sub supraveghere, în funcţie de cât de multe aflaseră gestapoviştii despre celula Bollinger. Dacă Dieter Franck conducea ancheta, se temea de ce era mai rău.

Nu avea altceva de făcut decât să o ia din loc.

— Trebuie să ne împărţim în perechi, le spuse ea celorlalte. Patru femei laolaltă dau mai mult de bănuit. Eu şi Ruby plecăm primele. Greta şi Jelly, să fiţi la o sută de metri în spatele nostru.

Merseră pe jos până la locuinţa lui Michel, care nu era departe de gară. Flick locuise şi ea acolo după ce se măritase, dar pentru ea rămăsese casa lui Michel. Patru femei aveau loc berechet. Dar cu siguranţă că gestapoviştii ştiau deja de această casă: ar fi fost uimitor dacă niciunul dintre bărbaţii capturaţi duminica trecută nu dezvăluise adresa sub tortură.

Casa era pe o stradă circulată, cu câteva magazine. Mergând pe trotuar, Flick se uită cu coada ochiului la fiecare maşină parcată, în timp ce Ruby arunca o privire caselor şi magazinelor. Casa lui Michel era o clădire înaltă şi îngustă dintr-un şir de case elegante, în stilul secolului al XVIII-lea. În curtea mică din faţă era o magnolie. Casa părea liniştită, iar la ferestre nu se vedea nicio mişcare. Pe prag se depusese praful.

La prima vedere, nu remarcară nimic suspect: nu erau drumari care să sape pe stradă, pierde-vară la mesele de afară ale barului Chez Régis sau oameni sprijiniţi de un stâlp de telegraf ca să citească un ziar.

Traversară strada. În faţa brutăriei era parcat un Citroën cu tracţiune pe faţă, în care stăteau doi bărbaţi şi fumau, părând plictisiţi.

Flick încremeni. Purta peruca brunetă, aşa că era sigură că nu vor recunoaşte în ea pe femeia din afişe, dar oricum inima începu să-i bată cu putere în piept, aşa că trecu grăbită. În timp ce mergea, se aştepta mereu să audă un strigăt în spatele ei, dar nu se întâmplă nimic şi în sfârşit coti şi răsuflă uşurată.

Încetini pasul. Nu-i fusese teamă degeaba. Locuinţa lui Michel nu-i era de folos. Clădirea nu avea o a doua intrare, căci făcea parte dintr-un şir de case în spatele cărora nu exista nicio alee. Stăncuţele nu puteau să intre fără să fie văzute de gestapovişti.

Se gândi la celelalte două opţiuni. Era posibil ca Michel să mai stea în apartamentul lui Gilberte, doar dacă nu fusese prins. Clădirea avea o intrare prin spate extrem de eficientă. Dar era un apartament mic, iar patru musafire, într-o singură cameră, nu numai că se vor simţi înghesuite, dar puteau fi observate şi de alte persoane din clădire.

Singurul loc unde puteau înnopta era în casa din rue du Bois. Flick stătuse acolo de două ori. Era o casă mare cu multe dormitoare. *Mademoiselle* Lemas prezenta încredere şi era dispusă să dea de mâncare oaspeţilor care veneau pe nepusă masă. De ani întregi adăpostea agenţi englezi, aviatori răniţi şi prizonieri de război care evadaseră. Şi ea ar fi ştiut ce se întâmplase cu Brian Standish.

Casa se afla la doi-trei kilometri de centrul oraşului. Cele patru femei hotărâră să meargă într-acolo, tot câte două, la o sută de metri unele de altele.

Ajunseră în jumătate de oră. Rue du Bois era o stradă liniştită din suburbii: o echipă de supraveghere nu se putea ascunde acolo. Era doar o maşină parcată în raza lor vizuală, un Peugeot 201, prea înceată pentru gestapovişti. Nu era nimeni în ea.

Flick şi Ruby se plimbară primele în jurul casei lui *mademoiselle* Lemas. Arăta la fel ca întotdeauna. Maşina ei Simca Cinq se afla tot în curtea casei, ceea ce era neobişnuit, pentru că de obicei o punea în garaj. Flick încetini pasul şi se uită cu coada ochiului spre fereastră. Nu zări pe nimeni. *Mademoiselle* Lemas folosea acea cameră foarte rar: era un salon de modă veche, cu un pian bine şters de praf, pernele frumos aranjate, dar uşa era de obicei încuiată, în afară de cazurile în care avea oaspeţi oficiali. Musafirii secreţi stăteau în bucătăria din spatele casei, unde nu exista riscul să fie văzuţi de trecători.

Când intră Flick pe uşă, atenţia îi fu atrasă de ceva lăsat pe jos. Era o periuţă din lemn. Fără să se oprească, se aplecă şi o ridică.

— Trebuie să te speli pe dinţi? o întrebă Ruby.

— Pare să fie a lui Paul.

Era aproape sigură că era a lui Paul, deşi existau cu sutele în Franţa, poate cu miile.

— Crezi că ar putea fi aici?

— Da, e posibil.

— De ce să fi venit?

— Nu ştiu, poate ca să ne avertizeze de un eventual pericol.

Se mai plimbară pe stradă. Înainte să se apropie din nou de casă, Flick şi Ruby le lăsară pe Greta şi Jelly să le ajungă din urmă.

— De data asta mergem împreună, zise ea. Greta şi Jelly, voi bateţi la intrarea din faţă.

— Slavă cerului, mă dor picioarele ca dracu', zise Jelly.

— Ruby şi cu mine o s-o luăm prin spate, ca măsură de siguranţă. Nu pomeniţi nimic de noi, doar aşteptaţi să ne facem apariţia.

Merseră din nou pe stradă, de data aceasta împreună. Flick şi Ruby intrară în curte, trecură de Simca Cinq şi se furişară prin spate. Bucătăria ocupa aproape toată partea din spate a casei, având două ferestre şi o uşă între ele. Flick aşteptă până când auzi zgomotul metalic al soneriei, apoi riscă şi se uită pe fereastră.

Inima i se opri în loc.

Erau trei oameni în bucătărie: doi bărbaţi în uniformă şi o femeie înaltă, cu păr roşcat şi bogat, care cu siguranţă nu era *mademoiselle* Lemas, o doamnă între două vârste.

Într-o fracţiune de secundă, Flick îşi dădu seama că cei trei nu se uitau la ferestre, ci doar la uşa de la intrare.

Apoi îşi feri din nou capul.

Se gândi repede. Bărbaţii erau cu siguranţă gestapovişti. Femeia trebuia să fie vreo colaboraţionistă care se dădea drept *mademoiselle* Lemas. I se părea oarecum cunoscută chiar şi din spate: era ceva ciudat în felul elegant în care îi cădea rochia verde de vară, ceea ce o făcu pe Flick să creadă că o mai văzuse undeva.

Flick trase trista concluzie că acea casă fusese compromisă. Acum era o capcană pentru agenţii forţelor aliate. Probabil că săracul Brian Standish muşcase momeala. Flick se întrebă dacă mai era în viaţă.

Dintr-odată, se hotărî. Scoase pistolul. Şi Ruby făcu la fel.

— Trei oameni, îi spuse lui Ruby încetişor. Doi bărbaţi şi o femeie. Trase aer adânc în piept. Trebuia să dea dovadă de cruzime. O să-i omorâm pe cei doi, zise ea. În regulă?

Ruby dădu din cap că da.

Flick mulţumi cerului că Ruby era cu capul pe umeri.

— Aş prefera să nu o omorâm pe femeie ca să o putem interoga, dar o împuşcăm dacă încearcă să scape.

— Am înţeles.

— Bărbaţii sunt în partea stângă a bucătăriei. Femeia se va duce să răspundă la uşă. Eu stau la fereastra asta, tu la cealaltă. Împuşcă-l pe cel mai aproape de tine. Tragi când trag şi eu.

Se furişă de-a lungul casei şi se ghemui sub cealaltă fereastră. Respira greu, iar inima îi bătea ca un ciocan, dar gândea foarte limpede, ca şi când ar fi jucat şah. Nu avea experienţă să tragă prin geam. Se hotărî să tragă trei focuri rapide: o dată ca să spargă geamul, a doua oară ca să-şi omoare victima şi a treia oară ca să fie sigură. Ridică piedica pistolului şi-l aţinti în sus. Apoi se îndreptă din şale şi se uită pe fereastră.

Cei doi bărbaţi stăteau cu faţa la uşa care dădea în hol. Amândoi aveau pistoalele în mână. Flick îşi îndreptă arma spre cel care se afla cel mai aproape de ea.

Atunci o văzu Flick pe roşcată, ţinând uşa de la bucătărie deschisă. Greta şi Jelly intrară în urma ei, nesuspectând nimic. Greta ţipă de frică. Cineva spuse câteva cuvinte – Flick nu auzea ce – apoi Greta şi Jelly ridicară mâinile.

Femeia care se dădea drept *mademoiselle* Lemas intră în bucătăria din spatele lor. Văzându-i faţa, Flick o recunoscu imediat. O mai văzuse undeva. Ştia şi unde. Femeia fusese duminica trecută în piaţa din Sainte-Cécile cu Dieter Franck. Flick credea că era amanta ofiţerului. Se pare că era mai mult decât atât.

Câteva clipe mai târziu, femeia o văzu pe Flick la fereastră. Rămase cu gura căscată, ochii i se făcură cât cepele şi ridică mâna să arate ce văzuse. Cei doi bărbaţi se întoarseră.

Flick apăsă pe trăgaci. Împuşcătura acoperi zgomotul produs de spargerea geamului. Ţinând pistolul în aceeaşi poziţie, mai trase de două ori.

După câteva secunde, trase şi Ruby.

Ambii bărbaţi căzură la pământ.

Flick deschise larg uşa din spate şi intră.

Femeia fugise deja şi încerca să iasă pe uşa din faţă. Flick ridică pistolul, dar prea târziu: într-o fracţiune de secundă, femeia era pe hol şi în afara razei vizuale a lui Flick. Apoi Jelly, care se mişcă surprinzător de repede, se aruncă prin uşă. Se auzi zgomot de trupuri care cădeau şi de mobilă care se sfărâmă.

Flick traversă bucătăria şi văzu că Jelly o pusese pe roşcată la pământ, pe dalele de gresie din hol. Rupsese şi picioarele delicate ale unei mese ovale şi spărsese vasul chinezesc de pe ea, florile uscate risipindu-se pe jos. Franţuzoaica se chinuia să se ridice. Flick o ameninţă cu pistolul, dar nu trase. Jelly, care avea o uimitoare viteză de reacţie, o apucă pe femeie de păr şi o dădu cu faţa de gresie până nu mai făcu nicio mişcare.

Femeia purta pantofi desperecheaţi, unul negru şi altul maro.

Flick se întoarse şi îi văzu pe cei doi gestapovişti întinşi pe podeaua din bucătărie. Nu se mişca niciunul. Le luă armele şi le puse în buzunarele ei. Armele lăsate de izbelişte puteau fi folosite împotriva lor.

Momentan Stăncuţele erau în siguranţă.

Flick acţionase sub imperiul furiei. Va veni vremea când se va gândi la cel pe care-l ucisese. Era groaznic să iei viaţa cuiva. Dar acum nu avea timp să se gândească la asta, însă avea să o bântuie din nou. Flick avea să se întrebe mai târziu dacă tânărul în uniformă lăsase în urmă o soţie care acum era văduvă sau copii fără tată. Dar acum nu avea rost să se frământe, trebuia să-şi continue misiunea.

— Jelly, stai cu ochii pe femeia asta, îi zise ea. Greta, adu nişte sfoară şi leag-o de un scaun. Ruby, du-te sus şi vezi dacă nu mai e cineva prin casă. Eu verific la subsol.

Coborî pe scări până în pivniţă. Văzu acolo, pe jos, un bărbat legat fedeleş şi cu căluş la gură. Căluşul îi acoperea mare parte din faţă, dar se vedea că nu mai avea jumătate de ureche.

Îi scoase căluşul din gură, se ghemui şi-l sărută lung şi pasional.

— Bine ai venit în Franţa!

El surâse.

— E cea mai bună primire de care am avut parte.

— Am găsit periuţa ta de dinţi.

— Am făcut totul pe ultima sută de metri, căci nu eram foarte sigur în privinţa roşcatei.

— Mie tocmai periuţa mi-a trezit bănuieli.

— Slavă cerului!

Scoase briceagul ascuţit de sub haină şi începu să taie sfoara cu care era legat.

— Cum ai ajuns aici?

— M-am paraşutat noaptea trecută.

— De ce naiba?

— Radioul lui Brian este folosit de gestapovişti. Voiam să te avertizez.

Îl strânse în braţe cu afecţiune.

— Cât mă bucur că eşti aici!

El o îmbrăţişă şi o sărută.

— Atunci sunt şi eu bucuros că am venit.

Se duseră sus.

— Uite pe cine am găsit în pivniţă, zise Flick.

Cu toţii aşteptau instrucţiuni. Ea chibzui câteva secunde. Trecuseră cinci minute de la împuşcături. Vecinii le auziseră cu siguranţă, dar foarte puţini francezi sunau la poliţie pe atunci: se temeau că vor fi nevoiţi să răspundă întrebărilor gestapoviştilor. Totuşi, nu voia să rişte inutil. Trebuiau să plece cât mai repede cu putinţă.

Îşi îndreptă atenţia spre cea care se dădea drept *mademoiselle* Lemas şi care era legată acum de un scaun de bucătărie. Ştia ce trebuia să facă şi simţea că i se face rău doar când se gândea la asta.

— Cum te cheamă? o întrebă ea.

— Stéphanie Vinson.

— Eşti amanta lui Dieter Franck.

Era albă ca varul la faţă, dar părea sfidătoare, iar Flick observă cât de frumoasă era.

— Mi-a salvat viaţa.

Deci aşa îi câştigase Franck încrederea, se gândi Flick. Dar nu conta: un trădător era un trădător, indiferent de motiv.

— L-ai adus pe Elicopter aici ca să-l prinzi în capcană.

Ea nu zise nimic.

— Mai e în viaţă Elicopterul?

— Nu ştiu.

Flick arătă înspre Paul.

— L-ai adus şi pe el aici. I-ai fi ajutat pe gestapovişti să ne prindă pe toţi. Era din ce în ce mai furioasă când se gândea la pericolul în care fusese Paul.

Stéphanie se uită în jos.

Flick se duse în spatele scaunului şi-şi scoase arma.

— Eşti franţuzoaică, dar tot ai colaborat cu gestapoviştii. Ai fi putut să ne omori pe toţi.

Celelalte fete, dându-şi seama ce se va întâmpla, se dădură la o parte şi ieşiră din raza de acţiune.

Stéphanie nu vedea pistolul, dar îşi dădea seama ce se întâmplă.

— Ce-ai de gând să faci cu mine? o întrebă ea şoptit.

— Dacă te lăsăm aici, îi vei spune lui Dieter Franck câţi suntem, ne vei descrie şi îl vei ajuta ca să ne prindă, să ne tortureze şi să ne omoare... nu-i aşa?

Ea nu răspunse.

Flick puse pistolul în ceafa lui Stéphanie.

— Ai vreo scuză că ai ajutat duşmanul?

— Am făcut ce trebuia. Nu aşa face toată lumea?

— Exact, fu de acord Flick şi apăsă de două ori pe trăgaci.

Împuşcăturile se auziră în spaţiul închis ca un bubuit. Sânge şi altceva ţâşniră din ţeasta femeii şi îi mânjiră rochia verde de vară şi ea se prăbuşi fără suflare.

Jelly tresări, iar Greta îşi întoarse privirea. Chiar şi Paul se albi la faţă. Doar Ruby nu schiţă niciun gest.

Cu toţii nu scoaseră nicio vorbă preţ de câteva secunde.

— Hai să plecăm de aici, zise deodată Flick.

CAPITOLUL 42

Era şase seara când Dieter parcă în faţa casei din rue du Bois. Maşina sa albastră era plină de praf şi de insecte moarte, după lunga călătorie pe care o făcuse. Când ieşi din maşină, soarele

de după-amiază se ascunsese după un nor, iar strada din suburbii era cufundată în umbră. Îl trecu un fior.

Îşi scoase ochelarii de condus – mersese cu capota ridicată – şi-şi trecu degetele prin păr ca să şi-l aranjeze.

— Hans, aşteaptă-mă, te rog, aici, îl rugă el. Voia să fie singur cu Stéphanie.

Când deschise poarta şi intră în grădina din faţă, observă că dispăruse Simca Cinq a lui *mademoiselle* Lemas. Uşa de la garaj era deschisă, iar acesta era gol. Oare o luase Stéphanie? Dar unde să se fi dus? Trebuia să-l aştepte aici, împreună cu doi gestapovişti.

O luă pe cărarea din grădină şi trase de cordonul soneriei. Sunetul se pierdu în casa cuprinsă de o linişte ciudată. Se uită pe fereastră în holul principal, dar acea încăpere era mereu goală. Mai sună o dată. Niciun răspuns. Se ghemui ca să se uite prin cutia de scrisori, dar nu se vedea mare lucru: o parte din scară, un tablou cu un peisaj montan din Elveţia şi uşa ce dădea spre bucătărie, pe jumătate deschisă. Nu se zărea nicio mişcare.

Se uită la casa de vizavi şi văzu pe cineva cum pleacă grăbit de la fereastră şi cum perdeaua se trăgea la loc.

Dădu ocol casei prin curte ca să ajungă la grădina din spate. Două ferestre erau sparte, iar uşa era deschisă. Fu cuprins de teamă. Ce se întâmplase aici?

— Stéphanie? o strigă el. Nu-i răspunse nimeni.

Se duse în bucătărie.

La început nu înţelese ce avea în faţa ochilor. O femeie era legată cu sfoară de un scaun de bucătărie. Părea un cadavru cu ceva dezgustător în loc de cap. După ceva timp, experienţa dobândită în cadrul poliţiei îl ajută să-şi dea seama că acel lucru dezgustător era ce mai rămăsese din capul ei. Apoi văzu că femeia moartă purta pantofi desperecheaţi, unul negru şi altul maro, şi-şi dădu seama că era Stéphanie. Scoase un urlet de deznădejde, îşi îngropă faţa în mâini şi se lăsă în genunchi, plângând în hohote.

Un minut mai târziu, îşi luă mâinile de la ochi şi se strădui să se uite din nou la ea. Detectivul din el observă sângele de pe rochie şi realiză că fusese împuşcată din spate. Poate că aşa era mai omeneşte: poate că nu o înspăimântase gândul că avea să moară. Se gândi că fusese împuşcată de două ori. Cele două răni prin care ieşiseră gloanţele îi făceau chipul frumos să arate

atât de îngrozitor, deoarece îi distruseseră faţa şi nasul, lăsându-i buzele senzuale neatinse, dar pătate de sânge. Dacă nu ar fi fost pantofii, n-ar fi recunoscut-o. Ochii i se umplură de lacrimi şi i se înceţoşă privirea.

O pierduse, iar asta îl durea cel mai tare. Nu mai suferise niciodată un asemenea şoc. Nu avea să se mai uite niciodată mândră la el; bărbaţii nu vor mai întoarce capul după ea la restaurant; nu o va mai vedea niciodată trăgându-şi ciorapii peste gambele ei perfecte. Stilul ei elegant de a se îmbrăca şi inteligenţa ei, temerile şi dorinţele ei – toate fuseseră eliminate, anulate, terminate. Se simţea de parcă *el* fusese împuşcat şi pierduse o parte din el. Îi şopti numele: măcar asta putea să facă.

Apoi auzi o voce în spatele lui.

Tresări şi scoase un ţipăt.

Se auzi din nou: un geamăt omenesc. Sări în picioare şi se întoarse, ştergându-se la ochi. Atunci îi văzu pe cei doi bărbaţi pe podea. Amândoi purtau uniforme. Erau gestapoviştii care trebuiau să o păzească pe Stéphanie. Nu reuşiseră să o apere, dar măcar muriseră încercând s-o facă.

De fapt, doar unul din ei murise.

Unul nu se mişca deloc, dar celălalt încerca să vorbească. Era un puşti de nouăsprezece sau douăzeci de ani, brunet şi cu mustăcioară. Chipiul zăcea pe linoleum, lângă capul lui.

Dieter se duse în cealaltă parte a camerei şi îngenunche lângă el. Văzu două locuri prin care ieşiseră gloanţele din piept: şi el fusese împuşcat din spate. Zăcea într-o baltă de sânge. Capul i se mişca şi parcă voia să spună ceva. Dieter îşi puse urechea la gura bărbatului.

— Apă, şopti tânărul.

Va sângera până îşi va da duhul. Întotdeauna cereau apă când trăgeau să moară, Dieter ştia asta – văzuse şi în deşert. Găsi o ceaşcă, o umplu de la robinet şi o ţinu la buzele bărbatului. El bău totul, iar apa i se scurgea pe bărbie şi pe tunica plină de sânge.

Dieter ştia că era de datoria lui să cheme un doctor, dar trebuia să afle ce se întâmplase acolo. Dacă trăgea de timp, s-ar putea ca bărbatul să moară înainte să-i spună ceva. Dieter se gândi doar câteva clipe ce hotărâre să ia. Se putea dispensa de

acest om. Dieter îi va pune întâi întrebări şi apoi va chema doctorul.

— Cine a fost? îl întrebă el şi duse urechea la gura bărbatului ca să audă ce spunea.

— Patru femei, zise cu o voce răguşită muribundul.

— Stăncuţele, zise Dieter cu amărăciune în glas.

— Două la intrare... două în spatele casei.

Dieter dădu din cap. Îşi dădea seama cum se desfăşuraseră evenimentele. Stéphanie se dusese la uşa din faţă să răspundă. Gestapoviştii erau pregătiţi şi se uitau spre hol. Teroristele se strecuraseră pe la ferestrele de la bucătărie şi-i împuşcaseră din spate. Şi apoi...

— Cine a omorât-o pe Stéphanie?

— Apă...

Dieter făcu un efort de voinţă să se stăpânească. Se duse la chiuvetă, umplu iar ceaşca şi o puse din nou la gura omului. El o goli, oftă uşurat, dar oftatul i se preschimbă în geamăt.

— Cine a omorât-o pe Stéphanie? repetă Dieter.

— Cea scundă, zise gestapovistul.

— Flick, şuieră Dieter, cu sufletul plin de mânie şi de gândul răzbunării.

— Îmi pare rău, domnule maior...

— Cum s-a întâmplat?

— Repede... a fost foarte repede.

— Spune-mi.

— Au legat-o... au zis că e trădătoare... pistol în ceafă... apoi au plecat.

— Trădătoare? îl întrebă Dieter.

Bărbatul dădu din cap că da.

Dieter îşi înăbuşi un suspin.

— Ea nu a împuşcat niciodată pe cineva în ceafă, zise el îndurerat.

Gestapovistul nu-l mai auzea. Buzele nu i se mai mişcau şi nu mai respira.

Dieter îi închise cu blândeţe pleoapele cu mâna dreaptă.

— Să te ierte Dumnezeu, spuse el în şoaptă.

Apoi se întoarse cu spatele la cadavrul femeii pe care o iubise şi se duse să dea un telefon.

CAPITOLUL 43

Cei cinci se chinuiră să încapă în Simca Cinq. Ruby şi Jelly stăteau pe rudimentara bancheta din spate. Paul era la volan. Greta se urcă în faţă, iar Flick se aşeză în poala Gretei.

De obicei ar fi râs, dar acum erau toate prost dispuse. Omorâseră trei oameni şi aproape fuseseră arestate de gestapovişti. Acum erau foarte atente, în alertă maximă, gata să reacţioneze cu rapiditate la orice se putea întâmpla. Nu se gândeau decât cum să rămână în viaţă.

Flick îi arătă lui Paul strada paralelă cu cea a lui Gilberte. Flick îşi aminti că mai fusese acolo cu soţul ei rănit în urmă cu o săptămână. Îi spuse lui Paul să parcheze în capătul aleii.

— Aşteaptă aici, îi zise Flick. O să verific eu locul.

— Grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, o rugă Jelly.

— Voi fi foarte expeditivă.

Flick coborî din maşină şi o rupse la fugă pe alee, luând-o prin spatele fabricii, până ajunse la uşa din zid. Traversă iute grădina şi se strecură în clădire pe intrarea din spate. Holul părea părăsit şi nu se auzea niciun zgomot. Urcă încet scările până în pod.

Se opri în faţa apartamentului lui Gilberte. Ceea ce văzu acolo o umplu de tristeţe. Uşa era deschisă. Fusese spartă şi atârna de o singură balama. Ea ascultă, dar nu auzi nimic şi ceva îi spuse că spargerea avusese loc în urmă cu câteva zile. Păşi cu băgare de seamă înăuntru.

Făcuseră o percheziţie foarte superficială. În mica sufragerie, pernele de pe canapea erau deranjate, iar uşile dulapului de bucătărie deschise. Flick se uită în dormitor şi văzu acelaşi lucru. Sertarele fuseseră scoase, şifonierul era deschis, iar cineva stătuse pe pat cu cizmele murdare.

Se duse la fereastră şi se uită pe stradă. Vizavi de clădire era parcată o maşină Citroën Traction Avant de culoare neagră, cu doi bărbaţi în faţă.

Nu era deloc bine, se gândi Flick disperată. Cineva ciripise, iar Dieter Franck profitase cât putuse de mult. Urmărise fără prea multe eforturi o pistă care îl dusese întâi la *mademoiselle* Lemas, apoi la Brian Standish şi în cele din urmă la Gilberte. Iar Michel? Era oare reţinut? Părea destul de probabil.

Se gândea la Dieter Franck. Simţise un fior de teamă prima dată când se uitase la scurta biografie pe care i-o făcuseră cei de la MI6, pe spatele fotografiei de la dosar. Nu se speriase îndeajuns – ştia asta acum. Era inteligent şi nu se lăsa cu una, cu două. Aproape că o înhăţase la Chatelle, pusese afişe cu poza ei în tot Parisul, îi arestase şi îi interogase pe toţi camarazii ei.

Îl văzuse de două ori, dar foarte puţin. Încercă să-şi dea seama cum arăta. Pe chip i se citeau inteligenţa şi forţa, se gândea ea, şi o hotărâre care se putea transforma uşor în cruzime. Era sigură că el tot mai era pe urmele ei. Se hotărî să fie şi mai precaută.

Se uită la cer. Mai erau vreo trei ore până să se întunece.

Coborî scările în grabă, ieşi prin grădină până la Simca Cinq, care era parcată pe cealaltă stradă.

— Nu-i de bine, zise ea pe când se strecura în maşină. Apartamentul a fost percheziţionat şi gestapoviştii supraveghează intrarea din faţă.

— La naiba, zise Paul. Ce facem acum?

— Mai ştiu un loc în care putem să ne ducem, zise Flick. Să mergem în oraş.

Se întreba cât timp mai putea să conducă Simca Cinq, căci micuţul motor de 500 de cm³ se chinuia să pună în mişcare maşina supra-încărcată. Presupunând că trupurile neînsufleţite din rue du Bois fuseseră găsite după o oră, cât ar fi durat până poliţia şi gestapoviştii din Reims primeau ordin să urmărească maşina lui *mademoiselle* Lemas? Dieter nu putea să-i contacteze pe cei care erau deja pe străzi, dar la următoarea schimbare de patrulă, aveau să primească instrucţiuni cu toţii. Şi Flick nu ştia când începea schimbul de noapte. Ajunse la concluzia că nu mai era deloc timp.

— Să mergem până la gară, zise ea. Vom lăsa maşina acolo.

— Bună idee, zise Paul. Poate o să creadă că am părăsit oraşul.

Flick se uită pe stradă după maşini Mercedes sau Citroën-uri negre ale Gestapoului. Îşi ţinu respiraţia când trecură de doi jandarmi care patrulau pe stradă. Dar ajunseră în centrul oraşului fără incidente. Paul parcă aproape de gară, ieşiră cu toţii din maşina care îi putea da de gol şi se îndepărtară.

— Va trebui să fac asta singură, zise Flick. Voi duceţi-vă la catedrală şi aşteptaţi-mă acolo.

— Mi-au fost iertate păcatele de mai multe ori la cât timp am petrecut azi în biserică, zise Paul.

— Poţi să te rogi să găsim un loc unde să stăm la noapte, îi spuse Flick şi o rupse la fugă.

O luă pe strada unde locuia Michel. La o sută de metri de casa lui se afla barul Chez Régis. Flick intră. Proprietarul, Alexandre Régis, stătea în spatele tejghelei şi fuma. Dădu din cap în semn de recunoaştere, dar nu scoase o vorbă.

Se duse la uşa pe care scria *Toilettes* şi intră. Merse de-a lungul unui coridor, apoi deschise uşa unui dulap. Ducea la o scară abruptă care urca. În capul treptelor era o uşă masivă cu vizor. Flick bătu la ea şi rămase acolo ca să poată fi văzută. O clipă mai târziu, uşa fu deschisă de către Mémé Régis, mama proprietarului.

Flick intră într-o cameră mare ale cărei ferestre erau camuflate. Era sărăcăcios mobilată, cu preşuri pe jos, pereţii erau zugrăviţi în maro, iar de tavan atârnau câteva becuri fără globuri. Într-un colţ al camerei se afla o ruletă. Aşezaţi în jurul unei mese rotunde, câţiva oameni jucau cărţi. În celălalt colţ era un bar. Era o sală de jocuri clandestină.

Lui Michel îi plăcea să joace poker pe mize mari şi accepta chiar şi o companie dubioasă, aşa că venea câteodată aici să-şi petreacă seara. Flick nu juca niciodată, dar urmărea uneori câte o partidă. Michel susţinea că-i poartă noroc. Acela era un loc bun în care să te ascunzi de Gestapo, iar Flick spera să-l găsească acolo, dar se uită la chipurile celor de la masa de joc, iar pe faţă i se citi dezamăgirea.

— Mersi, Mémé, îi spuse ea mamei lui Alexandre.

— Ce bine că te văd. Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine, l-ai văzut cumva pe bărbatul meu?

— A, drăguţul de Michel. Nu-n seara asta, îmi pare rău. Oamenii de aici nu ştiau că Michel activa în Rezistenţă.

Flick se duse la bar, se aşeză pe un scaun înalt, zâmbindu-i barmaniţei, o femeie între două vârste, cu un ruj roşu-aprins pe buze. Era Yvette Régis, nevasta lui Alexandre.

— Ai scotch?

— Desigur, zise Yvette. Pentru cei care-şi permit. Scoase o sticlă de White Label şi îi turnă un pahar.

— Îl caut pe Michel, zise Flick.

— Nu l-am văzut de vreo săptămână, îi răspunse Yvette.

— La naiba! exclamă Flick în timp ce bea din pahar. O să aştept un pic, poate că apare.

CAPITOLUL 44

Dieter era în culmea disperării. Flick fusese prea deşteaptă, evitase capcana pe care i-o pregătise. Era pe undeva prin Reims, iar el n-avea nicio şansă să o găsească. Nu mai exista niciun membru al Rezistenţei din Reims pe care să-l urmărească, în speranţa că ea îl va contacta pe unul dintre ei, căci erau toţi în arest. Pusese casa lui Michel şi apartamentul lui Gilberte sub supraveghere, dar era sigur că Flick era prea isteaţă ca să se lase surprinsă de vreo patrulă a Gestapoului. Erau afişe cu ea peste tot în oraş, dar trebuie să-şi fi schimbat înfăţişarea până acum, poate că-şi vopsise părul, pentru că niciunul nu raportase că o văzuse. În orice împrejurare, se dovedise mai inteligentă decât el. Trebuia să dea o lovitură de geniu. Şi era convins că găsise aşa ceva, se gândi el.

Dieter stătea în şaua bicicletei lângă trotuar, chiar în faţa teatrului. Purta o şapcă, ochelari de aviator şi o geacă din bumbac aspră, iar pantalonii îi erau vârâţi în şosete. Era imposibil de recunoscut. Cei din Gestapo nu mergeau niciodată pe bicicletă.

Se uită pe stradă spre vest, mijindu-şi ochii ca să şi-i ferească de lumina soarelui care apunea. Aştepta un Citroën negru. Se uită la ceas: trebuia să apară din clipă în clipă.

De cealaltă parte a străzii, Hans stătea la volanul unui Peugeot vechi, care de-abia îşi mai trăgea sufletul în ultimele sale zile de viaţă. Motorul era pornit: Dieter nu voia să-şi asume riscul să nu se pună în mişcare atunci când trebuia. Şi Hans era deghizat, purta ochelari de soare şi o şapcă, precum şi un costum ponosit şi pantofi cu tălpile uzate, ca şi alţi francezi. Nu mai făcuse aşa ceva niciodată, dar executase ordinele cu stoicism şi indiferenţă.

Nici Dieter nu mai făcuse aşa ceva înainte. Nu ştia dacă avea să meargă. Atâtea lucruri puteau să iasă prost, se putea întâmpla orice.

Planul lui Dieter era disperat, dar ce avea de pierdut? Marţi avea să fie lună plină. Era sigur că Aliaţii vor debarca în curând. Flick era cea mai mare pradă. Merita să-şi asume orice risc ca să pună mâna pe ea.

Nu-l mai frământa gândul că aveau sau nu să câştige războiul. Viitorul lui era distrus pentru totdeauna; aproape că nu-i mai păsa cine avea să stăpânească Europa. Se gândea mereu la Flick Clairet. Femeia aceea îi stricase viaţa; o omorâse pe Stéphanie. Voia să o găsească pe Flick, s-o prindă şi s-o ducă în subsolul castelului. Acolo se va răzbuna în cele din urmă. Se tot gândea cum avea s-o tortureze: barele de fier o să-i sfărâme oasele mici, aparatul de electroşocuri va fi reglat la intensitate maximă, injecţiile o să-i inducă o greaţă insuportabilă, baia cu apa ca gheaţa o să o facă să tremure din toate încheieturile şi o să-i îngheţe sângele în vene până în vârful degetelor. Distrugerea Rezistenţei, respingerea invadatorilor, ambele ajunseseră lucruri minore în comparaţie cu obsesia lui de a se răzbuna pe Flick. Dar mai înainte trebuia să o găsească.

Zări Citroën-ul de la distanţă. Îl privi cu atenţie: era oare cel pe care-l aştepta? Era un model cu două uşi, din cel folosit la transportul deţinuţilor. I se păru că vede patru persoane în el. Da, trebuia să fie chiar maşina pe care o aştepta. Gând se apropie, îl recunoscu pe Michel, care stătea pe bancheta din spate, păzit de un gestapovist în uniformă. Se încordă din tot corpul.

Era mulţumit că dăduse ordin ca Michel să nu fie torturat până nu venea el. Altfel, nu şi-ar fi putut duce planul la bun sfârşit.

Când Citroën-ul ajunse în faţa lui Dieter, vechiul Peugeot condus de Hans porni brusc şi ţâşni înainte, lovind botul Citroën-ului.

Se auzi zgomotul metalului care se îndoia şi al geamurilor care se spărgeau în mii de cioburi. Cei doi gestapovişti săriră din maşină şi începură să zbiere la Hans într-o franceză stricată – neobservând că prietenul lor din spate părea să se fi lovit la cap şi leşinase lângă prizonier. Era momentul critic, se gândi Dieter, cu nervii încordaţi la maximum. Oare o să muşte Michel din momeală? Se uita cu sufletul la gură la scena care avea loc în mijlocul străzii.

Trecu mult timp până îşi dădu Michel seama ce şansă i se ivise. Dieter crezu că Michel nu avea să profite de posibilitatea care i se oferea. Pe urmă, Michel păru să înţeleagă care era situaţia, se întinse până la scaunele din faţă, încercă să deschidă portiera cu mâinile încătuşate, reuşi, apoi împinse scaunul din faţă şi ieşi din maşină.

Michel le aruncă o privire celor doi gestapovişti care încă se certau cu Hans. Erau cu spatele la el. Făcu stânga împrejur şi o luă la fugă. Lui Dieter îi tresălta inima în piept de bucurie. Planul funcţiona de minune.

Se luă după Michel. Hans îl urma pe Dieter pe jos. Dieter făcu câţiva metri cu bicicleta, iar apoi îşi dădu seama că îl ajungea pe Michel din urmă, aşa că se dădu jos din şa şi merse pe jos, împingând bicicleta cu mâna. Michel trecu de primul colţ, şchiopătând uşor din cauza rănii, însă destul de repede, ţinându-şi mâinile încătuşate mai în jos, ca să nu se vadă prea bine. Dieter îl urmărea pe furiş, când pe jos, când pe bicicletă, ieşind din raza vizuală a lui Michel de câte ori se putea, şi ascunzându-se după vehiculele parcate ori de câte ori i se ivea ocazia. Michel se uita din când în când în urma lui, dar nu încercă deloc să scape de cei care probabil îl urmăreau. Habar n-avea că fusese păcălit.

După câteva minute, Hans îi luă locul lui Dieter, aşa cum stabiliseră, iar Dieter trecu în urma lui. Apoi schimbară din nou locurile.

Oare unde se ducea Michel? După planul lui Dieter, trebuia neapărat să-l ducă la alţi membri ai Rezistenţei, ca să-i poată lua din nou urma lui Flick.

Spre uimirea lui Dieter, Michel se îndrepta spre casa lui de lângă catedrală. Ar fi trebuit să-şi închipuie că locuinţa lui era sub supraveghere. După ce trecu de colţ, nu se duse acasă, ci intră în barul de vizavi, numit Chez Régis.

Dieter îşi sprijini bicicleta de zidul casei de alături, un magazin gol cu o firmă pe care scria neclar CHARCUTERIE. Aşteptă câteva minute, poate Michel ieşea foarte repede, până când înţelese că Michel avea să zăbovească o vreme acolo. Dieter împinse uşa şi intră.

Voia doar să se asigure că Michel era încă acolo. Spera că n-are să-l recunoască, din cauza ochelarilor şi a şepcii. Avea să

cumpere un pachet de ţigări şi să plece imediat. Dar Michel nu se vedea nicăieri. Dieter ezită.

— Da, domnule, ce doriţi? îl întrebă barmanul.

— Bere, zise Dieter, la doză. Spera că, dacă nu vorbeşte prea mult, omul n-o să-şi dea seama de uşorul său accent nemţesc şi o să creadă că-i un biciclist însetat.

— Bine!

— Unde e toaleta?

Barmanul îi arătă înspre o uşă din colţ. Dieter intră acolo. Michel nu era în toaleta bărbaţilor. Aruncă o privire şi în cea a femeilor. Nu era nici acolo. Atunci, deschise uşa unei cămări şi văzu că dădea spre o scară. O urcă, iar la capătul lor, era o uşă masivă cu un vizor. Bătu la uşă, dar nu primi niciun răspuns. Ascultă pentru o clipă. Nu auzea nimic, căci uşa era foarte groasă. Era sigur că trebuia să fie de partea cealaltă cineva, care se uita la el prin vizor şi-şi dădea seama că nu era unul dintre clienţi. Încercă să se comporte de parcă greşise drumul spre toaletă. Se scărpină în cap, ridică din umeri şi coborî scările.

Clădirea nu părea să aibă o ieşire în spate. Dieter era sigur că Michel se afla acolo, în camera încuiată de la etaj. Oare ce trebuia să facă în această situaţie?

Dieter îşi luă paharul şi se duse la o masă, ca să nu trebuiască să discute cu barmanul. Berea era apoasă şi nu avea niciun gust. Chiar şi în Germania berea nu mai era cum fusese înainte de război. Se strădui totuşi s-o termine, apoi plecă.

Hans era pe trotuarul de vizavi şi se uita la vitrina unei librării. Dieter traversă strada.

— Michel este într-un fel de cameră privată de la etaj, îi spuse lui Hans. Poate că se întâlneşte cu alţi membri ai Rezistenţei. Pe de altă parte, ar putea fi un bordel sau ceva asemănător. Nu vreau să pun mâna pe el până când nu ne conduce la cineva important.

Hans dădu din cap, înţelegând perfect care era dilema lui Dieter.

Dieter luă o hotărâre. Era prea devreme să-l aresteze din nou pe Michel.

— Când o să iasă, am să mă iau după el. De îndată ce ne îndepărtăm, tu ai să faci o razie acolo.

— De unul singur?

Dieter îi arătă cu mâna pe cei doi gestapovişti din Citroën care supravegheau casa lui Michel.

— Spune-le să te ajute.

— S-a înţeles!

— Încearcă să pari că eşti de la Moravuri – arestează curvele, dacă găseşti vreuna. Nu pomeni nimic de Rezistenţă.

— S-a înţeles!

— Şi-acum să aşteptăm!

CAPITOLUL 45

Până în momentul când Michel intră pe uşă, Flick se gândea la ce era mai rău.

Stătea la bar în cazinoul improvizat, sporovăind cu Yvette, uitându-se cu indiferenţă la feţele tensionate ale bărbaţilor care se concentrau asupra jocului de cărţi, zarurilor şi ruletei. Nimeni nu o băgase în seamă: erau jucători împătimiţi şi atenţia nu le putea fi distrasă de o femeie drăguţă.

Dacă nu-l găsea pe Michel, o încurca. Restul Stăncuţelor erau în catedrală, dar nu puteau să rămână acolo toată noaptea. Puteau dormi sub cerul liber – n-aveau să moară de frig în iunie – dar puteau fi prinse foarte uşor.

Mai aveau nevoie şi de un vehicul. Dacă nu făceau rost de o maşină sau de o dubă de la membrii celulei Bollinger, trebuiau să fure una. Dar atunci ar fi trebuit să-şi ducă la bun sfârşit misiunea folosind un vehicul căutat de poliţie. Aveau deja de îndeplinit o misiune periculoasă, aşa că ar fi riscat de două ori mai mult.

Mai era tristă şi din alt motiv: chipul lui Stéphanie Vinson îi tot revenea în minte. Fusese prima oară când Flick omorâse o fiinţă legată şi neajutorată.

Orice omor o zdruncina. Gestapovistul pe care-l împuşcase în urmă cu câteva minute, înainte să o ucidă pe Stéphanie, avea un pistol în mână, dar tot se simţea groaznic că-i pusese capăt vieţii. Aşa simţise şi în privinţa celorlalţi pe care-i ucisese: doi miliţieni francezi în Paris, un colonel din Gestapo la Lille şi un trădător francez în Rouen. Dar cu Stéphanie fusese mai rău. Îi pusese un pistol la ceafă şi o executase. Exact aşa îi învăţase pe

cei ce se antrenau în cadrul SOE. Stéphanie o meritase cu vârf şi îndesat – Flick nu avea nicio îndoială. Dar se gândea la ea. Ce fel de om era ea, dacă fusese capabilă să ucidă cu sânge rece un prizonier neajutorat? Ajunsese oare o ucigaşă fără milă?

Goli paharul de whisky, dar nu mai ceru unul, ca să nu se ameţească. Apoi intră Michel pe uşă.

Fu cuprinsă de uşurare. Michel ştia pe toată lumea din oraş. O va ajuta. Dintr-odată, misiunea părea să aibă sorţi de izbândă.

Simţi afecţiune când îl văzu pe bărbatul înalt şi slab, îmbrăcat într-o geacă mototolită; avea aceeaşi faţă frumoasă şi zâmbitoare. Îşi imagina că va simţi mereu ceva pentru el. Se gândea cu regret că fusese atât de îndrăgostită de el. Era sigură că nu va mai simţi niciodată aşa ceva pentru el.

Când se apropie, îşi dădu seama că el nu arăta prea bine. Părea să aibă mai multe riduri. I se făcu foarte milă de el. Părea speriat şi obosit şi arăta mai mult de cincizeci decât de treizeci şi cinci de ani, remarcă ea încordată.

Dar o tulbura cel mai mult faptul că trebuia să-i spună că mariajul lor se terminase. Îi era frică. I se părea o ironie a sorţii: tocmai împuşcase şi omorâse un gestapovist şi o trădătoare franţuzoaică, lucra sub acoperire în teritoriul ocupat, dar cea mai mare teamă a ei era să-i rănească sentimentele soţului ei.

Era vizibil încântat s-o vadă.

— Flick! o strigă el. Ştiam eu c-ai să vii aici! Traversă camera ca să ajungă la ea, încă şchiopătând de la rana provocată de glonţ.

— Mi-era teamă că te-au arestat gestapoviştii, îi zise ea încet.

— Chiar m-au arestat! Se întoarse astfel încât să nu-l vadă nimeni şi-i arătă mâinile legate cu sfoară groasă.

Flick îşi scoase briceagul din buzunarul de la piept şi îi tăie legăturile. Jucătorii nu observară nimic. Ea îşi puse cuţitul la loc.

Mémé Régis îl văzu pe Michel chiar când acesta îşi băga funiile în buzunarele de la pantaloni. Îl îmbrăţişă şi îl sărută pe amândoi obrajii. Flick îl observă cum flirta cu femeia mai în vârstă, vorbindu-i cu acea voce atrăgătoare şi aruncându-i zâmbete seducătoare. Apoi Mémé se întoarse la treabă şi servi băuturi jucătorilor, iar Michel îi povesti lui Flick cum scăpase. Ea se temea că el avea să vrea să o sărute pătimaş şi nu ştia cum să reacţioneze, dar el era încă prea impresionat de peripeţiile prin care trecuse ca să mai fie şi drăgăstos cu ea.

— Am fost aşa norocos! sfârşi el. Se aşează pe un scaun de bar, frecându-se la încheieturi, şi ceru o bere.

Flick dădu din cap că da.

— Poate prea norocos, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Ar putea fi o capcană.

Se arătă indignat, cu siguranţă neplăcându-i aluzia ei că ar fi prea credul.

— Nu cred.

— Este posibil să fi fost urmărit până aici?

— Nu, zise el cu tărie. Bineînţeles că m-am asigurat.

Nu-i prea venea să creadă, dar nu mai insistă.

— Deci Brian Standish e mort, iar alţi trei sunt în arest – *mademoiselle* Lemas, Gilberte şi doctorul Bouler.

— Restul au murit. Nemţii le-au dat rudelor trupurile neînsufleţite ale celor ucişi în ambuscadă. Iar supravieţuitorii – Gaston, Geneviève şi Bertrand – au fost împuşcaţi de un pluton de execuţie în piaţa de la Sainte-Cécile.

— Doamne sfinte!

Nu scoase niciunul nicio vorbă preţ de câteva minute. Flick era întristată de câţi muriseră şi de suferinţele pe care le înduraseră din cauza acestei misiuni.

Michel primi berea. Bău jumătate pe nerăsuflate şi se şterse la gură.

— Bănuiesc că ai venit din nou ca să arunci centrala în aer.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar povestea de umplutură e că o să aruncăm în aer tunelul de la Marles.

— E o idee bună, ar trebui să o facem oricum.

— Nu acum. Două fete din echipă au fost capturate la Paris şi trebuie să fi ciripit. Probabil că au spus deja povestea de umplutură – nu aveau habar de scopul real al misiunii – şi cu siguranţă că nemţii au dublat paza tunelului. O să lăsăm asta în seama RAF şi ne vom concentra asupra centralei de la Sainte-Cécile.

— Eu ce pot să fac?

— Trebuie să stăm undeva la noapte.

El reflectă o clipă.

— În pivniţa lui Joseph Laperrière.

Laperrière era producător de şampanie. Antoinette, mătuşa lui Michel, fusese secretara lui.

— E de-al nostru?

— E simpatizant. Zâmbi amar. Acum toată lumea e simpatizantă. Toţi cred că invazia va avea loc cât de curând. Se uită întrebător la ea. Îmi închipui că au dreptate...

— Da, confirmă ea, fără a mai adăuga ceva. Cât de mare e pivniţa? Noi suntem cinci.

— E mare, s-ar putea ascunde cincizeci de oameni acolo.

— Bine. Mai am nevoie şi de o maşină pentru mâine.

— Ca să ajungi la Sainte-Cécile?

— Şi după, ca să luăm avionul de întoarcere, asta dacă mai suntem în viaţă.

— Îţi dai seama că nu mai poţi folosi terenul de aterizare de la Chatelle? Gestapoviştii ştiu de el – de acolo am fost arestat.

— Da. Avionul o să ne ia de la Laroque. Am dat eu instrucţiuni.

— Câmpul cu cartofi, foarte bine.

— Şi maşina?

— Philippe Moulier are o dubă. Livrează carne tuturor bazelor germane. Luni e ziua lui liberă.

— Îl ştiu, e pronazist.

— Era. Şi a făcut bani pe seama lor timp de patru ani. Iar acum îi e teamă că invazia va avea succes şi, după ce pleacă germanii, va fi acuzat de colaboraţionism. E disperat să ne ajute cumva, să ne arate că nu e trădător. O să ne dea duba lui.

— S-o aduci la pivniţă mâine la zece dimineaţa.

O atinse pe obraz.

— Nu putem să ne petrecem noaptea împreună? Îi zâmbi ca pe timpuri, poate mai frumos ca oricând.

Se înfioră, dar nu la fel de puternic ca odinioară. Altă dată, acel zâmbet ar fi excitat-o. Acum, era doar ca amintirea unei dorinţe.

Voia să-i spună adevărul, căci detesta să nu fie sinceră cu el. Dar asta putea periclita misiunea. Avea nevoie ca el să coopereze. Sau era doar o scuză? Poate că nu avea curaj.

— Nu, zise ea. Nu putem să ne petrecem noaptea împreună.

Părea zdrobit.

— Din cauza lui Gilberte?

Dădu din cap că da, dar nu putea să mintă, aşa că îi zise:

— Mă rog, parţial.

— Dar care e celălalt motiv?

— Nu vreau să purtăm această discuţie în toiul unei misiuni atât de riscante.

Părea vulnerabil, aproape speriat.

— Ai pe altcineva?

Nu putea să-l rănească.

— Nu.

Se uită cu atenţie la ea.

— Bine, zise el în cele din urmă. Mă bucur.

Flick se dispreţui.

Michel îşi termină berea şi se ridică de pe scaun.

— Casa lui Laperrière se află pe Chemin de la Carrière. O să vă ia cam treizeci de minute să ajungeţi pe jos.

— Ştiu strada.

— Mai bine mă duc să vorbesc cu Moulier despre dubă. O îmbrăţişă pe Flick şi o sărută pe gură.

Se simţea groaznic. Nu putea să nu-l sărute, dat fiind că negase că ar avea pe altcineva, dar, sărutându-l pe Michel, i se părea că nu îi e credincioasă lui Paul. Închise ochii şi aşteptă până când el se trase înapoi.

Observase evidenta ei lipsă de entuziasm. Se uită cu atenţie la ea preţ de o clipă.

— Ne vedem la zece, îi zise el şi plecă.

Se hotărî să aştepte cinci minute până să plece şi ea. Îi mai ceru un scotch lui Yvette.

În timp ce bea, o lumină roşie pâlpâi deasupra uşii.

Nimeni nu vorbea, dar toţi din cameră se mişcau în acelaşi timp. Crupierul opri ruleta şi o întoarse cu susul în jos, ca să arate ca o masă obişnuită. Jucătorii de cărţi îşi strânseră mizele şi-şi puseră gecile pe ei. Yvette strânse paharele de la bar şi le aruncă în chiuvetă. Mémé Régis stinse luminile, iar camera rămase luminată doar de becul roşu care pâlpâia deasupra uşii.

Flick îşi luă geanta de pe jos şi puse mâna pe pistol.

— Ce se întâmplă? o întrebă ea pe Yvette.

— O razie a poliţiei.

Flick înjură. Ce noroc porcesc ar fi fost să fie arestată pentru jocuri de noroc ilegale.

— Alexandre ne-a dat avertizat de jos, îi explică Yvette. Hai, repede! Arătă alt colţ al încăperii.

Flick se uita în direcţia indicată de Yvette şi-o văzu pe Mémé Régis intrând în ceva ce părea a fi un dulap. Mémé dădea la o parte nişte haine vechi ce atârnau de o bară şi deschise grăbită uşa aflată în spatele şifonierului. Jucătorii începură să plece pe rând pe această uşă secretă. Poate reuşea să scape şi ea, se gândi Flick.

Lumina roşie se stinse şi se auzi o bufnitură în uşă. Flick traversă sala întunecată şi se alătură oamenilor care se strecurau pe uşa secretă. Se luă după mulţime şi ajunse într-o încăpere goală. Podeaua era cu vreo treizeci de centimetri mai joasă decât se aştepta şi bănuia că era apartamentul de deasupra magazinului alăturat. Toţi o luară în jos pe scări şi evident că ajunseră în mezelăria dezafectată, unde se aflau o tejghea din marmură şi nişte vitrine prăfuite de sticlă. Obloanele de la ferestrele din faţă erau trase, ca nimeni să nu vadă din stradă.

Toţi ieşiră pe uşa din spate, într-o curte murdară, împrejmuită de un zid înalt. O uşă din zid ducea la o străduţă, iar apoi la următoarea stradă. Când ajunseră pe acea stradă, bărbaţii o luară fiecare în altă direcţie.

Flick iuţi pasul şi se trezi deodată singură. Respirând cu greu, se orientă şi se îndreptă spre catedrală, unde o aşteptau celelalte Stăncuţe.

„Doamne sfinte, îşi şopti ea, era cât pe ce...”

Când îşi recăpătă suflul, începu să vadă razia într-o altă lumină. Se întâmplase la câteva minute după ce plecase Michel. Flick nu credea în coincidenţe.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că oricine bătuse la uşă o căuta pe ea. Ştia că acel grup de bărbaţi juca pe mize mari la club, chiar şi înainte de război. Poliţia locală ştia cu siguranţă de acel loc. De ce să fi hotărât să-l închidă? Dacă nu poliţia, atunci, fără îndoială, fuseseră gestapoviştii. Şi pe ei nu-i interesau jucătorii clandestini, ci comuniştii, evreii, homosexualii... şi spionii.

Fusese de la început bănuitoare în privinţa modului cum scăpase Michel, dar o liniştise insistenţa cu care susţinuse că nu fusese urmărit. Acum nu mai credea la fel. Cu siguranţă că evadarea lui fusese regizată, ca şi „salvarea” lui Brian Standish. Ştia că şiretul de Dieter Franck se afla în spatele acestei

mişculaţii. Cineva îl urmărise până la cafenea, bănuise că exista o cameră secretă la etaj şi spera să o găsească acolo.

În acest caz, Michel era încă sub supraveghere. Dacă era la fel de neglijent, avea să fie urmărit până la casa lui Moulier în noaptea aceea, şi dimineaţa, când conducea duba, se vor ţine după el până când va ajunge la pivniţa de şampanie unde se ascundeau Stăncuţele.

„Şi ce dracu’ o să fac eu în privinţa asta?” se întrebă Flick.

A NOUA ZI

Luni, 5 iunie 1944

CAPITOLUL 46

Pe Dieter îl apucă migrena la scurt timp după miezul nopţii, pe când stătea în camera lui de la hotelul Frankfort, uitându-se la patul pe care nu-l va mai împărţi niciodată cu Stéphanie. Simţea că dacă plânge, durerea i se va mai domoli, dar nu putea, aşa că îşi făcu singur injecţia cu morfină şi se prăbuşi pe cuvertură.

Telefonul îl trezi înainte să se crape de ziuă. Era Walter Goedel, aghiotantul lui Rommel.

— A început invazia? îl întrebă Dieter buimac.

— Nu azi, îi răspunse Goedel. Vremea e proastă pe Canalul Mânecii.

Dieter se ridică în capul oaselor şi scutură din cap ca să se dezmeticească.

— Atunci ce e?

— E clar că cei din Rezistenţă se aşteptau *la ceva.* Peste noapte, s-au intensificat acţiunile de sabotaj în toată Franţa de Nord. Vocea lui Goedel, care era şi aşa rece, deveni glacială. Tu trebuia să preîntâmpini asta. Ce naiba faci în pat?

Prins cu garda jos, Dieter se chinui să-şi revină.

— Sunt pe urmele celui mai important conducător al Rezistenţei, zise el, încercând din răsputeri să nu dea impresia că îşi găsea scuze pentru eşecul său. Aproape am pus mâna pe ea ieri-seară. O voi aresta astăzi. Nu vă faceţi griji – până mâine dimineaţă o să arestăm sute de terorişti. Vă promit.

Regretă imediat tonul implorator care se simţea în ultimele sale cuvinte.

— Mâine va fi probabil prea târziu, îi spuse Goedel, care nu părea impresionat de vorbele lui Dieter.

— Ştiu... Dieter se opri. Linia era moartă. Goedel închisese.

Dieter puse receptorul în furcă şi se uită la ceasul de la mână. Era patru dimineaţa. Se sculă din pat.

Nu-l mai durea capul, dar era ameţit, fie din cauza morfinei, fie din cauza conversaţiei neplăcute purtate la telefon. Bău un pahar cu apă şi înghiţi trei aspirine, apoi începu să se bărbierească. Pe când se săpunea pe faţă, trecu în revistă cu nervozitate evenimentele din seara precedentă, întrebându-se dacă făcuse tot ce era posibil.

După ce-l lăsase pe locotenentul Hesse în faţă la Chez Régis, îl urmărise pe Michel Clairet până acasă la Philippe Moulier, un furnizor de carne proaspătă pentru restaurante şi popote. Era o clădire cu faţa la stradă, cu un spaţiu de locuit deasupra şi o curte laterală. Dieter supraveghease locul timp de o oră, dar nu ieşise nimeni din casă.

Ajungând la concluzia că Michel îşi va petrece noaptea acolo, Dieter găsise un bar şi-l sunase pe Hans Hesse. Hans se suise pe motocicletă şi se întâlnise cu el în faţă la Moulier la zece seara. Locotenentul îi explicase lui Dieter cum găsise goală camera de deasupra barului Chez Régis.

— Cred că au un sistem de avertizare, speculă Dieter. Barmanul de jos este pregătit să dea alarma dacă vine cineva în inspecţie.

— Crezi că cei din Rezistenţă se întruneau acolo?

— Probabil. Cred că cei din Partidul Comunist se întâlneau înainte acolo, iar membrii Rezistenţei au preluat locaţia.

— Dar cum au scăpat ieri-noapte?

— O trapă sub covor, ceva de genul ăsta – comuniştii erau pregătiţi pentru aceste gen de probleme. L-ai arestat pe barman?

— I-am arestat pe toţi de acolo. Sunt la castel acum.

Dieter îl lăsase pe Hans să supravegheze casa lui Moulier şi se dusese la Sainte-Cécile. Acolo îl interogă pe Alexandre Régis, proprietarul înspăimântat, şi află în câteva minute că speculaţiile sale nu fuseseră corecte. Locul nu era nicio ascunzătoare a Rezistenţei, şi niciun loc de întâlnire a comuniştilor, ci un club ilegal de jocuri. Cu toate acestea, Alexandre confirmă că Michel Clairet venise acolo noaptea trecută. Şi îi mai spuse că se întâlnise cu soţia lui acolo.

Dieter ratase din nou. Prinsese atâţia membri ai Rezistenţei, dar Flick îi scăpase mereu printre degete.

Termină cu bărbieritul, se şterse pe faţă şi sună la castel ca să ceară o maşină cu şofer şi doi gestapovişti care să vină să-l ia. Se îmbrăcă şi se duse la bucătăria hotelului ca să ceară şase *croissant* calde, pe care le împachetă într-un şervet de pânză. Apoi ieşi în răcoarea dimineţii. Turnurile catedralei străluceau în lumina răsăritului. Îl aştepta un Citroën, maşina preferată a gestapoviştilor.

Îi dădu şoferului adresa lui Moulier. Îl găsi pe Hans stând la pândă într-un depozit, la o distanţă de cincizeci de metri. Nimeni nu venise sau plecase toată noaptea, îi raportă Hans, aşa că Michel trebuia să mai fie înăuntru. Dieter îi spuse şoferului să aştepte după colţ, apoi se duse la Hans şi împărţi cornurile cu el, uitându-se cum se ridica soarele deasupra acoperişurilor caselor.

Aveau ceva de aşteptat. Minutele şi orele treceau încet, dar Dieter se străduia să fie răbdător. Moartea lui Stéphanie tot îl apăsa, dar îşi revenise după şocul iniţial şi îşi recăpătase interesul pentru război. Se gândea la forţele aliate care se comasau undeva în sudul sau estul Angliei, la vasele pline cu tancuri şi soldaţi, care de abia aşteptau să tulbure liniştea orăşelelor de coastă din nordul Franţei şi să înceapă măcelul. Se gândea la sabotorii francezi – înarmaţi până în dinţi datorită armamentului, muniţiei şi explozibililor paraşutaţi – pregătiţi să-i atace pe apărătorii germani, să-i înjunghie pe la spate şi să paralizeze riposta lui Rommel. Se simţea prost şi neputincios, stând într-un depozit din Reims şi aşteptând ca un terorist amator să-şi termine micul dejun. Poate că azi va ajunge în inima Rezistenţei – dar nu putea decât să spere.

Era trecut de ora nouă când se deschise uşa din faţă.

— În sfârşit, răsuflă uşurat Dieter.

Părăsi trotuarul ca să se ascundă pe undeva. Hans îşi stinse ţigara.

Michel ieşi din clădire împreună cu un tânăr de vreo şaptesprezece ani, care, bănuia Dieter, era băiatul lui Moulier. Puştiul descuie un lacăt şi deschise poarta care ducea la grădină. În curte era o dubă neagră şi curată, pe care scria cu alb pe una din părţi *Moulier & Fils – Viandes*. Michel se urcă în ea.

Dieter era surescitat. Michel închiria o dubă cu care se transporta carne. Cu siguranţă, era pentru Stăncuţe.

— Să mergem! zise el.

Hans se grăbi să ajungă la motocicletă, care era parcată la bordură, şi se întoarse cu spatele la drum, prefăcându-se că meştereşte ceva la motor. Dieter se duse după colţ, îi făcu semn şoferului să pornească maşina, apoi se uită după Michel.

Francezul ieşi din curte şi demară.

Hans porni motocicleta şi îl urmă. Dieter sări în maşină şi-i ordonă şoferului să se ţină după Hans.

Se îndreptară spre est. Dieter, care era pe scaunul de lângă şofer din Citroën-ul negru al Gestapoului, se uita nervos în faţă. Duba lui Moulier era uşor de urmărit, căci avea o capotă înaltă şi o gură de aerisire care semăna cu un coş. „Acea gură de aerisire mă va conduce la Flick”, îşi zise Dieter cu optimism.

Duba încetini pe Chemin de la Carrière şi trase în curtea fabricantului de şampanie Laperrière. Hans trecu de casă şi schimbă direcţia la prima intersecţie, urmat de şoferul lui Dieter. Opriră acolo şi Dieter ieşi din maşină.

— Cred că Stăncuţele s-au ascuns aici peste noapte, spuse Dieter.

— Să facem o razie? îl întrebă Hans entuziasmat.

Dieter se gândea la asta. Cu această dilemă se confruntase şi ieri, în faţa cafenelei. Flick putea fi acolo. Dar dacă acţiona prea repede, putea să piardă ocazia de a-l mai folosi pe Michel.

— Nu încă, zise el. Michel era singura speranţă care îi mai rămăsese. Era prea devreme ca să renunţe la acest atu. O să aşteptăm.

Dieter şi Hans merseră până în capătul străzii şi studiară cu privirea proprietatea Laperrière din colţ. Era o casă elegantă şi înaltă, cu o curte plină cu butoaie goale şi o hală joasă cu acoperişul plan. Dieter bănuia că şi pivniţa se afla în această clădire, dat fiind că duba lui Moulier era parcată în curte.

Lui Dieter i se acceleră pulsul. Dintr-un moment în altul, Michel avea să apară cu Flick şi celelalte Stăncuţe. Se vor urca în dubă, pregătiţi să se ducă la obiectiv – iar Dieter şi Gestapoul aveau să le urmărească.

În timp ce stăteau cu privirea aţintită asupra casei, Michel ieşi din clădirea joasă. Părea derutat şi se opri în curte, neştiind ce să facă şi uitându-se uimit prin jur.

— Ce-i cu el? întrebă Hans.

Lui Dieter îi sări inima din piept.

— I s-a întâmplat ceva la care nu se aştepta.

Nu se putea ca Flick să-i mai scape încă o dată!

După un minut, Michel urcă cele câteva trepte din faţa casei şi bătu la uşă. Servitoarea cu o boneţică albă pe cap îi dădu drumul. Ieşi din casă după câteva minute. Tot părea uimit, însă acum parcă ştia ce avea de făcut. Se duse la dubă, se urcă şi făcu stânga împrejur.

Dieter scoase o înjurătură. Se părea că Stăncuţele nu erau acolo. Michel părea la fel de surprins ca şi Dieter, dar era o slabă consolare.

Dieter trebuia să afle neapărat ce se întâmplase aici.

— Vom face ca ieri-seară, doar că de data asta *tu* ai să-l urmăreşti pe Michel, iar eu o să fac o razie prin clădire.

Hans porni motorul motocicletei.

Dieter se uită după Michel, care se îndepărta în duba lui Moulier, urmărit la mică distanţă de Hans Hesse cu motocicleta lui. Când nu-i mai văzu, le făcu semn celor trei gestapovişti şi se îndreptară cu toţii în pas rapid către casa Laperrière.

— Cercetaţi toată casa, să nu iasă nimeni, le spuse la doi dintre cei trei oameni, iar celui de-al treilea: Tu şi cu mine mergem în pivniţă, şi se îndreptă spre clădirea joasă.

La parter se găseau o presă mare şi trei butoaie enorme. Presa era foarte curată: viile se culegeau peste câteva luni. Nu era nimeni acolo, în afară de un bătrân care mătura pe jos. Dieter găsi scările şi o luă spre subsol. În pivniţa răcoroasă era mai multă lume: muncitorii în haine albastre întorceau sticlele de pe rasteluri. Se opriră din lucru şi se uitară la cei doi. Dieter, împreună cu gestapovistul, percheziţionă o sală după alta: peste tot erau sticle de şampanie, mii de sticle, unele în rafturile din pereţi, altele în poziţie oblică, cu gâtul în jos, aşezate în suporturi triunghiulare. Dar nicio femeie.

Într-o nişă din capătul ultimei galerii, Dieter găsi firimituri de pâine, mucuri de ţigară şi o clamă de păr. I se confirmară cele mai mari temeri. Stăncuţele îşi petrecuseră noaptea aici, dar plecaseră.

Dieter se uită în jur să găsească pe cineva pe care să-şi verse nervii. Probabil că muncitorii nu ştiau nimic despre Stăncuţe, era sigur că proprietarul le dăduse voie să se ascundă aici. Avea să plătească pentru asta. Dieter se întoarse la parter, traversă

curtea şi se îndreptă spre casă. Un om al Gestapoului îi deschise uşa.

— Toţi sunt în camera din faţă, îi zise el.

Dieter intră într-o încăpere spaţioasă, mobilată elegant, dar prost întreţinută: draperiile grele nu fuseseră spălate de ani de zile, pe jos era un covor uzat, iar în mijloc o masă lungă cu douăsprezece scaune. Servitorii înfricoşaţi se strânseseră în fundul sălii: fata în casă care îi deschisese uşa, un bărbat în vârstă care părea majordomul şi purta un costum negru foarte ponosit şi o femeie durdulie cu un şorţ alb, care trebuia să fie bucătăreasa. Un alt individ de la Gestapo îi ameninţa cu pistolul. La capătul celălalt al mesei stătea o femeie slabă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie de vară de mătase gălbuie. Avea un aer calm şi superior.

Dieter se întoarse spre gestapovist şi-i spuse pe un ton scăzut:

— Unde e soţul ei?

— A plecat din casă la opt. Nu ştiu unde s-a dus. Îl aşteaptă la prânz.

Dieter se uită cu atenţie la femeie.

— *Madame* Laperrière?

Dădu solemn din cap, dar nu-i răspunse.

Dieter se hotărî să o jignească. Unii ofiţeri germani se purtau respectuos cu francezii din lumea bună, dar Dieter credea că sunt nişte imbecili. Nu avea să-i dea satisfacţia de a traversa camera ca să-i vorbească.

— Aduceţi-o la mine, le spuse el.

Unul dintre bărbaţi îi spuse ceva. Femeia se ridică încetişor de pe scaun şi i se adresă lui Dieter.

— Ce doriţi? îl întrebă ea.

— Un grup de terorişti din Anglia mi-au scăpat ieri, după ce au omorât doi ofiţeri germani şi o franţuzoaică în civil.

— Îmi pare rău să aud asta, zise *madame* Laperrière.

— Au legat-o pe femeie şi au împuşcat-o în ceafă de la mică distanţă, continuă el. Creierii i s-au împrăştiat pe rochie.

Ea închise ochii şi întoarse capul.

— Noaptea trecută soţul tău i-a primit pe teroriştii ăştia în pivniţa voastră. De ce oare să nu fie spânzurat şi el?

În spatele ei, servitoarea începu să plângă.

Madame Laperrière era zguduită. Se albi ca varul la faţă şi se aşeză.

— Nu, te rog! şopti ea.

— Îl poţi ajuta pe soţul tău spunându-mi ce ştii, îi zise Dieter.

— Nu ştiu nimic, răspunse ea în şoaptă. Au venit după cină şi au plecat înainte de răsărit. Nu le-am văzut niciodată.

— Cum au plecat? Le-a dat soţul tău un vehicul?

Ea scutură din cap.

— Nu avem benzină.

— Atunci cum livraţi şampania pe care o produceţi?

— Clienţii noştri trebuie să vină la noi.

Dieter nu o credea. Era sigur că Flick avea nevoie de o maşină. De aceea împrumutase Michel duba de la Philippe Moulier şi o adusese aici. Dar când ajunsese Michel, Flick şi Stăncuţele dispăruseră. *Cu siguranţă* că găsiseră alt mijloc de transport şi îşi continuaseră drumul. Cu siguranţă că Flick lăsase un mesaj în care îi explica lui Michel situaţia şi îl ruga să vină după ea.

— Vreţi să-mi spui că au plecat de aici pe jos? o întrebă Dieter.

— Nu, îi răspunse a. Vă repet că nu ştiu. Când m-am trezit, plecaseră deja.

Dieter tot credea că minte, dar avea nevoie de timp şi răbdare ca să scoată tot adevărul de la ea, iar el nu mai avea niciuna, nici alta.

— Arestează-i pe toţi, zise el, iar furia frustrării îl făcu să vorbească pe un ton insolent.

Telefonul sună pe hol. Dieter ieşi din salon şi răspunse.

— Vreau să vorbesc cu maiorul Franck, spuse o voce cu accent nemţesc.

— La telefon.

— Aici locotenentul Hesse, domnule maior.

— Hans, ce s-a întâmplat?

— Sunt la gară. Michel a parcat duba şi a cumpărat un bilet pentru Marles. Trenul e pe cale să plece.

Era exact aşa cum bănuia Dieter. Stăncuţele o luaseră înainte şi-i lăsaseră instrucţiuni lui Michel să vină după ele. Încă mai plănuiau să arunce în aer tunelul. Se simţea frustrat că Flick era mereu cu un pas înaintea lui. Dar nu-i scăpase complet printre degete. Încă mai era pe urmele ei. Avea să o prindă curând.

— Urcă-te repede în trenul ăla, îi zise el lui Hans. Ţine-te după Michel. Ne vedem în Marles.

— Foarte bine, zise Hans şi închise.

Dieter se întoarse în salon.

— Sunaţi la castel şi spuneţi-le să ne trimită maşini, le ordonă el gestapoviştilor. Predaţi toţi prizonierii sergentului Becker pentru interogatoriu. Spuneţi-i să înceapă cu *madame*. Arătă înspre şofer. Tu mă vei duce la Marles!

CAPITOLUL 47

În Café de la Gare, situată în apropierea gării, Flick şi Paul îşi luau micul dejun, care consta în erzaţ, pâine neagră şi cârnaţi cu foarte puţină carne în ei. Ruby, Jelly şi Greta stăteau la altă masă, prefăcându-se că nu-i cunosc. Flick se uita pe strada din faţa ei.

Ştia că Michel era în foarte mare pericol. Se gândise să se ducă să-l avertizeze. Putea merge acasă la Moulier – dar ar fi nimerit în ghearele gestapoviştilor, care îl urmăreau pe Michel în speranţa că avea să-i conducă la ea. Chiar şi dacă îl suna pe Moulier, ar fi riscat să-i deconspire poziţia unui gestapovist care asculta la centrala telefonică. De fapt, se hotărâse că cel mai bine era să nu-l contacteze pe Michel direct. Dacă avea dreptate, Dieter Franck l-ar fi lăsat pe Michel în libertate până când o aresta pe Flick.

Aşa că îi lăsase un mesaj lui Michel prin *madame* Laperrière. Acesta era următorul:

> Michel...
>
> Sunt absolut sigură că eşti urmărit. În locul unde am fost noaptea trecută a făcut Gestapoul o razie. Probabil că ai fost urmărit în această dimineaţă.
>
> O să plecăm până când ajungi tu aici şi vom trece neobservate prin centrul oraşului. Parchează duba aproape de gară şi lasă cheia sub scaunul şoferului. Ia un tren spre Marles. Scapă de urmăritori şi întoarce-te.
>
> Ai grijă – te rog!
>
> Flick

Arde după ce citeşti.

Teoretic, era un plan bun, dar aşteptase toată dimineaţa în tensiune să vadă dacă va merge.

Apoi, la ora unsprezece, văzu o dubă înaltă venind şi parcând lângă intrarea în gară. Flick îşi ţinea respiraţia. Pe o parte scria cu litere albe *Moulier & Fils – Viandes.*

Michel coborî din maşină, iar Flick răsuflă uşurată.

Intră în gară. Totul mergea conform planului ei.

Se uită să vadă dacă îl urmărea cineva, dar era imposibil să-şi dea seama. Tot timpul veneau oameni la gară – pe jos, pe bicicletă, cu maşina – şi oricine putea să-l urmărească pe Michel.

Rămase în cafenea, prefăcându-se că bea acel înlocuitor amar de cafea, uitându-se cu atenţie la dubă şi încercând să-şi dea seama dacă era supravegheată. Studia cu privirea oamenii şi vehiculele care intrau şi ieşeau din gară, dar nu observă pe nimeni care să se uite la dubă. După un sfert de oră, îi făcu semn lui Paul. Se ridicară, îşi luară valizele şi ieşiră din cafenea.

Flick deschise uşa dubei şi se urcă pe scaunul şoferului. Paul se duse pe partea cealaltă. Lui Flick îi stătea inima în gât. Dacă era o capcană întinsă de gestapovişti, acum ar aresta-o. Scotoci în spatele scaunului şi găsi o cheie. Porni duba.

Se uită în jur. Nimeni nu părea să o fi remarcat.

Ruby, Jelly şi Greta ieşiră din cafenea. Flick le făcu un semn din cap, dându-le de înţeles că trebuiau să stea în spate.

Se uită peste umăr. Duba avea rafturi, dulapuri şi tăvi pentru gheaţă ca să menţină o temperatură scăzută. Totul arăta de parcă ar fi fost bine spălat, dar tot se mai simţea un miros vag de carne crudă.

Uşile din spate se deschiseră. Celelalte trei femei îşi aruncară valizele în dubă şi apoi se urcară şi ele. Ruby trânti uşile.

Flick băgă în viteza întâi şi demară.

— Am reuşit! exclamă Jelly. Slavă cerului!

Flick schiţă un zâmbet. Partea cea grea de-abia acum venea.

Ieşi din oraş pe drumul spre Sainte-Cécile. Se uită după maşini de poliţie şi Citroën-uri ale Gestapoului, dar momentan se simţea destul de în siguranţă. Înscrisul de pe dubă îi conferea autenticitate. Şi nu era neobişnuit ca o femeie să conducă un asemenea vehicul, când foarte mulţi francezi se aflau în lagărele

de concentrare în Germania – sau fugiseră în munţi şi li se alăturaseră partizanilor ca să nu ajungă în lagăre.

După-amiază ajunseră la Sainte-Cécile. Flick observă ce linişte ciudată învăluia străzile franceze la ora prânzului, când oamenii acordau atenţie principalei mese a zilei. Conduse până la clădirea unde locuia Antoinette. Două porţi înalte din lemn întredeschise duceau spre o curte interioară. Paul ieşi din dubă şi le deschise, Flick intră cu maşina, iar Paul închise uşile după ea. Acum duba nu putea fi văzută din stradă.

— Vino când fluier, spuse Flick şi sări din dubă.

Se duse la uşa lui Antoinette, în timp ce celelalte femei aşteptau în dubă. Acum i se părea o eternitate de când bătuse ultima oară la această uşă, în urmă cu opt zile, iar Antoinette, mătuşa lui Michel, ezitase să-i răspundă, fiind speriată de împuşcăturile din piaţă, dar astăzi veni imediat să-i deschidă uşa o femeie slabă între două vârste, îmbrăcată într-o rochie galbenă elegantă, dar uzată, din bumbac. Se uită la Flick fără să o recunoască: încă mai purta peruca brunetă. Apoi îşi dădu seama cine era.

— Tu eşti! zise ea. Panica i se citea pe faţă. Ce vrei?

Flick fluieră, apoi o împinse pe Antoinette înăuntru.

— Nu-ţi face griji, zise ea. O să te legăm, ca să li se pară nemţilor că te-am forţat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Antoinette cu voce tremurată.

— Îţi explic imediat. Eşti singură?

— Da.

— Bine.

Intrară şi celelalte femei, iar Ruby închise uşa apartamentului. Se duseră în bucătăria lui Antoinette. Masa era pusă: pâine neagră, o salată în care erau nişte morcovi tăiaţi, puţină brânză şi o sticlă de vin fără etichetă.

— Spune-mi, ce înseamnă asta? întrebă Antoinette din nou.

— Stai jos, îi zise Flick. Termină-ţi prânzul.

Se aşeză, dar îi zise:

— Nu pot să mănânc.

— E foarte simplu, zise Flick. Tu şi cu fetele tale nu o să faceţi curat la castel în această seară... ci noi.

Femeia părea şocată.

— Cum adică?

— O să le înştiinţăm pe fiecare dintre femeile care sunt de serviciu în această seară să treacă pe la tine înainte să plece la muncă. Când o să vină, le vom lega şi pe ele. Apoi ne vom duce noi la castel în locul lor.

— Nu aveţi cum, nu aveţi permise.

— Ba avem.

— Cum...? icni Antoinette. Mi-ai furat permisul! Duminica trecută. Credeam că-l rătăcisem. Am avut mult de tras cu nemţii!

— Iartă-mă dacă te-am băgat în bucluc.

— Dar va fi mai rău acum – o să aruncaţi în aer castelul! Antoinette începu să se vaite. O să mă scoată pe mine vinovată, ştii cum sunt, şi o să mă tortureze.

Flick scrâşni din dinţi. Ştia că Antoinette avea dreptate. Gestapoviştii le-ar fi omorât pe adevăratele femei de serviciu ca să fie siguri, în caz că ştiau de plan.

— O să facem tot ce ne stă în putinţă să te scoatem nevinovată, o linişti Flick. Veţi fi victimele noastre, la fel ca şi nemţii. Oricum, Flick ştia că risca.

— N-o să ne creadă, se văicări Antoinette. O să ne omoare.

Flick îi spuse cu răceală:

— Da, îi aruncă ea. De-aia îi zice război.

CAPITOLUL 48

Marles era un orăşel la est de Reims, de unde începea să urce linia ferată în munţi, în drumul ei spre Frankfurt, Stuttgart şi Nürnberg. Prin tunelul de dincolo de oraş treceau o mulţime de vagoane de marfă, care aprovizionau forţele germane de ocupaţie din Franţa. Distrugerea tunelului avea să-l lase pe Rommel fără muniţie.

Oraşul arăta ca unul din Bavaria, casele pe jumătate din lemn fiind vopsite în culori deschise. Primăria se afla în piaţa cu multă vegetaţie de vizavi de gară. Conducătorul local al Gestapoului rechiziţionase biroul primarului, iar acum stătea aplecat deasupra unei hărţi cu Dieter Franck şi cu căpitanul Bern, care se ocupa de paza tunelului.

— Am douăzeci de oameni la fiecare capăt al tunelului şi un alt contingent care patrulează prin jurul muntelui, zise Bern. Rezistenţa ar avea nevoie de efective foarte mari ca să-i înfrângă.

Dieter se încruntă. Potrivit mărturisii lesbienei pe care o interogase, Diana Colefield, Flick începuse cu o echipă de şase femei, cu ea inclusiv, iar acum dispunea doar de patru. Totuşi, era posibil să se fi alăturat altei celule sau să fi contactat alţi membri ai Rezistenţei franceze din Marles sau din împrejurimi.

— Au destui oameni, afirmă el. Francezii cred că va începe invazia.

— Dar e foarte greu ca o asemenea forţă să treacă neobservată. Până acum n-am remarcat nimic suspect.

Bern era scund şi subţirel, purta ochelari cu lentile groase, ceea ce explica de ce fusese repartizat în spatele frontului şi nu într-o unitate de luptă, dar lui Dieter i se părea un ofiţer tânăr inteligent şi eficient. Dieter lua de bun tot ce îi zicea.

— Cât de vulnerabil este tunelul la explozii? îl întrebă Dieter.

— Trece prin rocă solidă. Normal că poate fi distrus, dar o să aibă nevoie de cantităţi enorme de dinamită.

— Au suficientă dinamită.

— Dar trebuie să o transporte aici – fără ca noi să băgăm de seamă.

— Aşa e. Dieter se întoarse spre comandantul gestapovist. Aţi primit informaţii despre vehicule neobişnuite sau despre vreun grup de oameni care a ajuns în oraş?

— Deloc. Există un singur hotel în oraş şi momentan nu sunt clienţi. Oamenii mei au fost prin baruri şi restaurante la ora prânzului, aşa cum fac în fiecare zi, şi nu au văzut nimic ieşit din comun.

Căpitanul Bern îi spuse cu fereală:

— Domnule maior, este posibil ca raportul pe care l-aţi primit, în care se vorbea despre atacul asupra tunelului, să fie doar o minciună? O diversiune care să vă distragă atenţia de la adevărata ţintă?

Dieter, mânios la culme, începea să-şi dea seama de această posibilitate. Ştia din experienţă că Flick Clairet era o expertă în înşelăciune. Îl păcălise oare din nou? Era prea umilitor să se gândească la aşa ceva.

— Am interogat-o eu însumi pe deţinută şi sunt sigur că spunea adevărul, îi răspunse Dieter, încercând din răsputeri să nu i se simtă furia din voce. Dar ai putea avea dreptate. E posibil ca *ea* să fi fost dezinformată dinadins, ca o măsură de precauţie.

Bern dădu din cap şi zise:

— Vine un tren.

Dieter se încruntă. Nu auzea nimic.

— Auzul meu e foarte bun, zise bărbatul zâmbind. Ca să-mi compenseze vederea slabă.

Dieter se gândi că singurul tren care plecase în acea azi din Reims spre Marles fusese cel de la unsprezece, aşa că Michel şi locotenentul Hesse trebuiau să fie în următorul.

Comandantul gestapovist se duse la fereastră.

— E un tren care vine dinspre vest, zise el. Omul dumneavoastră vine din est, parcă aşa aţi zis.

Dieter dădu din cap că da.

— De fapt, cred că vin două trenuri, unul din fiecare direcţie, spuse Bern.

Comandantul se uită în altă parte.

— Ai dreptate, aşa e.

Cei trei bărbaţi ieşiră în piaţă. Şoferul lui Dieter, care se sprijinea de capota Citroën-ului, luă poziţie de drepţi şi-şi stinse ţigara. Lângă el era un gestapovist pe motocicletă, care era gata să-l ţină din nou sub observaţie pe Michel.

Merseră până la intrarea în gară.

— Mai există o ieşire? îl întrebă Dieter pe gestapovist.

— Nu.

Aşteptară câtva timp.

— Aţi auzit ultimele ştiri?

— Nu, ce anume?

— Roma a căzut.

— O, Doamne!

— Armata SUA a ajuns în Piazza Venezia ieri, la şapte seara.

Ca ofiţer cu un grad mai mare, Dieter simţea că e datoria lui să le ridice celorlalţi moralul.

— Sunt veşti proaste, dar nu neaşteptate, zise el. Totuşi, Italia nu e Franţa. Dacă încearcă să ne invadeze, o să aibă parte de o surpriză neplăcută. Spera să aibă dreptate.

Trenul care venea dinspre vest ajunse primul. În timp ce pasagerii îşi dădeau jos bagajele şi coborau pe peron, sosi în staţie şi trenul dinspre est. Un grup de persoane aşteptau la intrarea în gară. Dieter se uită pe furiş la fiecare dintre ei, întrebându-se dacă cei din Rezistenţa locală îl aşteptau pe Michel. Nu remarcă nicio persoană suspectă.

Un filtru al Gestapoului se afla lângă bariera unde se plăteau biletele. Comandantul gestapovist se alătură oamenilor săi. Căpitanul Bern se sprijinea de un stâlp, încercând să nu iasă prea mult în evidenţă. Dieter se întoarse la maşina lui şi se aşeză în spate, uitându-se în direcţia gării.

Ce ar face dacă avea dreptate căpitanul Bern, iar planul cu tunelul fusese o diversiune? Perspectivele erau sumbre. Trebuia să ia în calcul alte opţiuni. Ce alte ţinte militare erau în apropiere de Reims? Castelul de la Sainte-Cécile era clar una, dar cei din Rezistenţă nu reuşiseră să îl distrugă săptămâna trecută – cu siguranţă că nu ar încerca din nou atât de devreme. Mai exista o bază militară la nord de oraş, nişte depouri de cale ferată între Reims şi Paris...

Nu aşa trebuia să procedeze. Simpla intuiţie nu avea să-i fie de folos. Avea nevoie de informaţii concrete.

Îl putea interoga pe Michel chiar acum, în momentul în care cobora din tren putea să-i smulgă unghiile una câte una până vorbea – dar oare cunoştea Michel adevăratul plan? Putea să-i dezvăluie orice, crezând că e adevărat, ca şi Diana. Mai bine îl urmărea până când se întâlnea cu Flick. Ea cunoştea ţinta. Ea era singura pe care trebuia să o interogheze.

Dieter aştepta cu nerăbdare, în timp ce actele pasagerilor erau verificate, iar aceştia ieşeau unul câte unul. Se auzi un fluierat, iar trenul care venea din vest intră în gară. Coborâră şi mai mulţi pasageri: zece, douăzeci, treizeci. Trenul dinspre est se urni din loc.

Apoi Hans Hesse ieşi din gară.

— Ce naiba? se întrebă Dieter.

Hans se uită prin piaţă, văzu Citroën-ul şi alergă înspre el.

Dieter ieşi din maşină.

— Ce s-a întâmplat, unde e? întrebă Hans.

— Ce vrei să spui? ţipă Dieter furios. Îl urmăreai!

— Asta am şi făcut! A coborât din tren. L-am pierdut din vedere când stătea la rând la filtru. După o vreme, m-am îngrijorat şi am luat-o înainte, dar o zbughise deja.

— Să se fi urcat în tren?

— Nu – l-am urmărit până am ieşit de pe peron.

— Să se fi urcat în celălalt tren?

Hans rămase cu gura deschisă.

— L-am pierdut din vedere când treceam de capătul peronului, unde staţiona trenul pentru Reims...

— Asta e, zise Dieter. La naiba! Se întoarce la Reims. El e doar momeala. Toată această călătorie a fost o diversiune. Era foarte furios că fusese tras pe sfoară.

— Ce facem acum?

— Îl luăm urma şi ne ţinem iar după el. Tot mai cred că o să ne ducă la Flick Clairet. Urcă în maşină, să mergem!

CAPITOLUL 49

Lui Flick îi venea cu greu să creadă că ajunsese atât de departe. Patru dintre cele şase Stăncuţe de la început nu fuseseră prinse, în ciuda unui adversar redutabil şi a norocului schimbător, iar acum se aflau în bucătăria lui Antoinette, la câţiva paşi de piaţa din Sainte-Cécile, chiar sub nasul gestapoviştilor. În zece minute vor ajunge la poarta castelului.

Antoinette şi patru dintre cele cinci femei de serviciu erau legate fedeleş de scaunele din bucătărie. Paul le pusese tuturor căluş la gură, mai puţin lui Antoinette. Fiecare femeie venise cu un coşuleţ sau plasă de rafie care conţinea mâncare şi băutură – pâine, cartofi, peşte şi o sticlă cu vin sau erzaţ – pe care aveau să le consume în timpul pauzei de la 21:30, neavând voie să se ducă la cantina pe care o foloseau nemţii. Acum Stăncuţele goleau plasele cu repeziciune şi le umpleau cu ce aveau nevoie pentru a duce planul la bun sfârşit: lanterne electrice, pistoale, muniţie şi explozibili din plastic în batoane de două sute de grame fiecare. Valizele fiecărei Stăncuţe, în care se aflase până acum încărcătura, ar fi arătat ciudat în mâinile unor femei de serviciu care se duceau la lucru.

Flick îşi dădu repede seama că gentile femeilor nu erau suficient de încăpătoare. Chiar ea avea un pistol-mitralieră Sten cu amortizor, iar fiecare dintre cele trei părţi componente era lungă de treizeci de centimetri. Jelly avea şaisprezece detonatoare într-un cilindru antişoc, o bombă incendiară şi un dispozitiv chimic care genera oxigen pentru a alimenta focul în spaţii închise, ca, de pildă, într-un buncăr. După ce vârâră armele şi muniţiile în genţi, trebuiră să le ascundă printre mâncarea femeilor de serviciu. Nu era destul loc.

— La naiba! exclamă Flick iritată. Antoinette, ai genţi mari pe aici?

— Ce vrei să spui?

— Genţi, genţi mari, în genul sacoşelor de cumpărături, trebuie să ai câteva.

— E una în cămară pe care o folosesc când cumpăr legume.

Flick găsi un coş dreptunghiular ieftin din răchită.

— E perfect, zise ea. Mai ai câteva ca ăsta?

— Nu, de ce să am două?

Flick avea nevoie de patru.

Se auzi o bătaie în uşă. Flick se duse la uşă. O femeie într-o salopetă înflorată şi cu o bonetă pe cap stătea acolo: ultima femeie de serviciu.

— Bună seara, îi zise Flick.

Femeia ezită, surprinsă să vadă o străină.

— Antoinette e aici? Am primit un bilet...

Flick îi zâmbi ca s-o calmeze.

— În bucătărie. Vă rog, intraţi.

Femeia intră în apartamentul pe care-l cunoştea atât de bine şi se duse în bucătărie, unde se opri şi ţipă înfricoşată.

— Nu-ţi fie frică, Françoise, îi zise Antoinette. Ne leagă pentru ca nemţii să nu-şi dea seama că am ajutat Rezistenţa.

Flick îi luă femeii sacoşa. Era din rafie – ideală pentru o franzelă şi o sticlă, dar nu şi pentru Flick.

Acest detaliu minor îi crea probleme lui Flick cu câteva minute înainte de declanşarea misiunii. Nu putea să meargă înainte cu planul până nu rezolva problema aceasta. Încercă să gândească la rece, apoi îi zise lui Antoinette:

— De unde ai coşul?

— De la magazinul de vizavi. Poţi să-l vezi de la fereastră.

Ferestrele erau deschise, căci era o seară călduroasă, dar jaluzelele erau trase ca să fie umbră. Flick dădu puţin la o parte una din jaluzele şi se uită pe rue du Château. Pe partea cealaltă a străzii era un magazin unde se vindeau lumânări, lemne de foc, mături şi cârlige de rufe. Se întoarse spre Ruby:

— Du-te şi mai cumpără trei sacoşe. Repede!

Ruby se îndreptă spre uşă.

— Dacă poţi, ia diferite mărimi şi culori. Flick se temea că sacoşele vor atrage atenţia dacă arătau toate la fel.

— Bine.

Paul o legă pe ultima dintre femeile de serviciu şi îi puse căluş în gură. Îi părea rău, dar era necesar, iar ea nu se împotrivi.

Flick le dădu permisele de intrare lui Jelly şi Gretei. Nu o făcuse până în ultima clipă, pentru că dacă vreuna din Stăncuţe ar fi fost prinsă, misiunea ar fi fost compromisă. Se duse la fereastră cu permisul lui Ruby în mână.

Ruby ieşea din magazin cu trei coşuri de culori diferite. Flick se simţi uşurată. Se uită la ceas: era şapte fără două minute.

Apoi se întâmplă o nenorocire.

Pe când Ruby se pregătea să traverseze strada, se apropie de ea un bărbat în uniformă militară. Purta o cămaşă albastră de pânză cu buzunare, o cravată albastru-închis, o beretă şi pantaloni închişi la culoare vârâţi în cizmele înalte. Flick recunoscu uniforma miliţiei franceze, care făcea treaba murdară a regimului.

— O, nu! exclamă ea.

Ca şi în Gestapo, în miliţia franceză intrau idioţii şi brutele care nu fuseseră acceptaţi în poliţie. Ofiţerii erau versiunile lor mai educate, patrioţi snobi care vorbeau despre gloria Franţei şi care-şi trimiteau patrulele să-i aresteze pe copiii evrei ascunşi prin pivniţe.

Paul se apropie şi se uită peste umărul lui Flick.

— La naiba, e un afurisit de miliţian, zise el.

Flick încercă să se gândească repede la o soluţie. Să fie o coincidenţă sau o operaţiune organizată împotriva Stăncuţelor? Cei din miliţie erau nişte băgăreţi care se bucurau că puteau să-i hărţuiască pe propriii concetăţeni. Opreau persoanele care nu le plăceau, le cercetau documentele şi apoi căutau un motiv să-i aresteze. Oare interogatoriul la care era supusă Ruby se datora unui asemenea incident? Flick spera că da. Dacă poliţia oprea

pe toată lumea pe străzile din Sainte-Cécile, Stăncuţele nu vor ajunge niciodată la castel.

Miliţianul începu s-o interogheze agresiv pe Ruby. Flick nu auzea bine, dar distinse cuvintele „corcitură” şi „negru”, iar ea îşi închipui că bărbatul o acuza pe Ruby cea închisă la culoare că era ţigancă. Ruby scoase actele. Bărbatul se uită peste ele, apoi continuă să o interogheze fără să i le mai dea înapoi.

Paul scoase pistolul.

— Pune-l la loc, îi ordonă Flick.

— Doar n-o să-l laşi s-o aresteze?

— Ba da, îi zise Flick cu răceală. Dacă începem să tragem, suntem terminaţi – misiunea e pe butuci, indiferent ce se întâmplă. Viaţa lui Ruby nu este la fel de importantă ca distrugerea centralei telefonice. Pune la loc afurisita aia de armă.

Paul puse la loc pistolul în tocul din talie.

Schimbul de replici dintre Ruby şi miliţian deveni aprins. Flick se uita cu emoţie la Ruby cum muta cele trei coşuri în mâna stângă, iar cu dreapta se căuta în buzunarul de la pelerină. Bărbatul o apucă pe Ruby de umărul stâng ca s-o aresteze.

Ruby se mişcă rapid. Lăsă jos coşurile. Avea în mâna dreaptă un cuţit. Făcu un pas înainte şi mânui cuţitul de la şold cu putere, înfigând lama prin cămaşa lui, chiar sub coaste, vrând să-i străpungă inima.

— *Futu-i*, spuse Flick.

Bărbatul scoase un urlet care se transformă imediat într-un gâlgâit sinistru. Ruby îşi trase cuţitul din el şi-l înfipse din nou, de această dată lateral. El îşi dădu capul pe spate şi ţipă încet de durere.

Flick se gândi la ce se va întâmpla. Dacă reuşea să ascundă repede cadavrul, ar fi putut scăpa basma curată. Oare văzuse cineva că fusese înjunghiat? Flick nu putea să se uite afară din cauza jaluzelelor. Le dădu deoparte şi se aplecă. În stânga, rue du Château părea părăsită, în afara unui camion parcat şi a unui câine care dormea pe o treaptă. În cealaltă parte văzu venind trei tineri în uniforme de poliţişti, doi bărbaţi şi o femeie. Trebuiau să fie gestapovişti de la castel.

Miliţianul căzu la pământ, din gură curgându-i sânge.

Înainte ca Flick să o poată avertiza, cei doi gestapovişti se mişcară repede şi o înşfăcară pe Ruby de braţe.

Flick îşi trase repede capul înăuntru şi închise jaluzelele. Ruby era pierdută.

Se uita acum printr-o despărţitură din jaluzele. Unul dintre gestapovişti îi zdrobi lui Ruby mâna dreaptă de peretele magazinului până când scăpă cuţitul. Fata se aplecă deasupra miliţianului care sângera. Îi înălţă capul şi îi vorbi, apoi le zise ceva celor doi bărbaţi. Schimbară rapid câteva cuvinte între ei. Fata intră în magazin şi ieşi cu proprietarul, care avea pe el un şorţ alb. Acesta se aplecă deasupra miliţianului, apoi se ridică din nou, citindu-i-se pe chip dezgustul – Flick nu era sigură dacă îi era silă de răni sau de uniformele celor trei. Fata fugi în direcţia castelului ca să ceară ajutor; iar cei doi o urmară, cu Ruby între ei.

— Paul, du-te şi ia coşurile pe care le-a scăpat Ruby, îi zise Flick.

— Da, să trăiţi, îi zise Paul fără să ezite şi plecă.

Flick îl văzu ieşind în stradă şi traversând. Ce avea să spună proprietarul? Bărbatul îi aruncă o privire lui Paul şi zise ceva, Paul nu-i răspunse, dar se aplecă, luă repede cele trei coşuri şi se întoarse.

Proprietarul se uită cu atenţie la Paul, iar Flick îi citi gândurile: întâi şocat de nesimţirea lui Paul, pe urmă mirat, căutând o posibilă explicaţie, apoi începând să înţeleagă.

— Să ne mişcăm repede, îi zise Flick lui Paul când îl văzu intrând în bucătărie. Umple coşurile şi s-o luăm din loc! Vreau să trecem de filtru cât timp sunt gărzile ocupate cu Ruby.

Îngrămădi repede în coş o lanternă puternică, pistolul-mitralieră dezasamblat, şase cartuşe de calibrul 32 şi partea ei de explozibil. Pistolul şi cuţitul le avea în buzunare. Acoperi cu o pânză armele din coş şi puse deasupra o felie unsă cu pateu vegetal şi învelită în staniol.

— Dacă se uită prin coşuri gărzile de la castel? o întrebă Jelly.

— Atunci suntem terminate, îi răspunse Flick. O să încercăm să anihilăm câţi mai mulţi duşmani cu putinţă. Să nu-i laşi pe nazişti să te prindă vie.

— O, Doamne, exclamă Jelly, dar cercetă cu atenţie muniţia din pistol şi o împinse cu un clic hotărât.

Clopotul bisericii bătu ora şapte.

Erau pregătite.

— Cu siguranţă că cineva îşi va da seama că sunt doar trei femei de serviciu în loc de şase, îi zise Flick lui Paul. Antoinette este cea care le supraveghează, aşa că poate o vor întreba pe ea ce s-a întâmplat. Dacă vine cineva aici, va trebui să-l împuşti.

— În regulă.

Flick îl sărută pe Paul pe gură apăsat, apoi plecă, cu Greta şi Jelly după ea.

Pe partea cealaltă a străzii, proprietarul magazinului se uita impasibil la miliţianul care murea. Aruncă o privire către cele trei femei. Flick bănuia că începuse să repete răspunsurile la întrebările ce i se vor pune: „Nu am văzut nimic. Nu mai era nimeni acolo”.

Cele trei Stăncuţe care mai rămăseseră se îndreptară spre piaţă. Flick le impuse un ritm rapid, căci voia să ajungă la castel cât mai repede cu putinţă. Deja vedea porţile în faţa ei.

În partea opusă a pieţei. Ruby şi cei doi care o arestaseră intrau în castel. Ei bine, se gândi Flick, măcar Ruby e înăuntru.

Stăncuţele ajunseră în capătul străzii şi intrară în piaţă. Fereastra de la Café des Sports, făcută ţăndări în timpul împuşcăturilor de săptămâna trecută, era acoperită cu scânduri. Două gărzi de la castel traversară piaţa în fugă, înarmate cu mitraliere, făcând zgomot cu cizmele pe pavaj; se duceau cu siguranţă la miliţianul rănit. Nu le luară în seamă pe femeile de serviciu, care se dădură din faţa lor.

Flick ajunse la poartă. Aici era periculos.

Mai era un gardian. Se tot uita peste capul lui Flick la camarazii săi care traversau piaţa. Omul aruncă o privire la permisul lui Flick şi-i făcu semn să intre. Ea trecu de poartă, apoi se întoarse ca să le aştepte pe celelalte.

Greta ajunse în faţa gardianului, iar el făcu la fel. Era mai interesat de ce întâmpla pe rue du Château.

Flick tocmai se gândea că scăpaseră ca prin urechile acului, când soldatul îi verifică permisul lui Jelly şi se uită în coşul ei.

— Ceva miroase foarte bine, zise el.

Flick îşi ţinu respiraţia.

— Cârnaţii pentru cină, spuse Jelly. Ai simţit miros de usturoi.

Îi făcu semn să treacă şi se uită din nou în piaţă.

Cele trei Stăncuţe merseră pe alee, urcară treptele şi intrară în cele din urmă în castel.

CAPITOLUL 50

Dieter îşi petrecu toată după-amiaza urmărind trenul, oprindu-se ori de câte ori făcea o haltă într-un cătun izolat, ca nu cumva să coboare Michel. Era sigur că-şi pierde vremea şi că Michel era o momeală, dar nu avea altă soluţie. Nu avea alt fir în afară de Michel. Era disperat.

Michel merse cu trenul până la Reims.

În timp ce stătea în maşină lângă o clădire bombardată din apropierea gării din Reims, aşteptându-l pe Michel să iasă, lui Dieter nu-i dădea pace presimţirea sumbră că va eşua. Oare unde dăduse greş? Credea că făcuse tot ce-i stătuse în puteri – dar nimic nu funcţionase.

Dacă nu reuşea nimic urmărindu-l pe Michel? La un moment dat, Dieter trebuia să-şi limiteze pierderile şi să-l interogheze pe Michel. Dar oare cât timp avea la dispoziţie? În noaptea asta era lună plină, dar furtună în Canalul Mânecii. Poate că Aliaţii amână invazia – sau decid să rişte. Peste câteva ore, avea să fie prea târziu.

Michel ajunsese la gară în această dimineaţă într-o dubă împrumutată de la Philippe Moulier, furnizorul de carne, iar Dieter se uita după ea, dar nu o vedea. Bănuia că duba fusese lăsată aici ca să o ia Flick Clairet. Dar acum putea fi oriunde pe o rază de o sută şaizeci de kilometri. Se învinovăţea pentru că nu pusese pe cineva să păzească duba.

Acum se gândea cum să-l interogheze pe Michel. Punctul lui slab era probabil Gilberte. Fata se afla într-o celulă a castelului, întrebându-se ce se va întâmpla cu ea. Va sta acolo până când Dieter avea să termine cu ea; apoi va fi executată sau trimisă într-un lagăr de concentrare din Germania. Cum putea fi folosită ca să-l facă pe Michel să vorbească – şi asta repede?

Dieter se gândi la lagărele de concentrare din Germania. Aplecându-se, îi spuse şoferului:

— Când gestapoviştii îi trimiteau pe prizonieri în Germania, foloseau trenul, nu?

— Da, domnule.

— E adevărat că îi îngrămădeau în vagoanele pentru vite?

— Da, da, domnule, e exact ce le trebuie gunoaielor ăstora de comunişti şi evrei.

— Şi de unde pleacă?

— De-aici din Reims. Trenul de la Paris opreşte aici.

— Şi cât de des circulă aceste trenuri?

— E câte unul aproape în fiecare zi. Pleacă din Paris după-amiaza târziu şi ajunge aici în jur de opt seara, dacă n-are întârziere.

Dieter nu mai avu timp să se gândească, pentru că îl văzu pe Michel ieşind din gară. La zece metri în spatele lui era Hans Hesse. Ajunseră la Dieter de pe partea cealaltă a străzii.

Şoferul lui Dieter porni motorul.

Dieter se foi pe scaun ca să-i vadă mai bine pe Michel şi pe Hans.

Trecură de Dieter. Apoi, spre surprinderea lui Dieter, Michel se îndreptă spre aleea de lângă Café de la Gare.

Hans grăbi pasul şi o luă şi el pe acolo un minut mai târziu.

Dieter se încruntă. Oare încerca Michel să scape de urmăritori?

Hans apăru de pe alee, se uită în jur cu o expresie îngrijorată pe chip. Nu era multă lume pe trotuar, ci doar câţiva turişti care mergeau sau plecau de la gară şi ultimii funcţionari care se duceau spre casă. Hans înjură şi se întoarse din nou pe alee.

Dieter scoase un geamăt. Hans îl pierduse pe Michel.

Acesta era cel mai mare necaz în care intrase Dieter de la bătălia din Alam Halfa încoace, când, din cauza informaţiilor eronate, Rommel suferise o înfrângere. Acesta fusese punctul de cotitură al războiului nord-african. Dieter se ruga ca aceasta să nu fie o situaţie decisivă pentru Europa.

Pe când se uita deznădăjduit la capătul aleii, Michel ieşi pe uşa din faţă a cafenelei.

Dieter era din nou optimist. Michel scăpase de Hans, dar nu ştia că-l mai urmărea cineva. Nu era încă totul pierdut.

Michel traversă strada, luând-o la fugă şi întorcându-se în direcţia de unde venise – înspre Dieter, care era în maşină.

Dieter se gândi cu repeziciune. Dacă încerca să se ţină după Michel, atunci trebuia şi el să alerge, iar omul şi-ar fi dat seama că îl urmărea. Nu era bine: nu-l va mai urmări. Era timpul să pună mâna pe Michel.

Michel alerga pe trotuar, dându-i la o parte pe ceilalţi trecători. Fugea ciudat, din cauza rănii de glonţ, dar se mişca repede, şi ajunse de îndată lângă maşina lui Dieter.

Dieter luă o hotărâre.

Deschise uşa de la maşină.

Când Michel ajunse în dreptul său, Dieter ieşi din maşină şi lăsă portiera deschisă ca să îngusteze şi mai mult porţiunea de trotuar rămasă. Michel evită obstacolul. Dieter întinse un picior. Michel se împiedică şi zbură prin aer. Fiind un tip masiv, căzu cu toată greutatea pe trotuar.

Dieter scoase pistolul şi trase piedica.

Michel rămase pe jos o secundă, complet şocat. Apoi încercă să se ridice, deşi era ameţit.

Dieter puse butoiaşul pistolului la tâmpla lui Michel.

— Nu te ridica, îi spuse el în franceză.

Şoferul luă nişte cătuşe din portbagaj, îi imobiliză încheieturile şi-l aruncă pe bancheta din spate a maşinii.

Hans apăru din nou, părând deznădăjduit.

— Ce s-a întâmplat?

— A intrat pe uşa din spate a Café de la Gare şi a ieşit prin faţă, îi explică Dieter.

— Şi acum? îl întrebă Hans uşurat.

— Vino cu mine la gară. Dieter se întoarse spre şofer. Ai o armă?

— Da, domnule.

— Fii cu ochii pe el. Dacă încearcă să scape, împuşcă-l în picioare.

— Da, domnule.

Dieter şi Hans se duseră repede spre gară. Dieter îl luă tare pe un muncitor de la căile ferate:

— Vreau să-l văd pe şeful de gară imediat.

Bărbatul părea ursuz, dar îi zise:

— Vă duc la biroul lui.

Şeful de gară era îmbrăcat cu o haină neagră şi o vestă, pantaloni cu dungi, care alcătuiau o uniformă elegantă, dar demodată, uzată la coate şi genunchi. Îşi ţinea pălăria pe cap chiar şi la birou. Era speriat de vizita unui înalt oficial german.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? îi spuse el zâmbind timorat.

— Aşteptaţi azi un tren cu deţinuţi de la Paris?

— Da, la opt seara, ca de obicei.

— Când soseşte, ţineţi-l aici până vă zic eu. Am un deţinut special pe care vreau să-l urc în acest tren.

— Foarte bine. Dacă aş putea vedea o autorizaţie scrisă...

— Bineînţeles. O să aranjez. Faceţi ceva în privinţa deţinuţilor cât staţionează trenul?

— Câteodată spălăm vagoanele cu furtunul. Se folosesc vagoane de vite, aşa că nu sunt toalete în tren, şi sincer, devine destul de neplăcut, dar nu vreau să critic...

— Nu curăţaţi vagoanele în această noapte, s-a înţeles?

— Bineînţeles.

— Mai faceţi şi altceva?

Bărbatul ezită.

— Nu.

Se simţea vinovat pentru ceva. Dieter putea să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Haide, spune odată, n-o să te pedepsesc.

— Câteodată muncitorilor de la căi ferate li se face milă de prizonieri şi le dau apă. Practic, nu au voie, dar...

— Azi nu li se va da apă.

— Am înţeles.

Dieter se întoarse spre Hans:

— Vreau să-l duci pe Michel Clairet la secţia de poliţie şi să-l închizi într-o celulă, apoi adu-l din nou la gară şi asigură-te că ordinele mele sunt respectate.

— Bineînţeles, domnule maior.

Dieter ridică receptorul telefonului de pe biroul şefului de gară.

— Faceţi-mi legătura cu castelul Sainte-Cécile. Apoi ceru cu Weber. Este o femeie în celule pe care o cheamă Gilberte.

— Ştiu, zise Weber. Drăguţă fată.

Dieter se întreba de ce Weber era atât de mulţumit de el.

— Te rog trimite-o cu o maşină la gara din Reims. Acolo e locotenentul Hesse, o să se ocupe el de ea.

— Bine, zise Weber. Aşteaptă puţin! Luă telefonul de la gură ca să stea de vorbă cu cineva din cameră, dând ordine ca Gilberte să fie mutată. Dieter aştepta nerăbdător. Weber intră din nou pe fir. Am aranjat totul.

— Mersi...

— Nu închide. Am veşti pentru tine.

De aceea părea aşa vesel.

— Continuă, îi zise Dieter.

— Am capturat un agent al forţelor aliate.

— Ce? întrebă Dieter. Era un noroc porcesc. Când?

— Acum câteva minute.

— Unde, pentru numele lui Dumnezeu?

— Chiar aici în Sainte-Cécile.

— Cum s-a întâmplat?

— A atacat un miliţian, iar trei dintre oamenii mei luminaţi au asistat la omor. Au avut prezenţa de spirit s-o aresteze pe făptaşă, care avea asupra ei un Colt automat.

— Ai spus „s-o aresteze”? Agentul e femeie?

— Da.

Era clar. Stăncuţele erau la Sainte-Cécile. Castelul era ţinta lor.

— Weber, ascultă-mă, îi spuse Dieter. Cred că face parte din echipa de sabotori care vor să atace castelul.

— Au mai încercat şi înainte, zise Weber. Şi le-am arătat noi.

Dieter făcea eforturi să se controleze.

— Aşa a fost, dar poate că acum sunt mai şireţi. Ţi-aş putea sugera să întăreşti măsurile de siguranţă? Dublează numărul gărzilor, percheziţionează castelul şi interoghează tot personalul străin din clădire.

— Am dat ordine în acest sens.

Dieter nu prea credea că Weber se gândise la înăsprirea măsurilor de siguranţă, dar nu conta, atâta timp cât o făcea acum.

Dieter se gândi o clipă dacă să anuleze ordinele care îi vizau pe Gilberte şi pe Michel, dar decise să nu. Trebuia să-l interogheze pe Michel până dimineaţa.

— Mă voi întoarce imediat la Sainte-Cécile, îi zise el lui Weber.

— Cum doreşti, îi zise Weber pe un ton relaxat, insinuând că se putea descurca foarte bine şi fără ajutorul lui Dieter.

— Trebuie să o interoghez pe noua prizonieră.

— Am şi început deja. Sergentul Becker o îmblânzeşte acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu! O vreau conştientă şi în stare să vorbească.

— Bineînţeles.

— Te rog, Weber, nu ai voie să greşeşti. Te rog să-l ţii în frâu pe Becker până ajung acolo.

— Bine, Franck. O să am grijă să nu exagereze.

— Mulţumesc. Vin cât de repede pot.

Dieter puse receptorul în furcă.

CAPITOLUL 51

Flick se opri la intrarea în holul impozant al castelului. Inima îi bătea repede şi simţea că o cuprinde teama. Era în vizuina duşmanului. Dacă era prinsă, nimeni nu o mai putea salva.

Se uită prin cameră. Telefoanele şi pupitrele de comandă fuseseră instalate în şiruri ordonate, ca nişte soldăţei, arătând deplasat în contrast cu măreţia vechilor pereţi zugrăviţi în roz şi verde şi cu heruvimi bucălaţi pictaţi pe tavan. Un maldăr de cabluri se întindeau pe podeaua din marmură care arăta ca o tablă de şah, ca funiile desfăşurate pe puntea unei corăbii.

Patruzeci de operatori vorbeau cu toţii în acelaşi timp. Cei care erau mai aproape se uitau la nou-venite. Flick văzu o fată care îi spunea ceva tipei de lângă ea şi arăta spre ea. Toate operatoarele erau din Reims şi din zona limitrofă, majoritatea chiar din Sainte-Cécile, aşa că le cunoşteau pe cele care făceau de obicei curat şi şi-ar fi dat seama dacă Stăncuţele nu erau de prin partea locului. Dar Flick era sigură că nu le vor spune nimic nemţilor.

Se orientă rapid, amintindu-şi de planul schiţat de Antoinette. În stânga ei se afla aripa de vest, care fusese bombardată şi dezafectată acum. O luă la dreapta şi le făcu loc lui Jelly şi Gretei printr-o pereche de uşi înalte care dădeau în aripa de est.

Dintr-o încăpere se ajungea în alta, iar toate erau foste săli de primire, acum pline de panouri de comandă şi echipamente care scoteau tot felul de sunete când erau formate numere. Flick nu ştia dacă femeile de serviciu le salutau de obicei pe telefoniste sau treceau pe lângă ele în tăcere: francezii dădeau tot timpul bună ziua, dar aici conduceau nemţii. Le zâmbi vag şi evită să le privească în ochi.

În cea de-a treia sală, o supraveghetoare nemţoaică în uniformă stătea la un birou. Flick o ignoră, dar femeia o întrebă:

— Unde e Antoinette?

Flick îi răspunse fără să se oprească din mers.

— Vine. Simţea tremurul din propria voce şi spera ca supraveghetoarea să nu-şi fi dat seama.

Femeia se uită la ceas. Era 19:05.

— Aţi întârziat.

— Îmi pare foarte rău, doamnă, începem chiar acum. Flick intră grăbită în cealaltă încăpere.

Aştepta cu inima strânsă ca din clipă în clipă să o cheme din nou pe un ton ridicat, dar nu se auzi nimic, aşa că răsuflă uşurată şi merse înainte, cu Greta şi Jelly în spatele ei.

La capătul aripii estice era o scară care ducea la birouri sau la subsol. Stăncuţele se îndreptau spre subsol, dar întâi trebuiau să se pregătească.

O luară la stânga şi se duseră în aripa de serviciu. Urmând planul lui Antoinette, găsiră o cameră mică unde erau depozitate materiale de curăţenie: mopuri, găleţi, mături şi containere de gunoi, plus halatele maro din bumbac pe care femeile trebuiau să le poarte la serviciu. Flick închise uşa.

— Până aici n-au fost probleme, spuse Flick.

— Mi-e atât de frică! zise Greta. Era palidă şi tremura. Nu cred să pot continua.

Flick îi zâmbi ca să o liniştească.

— N-ai să păţeşti nimic, îi zise ea. Să mergem mai departe. Puneţi toate lucrurile în găleţi.

Jelly începu să mute explozibilii într-o găleată, iar după o clipă de ezitare Greta făcu la fel. Flick îşi asamblă pistolul-mitralieră fără pat, reducându-i dimensiunile cu treizeci de centimetri, ca să fie mai uşor de ascuns. Îi puse amortizorul şi poziţionă selectorul pe foc cu foc. Când folosea amortizorul, camera cartuşului trebuia încărcată manual înaintea fiecărei împuşcături.

Îşi puse arma la curea. Apoi trase salopeta pe ea. Nu se vedea arma. Lăsă nasturii desfăcuţi ca să poată să apuce arma mai repede. Şi celelalte două îşi îmbrăcară halatele, ascunzând armele şi muniţia care era în buzunare.

Erau aproape gata să coboare la subsol. Totuşi, era o zonă bine păzită, un gardian stătea la uşă, iar personalul francez nu avea voie acolo – germanii făceau ei înşişi curat. Înainte să intre, Stăncuţele vor crea puţină confuzie.

Erau gata să plece din cameră când un ofiţer german deschise uşa.

— Permisele! zbieră el.

Flick era încordată. Se aşteptase la un fel de alertă de securitate. Gestapoviştii îşi dăduseră seama că Ruby era agent al forţelor aliate – nimeni altcineva nu avea un pistol şi un cuţit

asupra lui – şi era logic să-şi ia măsuri sporite de prevedere la castel. Totuşi, sperase că gestapoviştii să se mişte mai încet şi să nu îi perturbe misiunea. Această dorinţă nu-i fusese îndeplinită. Probabil că verificau de două ori personalului francez din clădire.

— Repede! îi spuse bărbatul nerăbdător. Era un locotenent gestapovist, căci Flick îi văzu gradele de pe uniformă. Îşi scoase permisul. El se uită cu atenţie, comparând poza cu faţa ei, apoi i-l dădu înapoi. La fel a făcut cu Jelly şi cu Greta. Trebuie să vă percheziţionez, zise el. Se uită în găleata lui Jelly.

În spatele lui, Flick îşi scoase mitraliera de sub halat.

Ofiţerul se încruntă şi scoase mitraliera din găleata lui Jelly.

Flick trase piedica de la pistol.

Ofiţerul scoase capacul mitralierei. Fu foarte uimit când văzu detonatoarele.

Flick îl împuşcă în spate.

Totuşi, amortizorul nu era foarte eficient, iar împuşcătura făcu un zgomot ca de carte scăpată pe jos.

Locotenentul tresări şi căzu secerat la pământ.

Flick scoase cartuşul şi îl mai împuşcă o dată în cap, ca să fie sigură.

Încărcă iar un cartuş şi puse din nou pistolul sub halat.

Jelly trase cadavrul la perete şi-l ascunse în spatele uşii, unde nu avea să fie văzut de cineva care s-ar uita în încăpere.

— Să plecăm de aici, zise Flick.

Jelly ieşi. Greta stătea nemişcată, palidă ca varul la faţă, uitându-se fix la ofiţerul ucis.

— Greta, îi spuse Flick, avem o misiune de îndeplinit. Hai să mergem!

În cele din urmă, Greta dădu din cap că da, îşi luă mopul şi găleata şi ieşi pe uşă, mişcându-se ca un robot.

Se duseră din magazie la cantină. Nu era nimeni acolo, în afară de două femei în uniformă care beau cafea şi fumau.

— Ştiţi ce trebuie să faceţi, le spuse în franceză Flick pe un ton scăzut.

Jelly începu să măture podeaua.

Greta ezita.

— Nu mă dezamăgi, îi zise Flick.

Greta dădu din cap. Trase aer adânc în piept, se îndreptă din şale şi zise:

— Sunt gata.

Flick intră în bucătărie, iar Greta după ea.

Tabloul electric al clădirii era într-un dulap de lângă bucătărie, lângă cuptorul cel mare, dacă nu se înşela Antoinette.

Un tânăr neamţ stătea lângă aragaz. Flick îi zâmbi senzual şi îl întrebă:

— Ai ceva de mâncare pentru o fată înfometată?

El îi zâmbi cu gura până la urechi.

În spatele lui, Greta scoase o pereche de cleşti mari cu mânere din cauciuc, apoi deschise uşa dulapului.

•

Cerul era parţial înnorat, iar soarele tocmai apunea, când Dieter Franck trase în pitoreasca piaţă Sainte-Cécile. Norii avea aceeaşi culoare gri-închis ca şi acoperişul de ardezie al bisericii.

Observă că la poarta castelului se aflau acum de pază patru soldaţi în loc de doi. Deşi era într-o maşină a Gestapoului, sergentul îi studie cu atenţie permisul de conducere şi legitimaţia înainte să deschidă porţile din fier forjat şi să-i facă semn să intre. Dieter era mulţumit: Weber luase măsuri sporite de securitate.

Bătea o briză răcoroasă pe când cobora din maşină la scara de la intrarea principală. Trecând prin hol şi, văzând şirurile de femei la panourile de control, se gândi la agenta secretă pe care o arestase Weber. Stăncuţele erau o echipă formată doar din femei. Se gândea că ar fi putut încerca să intre în castel ca telefoniste. Era oare posibil? Pe când trecea prin aripa de est, îi spuse supraveghetoarei nemţoaice:

— Vreuna dintre aceste femei este venită în ultimele zile?

— Nu, domnule maior. Ultima fată a fost angajată cu trei săptămâni în urmă.

Teoria lui cădea. Dădu din cap şi merse înainte. În capătul aripii estice, coborî scara. Uşa către subsol era larg deschisă, ca de obicei, dar în loc de un soldat, erau doi care stăteau de pază. Weber dublase numărul de gărzi. Caporalul îl salută, iar sergentul îi ceru să se legitimeze.

Dieter observă că, în timp ce sergentul îi verifica legitimaţia, caporalul stătea în spatele lui.

— Aşa cum staţi acum, e foarte uşor ca un intrus să vă pună la pământ pe amândoi. Caporal, ar trebui să stai într-o parte, la

doi metri distanţă, ca să ai distanţă bună de tragere dacă sergentul e cumva atacat.

— Da, domnule.

Dieter intră în coridorul de la subsol. Auzea zgomotul generatorului pe motorină care furniza electricitate sistemului de telefonie. Trecu de camerele de echipament şi ajunse în camera de interogatoriu. Spera s-o găsească aici pe noua prizonieră, dar încăperea era goală.

Mirat, intră şi închise uşa. Apoi se lămuri. Din camera cealaltă se auzeau nişte urlete îngrozitoare.

Dieter trânti uşa de perete.

Becker era la aparatul de electroşocuri. Weber stătea pe un scaun lângă el. O tânără femeie era întinsă pe masa de operaţie, cu încheieturile şi gleznele legate şi capul imobilizat. Purta o rochie albastră, iar firele de la aparat îi treceau printre picioare şi dispăreau sub rochie.

— Salut, Franck, îi spuse Weber. Nu pleca. Becker a făcut o inovaţie. Arată-i, sergent.

Becker băgă o mână sub rochia femeii şi scoase un cilindru de ebonită de vreo cincisprezece centimetri lungime şi de doi-trei în diametru. Cilindrul era prevăzut cu două benzi metalice, la câţiva centimetri distanţă una de alta. Două fire de la maşina electrică erau fixate de benzi.

Dieter era obişnuit cu tortura, dar această caricatură sinistră a actului sexual îl dezgusta şi se înfioră de scârbă.

— Nu a zis încă nimic, dar abia am început, îi zise Weber. Mai dă-i un şoc, sergent.

Becker îi ridică fusta femeii şi îi băgă cilindrul în vagin. Luă o rolă de bandă izolantă, smulse o bucată şi fixă cilindrul ca să nu cadă.

— De data asta, măreşte voltajul, îl sfătui Weber.

Becker se duse la aparat.

Apoi căzu curentul.

•

Se auzi un zgomot puternic, iar o pălălaie albastră ieşi din spatele cuptorului. Luminile se stinseră, iar în bucătărie se simţea miros de izolaţie arsă. Când se luă curentul, motorul combinei frigorifice se opri, hurducăind. Tânărul bucătar întrebă în germană:

— Ce se întâmplă?

Flick fugi pe uşă şi prin cantină, cu Greta şi Jelly după ea. O luară pe un coridor scurt, după camera în care se schimbaseră. Flick se opri în capul scărilor. Scoase pistolul-mitralieră şi îl ţinu ascuns sub poala hainei.

— O să fie întuneric beznă la subsol? întrebă ea.

— Am tăiat toate cablurile, inclusiv pe cele de la sistemul electric de urgenţă, o asigură Greta.

— Să mergem!

Coborâră scările în grabă. Lumina care răzbătea de la ferestrele de la parter devenea din ce în ce mai slabă cu cât cobora, iar intrarea la subsol era pe jumătate învăluită în întuneric.

În tocul uşii stăteau doi soldaţi. Unul din ei, un caporal tânăr cu o mitralieră în mână, îi zâmbi şi o lămuri:

— Nu vă faceţi griji, doamnelor, e doar o pană de curent.

Flick îl împuşcă în piept, mută arma în mâna cealaltă şi îl omorî şi pe sergent.

Cele trei Stăncuţe trecură pragul. Flick ţinea arma în mâna dreaptă şi lanterna în cea stângă. Auzea un zgomot de motor şi câteva glasuri din camere diferite care puneau tot felul de întrebări în germană.

Aprinse pentru o clipă lanterna. Se afla pe un coridor larg cu tavanul jos. Mai încolo se deschideau nişte uşi. Închise lanterna. O clipă mai târziu văzu lumina răspândită de un chibrit în capătul coridorului. Trecuseră treizeci de secunde de când Greta tăiase curentul. Nu va mai dura mult şi nemţii îşi vor reveni din şoc şi vor găsi lanterne. Avea la dispoziţie un minut, poate mai puţin, să dispară din raza lor vizuală.

Apăsă pe clanţa uşii celei mai apropiate: era deschisă. Încercă să facă un pic de lumină înăuntru. Era un laborator foto, unde stăteau negativele la uscat, iar un bărbat în halat alb bâjbâia prin cameră.

Ea trânti uşa, traversă repede coridorul şi încercă uşa de pe partea cealaltă. Era încuiată. După poziţia camerei la faţada castelului, dând într-o parte a parcării, putea să jure că în camera de dedesubt erau cisterne cu combustibil.

Înaintă pe coridor şi deschise următoarea uşă. Zgomotul aparaturii crescu în intensitate. Aprinse din nou lanterna pentru o secundă, suficient ca să vadă un generator – presupunea că

era sursa independentă de curent a sistemului de comunicaţii – apoi şopti:

— Hai să ducem cadavrele aici!

Jelly şi Greta târâră cele două cadavre pe podea. Flick se întoarse spre intrarea de la subsol şi închise uşa de oţel. Coridorul era acum învăluit în întuneric. Dintr-o inspiraţie de moment, trase trei cartuşe în zăvoarele din interior. Ar fi putut să mai câştige treizeci de secunde.

Se întoarse în camera generatorului, închise uşa şi aprinse lanterna.

Jelly şi Greta împinseseră cadavrele în spatele uşii şi acum gâfâiau din cauza efortului.

— Gata, murmură Greta.

Erau mai multe ţevi şi cabluri în cameră, dar toate aveau culori diferite, aşa cum făceau nemţii. Flick le cunoştea însă: ţevile de ventilaţie erau galbene, conductele de gaz erau maro, ţevile de apă verzi, iar cablurile electrice roşu cu negru, îndreptă lanterna către conductele de gaz ale generatorului.

— Dacă avem timp, vreau să o găureşti mai târziu.

— Ai grijă, zise Jelly.

— Acum pune mâna pe umărul meu şi urmează-mă. Greta, tu faci la fel cu Jelly. În regulă?

— Da.

Flick închise lanterna şi deschise uşa. Acum trebuiau să cerceteze subsolul pe bâjbâite. Puse mâna pe perete ca să se orienteze şi începu să meargă mai departe. Un vacarm de voci o făcu să-şi dea seama că mai erau bărbaţi care bâjbâiau şi ei de-a lungul coridorului.

— Cine a închis uşa principală? se auzi o voce autoritară în germană.

O auzi pe Greta răspunzând, dar cu o voce masculină:

— Pare să fie blocată.

Neamţul înjură. Un moment mai târziu, se auzi scârţâitul unei balamale.

Flick ajunse la o altă uşă. O deschise şi lumină din nou cu lanterna. Înăuntru erau două cufere din lemn de forma şi mărimea unor plăci mortuare.

— E camera bateriilor, îi şopti Greta. Să mergem la cealaltă uşă.

— Ai cumva o lanternă? se auzi vocea neamţului. Adu-o aici!

— Imediat, zise Greta cu vocea lui Gerhard, dar cele trei Stăncuţe o luară în direcţia opusă.

Flick ajunse la camera cealaltă, le lăsă pe celelalte două să intre şi închise uşa înainte să aprindă lanterna. Era o cameră lungă şi îngustă cu echipament plasat pe ambii pereţi. În capătul încăperii era un dulap în care se găseau probabil multe hărţi. Zări şi o măsuţă. Trei bărbaţi stăteau în jurul ei şi jucau cărţi. Nu se ridicaseră de pe scaune de când se tăiase curentul. Acum începeau să se ridice încet.

Când se ridicară în picioare, Flick îndreptă pistolul spre ei. Jelly fu la fel de rapidă. Flick împuşcă un tip. Pistolul tremură în mâna lui Jelly, iar bărbatul de lângă el căzu la pământ. Cel de-al treilea încerca să se ascundă, dar Flick îl lumină cu lanterna. Flick şi Jelly mai traseră o dată, iar acesta nu se mai mişcă.

Flick refuza să se gândească la cei morţi ca şi când ar fi fost oameni. Nu avea timp de regrete. Tot lumina cu lanterna. Se bucură de ce văzu. Cu siguranţă că asta era camera pe care o căuta.

La un metru de peretele mai lung se aflau câteva relee, înalte până în tavan, cu mii de terminale în şiruri ordonate. Cablurile telefonice veneau din exterior prin perete în mănunchiuri care intrau în terminalele releului cel mai apropiat. La capătul celălalt, cabluri asemănătoare duceau din spatele terminalelor prin tavan către panourile de deasupra. În faţa releelor, o mulţime de fire electrice erau conectate la terminalul releului mai apropiat cu cele ale releului mai îndepărtat.

— Şi acum ce facem? o întrebă Flick pe Greta.

Greta examina echipamentul la lumina propriei lanterne, cu o expresie încântată întipărită pe chip.

— Ăsta e TPD – tabloul principal de distribuţie, zise ea. E un pic diferit de al nostru din Anglia.

Flick se uită mirată la Greta. Acum câteva minute spusese că îi era prea frică să mai facă un pas. Acum nu mai era şocată că omorâseră trei bărbaţi.

De-a lungul peretelui mai îndepărtat se aflau releele ce străluceau, luminate de diode.

— Iar pe partea cealaltă? o întrebă Flick.

Greta se întoarse cu lanterna în mână.

— Aceştia sunt amplificatorii şi alimentatorii pentru curentul folosit la efectuarea apelurilor interurbane.

— Bun, zise Flick repezită. Arată-i lui Jelly unde să pună încărcătura.

Cele trei se apucară de treabă. Greta despachetă explozibilul galben învelit în hârtie cerată, în timp ce Flick tăia fitilul în bucăţi egale. Ardea cu viteza de un centimetru pe secundă.

— O să fac toate fitilele de trei metri lungime. O să avem cinci minute la dispoziţie să ieşim din castel.

Jelly legă trenul explozibil: fitil, detonator şi capsa de aprindere.

Flick ţinea lanterna în timp ce Greta plasa încărcătura în cele mai vulnerabile puncte ale sistemului, iar Jelly îndesa fitilul în explozibilul moale.

Se mişcară repede. În cinci minute tot echipamentul era acoperit de explozibili, ca o urticarie. Fitilele duceau la o sursă comună, unde erau uşor răsucite între ele, pentru ca o singură flamă să le aprindă pe toate.

Jelly luă o bombă incendiară, un borcan negru de mărimea unui castron de supă, care conţinea pudră de oxid de aluminiu şi oxid de fier. Avea să ardă puternic, cu flăcări mari. Scoase capacul, dând la iveală două fitile, apoi le puse pe jos lângă TPD.

— Undeva pe aici sunt mii de cartele care ne vor arăta cum sunt legate circuitele, zise Greta. Ar trebui să le incendiem. Aşa, echipei de intervenţie îi va lua două săptămâni, nu două zile, ca să reconecteze cablurile.

Flick deschise dulapul şi găsi patru cutii pentru cartele perforate care conţineau grafice mari, ordonate cu grijă, cu separatoare etichetate între dosare.

— Asta căutăm?

Greta se uită cu atenţie la o cartelă în lumina lanternei.

— Da.

— Împrăştiaţi-le în jurul bombei incendiare. O să ardă în câteva secunde.

Flick aruncă pe jos cartelele în dezordine.

Jelly plasă un aparat de oxigen pe podea, în colţul mai îndepărtat al încăperii.

— Asta va înteţi focul, zise ea. În mod obişnuit, am fi dat foc doar la cadrul din lemn şi la izolaţia cablurilor, dar folosind asta, cablurile din cupru se vor topi.

Totul era pregătit.

Flick lumină încăperea cu lanterna. Zidurile exterioare erau din cărămidă veche, iar pereţii dintre încăperi erau placaţi cu lemn de esenţă uşoară. Explozia i-ar fi distrus pe aceştia din urmă, iar focul s-ar fi răspândit repede în restul subsolului.

Trecuseră cinci minute de când căzuse curentul.

Jelly scoase o brichetă.

— Voi două, ieşiţi din clădire, le porunci Flick. Jelly, înainte să ieşi, du-te în camera generatorului şi găureşte tubulatura pentru carburant, acolo unde ţi-am arătat.

— Am înţeles.

— Ne întâlnim acasă la Antoinette.

— Unde te duci? o întrebă Greta speriată.

— Să o caut pe Ruby.

— Mai ai cinci minute, o avertiză Jelly.

Flick încuviinţă din cap.

Jelly aprinse fitilul.

•

Gând Dieter trecu din întunericul subsolului în semiobscuritatea casei scărilor, observă că gărzile nu mai erau la intrare. Cu siguranţă că se duseseră după ajutor, dar lipsa de disciplină îl înfurie. Ar fi trebuit să rămână la posturile lor.

Poate că fuseseră luaţi cu forţa. Oare fuseseră ameninţaţi cu arma? Oare castelul era deja atacat?

O luă la goană pe scări. La parter nu erau urme de luptă. Operatoarele încă lucrau: sistemul telefonic era pe un circuit cu alimentare electrică separat de restul clădirii şi încă mai venea suficientă lumină de afară ca ele să poată vedea pupitrul. Merse prin cantină, îndreptându-se spre spatele clădirii, unde se aflau atelierele de reparaţii, dar în drumul său se uită prin bucătărie şi văzu trei soldaţi în salopete care se uitau la un panou electric.

— Nu mai e curent la subsol, le spuse Dieter.

— Ştiu, spuse unul dintre bărbaţi. Era sergent. Toate firele au fost tăiate.

Dieter ridică tonul:

— Atunci scoate-ţi instrumentele şi repară defecţiunea, idiotule! zise el. Nu sta acolo ca vita!

Sergentul tresări.

— Da, domnule, zise el.

— Cred că e de la cuptorul electric, bâigui un bucătar îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? se răsti Dieter.

— Ei bine, maior, curăţau în spatele cuptorului când s-a auzit o bubuitură...

— Cine, cine îl curăţa?

— Nu ştiu, domnule.

— Un soldat, cineva cunoscut?

— Nu, domnule... o femeie de serviciu.

Dieter nu mai ştia ce să creadă. Castelul era cu siguranţă atacat, dar unde era inamicul? Părăsi bucătăria şi urcă scările până la birourile de la etajul superior.

Pe când se pregătea să mai urce un rând de scări, ceva îi atrase atenţia şi se uită în urmă. O femeie înaltă, îmbrăcată ca o femeie de serviciu, urca scările dinspre subsol, cu un mop şi o găleată în mână.

Se uită la ea şi îi îngheţă sângele în vene, iar mintea îi lucra febril. Nu trebuia să fie acolo. Doar germanii aveau voie la subsol. Evident că se putea întâmpla orice după ce curentul fusese tăiat. Dar bucătarul învinovăţise o femeie de serviciu pentru scurtcircuit. Îşi aminti de scurta conversaţie cu supraveghetoarea telefonistelor. Niciuna nu era nouă – dar nu întrebase şi de franţuzoaicele care se ocupau de curăţenie.

Coborî din nou scările şi se întâlni cu femeia la parter.

— De ce ai fost la subsol? o întrebă el în franceză.

— M-am dus să curăţ, dar e beznă.

Dieter se încruntă. Vorbea franceza cu un accent ciudat.

— Nu trebuie să te duci acolo, îi spuse el.

— Da, mi-a spus soldatul că doar ei fac curat acolo, nu ştiam.

Nu avea accent englezesc, se gândea Dieter. Dar ce să fie oare?

— De cât timp lucrezi aici?

— Doar de o săptămână şi am făcut mereu curat la etaj până azi.

Povestea ei era plauzibilă, dar Dieter nu era mulţumit.

— Vino cu mine.

O apucă ferm de braţ. Ea nu opuse rezistenţă când o duse prin bucătărie.

— O recunoşti pe această femeie? îl întrebă Dieter pe bucătar.

— Da, domnule. Ea curăţa în spatele cuptorului.

— E adevărat? o întrebă Dieter.

— Da, domnule, îmi pare rău dacă am stricat ceva.

Dieter recunoscu accentul.

— Eşti nemţoaică, zise el.

— Nu, domnule.

— Trădătoare împuţită. Se uită la bucătar. Ia-o şi vino după mine. O să-mi spună ea totul.

•

Flick deschise uşa pe care scria Cameră de interogatoriu, intră, închise uşa şi cercetă toată încăperea cu lanterna.

Văzu o masă ieftină din pin, câteva scrumiere, scaune şi un birou metalic. În cameră nu era nimeni.

Era nedumerită. Găsise celulele de pe acest coridor şi îşi îndreptase lanterna spre fiecare vizor, însă nu era nimeni acolo: oamenii pe care îi arestase Gestapoul în ultimele opt zile, inclusiv Gilberte, fuseseră probabil duşi în altă parte... sau omorâţi. Dar Ruby trebuia să fie pe acolo.

Apoi văzu la stânga o uşă prin care se trecea probabil într-o cameră interioară. Stinse lanterna, deschise acea uşă, intră, apoi o închise şi aprinse lanterna. O văzu imediat pe Ruby. Era întinsă pe o masă asemănătoare cu cea de operaţie. Era legată la încheieturile mâinilor, la glezne şi la cap. Un fir de la un aparat electric îi trecea printre picioare şi îi ajungea până la fustă. Flick ghici imediat ce-i făcuseră şi se cutremură de groază. Făcu un pas spre masă.

— Mă auzi, Ruby?

Ruby gemu. Lui Flick îi tresări inima de bucurie: era încă în viaţă.

— O să te eliberez, spuse ea. Îşi puse mitraliera Sten pe masă.

Ruby încercă să spună ceva, dar nu-i ieşi din gură decât un geamăt. Flick dezlegă iute curelele care o fixau de masă.

— Flick, zise Ruby în cele din urmă.

— Ce e?

— Vezi în spate.

Flick se dădu în lături. Ceva greu îi trecu pe lângă ureche şi o izbi în umărul stâng. Ţipă de durere, lanterna îi căzu din mână şi se prăbuşi la pământ. Se rostogoli într-o parte, cât mai departe de locul în care căzuse, pentru ca atacatorul să nu o poată lovi din nou.

Fusese atât de şocată să o vadă pe Ruby în aşa un hal, încât nu cercetase încăperea cu lanterna. Cineva o pândise din întuneric şi i se furişase pe la spate când i se ivise ocazia.

Braţul stâng îi amorţise, aşa că bâjbâi după lanternă cu mâna dreaptă. Înainte s-o găsească, se auzi un păcănit tare şi se aprinse lumina. Clipi şi văzu doi oameni. Unul era scund şi îndesat, avea capul rotund şi părul tuns scurt. În spatele lui stătea Ruby. Prin întuneric, Ruby luase în mână ceva ce semăna cu o bară de fier şi acum o ţinea deasupra capului, gata să lovească. De îndată ce se aprinse lumina, Ruby îl văzu pe bărbat, se întoarse, luă bara de fier şi îl izbi în cap cu toată forţa. Era o lovitură năucitoare, iar bărbatul se prăbuşi la pământ şi acolo rămase.

Flick se ridică. Deja începea să-şi simtă din nou braţul. Apucă mitraliera.

Ruby era în genunchi, peste trupul inert al bărbatului.

— Iată-l pe sergentul Decker, zise ea.

— Te simţi bine? o întrebă Flick.

— Mă doare ca dracu', da' vreau să-mi iau revanşa cu ticălosul ăsta. Apucându-l pe Decker de haina de la uniformă, Ruby îl ridică în picioare, apoi reuşi cu greu să-l pună pe masa de operaţie. El scoase un geamăt.

— Îşi vine în fire! exclamă Flick. Îl termin eu.

— Lasă-mă zece secunde.

Ruby îi întinse bărbatului mâinile şi picioarele şi îl legă de încheieturi şi de glezne, apoi îi fixă capul ca să nu se poată mişca. În cele din urmă, luă cilindrul aparatului de electroşocuri şi i-l îndesă în gură. Bărbatul se sufoca şi se îneca, dar nu-şi putea clinti capul. Ea luă o rolă de bandă izolantă, rupse o bucată cu dinţii, pe care o aplică pe capătul cilindric, astfel încât să nu-i poată ieşi din gură. Apoi se duse la aparat şi îi dădu drumul.

Se auzi un bâzâit uşor. Omul de pe masă scoase un ţipăt înfundat. Corpul său, ţintuit acolo, se zgudui de convulsii. Ruby se uită la el pentru o clipă, apoi zise:

— Să plecăm de aici.

Ieşiră, lăsându-l pe sergentul Decker zvârcolindu-se pe masă, guiţând ca un porc la abator.

Flick se uită la ceas. Trecuseră două minute de când Jelly dăduse foc fitilelor. Traversară camera de interogatoriu şi ieşiră

pe hol. Agitaţia se mai potolise. Nu mai erau decât trei soldaţi la intrare, care discutau liniştiţi. Flick se duse repede înspre ei, cu Ruby în urma sa.

Instinctul îi spunea lui Flick să treacă de ei fără să se oprească, afişând un aer nepăsător, dar apoi zări prin uşă silueta înaltă a lui Dieter Franck apropiindu-se, urmat de doi sau trei oameni pe care nu-i putea zări prea bine. Se opri brusc, iar Ruby se ciocni de ea. Flick se întoarse spre cea mai apropiată uşă, pe care scria „Sala radio”. O deschise: era goală. Intrară amândouă.

Lăsă uşa întredeschisă. Îl auzi pe maiorul Franck lătrând ceva în germană:

— Căpitane, unde sunt cei doi tipi care trebuiau să păzească intrarea?

— Nu ştiu, domnule maior. Mă întreb şi eu.

Flick scoase amortizorul de la mitralieră şi comută pe foc rapid. Folosise doar patru gloanţe până acum şi mai avea încă douăzeci şi opt în încărcător.

— Sergent, tu şi caporalul staţi de pază. Căpitane, tu du-te sus la biroul maiorului Weber şi spune-i că maiorul Franck îi ordonă să percheziţioneze imediat subsolul. Hai, repede!

Peste o clipă, Franck trecu pe lângă sala radio. Flick rămase cu urechile ciulite. Auzi o uşă trântindu-se. Aruncă o privire într-acolo. Franck dispăruse.

— Să plecăm de aici, îi spuse ea lui Ruby. Părăsiră sala radio şi se îndreptară spre intrarea principală.

— Ce faceţi aici? le întrebă caporalul în franceză.

— Prietena mea, Valerie, e nouă în slujba asta, sună răspunsul pregătit de Flick, şi s-a rătăcit în întuneric.

— Mai e încă lumină la etaj, zise caporalul neîncrezător. Cum de a putut să se rătăcească?

— Îmi pare foarte rău, domnule, zise Ruby. Credeam că trebuia să fac curat aici şi nu m-a oprit nimeni.

— Trebuie să fim atenţi să nu intre, caporale, nu să nu iasă, zise sergentul în germană. Râse şi le făcu semn să treacă.

•

Dieter o legă pe prizonieră de un scaun, apoi îl puse pe liber pe bucătarul care o adusese din bucătărie. Se uită la femeie pentru o clipă, întrebându-se cât timp îi mai rămânea. Una dintre agente fusese arestată pe strada de lângă castel. O alta,

se pare că tot agentă, fusese prinsă pe când urca scările dinspre subsol. Oare celelalte veniseră şi plecaseră? Oare aşteptau pe undeva să intre? Sau erau deja în clădire? Era înnebunit că nu ştia ce se întâmpla, dar dăduse ordin să se caute în subsol. Singurul lucru pe care îl putea face era să o interogheze pe deţinută.

Dieter începu, ca de obicei, pălmuind-o, ceea ce era şi neaşteptat, şi umilitor. Femeia scoase un icnet de uimire şi durere.

— Unde-ţi sunt prietenele? o întrebă el.

Obrazul femeii se înroşi puternic. El îi aruncă o privire. Expresia de pe faţa ei îl nedumeri. Părea fericită.

— Te afli în subsolul castelului, îi spuse el. După uşa asta e camera de tortură. De partea cealaltă, dincolo de peretele despărţitor, este centrala telefonică. Ne aflăm la capătul unei străduţe, o fundătură, cum zic francezii. Dacă prietenele tale au de gând să arunce în aer clădirea, tu şi cu mine vom muri în această cameră.

Expresia de pe faţa ei nu se schimbă.

Poate că nu va fi aruncat în aer castelul, se gândi Dieter. Dar atunci care era misiunea lor?

— Tu eşti nemţoaică, îi spuse el. De ce-i ajuţi pe duşmanii ţării tale?

— O să-ţi spun, rosti ea în cele din urmă. Vorbea germana cu accent de Hamburg. Cu mult timp în urmă, aveam un iubit. Îl chema Manfred. Se uită în altă parte, pierdută în amintiri. Naziştii voştri l-au arestat şi l-au trimis în lagăr. Cred că a şi murit acolo... n-am mai avut nicio veste de la el. Se opri din vorbit, înghiţind cu greu. Dieter aşteptă. După o clipă, ea îşi reluă vorba. Când l-au luat aici, de lângă mine, am jurat să mă răzbun... şi iată-mă. Femeia zâmbi fericită. Regimul vostru ticălos se apropie de sfârşit; şi eu am pus umărul la asta.

Era ceva ciudat cu ea. Vorbea de parcă deja venise sfârşitul. Ba mai mult, lumina se întrerupsese, dar acum revenise. Oare pana de curent îşi atinsese scopul? Femeia nu arăta speriată. Oare nu-i era teamă de moarte?

— De ce a fost arestat iubitul tău?

— Ziceau că e un pervers.

— De ce fel?

— Homosexual.

— Dar era iubitul tău?

— Da.

Dieter se încruntă. Apoi se mai uită mai atent la femeie; era înaltă şi lată în umeri, iar sub machiaj i se vedea nasul şi bărbia masculină...

— Eşti bărbat? o întrebă el uimit.

Ea îi adresă un zâmbet.

Lui Dieter îi veni în minte o bănuială îngrozitoare.

— De ce-mi zici toate astea? o întrebă el. Încerci să mă ţii de vorbă cât timp fug prietenele tale? Eşti gata să-ţi dai viaţa pentru succesul misiunii?

Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot slab. Părea un ţipăt înfundat. Acum că îl observase, îşi dădu seama că-l mai auzise de două sau trei ori înainte, dar nu-l băgase în seamă. Părea să vină din camera de alături.

Dieter se ridică iute şi se duse în camera de tortură. Se aştepta s-o vadă pe cealaltă femeie legată de masă, aşa că avu un şoc când descoperi pe altcineva acolo. Era un bărbat, îşi dădu imediat seama, dar la început nu îl recunoscu, pentru că era desfigurat... avea mandibula dislocată, dinţii sparţi, obrajii plini de sânge şi vomă. Apoi, recunoscu figura rotundă a sergentului Becker. Firele de la aparatul de electroşocuri duceau spre gura lui Becker. Dieter îşi dădu seama că în gura lui se afla şi capătul aparatului, fixat cu bandă izolantă. Becker mai era încă în viaţă, se contorsiona şi scotea un sunet îngrozitor, ca un guiţat. Dieter era înspăimântat. Opri imediat aparatul. Becker încetă să se mai zgâlţâie. Dieter apucă firul electric şi-l trase cu forţă. Capătul aparatului ieşi din gura lui Becker, iar Dieter îl aruncă pe jos.

— Becker! zise el aplecându-se peste masă. Mă auzi? Ce s-a întâmplat aici?

Nu se auzi niciun răspuns.

•

La etaj, totul era ca de obicei. Flick şi Ruby trecură repede printre rândurile de telefoniste, care erau toate ocupate la pupitre şi murmurau în căştile lor, în timp ce băgau fişele în diverse locuri, făcând legătura dintre centrele de comandă din Berlin, Paris şi Normandia. Flick se uită la ceas. În exact două minute, toate aceste legături aveau să fie distruse, iar maşinăria de război a nemţilor se va descompune şi unităţile militare vor

rămâne izolate şi incapabile să mai comunice. „Şi acum, se gândi Flick, ar fi bine să plecăm de aici...”

Ieşiră fără probleme din clădire. În câteva secunde, aveau să ajungă în piaţa din oraş. Aproape că reuşiseră. Dar în curtea interioară dădură de Jelly, care se întorcea.

— Unde-i Greta? întrebă ea.

— Doar a plecat cu tine! replică Flick.

— M-am oprit să pun o încărcătură de explozibil pe conducta de alimentare din camera generatorului, aşa cum mi-ai spus. Greta a plecat înaintea mea, dar n-a ajuns la Antoinette acasă. Jelly ţinea în mână un pachet învelit în hârtie. I-am spus soldatului care păzeşte poarta că ies să iau cina.

Flick era disperată.

— La dracu’... Greta trebuie să fie înăuntru.

— Mă duc după ea, zise Jelly cu hotărâre în glas. M-a salvat de Gestapo la Chartres, aşa că-i sunt datoare.

Flick se uită la ceas.

— Avem mai puţin de două minute. Să mergem!

Se întoarseră în fugă la castel. Telefonistele le priveau uimite când traversau în goană sălile. Lui Flick îi părea deja rău: încercând să salveze un membru al echipei, risca să le sacrifice pe alte două... şi poate chiar pe ea însăşi.

Când ajunseră la scări, Flick se opri. Cei doi soldaţi care le lăsaseră să iasă din subsol, glumind cu ele, nu aveau să le mai dea voie să se întoarcă acolo aşa uşor.

— Ca înainte, le şopti ea celorlalte. Apropiaţi-vă liniştite de gărzi şi trageţi în ultima clipă.

— Ce se întâmplă aici? se auzi o voce de sus.

Flick îngheţă. Se întoarse să se uite. Patru bărbaţi coborau scările de la etajul superior. Unul dintre ei, în uniformă de maior, ţinea pistolul îndreptat spre ea. Îl recunoscu pe maiorul Weber.

Erau cei care percheziţionau subsolul, aşa cum ordonase Dieter Franck. Apăruseră exact când nu trebuia.

Flick îşi reproşă decizia pe care o luase. Acum avea să piardă patru în loc de una.

— Parcă aţi pune la cale ceva, zise Weber.

— Ce-ai cu noi? spuse Flick. Noi suntem femei de serviciu.

— Poate că da, zise el, dar sunt pe aici şi nişte spioane ale inamicului.

Flick se prefăcu a răsufla uşurată.

— O, Doamne! făcu ea. Dacă le căutaţi pe spioane, nu-i treaba noastră. Mă temeam că nu sunteţi mulţumiţi de curăţenie. Se forţă să râdă, iar Ruby îi urmă exemplul. Dar râsul lor era prefăcut.

— Mâinile sus! le ordonă Weber.

Flick îşi ridică mâinile în aşa fel încât să vadă ceasul. Mai aveau treizeci de secunde.

— Luaţi-o în jos pe scări, le zise Weber.

Flick coborî în silă. Ruby şi Jelly veniră după ea, cu cei patru bărbaţi în urma lor. Ea mergea cât de încet se putea, numărând în minte secundele.

Se opri la baza scărilor. Douăzeci de secunde.

— Tot voi sunteţi? făcu unul din soldaţi.

— Zi-i asta maiorului, remarcă Flick.

— Hai, mişcaţi-vă, zise Weber.

— Credeam că n-avem voie la subsol.

— Hai, mişcaţi!

Cinci secunde.

Trecură prin uşa de la subsol.

Se auzi o explozie îngrozitoare.

În fundul coridorului, pereţii despărţitori ai sălii în care era aparatura telefonică explodară spre exterior. Se auzea cum se dărâmau. Flăcările se înălţară peste moloz. Flick fu aruncată la pământ.

Se ridică într-un genunchi, scoase pistolul-mitralieră de sub salopetă şi făcu stânga împrejur. Jelly şi Ruby erau lângă ea. Soldaţii de pază de la subsol, Weber şi alţi trei bărbaţi erau şi ei la pământ. Flick apăsă pe trăgaci.

Dintre cei şase nemţi, doar Weber îşi păstrase mintea limpede. În timp ce Flick trăgea neîncetat, Weber îi răspundea cu foc. Jelly încercă să se ridice în picioare, dar scoase un urlet şi căzu la pământ. Apoi Flick îl nimeri pe Weber în piept şi omul se prăbuşi.

Flick îşi goli pistolul în cele şase trupuri de pe podea, apoi azvârli cartuşul şi luă altul din buzunar şi încărcă din nou.

Ruby se aplecă peste Jelly, încercând să-i prindă pulsul. După o clipă, îşi ridică privirile.

— A murit, zise ea.

Flick se uită spre capătul coridorului, unde trebuia să fie Greta. Flăcările se înălţau din sala cu aparatură, însă peretele camerei de interogatoriu părea intact.

Flick o luă la fugă spre iad.

•

Dieter se trezi pe podea, fără să ştie cum a ajuns acolo. Auzi zgomotul produs de flăcări şi simţi miros de fum. Se chinui să se ridice în picioare şi se uită în camera de interogatoriu.

Îşi dădu seama imediat că pereţii din cărămidă ai camerei de tortură îi salvaseră viaţa. Nu mai exista peretele despărţitor dintre camera de interogatoriu şi cea în care se găsea echipamentul. Cele câteva piese de mobilier din camera de interogatoriu fuseseră trântite de perete. Prizonierul avusese aceeaşi soartă şi era întins la pământ, încă legat de scaun, cu gâtul într-un unghi sinistru, ceea ce însemna că fusese rupt, iar el – sau ea – murise. Camera unde se găsea echipamentul ardea, iar flăcările se răspândeau cu repeziciune.

Dieter îşi dădu seama că mai avea doar câteva secunde ca să scape cu viaţă.

Uşa camerei de interogatoriu se deschise, iar Flick Clairet stătea în prag cu un pistol-mitralieră în mână.

Purta o perucă brunetă care acum îi stătea strâmb, dând la iveală părul blond de dedesubt. Cu toate că era roşie la faţă, respira cu dificultate şi avea o privire sălbatică în ochi, era tot frumoasă.

Dacă ar fi avut o armă în mână, ar fi secerat-o, mistuit de o furie oarbă. Avea să-i fie mult mai de folos dacă o prindea în viaţă, însă era atât de mânios şi de umilit de reuşita ei şi de eşecul său, încât nu s-ar fi putut controla.

Însă ea avea o armă în mână.

La început nu îl văzu pe Dieter, căci se uita la trupul neînsufleţit al camaradei sale. Dieter se căuta în buzunarul de la jachetă. Apoi ea îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui. El îşi dădu seama că-l recunoaşte; ştia cine este. Ştia cu cine se luptase în ultimele nouă zile. În ochii ei apăru o licărire de triumf, dar Dieter îi ghici şi setea de răzbunare în expresia hotărâtă a gurii. Flick ridică mitraliera şi trase.

Dieter se dădu înapoi până în camera de tortură, în timp ce gloanţele făceau găuri în perete. Îşi scoase pistolul automat

Walther P38, îl puse în poziţie de tragere şi îl îndreptă înspre uşă, aşteptând ca Flick să intre.

Dar ea nu-şi făcu apariţia.

El aşteptă câteva secunde, apoi aruncă o privire cu fereală.

Flick dispăruse.

Dieter traversă în grabă camera de interogatoriu în flăcări, deschise larg uşa şi o luă pe coridor. Flick şi altă femeie alergau spre ieşire. În timp ce Dieter ridica pistolul, cele două săriră peste nişte siluete în uniformă aflate la pământ. El ţinti spre Flick, dar o durere intensă îi săgetă umărul. Scoase un urlet şi scăpă pistolul din mână. Văzu că mâneca îi era în flăcări şi-şi scoase repede haina.

Când îşi ridică din nou privirea, femeile dispăruseră.

Dieter îşi luă pistolul de pe jos şi se duse după ele.

Pe când fugea, simţi miros de carburant. Poate că era o scurgere... sau sabotoarele găuriseră o ţeavă. În câteva secunde, subsolul avea să explodeze ca o bombă gigantică.

Dar mai avea timp s-o prindă pe Flick.

Alergă afară şi începu să urce scările.

•

În camera de tortură, uniforma sergentului Becker începuse să ardă.

Căldura şi fumul îl treziseră la viaţă şi începuse să strige după ajutor, dar nu-l auzea nimeni.

Se zbătu să se elibereze din curelele de piele care-l ţintuiau de masă, dar ca şi victimele sale, era complet neputincios.

Peste câteva clipe, hainele îi luară foc şi începu să ţipe.

•

Flick îl văzu pe Dieter urcând scările după ea, cu o armă în mână. Îi era teamă că, dacă se opreşte şi se întoarce să-l împuşte, el putea să o nimerească primul. Se hotărî să fugă în continuare decât să stea locului şi să se lupte cu el.

Cineva acţionase alarma de incendiu, iar zgomotul făcut răsuna în tot castelul, pe când ea şi Ruby treceau prin camerele cu panouri. Toate operatoarele plecaseră de la pupitre şi se îmbulzeau la uşi, aşa că Flick se trezi blocată. Lui Dieter îi va fi greu să le nimerească pe ea sau pe Ruby, dar celelalte femei le încetineau înaintarea. Flick dădea din coate şi le lovea ca să poată să-şi croiască drum.

Ajunseră la intrarea principală şi coborâră treptele. În piaţă, Flick zări furgoneta lui Moulier, cu spatele la poarta castelului, cu motorul mergând şi cu uşile din spate deschise. Paul stătea lângă furgonetă, uitându-se nerăbdător prin gardul de fier. Flick credea că e cel mai bun lucru pe care-l văzuse vreodată.

Cu toate acestea, pe când ieşeau femeile din clădire, două gărzi le spuneau să se ducă în via din partea de vest a curţii, departe de maşinile parcate. Flick şi Ruby nu luară în seamă instrucţiunile lor şi alegară spre poartă. Gând soldaţii îi văzură lui Flick pistolul-mitralieră îşi scoaseră şi ei armele.

Paul avea în mână o puşcă. Ţinti prin gard. Se auziră două împuşcături şi ambele gărzi se prăbuşiră la pământ.

Paul deschise larg porţile.

În timp ce Flick ieşea în fugă pe poartă, gloanţele îi şuierau deasupra capului şi se înfigeau în furgonetă. Dieter era cel care trăgea.

Paul sări în faţă, pe locul şoferului.

Flick şi Ruby se aruncară pe bancheta din spate.

În timp ce furgonetă demara, Flick îl zări pe Dieter alergând spre parcare, unde îl aştepta maşina lui de culoarea cerului.

În acea clipă, jos în subsol, focul ajungea la rezervoarele de combustibil.

Se auzi de sub pământ o explozie puternică, asemenea unui cutremur. Parcarea se zgudui, bucăţi de pământ şi ciment zburară prin aer. Jumătate din maşinile parcate în jurul vechii fântâni fură distruse. Altele au fost lovite de o ploaie de pietre şi cărămizi. Dieter fu împins înapoi pe scări de suflul exploziei. Pompa de benzină se înălţă în aer, iar din locul unde se aflase, ţâşniră flăcări din pământ. Câteva maşini luară foc şi rezervoarele lor de benzină explodară unul câte unul. Furgoneta plecă din piaţă şi Flick nu mai văzu nimic.

Paul conducea cu toată viteza. Flick şi Ruby erau aruncate de colo-colo pe podeaua de metal a furgonetei. Încetul cu încetul, Flick îşi dădu seama că-şi îndepliniseră misiunea. Parcă nu-i venea să creadă. Se gândi la Greta şi Jelly, amândouă moarte, şi la Diana şi Maude, care muriseră sau erau într-un lagăr de concentrare, aşa că nu avea de ce să fie fericită. Dar simţi cum o inundă un val de satisfacţie sălbatică atunci când văzu din nou cu ochii minţii centrala telefonică în flăcări şi parcarea distrusă de explozie.

Flick se uită la Ruby, iar femeia îi zâmbi.

— Am reuşit, zise ea.

Flick încuviinţă din cap.

Ruby o luă în braţe pe Flick şi o strânse cu putere.

— Da, spuse Flick, am reuşit.

•

Dieter se ridică de pe jos. Îl durea tot corpul, dar putea să meargă. Castelul era în flăcări, iar din parcare nu mai rămăsese decât moloz. Femeile ţipau panicate.

Se uita la măcelul din jurul lui. Stăncuţele reuşiseră să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Dar nu era pierdut încă totul. Se mai aflau încă în Franţa. Şi, dacă reuşea să o prindă şi s-o interogheze pe Flick Clairet, ar fi transformat înfrângerea în victorie. În noaptea aceea trebuia să se ducă la locul din care avea să ia avionul, pe un câmp în apropiere de Reims. Trebuia să afle exact unde şi când.

Ştia cine avea să-i spună.

Soţul ei.

ULTIMA ZI

Marţi, 6 iunie 1944

CAPITOLUL 52

Dieter stătea pe peronul gării din Reims. Muncitorii francezi de la căile ferate şi trupele germane se uitau cum aştepta răbdător în lumina puternică. Trenul cu deţinuţi avea o întârziere de câteva ore, dar fusese informat că avea să sosească. Trebuia să-l aştepte. Nu mai avea alţi aşi în mânecă.

Era furios la culme. Fusese umilit şi înfrânt de o fetişcană. Dacă era nemţoaică, ar fi fost mândru de ea. I-ar fi zis că e isteaţă şi curajoasă. Poate că s-ar fi şi îndrăgostit de ea. Dar era de partea inamicului şi îi dejucase planurile la fiecare pas. O omorâse pe Stéphanie, distrusese castelul şi mai şi scăpase teafără. Dar avea s-o prindă el. Şi, când o va face, o va tortura în cele mai crunte feluri cu putinţă – atunci va vorbi.

Toată lumea vorbea.

Trenul trase în gară la câteva minute după miezul nopţii.

Simţi un miros fetid încă înainte să oprească. Mirosea ca într-o fermă, dar a oameni nespălaţi.

Erau tot felul de vagoane şi niciunul pentru pasageri: vagoane de marfă, de vite, chiar şi unul poştal, ale cărui ferestre înguste erau sparte. Fiecare era plin ochi de oameni.

Vagoanele de vite aveau puse scânduri de o parte şi de alta, printre care observau mai bine animalele. Deţinuţii care se aflau cel mai aproape îşi strecurau mâinile printre stinghii, cu palmele în sus, cerşind milă. Rugau să fie lăsaţi afară, implorau să li se dea ceva de mâncare, dar cel mai mult doreau apă. Gărzile se uitau nepăsătoare la ei: Dieter dăduse ordine ca deţinuţii să nu primească nimic la Reims în această seară.

Alături de el erau doi caporali Waffen SS, gărzi de la castel, amândoi buni ţintaşi. Îi scosese din ruinele de la Sainte-Cécile, folosindu-se de autoritatea sa de maior. Acum se întoarse spre ei şi le zise:

— Aduceţi-mi-l pe Michel Clairet.

Michel era închis în camera fără ferestre, unde şeful gării îşi ţinea banii. Caporalii plecară şi reapărură cu Michel între ei. Avea mâinile legate la spate, iar picioarele îi erau ologite ca să nu poată fugi. Nu i se spusese ce se întâmplase la Sainte-Cécile. Tot ce ştia era că fusese capturat pentru a doua oară pe săptămâna aceea. Încerca să pară neînfricat, optimist, dar nu părea convingător. Şchiopăta şi mai rău, hainele-i erau soioase, iar la faţă era negru de supărare. Arăta ca un om înfrânt.

Dieter îl luă pe Michel de braţ şi îl duse mai aproape de tren. La început, Michel nu înţelese despre ce era vorba, iar pe faţă i se citea doar mirare şi frică. Apoi, când văzu mâinile întinse şi auzi vocile imploratoare, se împletici, de parcă fusese lovit, iar Dieter trebuia să-l ţină drept.

— Trebuie să aflu ceva, îi spuse Dieter.

Michel scutură din cap.

— Urcă-mă pe tren, îi zise el. Mai bine stau cu ei decât cu tine.

Dieter era şocat de insultă şi surprins de curajul lui Michel.

— Spune-mi unde va ateriza avionul Stăncuţelor – şi când, îi ceru Dieter.

Michel se uită cu luare-aminte la el.

— Nu le-ai prins, îi spuse el, speranţa citindu-i-se din nou pe chip. Au aruncat în aer castelul, nu-i aşa? Au reuşit. Îşi dădu capul pe spate şi scoase un chiot de bucurie. Bravo, Flick!

Dieter îl făcu pe Michel să meargă încetişor de-a lungul întregului tren, arătându-i ce mulţi deţinuţi erau şi cât sufereau.

— Avionul, îi ceru el din nou.

— Câmpul de la periferia satului La Chatelle, la trei dimineaţă.

Dieter era aproape sigur că îl minţea. Flick trebuia să aterizeze la Chatelle acum trei zile, dar anulase aterizarea, căci simţise că gestapoviştii îi întinseseră o capcană. Dieter ştia că mai exista un alt teren de aterizare, căci aşa îi spusese Gaston; dar Gaston ştia doar numele de cod, Champ d'Or, dar nu şi unde era. Dar Michel ştia cu siguranţă.

— Minţi, îi spuse Dieter.

— Atunci urcă-mă în tren, i-o întoarse Michel.

Dieter scutură din cap.

— Nu asta-i ce vreau să fac – nu-i aşa uşor.

Văzu că Michel era nedumerit şi îngrijorat în acelaşi timp.

Dieter îl aduse înapoi şi îl sili să se oprească la vagonul femeilor. Femeile vociferau în franceză şi germană, unele cerând îndurare, altele rugându-i pe bărbaţi să se gândească la mamele şi surorile lor, iar altele oferindu-şi favorurile sexuale. Michel îşi plecă ochii, refuzând să se uite.

Dieter făcu semn la doi oameni care stăteau în întuneric.

Michel îşi ridică privirea, iar pe chip i se citea groaza.

Hans Hesse ieşi din întuneric, escortând o femeie tânără. Era frumoasă, dar la faţă era foarte palidă, părul îi atârna slinos, iar buzele-i erau tumefiate. Părea slăbită, mergând cu greutate.

Era Gilberte.

Michel tresări.

Dieter repetă întrebarea:

— Unde şi când va ateriza avionul?

Michel nu scoase o vorbă.

— Urcaţi-o pe tren, porunci Dieter.

Michel gemu.

Un gardian deschise uşa vagonului de vite. În timp ce doi soldaţi ţineau femeile la distanţă cu baionetele, gardianul o împinse pe Gilberte în vagon.

— Nu, plângea ea. Nu, vă implor!

Gardianul era pe punctul de a închide uşile, dar Dieter zise:

— Aşteaptă.

Se uită la Michel. Lacrimile îi brăzdau obrajii.

— Te rog, Michel, te implor, se tângui Gilberte.

— În regulă, zise Michel.

— Să nu mă mai minţi, îl preveni Dieter.

— Scoateţi-o.

— Locul şi ora.

— Câmpul de cartofi la est de Laroque, la două dimineaţa.

Dieter se uită la ceas. Era trecut cu cincisprezece minute de miezul nopţii.

— Arată-mi unde, îi zise el.

•

La cinci kilometri de Laroque, satul L’Epine era cufundat în tăcere. Biserica maiestuoasă era scăldată în lumina lunii. În spatele bisericii, furgoneta lui Moulier era parcată lângă un hambar. În umbra pe care o făcea un contrafort stăteau în aşteptare Stăncuţele care supravieţuiseră.

— Ce vă doriţi cel mai mult? îl întrebă Ruby.

— O friptură, îi răspunse Paul.

— Un pat moale cu aşternuturi curate. Tu?

— Să-l văd pe Jim.

Flick îşi aminti că Ruby avusese o aventură cu instructorul de arme de foc.

— Mă gândeam..., spuse ea şi se opri.

— Credeai că doar ne-am tras-o şi atât? o întrebă Ruby.

Flick dădu din cap că da, ruşinată.

— Aşa credea şi Jim, zise Ruby. Dar eu am alte planuri.

Paul râse încetişor.

— Pun pariu că ai să obţii ce vrei.

— Dar voi doi? întrebă Ruby.

— Eu sunt sigur, răspunse Paul. Se uită la Flick.

Ea scutură din cap.

— Am vrut să-i cer divorţul lui Michel... dar cum puteam, în mijlocul operaţiunii?

— Atunci aşteptăm să se termine războiul ca să ne căsătorim, afirmă Paul. Am răbdare.

„Bărbatul tipic, reflectă Flick. Aduce vorba de căsătorie ca de un fleac, ca şi cum ar fi cumpărat zgărzi pentru câine. S-a dus naibii romantismul”.

Dar era mulţumită. Adusese vorba a doua oară de căsătorie. „Cine are nevoie de romantism?” se gândi ea.

Se uită la ceas. Era 1:30.

— E timpul să mergem, spuse ea.

•

Dieter rechiziţionase o limuzină Mercedes care era parcată în afara castelului şi nu fusese afectată de explozie. Oprise maşina la marginea viei, lângă câmpul de cartofi de la Laroque, camuflată cu viţă-de-vie. Michel şi Gilberte erau pe bancheta din spate, legaţi la mâini şi la picioare, păziţi de Hans.

Dieter mai avea şi doi caporali cu el, fiecare înarmat cu o puşcă. Dieter şi caporalii se uitară la câmpul de cartofi. Se vedea bine, căci era scăldat în lumina lunii.

— Teroriştii vor ajunge aici în câteva minute, spuse Dieter. Îi vom lua prin surprindere. Habar nu au că suntem aici. Dar nu uitaţi – trebuie să rămână în viaţă – în special cea care-i conduce, femeia scundă. Trebuie doar să-i răniţi, nu să-i ucideţi.

— Nu vă garantăm, îi spuse unul din trăgători. Câmpul are cel puţin trei sute de metri lăţime. Să spunem că inamicul e la o

sută cincizeci de metri de noi. La acea distanţă, nu suntem siguri că o să-l împuşcăm în picior pe cel care aleargă.

— Nu vor alerga, zise Dieter. Trebuie să se urce într-un avion. O să stea în şir, cu lanternele aprinse, ca să-l ghideze pe pilot la aterizare. Asta înseamnă că o să stea nemişcaţi câteva minute.

— În mijlocul câmpului?

— Da.

Bărbatul dădu din cap.

— Atunci putem să o facem. Se uită în sus. Dacă nu cumva intră luna în nori.

— În acest caz, o să aprindem farurile maşinii la momentul oportun. Mercedesul avea faruri enorme, cât nişte farfurii.

— Ascultă, îi spuse celălalt trăgător.

Nu mai scoase nimeni nicio vorbă. Se apropia un vehicul. Se întinseră toţi la pământ. În ciuda luminii lunii, nu aveau să fie văzuţi în vie, dacă-şi ţineau capetele aplecate.

Din sat venea o furgonetă cu farurile stinse. Opri lângă poarta prin care se intra în câmpul cu cartofi. O femeie ieşi din maşină şi deschise larg poarta. Furgoneta intră, iar motorul se opri. Mai coborâră doi oameni, o altă femeie şi un bărbat.

— Linişte, acum, şopti Dieter.

Brusc, liniştea fu spulberată de claxonul asurzitor al unei maşini.

Dieter sări în sus de frică şi înjură. Se auzea chiar din spatele lui.

— Iisuse! explodă el. Era claxonul Mercedesului. Se ridică în picioare şi se duse spre fereastra deschisă din dreptul locului şoferului. Văzu imediat ce se întâmplase.

Michel ajunsese în faţă, aplecându-se peste scaun şi, înainte ca Hans să-l poată opri, apăsase pe claxon cu mâinile legate. Hans, aflat pe locul din dreapta, încerca să-l ţintească, dar Gilberte i se alăturase lui Michel şi se pusese peste Hans, încercând să-i împiedice mişcările, aşa că el tot încerca s-o dea jos de pe el.

Dieter intră pe geam şi-l împinse pe Michel, dar acesta opuse rezistenţă, iar Dieter, cu braţele întinse peste geamul de la maşină, nu avea poziţia necesară pentru a-l forţa. Claxonul tot suna ameninţător, iar agenţii din Rezistenţă trebuiau să-l fi auzit.

Dieter îşi căuta arma.

Michel găsi întrerupătorul de lumină, iar farurile maşinii se aprinseră. Dieter se uită în sus. Trăgătorii erau expuşi în lumina nemiloasă a farurilor. Amândoi se ridicară în picioare, dar înainte să se dea din dreptul fasciculului luminoase, din câmp se auzi zgomotul făcut de o mitralieră. Un trăgător gemu, scăpă arma din mână, se apucă de burtă şi căzu pe capota Mercedesului; apoi celălalt fu împuşcat în cap. Dieter simţi o durere strălucitoare în braţul stâng şi scoase un urlet de groază.

Apoi se auzi o împuşcătură din maşină, iar Michel ţipă. Hans o dăduse în cele din urmă pe Gilberte de pe el şi-şi scosese pistolul. Mai trase o dată, iar Michel se prăbuşi, dar tot mai ţinea mâna pe claxon, iar acum se sprijinea în ea cu toată greutatea, aşa că sunetul asurzitor nu înceta. Hans trase a treia oară, dar fără folos, căci glonţul intrase în trupul unui om care deja murise. Gilberte ţipă şi se aruncă din nou asupra lui Hans, vrând să-i apuce pistolul cu mâinile încătuşate. Dieter avea pistolul în mână, dar nu putea să tragă în Gilberte de frică să nu-l nimerească pe Hans.

Se auzi a patra împuşcătură. Hans trăsese din nou, dar se părea că se împuşcase singur, glonţul nimerindu-l sub bărbie. Se auzi un gâlgâit oribil, sângele îi ţâşni pe gură şi se izbi de portieră, iar ochii lui erau goliţi de orice expresie.

Dieter ţinti cu precizie şi o împuşcă pe Gilberte în cap.

Îşi vârî mâna dreaptă prin geam şi îl dădu pe Michel de pe volan.

Nu se mai auzi claxonul.

Găsi întrerupătorul de lumină şi stinse farurile.

Se uită la câmp.

Furgoneta mai era acolo, dar Stăncuţele se făcuseră nevăzute.

Ascultă. Nicio mişcare.

Era singur.

•

Flick se târî prin vie în patru labe, îndreptându-se spre maşina lui Dieter Franck. Lumina lunii, atât de necesară pentru zborurile clandestine în teritoriul ocupat, era acum cel mai mare duşman al ei. Îşi dorea ca un nor să acopere luna, dar momentan cerul era senin. Se ţinea aproape de şirul de butaşi de viţă-de-vie, dar tot i se vedea umbra în lumina lunii.

Îi dăduse instrucţiuni clare lui Paul şi Ruby să stea în spatele ei, la marginea câmpului, aproape de furgonetă. Trei oameni ar fi făcut mult zgomot şi nu-şi dorea ca un camarad să-i trădeze prezenţa.

Pe când se târa, auzea zgomotul avionului care se apropia. Trebuia să îi găsească şi pe ceilalţi duşmani şi să-i omoare înainte să sosească avionul. Stăncuţele nu aveau să stea în mijlocul câmpului în lumina lanternelor, în timp ce trupele armate ţinteau spre ele din vie. Şi, dacă nu ar semnaliza cu lanternele, avionul s-ar întoarce în Anglia fără să mai aterizeze. Doar gândul acesta era insuportabil.

Flick se afla acum în mijlocul viei, iar maşina lui Dieter Franck era parcată la marginea acesteia, la cinci şiruri de butaşi distanţă. Avea să se apropie de inamic din spate. Îşi ţinea mitraliera în mâna dreaptă, gata să tragă, şi continua să se târască.

Ajunse la maşină. Franck o camuflase cu ramuri, dar, când aruncă o privire peste şirurile de butaşi, zări lumina lunii reflectându-se în geamul din spate.

Ramurile de viţă-de-vie se uneau formând o boltă, dar ea reuşi să se târască pe sub ea. Îşi vârî capul prin vegetaţie şi se uită în sus şi în jos la cărarea dintre rândurile de viţă-de-vie. Drumul era liber. Traversă târâş spaţiul deschis şi se uită din nou cu atenţie. Cu cât se apropia de maşină, îşi lua şi mai multe măsuri de precauţie, dar tot nu zări pe nimeni. Când ajunse la două şiruri distanţă, văzu roţile maşinii şi terenul din jurul ei. I se păru că vede şi două siluete nemişcate în uniformă. Oare câţi erau în total? În limuzina Mercedes ar fi încăput cu uşurinţă şase persoane.

Se furişă şi mai aproape. Nu era nicio mişcare, oare muriseră cu toţii? Sau mai supravieţuiseră unul sau doi, care se ascundeau prin apropiere, gata să deschidă focul?

În cele din urmă, se târî până la maşină.

Portierele erau larg deschise, iar înăuntru era plin de cadavre. Se uită în faţă şi îl recunoscu pe Michel. Îşi înăbuşi un suspin. Fusese un soţ rău, dar ea îl alesese, iar acum zăcea fără viaţă, cu trei găuri de gloanţe în cămaşa lui albastră de chambray. Era aproape sigură că el fusese cel care claxonase. Dacă era aşa, murise salvându-i viaţa. Dar nu avea timp să se gândească acum la asta: avea s-o facă mai târziu, dacă rămânea în viaţă.

Lângă Michel zăcea un om împuşcat în gât pe care nu-l recunoscu. Purta uniformă de locotenent. Pe bancheta din spate erau alte cadavre. Se uită prin portiera deschisă din spate. Unul era al unei femei. Băgă capul în maşină ca să vadă mai bine şi tresări. Femeia era Gilberte şi părea că se uită fix la Flick. După o clipă, Flick îşi dădu seama că ochii ei priveau în gol şi că Gilberte era moartă, împuşcată în cap. Se aplecă peste Gilberte ca să arunce o privire şi la cel de-al patrulea trup. Dar acesta se ridică iute de pe jos. Nici n-avu timp să ţipe, că o şi apucă de păr şi îi vârî ţeava puştii în carnea moale de la gât.

Era Dieter Franck.

— Lasă jos pistolul, îi spuse el în franceză.

Ea ţinea mitraliera în mâna dreaptă, dar îndreptată în sus, aşa că ar fi putut s-o împuşte înainte să-l poată ţinti. Nu-i mai rămânea nimic de făcut, aşa că dădu drumul pistolului mitralieră. Siguranţa era trasă, aşa că mai spera că pistolul se va descărca la contactul cu solul, dar nu se întâmplă aşa ceva.

— Dă-te în spate.

Făcu câţiva paşi înapoi, iar Dieter coborî din maşină şi o urmă, punându-i pistolul la gât. Omul se ridică.

— Cât de mică eşti, îi spuse el, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare. Şi ai făcut atât de mult rău.

Flick văzu sânge pe mâneca hainei lui şi se gândi că fusese atins în treacăt de unul dintre gloanţele pe care le trăsese ea.

— Nu doar mie, urmă el. Centrala telefonică este mult mai importantă decât crezi tu.

Lui Flick îi reveni glasul.

— Cum zici tu.

— Nu te bucura, acum o să le faci rău celor din Rezistenţă.

Flick îşi dori să nu le fi dat lui Paul şi lui Ruby ordine atât de stricte să aştepte ascunşi. Acum nu mai avea nicio speranţă că vor veni s-o salveze.

Dieter îşi mută pistolul de la gâtul ei la umăr.

— Nu vreau să te omor, dar nu mi-ar displăcea să te schilodesc. Bineînţeles că trebuie să fii în stare să vorbeşti. Ai să-mi spui toate numele şi adresele pe care le ştii.

Ea se gândi la capsula de cianură din stilou. Oare va putea s-o ia?

— E păcat că ai distrus camera de interogatoriu de la Sainte-Cécile, continuă el. Acum trebuie să te duc la Paris. Am acolo toate cele necesare.

Ea se gândi cu groază la masa de operaţie şi la aparatul de electroşocuri.

— Mă întreb ce te va face să cedezi, zise el. Durerea insuportabilă îi face pe toţi să vorbească până la urmă, dar presimt că tu ai putea s-o suporţi prea mult timp, mai mult decât sunt eu dispus să aştept. Îşi ridică braţul stâng. Se părea că îl durea rana, pentru că se strâmbă, dar se stăpâni. O atinse pe faţă. Poate te desfigurez. Închipuie-ţi cum va arăta faţa asta frumoasă: nasul rupt, buzele sfâşiate, un ochi scos, urechile tăiate. Lui Flick îi veni rău, dar faţa îi era tot împietrită.

— Nu crezi c-ar avea efect? Îşi coborî mâna şi o mângâie pe gât, apoi îi atinse sânii. Atunci, umilinţe sexuale. Să stai goală în faţa mai multor bărbaţi, pipăită de nişte beţivi, silită să faci sex cu animale...

— Şi care din noi va fi mai umilit? îi replică ea cu un aer sfidător. Eu, victima neajutorată... sau tu, cel care a iniţiat toate aceste obscenităţi?

El îşi luă mâna de pe ea.

— Mai avem şi alte metode de tortură care pot face o femeie să nu mai aibă niciodată copii.

Flick se gândi la Paul şi tresări fără să vrea.

— Aha! zise el cu satisfacţie în glas, cred că ţi-am găsit punctul slab.

Ea îşi dădu seama că fusese o prostie să vorbească cu el. Îi dăduse acele informaţii de care avea nevoie ca să-i înfrângă voinţa.

— Ne vom duce direct la Paris, zise el. O să ajungem acolo în zori. Pe la prânz, ai să mă implori să opresc tortura şi să te ascult spunându-mi toate secretele pe care le ştii. Mâine-seară îi vom aresta pe toţi membrii Rezistenţei din nordul Franţei.

Lui Flick îi îngheţă sângele în vine. Franck nu se lăuda. Chiar putea s-o facă.

— Cred că ai să călătoreşti în portbagaj, zise el. Nu e perfect etanş, aşa că n-ai să te sufoci, dar am să arunc lângă tine cadavrele soţului tău şi al amantei sale. Cred că ai să devii mai înţelegătoare după câteva ore de zgâlţâială lângă două cadavre.

Flick se cutremură de silă, dar n-avea încotro.

Ţinându-i pistolul în umăr, el se căută în buzunar cu cealaltă mână. Îşi mişca braţul cu grijă: rana de la glonţ îl durea, dar nu-i stânjenea mişcările. Scoase de acolo o pereche de cătuşe.

— Dă-mi mâinile, îi ordonă el.

Ea rămase nemişcată.

— Sau îţi pun cătuşele, sau te împuşc în amândoi umerii şi nu vei mai avea ce să faci cu mâinile.

Ea îşi ridică mâinile.

El îi puse o cătuşă la încheietura stângă şi o închise. Ea îi dădu mâna dreaptă şi făcu o ultimă tentativă disperată.

Îl lovi din lateral cu mâna stângă încătuşată, dându-i jos pistolul de pe umărul ei. În acelaşi timp, cu mâna stângă scoase şişul ascuns sub buzunarul hainei.

Franck se dădu înapoi, dar nu destul de repede.

Ea se întinse în faţă şi îi străpunse ochiul stâng cu cuţitul. El îşi întoarse capul, dar şişul îi intrase deja în ochi, iar Flick îl împinse şi mai tare în rană, apăsându-şi corpul de al lui, împlântând şi mai adânc cuţitul. Sânge şi lichid ţâşniră din rană. Franck urlă şi trase, dar gloanţele nu-şi atinseră ţinta.

Dieter se dădu înapoi clătinându-se, dar ea îl urmări, înfigând cuţitul şi mai adânc cu podul palmei. Cuţitul nu avea mâner, iar Flick continuă să-l împingă, până când cei şapte centimetri i se implântară în cap.

Ea căzu peste el, cu genunchii în pieptul lui şi simţi cum i se rup coastele. El scăpă pistolul din mână, încercând să-şi scoată cuţitul din ochi, dar era înfipt prea adânc. Flick înşfacă arma. Era un Walther P38. Se ridică în picioare, îl ţinu cu ambele mâini şi ţinti spre Franck.

Apoi, bărbatul nu se mai mişcă.

Auzea zgomot de paşi grei. Paul alerga spre ea.

— Flick, eşti în regulă?

Ea dădu din cap că da.

Încă mai ţinea Waltherul îndreptat spre Dieter Franck.

— Nu cred că mai e nevoie, îi zise Paul cu blândeţe. După o clipă, o apucă de mâini, apoi îi luă pistolul şi puse piedica.

Apăru şi Ruby.

— Auziţi şi voi? ţipa ea. Auziţi?

Flick auzise huruitul unui Hudson.

— Să plecăm de-aici, zise Paul.

Alergară pe câmp ca să semnalizeze avionului care avea să-i ducă acasă.

•

Traversară Canalul Mânecii pe vânt puternic şi ploaie intermitentă. Într-un moment de acalmie, pilotul se duse în cabina pasagerilor şi le spuse:

— Poate vreţi să aruncaţi o privire afară.

Flick, Ruby şi cu Paul picoteau. Podeaua era tare, dar ei erau extenuaţi. Flick se ghemuise în braţele lui Paul şi nu voia să mai plece de acolo. Pilotul îi zori:

— Grăbiţi-vă, căci norii o să acopere iar cerul. Nu o să mai vedeţi niciodată aşa ceva, chiar dacă o să trăiţi până la o sută de ani.

Curiozitatea lui Flick fu mai puternică decât oboseala. Se ridică şi se duse clătinându-se la fereastra micuţă şi dreptunghiulară. Ruby făcu acelaşi lucru. Din amabilitate, pilotul înclină avionul pe o aripă. Apele Canalului Mânecii erau agitate şi bătea un vânt puternic, dar era lună plină şi vizibilitate foarte bună. La început, lui Flick nu-i veni să-şi creadă ochilor. Chiar sub avion se afla o navă de război, vopsită în gri, din care ieşeau multe tunuri. Alături de ea era un mic vas de pasageri, a cărui culoare albă strălucea în lumina lunii. În spatele acestor două, un vapor vechi şi ruginit îşi croia drum prin valuri. De jur-împrejurul lor, se vedeau cargoboturi şi transportoare pentru trupe, petroliere vechi şi părăginite şi vase cu pescaj mic. Cât vedeai cu ochii erau vase, sute, poate chiar mii.

Pilotul înclină şi cealaltă aripă, iar Flick se uită şi pe partea cealaltă. În faţa ochilor i se aşternu aceeaşi scenă.

— Uită-te, Paul! strigă ea. El se apropie de ea.

— La naiba! exclamă el. N-am văzut în viaţa mea atâtea vase!

— E debarcarea! zise ea.

— Uitaţi-vă acolo în faţă, îi îndemnă pilotul.

Flick se duse în cabină şi se uită peste umărul pilotului. Navele se întindeau pe toată marea ca un covor, pe mile şi mile marine, până la linia orizontului. Îl auzi pe Paul spunând uimit:

— Nu ştiam că există atâtea nave pe lume!

— Câte crezi că sunt? întrebă Ruby.

— Am auzit că vreo cinci mii, îi răspunse pilotul.

— Extraordinar, zise Flick.

— Aş da orice să fiu şi eu acolo, spuse pilotul. Voi nu?

Flick se uită la Paul şi la Ruby şi zâmbiră toţi trei.
— O, noi am pus umărul, afirmă Flick. Şi încă cum!

UN AN MAI TÂRZIU

Miercuri, 6 iunie 1945

CAPITOLUL 53

Strada din Londra cunoscută drept Whitehall era mărginită pe ambele părţi de clădiri impunătoare care întruchipau puterea Imperiului Britanic, aşa cum fusese în urmă cu o sută de ani. Înăuntrul acelor clădiri maiestuoase, majoritatea camerelor cu ferestre mari de la etaj fuseseră împărţite ca să servească drept birouri sau săli de şedinţă pentru funcţionarii mai puţin importanţi. Ca subcomitet al unui subcomitet, cei din cadrul Medals Working Party[27] se întruneau într-o cameră fără ferestre de doi metri pătraţi, cu un şemineu mare şi neîncălzit care ocupa jumătate de perete.

Simon Fortescue de la MI6 stătea pe un scaun, îmbrăcat într-un costum în dungi, iar cămaşa şi cravata erau la fel. SOE era reprezentat de John Graves de la Ministerul Economiei de Război, care îi coordonase, cel puţin teoretic, pe cei de la SOE pe durata războiului. Ca şi ceilalţi din comitet, Graves purta uniforma de la Whitehall, compusă dintr-un sacou negru şi pantaloni gri în dungi. Episcopul de Marlborough era într-o sutană purpurie, cu siguranţă ca să confere o dimensiune etică medalierii unor oameni care uciseseră alţi oameni. Colonelul Algernon „Nobby[28]” Clarke, un ofiţer al serviciilor secrete, era singurul care participase în război.

Secretarul de comitet îi servi cu ceai şi biscuiţi pe bărbaţii care deliberau.

În a doua parte a dimineţii ajunseră la cazul Stăncuţelor din Reims.

---

[27] Partidul celor medaliaţi (pentru acţiuni clandestine). (n.tr.).

[28] Frumos, şic, elegant. (n.tr.).

— Au fost şase femei în echipă, dar numai două s-au întors. Dar au distrus centrala telefonică de la Sainte-Cécile, care era şi sediul central al Gestapoului din localitate.

— Femei? se miră episcopul. Ai spus cumva şase femei?

— Da.

— O, Doamne! exclamă el pe un ton dezaprobator. De ce femei?

— Centrala era păzită foarte bine, dar au intrat dându-se drept femei de serviciu.

— Înţeleg.

Nobby Clarke, care-şi petrecuse aproape toată după-amiaza fumând ţigară de la ţigară, spuse acum:

— După ce a fost eliberat Parisul, l-am interogat pe maiorul Goedel, aghiotantul lui Rommel. Mi-a spus că au fost practic paralizaţi de căderea sistemului de comunicaţii în Ziua Z. A fost un factor hotărâtor pentru succesul invaziei, se gândi el. Nu ştiam că a făcut-o doar o mână de fete. Cred că vorbim de Crucea Roşie, nu?

— Este posibil, spuse Fortescue, iar gesturile îi deveniră afectate. Totuşi, grupul a avut probleme cu disciplina. Împotriva comandantului Flick Clairet a fost formulată o plângere oficială, după ce a insultat un ofiţer al Gărzii Regale.

— Cum adică l-a insultat? întrebă episcopul.

— A avut loc o ceartă în bar şi i-a zis să se ducă în pizda mă-sii, mă scuzaţi, părinte.

— Doamne! Nu pare a fi genul de persoană care ar trebui ridicată la rang de erou.

— Exact. Poate primi o decoraţie mai puţin importantă decât Crucea Militară – poate de Cavaler al Imperiului Britanic.

Nobby Clarke vorbi din nou:

— Nu sunt de acord, spuse el cu blândeţe. Până la urmă, dacă femeia asta ar fi fost laşă, nu ar fi aruncat în aer o centrală telefonică sub nasul gestapoviştilor.

Fortescue era nervos. De obicei, nimeni nu i se opunea. Dispreţuia oamenii care nu se simţeau intimidaţi de el. Se uită de jur-împrejurul mesei.

— Cei de aici nu par să fie în acord cu tine.

Clarke se încruntă.

— Bănuiesc că pot face o recomandare, chit că sunt în minoritate, spuse el cu încăpăţânare.

— Sigur, zise Fortescue. Deşi nu prea văd rostul.

Clarke trăgea din ţigară gânditor.

— De ce nu?

— Ministrul ştie câte ceva despre unul sau doi dintre tipii de pe lista noastră. În acest caz, va face cum va pofti, fără să ţină cont de recomandările noastre. În celelalte cazuri, va face cum îi vom sugera noi, căci nu are niciun interes. Dacă nu ajungem la un consens, va accepta recomandarea majorităţii.

— Înţeleg, zise Clarke. Totuşi, vreau să se stipuleze că m-am disociat de comitet şi am recomandat decorarea maiorului Clairet cu Crucea Militară.

Fortescue se uită la secretară, singura femeie din încăpere.

— Să se menţioneze, vă rog, doamnă Gregory.

— Prea bine, zise ea încet.

Clarke stinse ţigara şi îşi aprinse alta.

Şi cu asta discuţia se încheiase.

•

Frau Waltraud Franck ajunse acasă fericită. Reuşise să cumpere un gât de miel. Nu mai văzuse carne de o lună. Mersese de la casa ei aflată în suburbii până în centrul bombardat al oraşului Köln şi stătuse la coadă toată dimineaţa în faţa măcelăriei. Se şi forţase să-i zâmbească măcelarului, *Herr* Beckmann, atunci când îi pusese mâna pe fund; căci, dacă ar fi protestat, el i-ar fi spus că nu mai avea marfă. Dar putea să suporte pipăielile lui *Herr* Beckmann. Aveau să mănânce trei zile din acel gât de miel.

— M-am întors! spuse ea cu glas cântat când intră pe uşă.

Copiii plecaseră la şcoală, dar Dieter era acasă. Puse carnea de preţ în cămară. Avea să o păstreze pentru diseară, când se vor întoarce copiii, ca să se înfrupte cu toţii. La prânz, ea şi cu Dieter vor mânca supă de varză şi pâine neagră.

Se duse în sufragerie.

— Bună, iubitule! zise ea fericită.

Soţul ei stătea la fereastră fără să schiţeze niciun gest. Un petic de pânză neagră ca de pirat îi acoperea unul din ochi. Purta un costum vechi, care atârna acum pe trupul lui uscăţiv, şi nu avea cravată. Încerca să-l îmbrace frumos în fiecare dimineaţă, dar nu reuşise niciodată să-i facă nod la cravată. Ochii îi erau goi, iar o picătură de salivă îi atârna din gura deschisă. Nu îi răspunse la salut.

Era obişnuită cu asta.

— Ghici ce! zise ea. Am găsit gât de miel.

Se uită la ea cu ochiul bun.

— Cine eşti tu? o întrebă el.

Se aplecă şi îl sărută.

— În seara asta o să avem tocană la cină. Ce noroc pe capul nostru!

•

În acea după-amiază, Flick şi Paul se căsătoriră la o bisericuţă din Chelsea.

Fu o ceremonie simplă. Războiul se terminase în Europa, Hitler murise, însă japonezii apărau cu îndârjire Okinawa, iar austeritatea din timpul războiului încă le afecta londonezilor stilul de viaţă. Flick şi Paul erau în uniformă: se găsea foarte greu material de rochie, iar Flick nu dorea să poarte alb, căci era văduvă.

Percy Thwaite o conduse pe Flick la altar. Ruby era naşă. Nu putea fi domnişoară de onoare, căci era deja căsătorită cu Jim, instructorul de tir de la şcoala de instructaj, care stătea în al doilea rând de strane.

Tatăl lui Paul, generalul Chancellor, era cavaler de onoare. Mai era încartiruit la Londra, iar Flick ajunsese să-l cunoască destul de bine. Avea o reputaţie de căpcăun în Armata SUA, dar lui Flick i se părea adorabil.

În biserică mai era şi *mademoiselle* Jeanne Lemas. Fusese dusă în lagărul de concentrare Ravensbrueck, împreună cu tânăra Marie; Marie murise acolo, dar Jeanne Lemas supravieţuise, iar Percy Thwaite trăsese toate sforile ca să o aducă la Londra pentru nuntă. Stătea în al treilea rând, cu o pălărie *cloche* pe cap.

Doctorul Claude Bouler supravieţuise şi el, dar Diana şi Maude muriseră amândouă la Ravensbrueck. Înainte să moară, Diana ajunsese lider în lagăr, potrivit lui *mademoiselle* Lemas. Bazându-se pe faptul că nemţii arătau respect celor din aristocraţie, îl înfruntase pe comandantul lagărului, plângându-i-se de condiţii şi cerându-i să fie mai bine tratate deţinutele. Nu reuşise prea mult, dar curajul şi optimismul ei le ridicase moralul deţinutelor înfometate, iar câteva supravieţuitoare spuseseră că ea le insuflase dorinţa de a trăi.

Slujba religioasă fu scurtă. Când se termină, iar Flick şi Paul erau de-acum soţ şi soţie, cuplul se întoarse cu faţa la nuntaşi în pragul bisericii, pentru a primi felicitări...

Era acolo şi mama lui Paul. Generalul reuşise cumva să-i facă rost de un bilet de avion. Sosise cu o noapte în urmă, iar Flick o vedea acum pentru prima oară. O cerceta pe Flick din cap până în picioare, întrebându-se cu siguranţă dacă fata asta era potrivită pentru minunatul ei fiu. Flick se simţi întrucâtva stânjenită. Dar îşi spuse că era normal ca o mamă să fie mândră de băiatul ei şi o sărută cu căldură pe obraz pe doamna Chancellor.

Urmau să locuiască la Boston. Paul avea să preia conducerea firmei de materiale didactice. Flick plănuia să-şi termine doctoratul, apoi să le predea tinerilor americani cultura franceză. Cele cinci zile petrecute la bordul transatlanticului aveau să fie luna lor de miere.

Mama lui Flick era şi ea acolo, purtând o pălărie pe cap pe care o cumpărase în 1938. Plângea, deşi fata ei se căsătorea a doua oară.

Ultima persoană din micul grup care o sărutase pe Flick fu fratele ei, Mark.

Flick mai avea nevoie de un singur lucru ca să fie complet fericită. Cu braţul pe după umerii lui Mark, se întoarse spre mama ei, care nu mai vorbise cu el de cinci ani.

— Uite, mamă, zise ea. Mark e aici.

Mark era îngrozit.

Mama ei ezită. Apoi îşi desfăcu braţele şi zise:

— Bună, Mark.

— O, mamă, zise el şi o îmbrăţişă.

Apoi ieşiră cu toţii din biserică, în lumina soarelui.

ISTORIA OFICIALĂ

„De obicei, femeile nu organizau operaţiuni de sabotaj; dar Pearl Witherington, un curier britanic cu experienţă, a preluat comanda unui maquis activ, format din două mii de bărbaţi din Berry, pe care i-a condus cu eleganţă şi pricepere, după ce Gestapoul le-a arestat comandantul. A fost propusă pentru Crucea Militară, decoraţie pentru care femeile nu se calificau; în schimb, a primit un ordin civil în grad de cavaler, pe care l-a înapoiat, considerând că nu făcuse nimic cavaleresc”.

M.R.D. Foot, *SOE în Franţa*
(Institutul Poligrafic al Maiestăţii Sale, Londra, 1966)

virtual-project.eu